

סדר הפוך | א. פרי

הצעה לסדר 2

סדר הפוך | א. פרי

הגהה: y8502640@gmail.com

עימוד: חוי באום, מעטפת maatefet.chavi@gmail.com

עיצוב עטיפה: חן אופיר

© כל הזכויות שמורות למחברת

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע או לשדר בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר, כל חלק שהוא מספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט ללא אישור בכתב מהמחברת.

לשליחת הערות והארות, וכן לכל שאלה ובקשה, ניתן לשלוח מייל peri33550@gmail.com

הודפס בישראל

Printed in Israel

פרולוג

החדר היה אפלולי למחצה, מזווית העין הבחין מתן במקטרתו של חבר הכנסת דגני מונחת על השולחן המרכזי. הוא מצא את עצמו מקווה שחבר הכנסת לא ישלח את עוזרו או יחזור בכבודו ובעצמו לקחת אותה.

ידיו רעדו מעט בחוסר שליטה וברכיו התנגשו זו בזו בעצבנות קלה. הוא אחז בקצה השולחן בתקווה להירגע, מושך את ידיו באחת כשנזכר שהוא אינו מצויד בכפפות.

המחשבה על כך העלתה חיוך בלתי רצוני על פניו.

הסיטואציה הייתה מאיימת אך גם מבדחת. במיוחד מפני שהוא הבין באותו רגע שהדרך הזו בה הוא התגנב פנימה, ללשכתו של חבר הכנסת דגני, כשמה כן היא.

כשקלט זאת, פקדה אותו תחושת פליאה עצמית: כיצד יתכן שהוא, שתמיד מחזיק את עצמו כאדם ישר והגון, נכנע למציאות המאלצת אותו להיכנס בחשאי ללשכה של חבר כנסת מכובד בישראל, ממש כגנב במחתרת?!

המחשבות שדהרו במוחו ריסנו במעט את החשש שהציף אותו, ותחתיו הזדחלה לאיטה ההבנה עד כמה הוא חס חוסר נעימות להיות כאן.

לרגע קט עלתה בו טרוניה על מוטי שהוביל אותו למצב הזה, אולם במשנהו הוא הודף את הרגש הזה. הוא צריך עכשיו ריכוז מוחלט.

"חוקים שקיבלו ייעוץ משפטי לפני חקיקה". הנה הקלסר השחור הרחב עם המדבקה הלבנה הגדולה, עליה נכתב משפט זה באותיות ברורות.

הוא לא ידע שדגני חבר כנסת פעיל כל כך.

הוא עבר על הדפים, בוחן אותם בעיון. כאן נמצא הנוסח המקורי של החוק. אם הוא מוצא אותו - נותר לו רק להשוות בינו לבין הסעיפים של החוק שעובר כעת בכנסת בקריאה שלישית.

הצל הארוך שנפל בפתח הלשכה, גרם לליבו להלום בפראות.

מתן לא חשב פעמיים, הוא התכופף ומיהר להתיישב מתחת לשולחן, מושך יחד איתו באינסטינקט מהיר את הקלסר השחור. הוא הרגיש כיצד זיעה קרה מבצבצת על מצחו, מה שגרם לו לקוות שהאיפור שהפך אותו דומה כשתי טיפות מים לחבר הכנסת סגל לא ייפגם.

הצל התברר עד מהרה כשייך לרם תבור, עוזרו של דגני.

הוא נכנס לחדר וכנראה נטל דבר מה מהשולחן.

מתן התנשם עמוקות וזז קלות, מקווה שהתזוזה הקלה לא נקלטה באוזניו של האיש.

רם העומד לצאת מהחדר נעצר בפתח החדר.

ממקום מושבו, מתן היה יכול לראות את רם מוציא טלפון סלולרי מכיס מכנסיו: "מיקי, הלשכה הייתה נעולה כשיצאת? לא, לא קרה שום דבר! אני תיכף מביא לך את המקטרת למליאה".

הזיעה נטפה ממצחו של מתן בנחילים זעירים. הוא עקב בדריכות שקטה אחר רם תבור שניתק את השיחה וחייג שוב, הפעם ארך זמן מה עד שהוא נענה: "יוגב, אתה במשכן הכנסת? בוא הנה ללשכתו של דגני בדחיפות! אני סבור שיש כאן פולש בלתי מזוהה! שבתי לכאן לקחת משהו והלשכה הייתה

פתוחה. דגני טוען שהיא הייתה אמורה להיות נעולה. שמעתי גם רעש חשוד. אני לא נכנס, אל תדאג! מחכה לך בחוץ ומשגיח שהפולש לא יצא". שתיקה קלה.

"אוקיי, אז תשלח מאבטח אחר, בבקשה!"

"תירגע, תירגע!" מתן לחש לעצמו, "דבר ראשון זה למצוא את החוק המקורי. תתרכז במשימה!"

הוא הוציא מכיסו עט שבקצהו מחובר פנס לד, תפס אותו בשיניו, ובאור הפנס המאיר בעוצמה קלושה את הסביבה, עבר על פני הדפים בעיון חפז. פניו חווירו כשהוא נתקל בחוק המבוקש. עיון בסעיפים הוכיח שההשערה שלו מדויקת: יד נעלמת שינתה את הסעיפים החשובים.

וכעת החוק עובר בכנסת בפעם השלישית!

הוא חייב לצאת מכאן לפני שאיש הביטחון של הכנסת יגיע.

בעוד ליבו הולם בעוז הוא נחלץ במהירות מתחת לשולחן, לא לפני שהוציא את דפי החוק מהקלסר.

מה שנותר לו זה רק למצוא את הדרך לצאת מכאן, ומהר.

מספר חודשים קודם לכן, סימטה שקטה, ירושלים:

"מהפכות אמיתיות אינן מתרחשות בקול רעש ובצלצולים. הן באות בשקט, כתנועותיו של דג הכסף. מבליעות צופן של תקווה עבור אנשים הזקוקים להן, נושאות בססגוניות כנפיהן את החשש של אלו המתייראים משינויים".

כמה מתאים לסופר הקנדי רינגו סמית' לשלוח את המשפטים המעודדים הללו ברשימת התפוצה שלו דווקא כעת. הרמז היה דק אך בה בעת שקוף. המילים הללו מיועדו עבורו.

מילאן חיך לעצמו ונשא עיניים מהורהרות, חושב על המסע שעבר עד שהגיע הנה ועל הדרך הרבה שלפניו. מולו, מבעד לדלת הפתוחה, ניבטו קירות דירת הסטודיו של אלן פרייס. ציורי הפורטרט המרשימים שצייר אלן, נשאו אותו בזיכרוננו אל התמונות המעטות בביתם של דוד ג'ון ודודה פילר במיאמי, תמונות שדיווחו בסמליותן על חייהם הקודמים בקובה.

התמונות הן אלו שהזרימו לו תקווה בוורידים, כמו אמרו לו: "אינך צריך לברוח ממקום הולדתך כדי להיות משוחרר! אתה יכול להביא את החופש לכל מקום!" ארץ הולדתו האהובה קוראת לו לעשות מהפכה, ובליבו של מילאן בלאץ נבנתה והתבססה השאיפה העזה הזו לשינוי אמיתי.

כעת, בעודו מתרווח על כורסא נמוכה בחצרו של אלן פרייס, הוא מרגיש בקצה של מתח נרגש עולה בו. מזכיר לו עד כמה הסבלנות משתלמת.

צלצול טלפון: "הגעתי עם רגב ליטמן, להיכנס?"

מילאן בלאץ התיישר והוריד את רגליו מהשולחן הנמוך שלפניו: "כן, תום, תכניס אותו! תודה לך".

מילאן סקר את הגבר הגבוה שהתקרב לפינת הישיבה בחצר, ומיהר לקום ממקומו ולנער את מושב הכיסא שלפניו עבור האורח החשוב, מעיף מספר עלים יבשים.

רגב ליטמן התיישב בחבטה קלה על כיסא הפלסטיק ומילאן עצם לרגע את עיניו, נזכר לרגע בפעם הראשונה בה התוודע אליו פנים מול פנים. היה זה בעת טקס חנוכת הבית של השגרירות, אז הצליח לזהות את הלהיטות ששידר, כבסיס לרצונו להגיע לשליטה מקסימלית על המציאות. היה זה תום אנדרסון הגאון שהציע לו להשתמש בתכונות של רגב ליטמן בסלילת הדרך לאנרכיה עולמית.

"בדרך כלל, טיפוסים שכאלה נוטים לרכב על אנרכיה ומצליחים ליצור באמצעותה שלטון דיקטטורי. אנחנו נגייס אותו למטרה שלנו, תוך כדי שנוזי אותו הצידה בעת הנכונה", הסביר לו אז תום אנדרסון, ומילאן בלאץ מצא את עצמו מצטחק חרישית.

ואכן, מול רגב ליטמן המאזין לו בקשב רופף בעוד עיניו נעות לכל כיוון בקוצר רוח גובר, התרשם מילאן בפעם האלף מיכולותיו של תום אנדרסון לאפיין אנשים באמצעות תווי הפנים שלהם.

מאוחר יותר הגיע לביתו של אלן פרייס גם חבר הכנסת דגני. הפעם קיבל אותו מילאן בלאץ בחדר הפנימי המיועד לפגישות מסווגות.

מילאן נזכר באותם רגעים עד כמה התלבט לגביו. האם חבר כנסת ישראלי יסכים לשתף פעולה עם ארגון 'שחרור עולמי'? למה ומדוע?

רינגו סמית' הוא זה שעודד אותו לקחת את דגני כשותף.

ואכן התברר לו שדגני שייך לזן ייחודי, הוא נלחם באמת ובתמים על זכויות בעלי החיים. מדובר באדם שיעשה הכל למען האמונות שלו. למילאן בלאץ נותר רק לגרום לו להאמין בדבר הנכון לאנושות: צדק, צדק, ושוב צדק.

דגני הוא האדם הנכון. הוא סומך עליו בעיניים עצומות. אנשים כמו דגני יכולים להיות מנהיגים טובים ואיכותיים. אלא שהאנרכיה נועדה כמובן לשלול שלטון או מנהיגות כלשהיא; אין צורך במנהיגים כלל אלא רק בפקידים טובים ומסורים, כך שדגני הסכים ליטול לידייו את התפקיד הרגיש ביותר בבוא העת.

בעודו סוקר את דגני חשב לעצמו מילאן, שאילו חבר הכנסת שלפניו היה יודע את האתגרים שאמורים להפריע לו בתפקידו, הוא ללא ספק היה מנסה להתחמק, אלא שאין לו ברירה: האנרכיה זקוקה לו, האזרחים זקוקים לו, העולם זקוק לו.

לאחר שמיקי דגני הלך לדרכו, פתח מילאן בלאץ את התיק שהשאיר חבר הכנסת על השולחן הנמוך. התיק הכיל מידע יקר ערך בדמות דפים עם תמונותיהם ופרטיהם של עובדי הכנסת.

הם ידעו את מי הם מחפשים.

תום אנדרסון התבקש לפענח את תווי הפנים. הוא עיין בתמונה וחשב רגע ארוך.

"האדם הזה נראה לי מתאים למשימה", אמר.

בתיק הייתה גם מעטפה סגורה. מילאן פתח אותה בתנועות מהירות, משתדל לשמור על תוכנה בשלמותו. "מוטי מאירי, העוזר של חבר הכנסת צביאלי, מתגורר בשכונת רמת גינות", הקריא בקול, בעודו סוקר את התמונה בעיון. הוא העביר את התמונה לאנדרסון תוך שהוא אומר: "טוב מאוד, תום! איך שזה נראה, עלינו לחלק את המשימות בינינו. אני אנסה להשיג מידע על האיש שבתמונה, ואתה תשיג במקביל את פרטיו של המאבטח".

מספר ימים קודם לכן:

מילאן סקר את האיש שמולו ואמר: "תקשיב לי, ליטמן! אני צריך אדם עם כישורי משחק, רצוי גם שיהיה עם רקע מתאים לפעילות ביטחונית, כזה שיוכל להכשיר את הקרקע לקראת הפעולה הגדולה, לאיים קצת בכנסת על מי שצריך, אדם שיגרום לאנשים בכנסת לפעול לפי התוכנית שיצרנו להם. הדמות הזאת צריכה להציג את עצמה כאיש ביטחון. דבר זה יעזור לך גם במלחמה נגד חוק האנטנות". הוסיף.

פרצופו של רגב ליטמן התכרכם לרגע, הוא סקר את מילאן, כמו רוצה לפענח מאין הלה יודע על חוק האנטנות הטורד את מנוחתו.

"חבר הכנסת מיקי דגני אחראי לחוק", אמר לבסוף בקול זהיר, "אם אינני טועה ראיתי אותו באסיפת הארגון, האם לא עדיף שתבקש ממנו בשם הארגון לוותר על החוק הזה? ניסיתי לבוא איתו בדברים, אלא שהוא טוען שהוא מחויב ל'ירוקים בצמרת'. אני מאמין שלך הוא יקשיב".

מילאן לא ענה מיד. כעבור מספר רגעים של היסוס הוא השיב: "אני יכול לנסות, ליטמן. אני יכול לדבר איתו, ואולי בהמשך אכן אדבר איתו... אבל אני חושב שכרגע עדיף להיאבק נגד החוק בדרך אחרת. ברגע זה כדאי להשיג אדם מיומן שינהל את המלחמה מתחת לפני השטח".

"אני יכול להשיג עבורך לוביסט מצוין".

"לא, לוביסט זה לא מתאים לנו. אני צריך עבודה בדרך מתוחכמת".

"אם כך, מדוע שלא תדבר עם דגני ישירות?" רצה ליטמן להבין.

מילאן שתק לרגע ארוך. הוא לא התכוון שליטמן יציע לו הצעה פשוטה שכזו.

"שמעתי על חוק האנטנות דרך ידיד קנדי", אמר לבסוף, בורר את המילים בקפידה, "יש לו אינטרס שחוק האנטנות לא יעבור... הוא ביקש ממני לסייע לו ולך".

"מה האינטרס שלו?"

"יש לו מניות בחברת R.D.Y.", אמר מילאן, "הוא עוקב מקרוב אחרי הפעילות שלנו, וביקש שנמנע מהחוק לעבור בכנסת".

הקלה מעורבת בפליאה עזה הופיעה בפניו של ליטמן. הוא התרשם עמוקות מכך שבן שיחו כה מעורה בעניין עד כדי היכרות עם חברת R.D.Y.

מילאן רשם לעצמו נקודת ניצחון.

"אוקיי, מעולה! אם כך, למה שלא תדבר עם דגני ותגמור סיפור?" שאל רגב ליטמן שוב.

"אה... שאלה מצויינת, מעולה ממש. אתה באמת גאון!" מילאן ניסה למשוך זמן, "זה בגלל שאם דגני אכן יסכים למנוע את החוק, ארגון 'ירוקים בצמרת' יפנה לחבר כנסת אחר שיגיש את החוק. הבעיה שלנו היא לא חבר הכנסת דגני, אלא ארגון 'ירוקים בצמרת', הסביר מילאן, מקווה שהתשובה תניח את דעתו של ליטמן.

רכב יוקרה נוצץ באפור התנהל באיטיות במעלה הרחוב. עיניים סקרניות ליוו אותו כשפילס דרך בין רכבי השכונה הפשוטים למדי.

הרכב עצר ליד בניין מספר חמש. מהומה קלה התחוללה במקום, כאשר מתוך הרכב יצא נהג לבוש במדי שרד מצועצעים, ופתח את הדלת לאדם ממוצע קומה בעל שער מאפיר ומשקפי פלסטיק ממותגים.

"נשיא ארצות הברית", התגלגלה השמועה מפה לאוזן, אך הופרכה עד מהרה.

האיש הלבוש בבגדי יוקרה מגונדרים התעלם מהתכונה שסביבו. הוא פסע בצעד קליל, כמכיר את השכונה היטב, אל עבר אחד הבניינים הסמוכים.

שוקי מלכה, העסקן השכונתי, נראה יוצא בריצה קלה לקבל את פניו של האורח. הוא לא הסתיר את התרגשותו כשלחץ את ידו של האיש והוביל אותו אחר כבוד לעבר ביתו.

"נו, טוב, שוקי מלכה כבר ידוע בשכונה כבעל קשרים ענפים עם כל המי ומי, זה קטן עליו", נדו כולם בראשם.

"בסך הכל מדובר בכותב ספרים מקנדה", אמר לעצמו שוקי.

בתוככי ליבו הוא חש את כובד הרגע. ליבו הזכיר לו שלא מדובר כאן "בסך הכל בכותב ספרים קנדי". רינגו סמית' הוא מנהיג פופולארי, הוא הנדבן העומד מאחורי העיתונים היומיים המופצים חינם ברחבי הארץ בשתי שפות: עברית וערבית.

הוא מיליארדר, הוא משפיען בינלאומי. אפילו לנשיאי מדינות אין את יכולות ההשפעה של סמית'.

והוא כאן כדי לבקש ממנו בקשה משונה. וגם קצת מוזרה.

שוקי הקשיב לו בעיניים מצומצמות, מזכיר לעצמו שלא משנה מה תהיה בקשתו של רינגו סמית', הוא חייב לסמוך עליו ולקיים את דבריו.

פרק 1

הוא התגלגל על הקרקע, אוחז את ראשו בשתי ידיו. כעבור רגע התעשת וקם על רגליו, נמלט מהמקום בריצה שפופה, מתעלם מקולות הפיצוץ המשניים שבאו אחרי הרעם הקולני.

אבק סמיך ליווה אותו במרוצתו. הוא לא חשב על כלום, פעל על אוטומט. רק כשהגיע לרחוב הסמוך ובחן במהירות את הנתונים שעלו מתמונת המצב שלפניו, הבין ששגה.

הבריחה המטופשת שלו הייתה טעות. יש סיכוי שמישהו ניסה לבחון אותו.

ואותו מישהו, אם ישנו, נוכח לראות שהוא מוג לב, שהוא לא מתאים למשימות שטח. מרבית הסיכויים שהוא כבר לא ייחשב בעיני שירות הביטחון כסוכן מצטיין.

הוא הכניס את היד לכיס מכנסיו, ממשש את אקדח הגלוק 19 שלו ששכן שם דרך קבע.

הוא היה יכול לצאת גיבור. אלא שהוא לא כזה, מה לעשות.

בפסיעות קטנות עשה את דרכו אל תחנת האוטובוס הקרובה, מתבייש לגשת לרכבו שחנה באיזור ממנו נמלט.

הסלולרי שלו השמיע צלצול. הוא שלף אותו מכיסו. קול זר בקע ממנו.

"ניצן?"

"כן".

"אני ממתין לך ליד הרכב שלך, אנא גש הנה!"

ממתין לו? ליד הרכב?

בפסיעות מהירות פנה ניצן לאחוריו לכיוון המקום בו החנה את רכבו, מבחין באדם נמוך קומה שנשען על הרכב שלו ומשוחח בטלפון.

ניצן ניגש אליו, בעוד ידו אווזת את האקדח שבכיסו.

"אהלן", הפטיר לכיוונו של האיש.

האיש סקר אותו בעודו מושיט את ידו ללחיצה, "שמי מייקל זינגר. פרופסור מייקל זינגר. שמעתי עליך המון דברים טובים. אשמח שתבוא לפגישה מחר במשרד של חמי, רגב ליטמן", הוא החליק לידי של ניצן כרטיס ביקור.

ניצן היה מופתע למדי.

"אתה אחראי על קולות הנפץ?" שאל כעבור רגע של מחשבה.

האיש צחק כמו לעצמו, "נפצים של חודש מרץ", אמר.

ניצן שתק לרגע ארוך, המום, "למה? מה היה האינטרס שלך להפחיד אותי?" תוך כדי שאלה הבין שהלה לא ישתף אותו בתשובה אמיתית.

למרבה הפתעתו, בן שיחו ענה לו מיד.

"כי רצינו לבדוק אם אתה שייך לשירות הביטחון הישראלי", אמר בקריצה חביבה. מבטאו האמריקאי נשמע בבירור למספר רגעים. "רצינו לבחון אותך! סוכן ביטחון היה נשאר להתמודד ולהילחם!"

העקיצה לא נעמה לאוזנו של ניצן. הוא מצמץ בעיניו בעצבנות ושאל:
"מי זה 'רצינו'? מי אתם?"

"תבוא מחר לפגישה ותשמע הכל", סיים האיש את השיחה והתרחק
מהמקום.

ניצן שלח מבט אל כרטיס הביקור שהלה הותיר בידיו. הוא אמנם נמלט
ברגע של בהלה, אבל בן שיחו לא מתאר לעצמו שהוא פטריוט ישראלי גאה,
שהוא עובד עבור שירות הביטחון פעמים רבות, ושאין סיכוי שהוא ישתף
פעולה עם משהו שיתנגש באינטרס של המדינה שלו או נגד החוק.

מהורהר, נכנס לרכב, ועשה את דרכו אל עבר הדירה הקטנה בה
התגורר יחד עם שותפיו, מחליט ליצור קשר עם איש הקשר שלו בשב"כ
ולעדכן אותו בפגישה שתתקיים מחר, כפי שנכתב בגב הכרטיס, במשרדי
חברת R.D.Y.

"נתנאל הלל הוא בחור מיוחד, מי שתזכה בו תקבל יהלום נדיר".

"נכון, יש לו בעיה שיכולה להיות מוגדרת כשייכת לתחום הפסיכיאטרי,
אנחנו כידוע לא מסתירים כלום, רק שימי לב, גברת כהן, שבדור שלנו
אין כמעט אדם שלא מוגדר עם בעיה נפשית, תסמונת או הפרעה". קולה
של אימו עלה, וזו הייתה ההוכחה עבור נתנאל הלל שהיא מתחילה לחוש
שהשיחה מכבידה עליה.

הוא עמד לרגע נוסף ליד הדלת הפתוחה ונאנח בליבו. הוא לא היה אמור
לשמע את מה ששמע כרגע. אימו חושבת שהוא בדרך לעבודה, אלא שהוא
נכנס לרגע לחדרו כדי להניח בו בינתיים את המגילה ששוקי מלכה ביקש
ממנו להעביר.

בבקשתו של שוקי היו יותר מכמה סימני שאלה.

למה לו לשוקי מלכה לטרוח ולבקש ממנו להעביר את המגילה? האם אינו יכול ללכת בעצמו או לשלוח שליח אחר?

סך הכל, שוקי מלכה לא דיבר איתו מזה תקופה ארוכה, הוא כבר לא מבקש ממנו עזרה כמו בעבר, ונראה שהוא שכח ממנו לגמרי. אז מה זאת הבקשה המוזרה הזו פתאום? למה דווקא הוא נבחר להעביר את המגילה המהודרת לדייר המתגורר בבית האבות בו הוא מתנדב? הוא לא מכיר כלל את מר צבי רייניץ! כל הפנייה הזאת דווקא אליו נשמעה באוזניו מוזרה למדי. למרות זאת, הוא לא חשב שזו סיבה מספיק טובה לסרב לבקשה. הוא סומך על שוקי מלכה בעיניים עצומות. שוקי הוא בעצם האדם היחיד בעולם שהוא לא מפקפק אחריו, הוא נחשב בעיניו ממש כאחד מבני משפחתו הקרובים, מתוך היכרותו בעבר הלא רחוק עם אישיותו טובת הלב, כך שנתנאל הלל היה בטוח ששוקי לא חפץ לסבך אותו.

שוקי מלכה וצבי רייניץ אינם אשמים בעובדה שהוא חשדן חסר תקנה שנוטה להפוך כל זכוב להיפופוטם. הוא צריך להיות מודע לעצמו, ולהתגבר בזמנים בהם המחשבות שלו נושאות אותו לחשד לא סביר.

והשליחות הזאת, היא זו שגרמה לו לשמוע שברי מילים מהשיחה המרנינה.

הוא בהחלט שמח לשמוע מה שחושבים עליו. כי הרי אינו יכול להמתין עד בוש לאיזו הצעת שידוך בלתי מתאימה שאולי מישוה יציע לו. עליו לדעת בדיוק מה הסביבה חושבת על אנשים כמותו, ואין לו ברירה אלא להסכים עם העובדה שהוא ימשיך להיות תחת ההגדרות של החברה השופטת, הבוחנת והמתייגת.

הוא היה - וימשיך להיות - שונה. אחר. לא סטנדרטי.

הם לא רואים אותו. את טוב הלב שלו, את הרצון להיות בסדר, את המלחמות שלו. הם רואים רק את הבעיות שלו! וככל שבני אדם ימשיכו

למדוד את הזולת לפי כמות חסרונותיו, הרי העולם ימשיך לייצר אכזבות בכמויות מסחריות.

"הלא לכל אדם יש ייחודיות משלו", הרהר לעצמו, "ואם כן, לצפות מכל בני האדם להתנהגות אחידה, זה ממש להכניס אותם לתוך בית כלא!" חשב בהברקה של רגע, שלא גרמה לו לחוש מאושר. תחושת המרירות שבו הייתה גדולה מידי.

הוא בהחלט מבין שהוא מתמודד. לפעמים הקושי שהוא סוחב בליבו כל כך גדול, שהוא מרגיש בכל מהותו עד כמה הוא שונה, עד כמה הוא חסר. המחשבות שלו גם הן דוהרות בצפיפות רבה מידי, ערב רב של סוסים דוהרים בתוך מוחו בלי סדר, נותנים לו להבין את המסקנה המתבקשת עד כמה הוא לא יציב, עד כמה כל מחשבה שלו צריכה בחינה מדוקדקת: האם היא נכונה, או שמא היא נובעת מתוך הבעיה הנפשית שלו.

ולמרות זאת, הוא יודע שהוא לא רק מתמודד. הוא גם שווה. לא סתם שווה, שווה בין שווים!

קבלו אותי כמו שאני, ותציעו לי שידוך מתאים. אני מחפש בחורה יראת שמים עם מידות טובות, זה הכל. למה צריך לבחון אותי בזוכית מגדלת? הוא רצה לשאוג את השאלה הזו, אך במקום זאת נכנס בצעדים חרישיים לחדרו, הניח את תיק המגילה על המדף, ויצא מהבית חרישית.

אימו לא הבחינה ביציאתו כמו בכניסתו, ולא ידעה דבר על ביקורו הקצר.

נתנאל הלל התלבט לרגע אם ללכת לעבודתו הקבועה בלשכתו של חבר הכנסת צביאלי, או שמא עדיף לו ללכת לאחד המקומות בהם הוא מתנדב בתקופה האחרונה. מרגיש כי לאחר המילים ששמע אין לו חשק לעבוד היום.

הוא בחן לרגע קט את יעדיו האפשריים.

לקפוץ למעון הורים זה מה שמתאים לו כרגע, רק שהיום זה יום הביקורים הרשמי של בני המשפחה שם, וזה מיותר.

המחשבה ללכת להתנדבות שלו בארגון "חושבים קדימה" ירדה מעל הפרק, שכן הפעילות שם תתחיל בשעת בוקר מאוחרת יותר.

נתנאל הלל החליט שאין לו ברירה ועליו לשים פעמיו אל משכן הכנסת.

הדרך הייתה מייגעת מתמיד. נתנאל הלל חש שהוא כועס, מתוסכל ועצבני על כל העולם.

איזו מחשבה זניחה הזכירה לו שהאנשים סביבו לא אשמים במצוקה שלו. אף אחד מהם לא החליט שאנשים כמוהו יהיו בשולי החברה, אף אחד לא קבע את הנורמות החברתיות, ועוד יותר מזה: אם הוא היה נורמלי, מרבית הסיכויים שהוא לא היה שם לב להרבה דברים שכיום מציקים לו.

אילו הוא היה רגיל, סטנדרטי, הוא היה ללא ספק חי את ברוגע, זוכה לשידוך הגון ובקלות, לקשיים רגילים ונורמליים, ואפילו מצליח לקטר עליהם ולהרגיש מסכן כשלא היה מצליח לרכוש את הדירה השניה שלו, מה רע?...

גם יש לך הכל וגם להרגיש שאין לך כלום? גן עדן בהתגלמותו.

הוא חייך בבוז כשחשב זאת.

לי באמת אין כלום, אמר לעצמו.

אין לי לא כשרון ללימוד, לא מרפקים ולא שכל לומר את הדבר הנכון במקום הנכון, אין לי עתיד! בכל מקום אני עושה בושות לי ולסביבה שלי, יש לי חשיבה משונה, מידות רעות, ואין לי סיכוי למצוא שידוך סטנדרטי.

יש לי עבודה בכנסת, צצה מחשבה נוספת במוחו, כמו רוצה להתנגד לתחושת המסכנות שלו. יש לי מעגל מכרים נחמד שם, יש לי חסכון חביב בבנק, יש לי חדר פרטי משל עצמי, הורים מסורים וכעת יש לי להעביר מגילה לצבי רייניץ - ואני נחשב בעצם לשליחו של שוקי מלכה שהפך להיות פופולארי בשכונה בגלל הפעילות הענפה שלו, וכולם בשכונה מדברים שיש לו קשרים סודיים עם ראש הממשלה, עם המוסד, ואולי אפילו עם נשיא ארצות הברית. המזכיר שלו בא לבקר אותו לא פעם, ואומרות השמועות.

ומעל הכל: יש לי את עצמי.

למה אני לא מתחבר למה שיש לי?

כך, מתוך מחשבות מהירות, הוא נכנס למשכן הכנסת ופסע בצעד קל לעבר הלשכה של צביאלי.

רגע לפני שנכנס, נעצר על מקומו בדריכות.

הדי השיחה שעלו מהחדר היו בלתי שגרתיים, והוא מצא את עצמו עוקב אחר דו שיח שנראה שהתפתח בתוך הלשכה דקות מעטות ממש לפני שהגיע הנה.

קולו של מוטי מאירי, העוזר של צביאלי, נשמע בבירור, הוא דיבר עם אדם בעל מבטא שנתנאל הלל לא הצליח לזהות.

הם שוחחו, מוטי נשמע לו מעט לחוץ ועצבני, ניכר היה שהוא מעדיף שהדובר אליו יעזוב את הלשכה כמה שיותר מהר.

נתנאל הלל חש בדריכות המטפסת בו.

הוא לא יודע מדוע, אבל שוב פעם תחושת רדיפה פוקדת אותו. "פראנויה", זו האבחנה שקיבל מהפסיכיאטר, "החשיבה הזו היא חשיבה פראנואידית".

'זו רק פראנויה' אמר לעצמו נתנאל הלל, ולא הבין מדוע המילים הללו אינן מרגיעות אותו. האם פראנואידים לא נתקלים במצבים מורכבים? האם כל חשש שלו קשור לחשיבה הנרדפת שלו? והאם אין אנשים רעים בעולם, כאלה שצריך להיזהר מהם?

והאם אסור לו לחוש בעוצמה עד כמה הוא מרגיש מפוחד, נסער ומאויים?

הוא לא נע. עמד סמוך לדלת הפתוחה למחצה וניסה להאזין.

כך, בעודו עומד בדריכות ומצותת לכל מילה, לא הבחין באיש ממוצע הקומה שפסע לכיוונו בצעד מהיר וחיך אליו חיוך רחב. רק כשהלה עמד ממש מולו, התעורר נתנאל הלל משרעפיו ובחן את האיש בהפתעה. אם איננו טועה זה רם תבור, עוזרו של חבר הכנסת מיקי דגני.

"סלח לי, האם תוכל לבוא עמי? אני צריך את עזרתך!" ביקש.

נתנאל הלל סקר אותו קלות, "את העזרה שלי? במה?" שאל, בעוד מחשבותיו נושאות אותו שוב אל השיחה שגלשה לה מבעד לדלת הפתוחה למחצה ומנעו ממנו לשמוע את התשובה. למרות זאת, לנוכח המבט המפציר מצד עוזרו של דגני, מצא את עצמו נענה לבקשה ופוסע בעקבותיו של האיש לכיוון היציאה ממשכן הכנסת.

"אני שומע", בעוד הסלולרי בידו האחת, הכניס מוטי בידו השניה את ספר המשניות הקטן לכיס החליפה. הוא נטל מהשולחן את כוס הקפה שהכינה לו רבקה, והניד בראשו ספק בתודה ספק לשלום. הדפיקה על הדלת נשמעה שניה לפני שפתח אותה בעצמו בדרכו ליציאה לעבודה.

"כן כן, מצטער. זה לא בתחום האחריות של צביאלי, גם אנחנו באותו מצב".

מולו עמד צעיר לא מוכר, עמידתו בטוחה ופניו מחוייכות, גומת חן מצוירת על פרצופו המגולח וכיפה ענקית מכסה את שערות ראשו.

מוטי נעצר, גבותיו מורמות בשאלה. הוא סימן לו להמתין.

"כל טוב, כל טוב", סיים את השיחה בחפזה, "כן, שלום, מה תרצה?"

הלה בחן אותו, ניצוץ לא ברור מרצד בעיניו: "רציתי לשאול אם אתה צריך עזרה". מבטאו של הצעיר זר, והעברית שבפיו מהדהדת בכבודות. גם הכיפה לא תואמת למראה בגדיו.

"עזרה? אני?"

"כן. מיסטר הוא מוטי מאירי, העוזר של חבר הכנסת צביאלי, נכון?"

"אכן".

"אז רציתי לעזור לך. אולי אתה צריך עזרה בכנסת?"

מוטי הגיב בחיוך תמה, רוצה לומר שאין לו זמן כרגע. הוא בירך "שהכל" ולגם לגימה זהירה מהקפה בעודו מסמן לבחור לבוא בעקבותיו, לכיוון החניה.

"מי שלח אותך אלי?"

הצעיר לא השיב מיד.

"אה?" מוטי שואל שוב. נעצר ליד רכבו השחור וממתין לתשובה.

הבחור שתק.

"מה שמך?"

"נוחי בלאו".

"יפה, נוחי. הקשב, אין לי בעיה שתעזור לי. אמנם יש לי עוזר נחמד בשם נתנאל הלל גרץ, אך הוא מגיע רק פעמיים בשבוע, ובשאר הימים אני מוצא את עצמי לבדי פעמים רבות ואני לא מצליח לעמוד ביעדים. אתה מתגורר כאן בשכונה? עולה חדש?"

"כן, עליתי לישראל לפני מספר חודשים מארצות הברית, ממיאמי".
התשובה הפתיעה את מוטי, המבטא הזר לא נשמע אמריקאי, גם הפנים השחומות העידו על מוצא שונה.

הוא שלח מבט מהיר בשעונו, "אפשר לנסות. קח את מספר הטלפון שלי ותאמר לאביך לדבר איתי היום. נשמע מה בפיו, ונראה לאן נתקדם".

הוא הושיט לצעיר את כרטיס הביקור של צביאלי. ונופף לכיוונו לשלום.
"אבא שלי לא כאן, הוא גר רחוק, ואני רוצה לבוא איתך עכשיו לבית המחוקקים".

מוטי נעצר. ניכר היה שהצעיר מתאמץ לשכנע אותו באמצעות קסמו האישי, ומוטי ניסה להבין מהיכן נפל עליו הסיפור הזה על הבוקר.

הוא התלבט מה להשיב לו, אך הלה, במקום להמתין לתשובה, פתח את דלת הרכב והתיישב לצד מושב הנהג. מוטי נעמד לרגע, רוצה לעכל את מה שראות עיניו. מעולם לא נתקל בהתנהגות כל כך בלתי מנומסת, הוא

חש שמדובר בתעתוע ראייה. האופן שבו נוחי נכנס לרכב שלו ומביע נכונות לבוא איתו למקום העבודה שלו, לא מצא חן בעיניו כלל.

הוא נאנח לעצמו בתסכול, שולח מבט מהיר לשעונו. ויכוח מיותר עם הצעיר הזה עלול להתברר כבלתי יעיל וסתם יבזבז את זמנו הדחוק ממילא. נותר לו רק לקוות שמאבטחי הכנסת לא יהיו אדיבים כמותו, ויסרבו לתת לצעיר הזה אישור כניסה.

לפני שהוא נכנס לרכב נתקלו עיניו בכוס הקפה שבידו. הוא הופתע לראות חרק מעופף השוחה לו בנוזל החמים והלבנבן. בהבעת סלידה מיהר להשליך את הקפה לפח הסמוך, לא משער לעצמו שהקפה ההפוך הזה היה רק התחלה ליום מייגע במיוחד שממתין לו.

הבידוק הבטחוני בכניסה לכנסת נעשה במהירות יחסית. אנשי הביטחון מכירים אותו. הם בחנו את אישור הכניסה הקבוע, שלחו חצי מבט לעברו של הנוסע הנוסף, ובירכו אותו בברכת "יום טוב".

"יום מבורך", השיב להם כבכל יום בברכה הקבועה שלו. ובעוד חלון הרכב נסגר באיטיות, הספיק לשמוע את אחד המאבטחים פולט לחבירו: "איזה יום משעמם".

מוטי חיך לעצמו. תבורך השגרה.

מסדרונות הכנסת קיבלו את פניהם בהמולה הרגילה. פה ושם ניתן להבחין בשיחות מסדרון בין חברי הכנסת ועמיתיהם, או לחילופי דברים עם אנשי תקשורת. מוטי חש שנוכחותו של נוחי בלאו ממש מכבידה עליו, למרות שלא הצליח להגדיר לעצמו מדוע.

בסך הכל מדובר באדם שרוצה לסייע לו בעבודה בכנסת, אז למה הוא חש בכל פסיעה לצידו שהוא נמצא סמוך ליריב בעל כוונות לא ברורות? אולי מכיוון שכל ההתנהגות שלו תימהונית לגמרי, תירץ לעצמו את תחושות המועקה והתסכול שגברו בו.

לשכתו של צביאלי הייתה מאווררת יתר על המידה. רוח עזה נכנסה מבעד לחלון הפתוח. מוטי מיהר לסגור את החלון וללחוץ על השלט של המזגן.

בלשכה עצמה שררה מהומה קלה: הדפים שהתעופפו לכל עבר בגלל החלון הפתוח, יצרו מראה מבולגן למדי, הוא מיהר לאסוף את הדפים ונוחי בלאו נחפז לסייע לו.

צביאלי עדיין לא הגיע, כנראה שהוא מתעכב היכן שהוא בשיחה חשובה. גם נתנאל הלל לא כאן. מוטי פתח את יומן הפגישות, בודק את סדר היום תוך כדי שהוא עובר על תזכירים שערך לעצמו במהלך השבוע, לראות שלא שכח או פספס דבר מה חשוב. הוא מצא את עצמו מתעלם מהצעיר החביב, מתוך תקווה שהלה יבין את הרמז ויתעופף לו מהעיניים.

קולו של נוחי בלאו נשמע לפתע, מזכיר לו את קיומו: "אני לא חייב לעבוד בכנסת אם אתה לא צריך עזרה, אני בסך הכל רוצה להכיר את אורח החיים החדרי, הייתי שייך לקהילה הרפורמית במיאמי", אמר.

מוטי הביט אליו, מופתע, סוקר אותו כאילו הבחין בו לראשונה, זיק של הקלה ניבט בעיניו: "אוקיי, היית צריך לומר זאת. אני מכיר ארגון לקירוב רחוקים, נוחי. הם ישמחו להכיר לך את היהדות כפי שעברה אלינו מדור לדור ובלי שינויים".

הצעיר שהציג עצמו כנוחי בלאו הביט לרגע קצר אל מסך הסלולרי שלו שצלצל בעקשנות. המתקשר ללא ספק מחפש אותו כמילאן בלאץ. הוא שתק לרגע כדי לסדר את מחשבותיו, ואז אמר בקול נעים:

"אני מעדיף שאתה תלמד אותי".

"מעדיף שדווקא אני אלמד אותך? למה?" מוטי חש שוב פעם בתחושה הכבדה הזו, הוא העיף מבט אל תיקיית המסמכים. הוא צריך עזרה, ונתנאל הלל גרץ לא כל כך יעיל לאחרונה, נראה שהוא באמת צריך עוזר נוסף.

מצד שני, אולי הצעיר הזה נשלח אליו משמים. הוא יכול לגייס אותו לעזרה עד שנתנאל הלל יגיע. "אתה יודע לקרוא עברית?" שאל.

"אני משתדל ללמוד לקרוא", הייתה התשובה.

"אה... ולמה אתה רוצה שדווקא אני אלמד אותך?"

מילאן חייך לעצמו ורצה להשיב את האמת: "בגלל שאתה עובד בכנסת". הוא בלם את התשובה הישירה ומוחו תר אחר תשובה הולמת. איזה יתרון יש למוטי מאירי על פני ארגון קירוב?

לראשונה מזה זמן רב לא מצא מילאן תשובה מיידית לשאלה שנשאל עליה. צלצול הסלולרי שהתחדש היה פתרון מתאים. הוא סינן את המטלפן במיומנות בעודו מעמיד פנים כמשיב לשיחה.

"יס, דאדי, אני כאן. יש כאן אורתודוקסי נחמד, אני חושב ללמוד אצלו יהדות", אמר בקול מהיר, פוזל לכיוונו של מוטי.

"אתקשר אליך אחר כך", הוסיף ואמר. החזיר את הסלולרי לכיסו והיטיב מבט לעברו של מוטי: "אבא שלי מאוד רוצה שאלמד יהדות, כבוד הרבאיי", אמר.

מוטי העיף מבט מיואש לעבר היומן.

"שב בבקשה", אמר, בעודו חושב לעצמו למי הוא יוכל להתקשר לבקש סיוע, מדוע נתנאל הלל מתעכב?

נתנאל הלל ענה לו כבר בצלצול הראשון, "כן, מוטי, מה שלומך? אני כאן, משתדל לסדר את כל הקרש..." צליל ניתוק נשמע.

כעבור רגע, ניסה להתקשר שוב לנתנאל הלל, הוא מצא את עצמו אומר במהירות לתוך השפופרת:

"היית אמור לבוא! אני מיואש ויודע שלא אצליח היום להתנהל פה בלשכה כמתוכנן. אשמח אם תבוא לעזור כאן, אשתי מחכה לי והבטחת לי לבוא מוקדם, יש לנו אירוע היום, זוכר שהיום החתונה של אחי של מתן?"

נתנאל הלל שתק לרגע, שולח מבט לעבר רם תבור שהגיש לו קרש ארוך ורחב, הוא סימן לרם תבור בידו שימתין רגע ופנה לצד, מדבר לתוך הפומית במהירות:

"הייתי שמח לעזור, מוטי. באמת הייתי שמח לבוא ולהקל מעליך את העבודה. אבל אולי תביא עוזר אחר, יותר נורמלי? אתה מכיר אותי, אני

לא באמת מצליח לבצע את התפקידים שלי כמו שצריך. אני זקוק כל הזמן לאנשים טובים שיסתכלו עלי ויקדמו אותי. אני לא מוצלח. אולי תמצא מישהו אחר".

מוטי חש בחוסר סבלנות גובר לשמע דבריו של נתנאל הלל. מה בסך הכל ביקש ממנו ומה הוא עונה לו?! הוא מאוד מקווה שנתנאל הלל לא מצפה לשמוע ממנו מילות עידוד בנוסח של: אתה דווקא תותח ואין כמוך.

אין לו כוח ורצון להיות נחמד. במיוחד לא כעת. בעודו שקוע במחשבותיו, לא הבחין כיצד נוחי בלאו פסע בצעד חרישי לכיוון היציאה, גם לא קלט את דמותו יוצאת מהלשכה בלאט.

בהמשך היום הוא מצא את עצמו שוכח מהצעיר לגמרי. וצביאלי, שמגיע מאוחר ויוצא מוקדם, גורם לו לחוש דאגת אמת לצד תסכול נוסף. שכן הלה אומר לו שאינו חש בטוב והוא מבקש ממנו לדחות את הפגישות בימים הקרובים.

מוטי חש במרירות הגוברת בו, כי לדחות את הפגישות זה אומר שוב פעם לנסות להכניס עבודה רבה ללו"ז צפוף מידי, ורבקה בטח מחכה שישבו כבר והם יוכלו ללכת לחתונה ביחד.

במקרים רגילים הוא היה זה שאמור לחוש ממורמר מהעיכוב הזה, שכן מדובר בקרוב משפחה שלו ולא של רבקה, רק שבמקרה הזה רבקה מכירה היטב את האמא של הכלה, והיא אפילו זו שגרמה לשידוך לצאת אל הפועל, כך שהוא יכול בהחלט להבין שרבקה תכעס על האיחור, ולא משנה עד כמה זה לא באשמתו.

יש אנשים שהכל הולך להם בחיים. הם נולדו עם כפית של זהב בפה, ועוד כפיות זהב נוספות למקרה שיצטרכו. הם נולדו במשפחות הנכונות, יש להם את הכשרונות הנכונים, הם יודעים להיות מדוייקים מאוד בהכל,

יש להם חברים ויחסי אנוש מעולים, כולם מקבלים אותם בזרועות פתוחות והם אף פעם לא טועים.

אה, וגם כשהם טועים הם מרגישים מעולה עם עצמם, כי מבחינתם הם לא טעו ולא יטעו.

כל המחשבות הללו רצו במהירות בראשו של נתנאל הלל כשמצא את עצמו יושב ברכב השרד של חבר הכנסת מיקי דגני, בו נהג במיומנות העוזר החביב רם תבור.

"מה אני עושה כאן?" שאל את עצמו, חש זעף ותסכול. זה יכול לקרות רק לו. רק הוא כזה תמים, חביב, ומאמין בכוונותיהם הטובות של כל האנשים החביבים שבעולם.

הרי ברור לו שלא כל האנשים בעלי ההתנהגות הנדיבה והטובה באמת כאלה גם בפנימיות שלהם. למען האמת, ברור לו שכולם לא כאלה. והוא, נתנאל הלל, שבחיצוניותו משקף את האדם הטוב עלי אדמות, מכיר את עצמו מספיק טוב כדי לדעת שפיו וליבו אינם שווים. אם כך, כיצד הוא יוכל לתת אמון מוחלט בבני אדם, בשעה שרק בורא העולם הוא הטוב היחיד ורק בו ראוי להאמין באמת?

ולמה הוא התפתה לבקשתו של רם תבור להתלוות אליו מחוץ למשכן הכנסת?

נתנאל הלל בחן אותו קלות. האיש החביב חיך קלות לעצמו, מבטו מרוכז בכביש, והוא נוסע באיטיות מוגזמת. מה יכולה להיות הסיבה לכך?

"לאן נוסעים?" החליט לשאול שוב, למרות שרם תבור אמר לו לפני מספר רגעים שהוא תיכף יגלה בעצמו.

"אני צריך עזרה, גרץ. חשבתי שתסכים לסייע לי תמורת כסף", ענה לו רם תבור בקול ידידותי.

"עזרה? במה?" נתנאל הלל הרגיש שסבלנותו פוקעת. למה כל כך קשה לומר לו במה יתבקש לסייע?

"אוקיי, יש לנו מספר קרשים מעצבנים בחצר, והבטחתי לוועד לפנות אותם. אשתי התקשרה כעת ואמרה שהם רוצים להעניש אותנו בקנס לא מבוטל, זאת מלבד העובדה שזה ממש לא נעים מהשכנים. תעזור לי לפנות את הקרשים, סבבה? בטח יש לך ניסיון עם קרשים".

"ניסיון עם קרשים?" שב נתנאל הלל על הדברים כהד.

"כן, בחג סוכות! אתם הדתיים ממש אלופים בבניית יחידות דיור", השיב רם תבור ספק בלגלוג.

"אתה לא בונה סוכה?" העוזר החביב אמנם גלוי ראש אבל באמת שאין לדעת, חילונים רבים שומרים לפחות על מה שהם מגדירים 'פולקלור יהודי-מסורתי'.

"אני בטח בונה סוכה, הקרשים נותרו בחצר מחג סוכות", אמר רם תבור והגביר מהירות במפתיע.

כעבור מספר רגעים עצר בצד הדרך ויצא מהרכב לשוחח בטלפון. נתנאל הלל סקר אותו ממושכות בעודו מנסה לקרוא את תנועות שפתיו, ללא הצלחה.

מספר שעות מאוחר יותר חש מוטי באופטימיות זהירה, המחוגים המתקדמים באיטיות הוכיחו לו, שאם יזדרז מעט יותר, הוא עוד יספיק לסיים את עיסוקיו הלא מעטים ויוכל לצאת באיחור סביר, כזה שרבה סכים שהוא לא כל כך משמעותי.

הוא נע במהירות בין המחשב ומספר דפים צבעוניים ריבועיים המכילים מידע שהיה צריך כבר מזמן להיות מוקלד, לבין יומן עב כרס בעל כריכת עור שחורה המונח לפניו. משקפי הקריאה שלו מונחים על אפו ברישול לא מכוון, והוא מקווה לטוב.

כשנשמעת נקישה קולנית על דלת הלשכה. הוא לא חשב פעמיים לפני שענה "יבוא" בקול רם, הדלת שנפתחה ללא גינונים לא גרמה לו להביט לכיוון הנכנס. הוא המשיך לעיין ביומן הדיגיטלי במהירות, לסדר את השעות, שולח הודעות ומנסה לסכם איכשהו את התשובות לרשימה ברורה ומסודרת.

כשהרים לבסוף את מבטו, התרוממה אחת מגבותיו בהפתעה ועיניו המתעגלות סקרו את הנכנס בהלם קל.

כמה זמן אפשר לחכות בלי תוצאה? מה היא לא עושה כדי שמוטי יראה את המאמצים שלה וישקיע גם הוא את רצונו הטוב?

האם לא הגיע הזמן להבין שהיא מחכה לשווא?
מרגע לרגע מבינה רבקה שהסיכוי שמוטי ישוב היום מוקדם שואף לאפס.

האיחור הקטן הזה עלול להתארך והוא נובע ללא ספק בגלל חוסר אכפתיות, בגללו הם יפסידו את החופה ואולי אפילו יגיעו באיחור ניכר, כזה שיגרם לה לשבת באיזה שולחן זניח, הרחק הרחק מחברותיה ומכרותיה.

מחשבותיה של רבקה צבעו את האיחור בגוונים עזים, והיא חשה מרגע לרגע עד כמה העבודה של מוטי בלתי אפשרית.

תגידי תודה שיש לבעלך עבודה, אמרה לעצמה, תגידי תודה שיש לך למי לצפות, תגידי תודה שהכל בסדר איתו.

תגידי תודה.

אז הנה היא מנסה.

מנסה לומר תודה.

עיניה חולפות על פני הבית המרוהט בטוב טעם. יש לה הכל, אך הלב שלה ריק ואין לה כלום.

מחייגת למוטי, והוא אינו עונה. מתחמק שוב מלעמוד באופן ברור אחרי המילה שלו!

האם כדאי לצאת לחתונה בכוחות עצמה, במונית או באוטובוס? היא מחליטה באותם רגעים לשאול את השכנה אם תוכל להשאיר אצלה את מכשיר הבייביסיטר ונענית בחיוב, כצפוי.

מרגע לרגע מתחזקת אצלה ההחלטה שזה מה שהיא צריכה לעשות, אם מוטי מתעכב בלי להתחשב בה, היא צריכה לגלות עצמאות. כן, בהחלט! זה מה שהיא תעשה! לא לפני שתכתוב למוטי מכתב מחאה נזעם ותשאיר אותו במקום בולט בבית.

פרק 2

ניצן נכנס ללשכה של חבר הכנסת צביאלי, עיניו סוקרות את הנתונים שלפניו במבט מהיר, קולטות את מבע פניו של האיש שקיבל את פניו במורת רוח בולטת.

זו לא בעיה עבורו לשחק את המשחק, הוא דווקא מחבב את השליטה שתעניק לו ההתחזות לאדם אלים שלא כדאי להתעסק איתו.

מוטי היטיב את משקפיו כדי להיות בטוח שהוא רואה נכונה. אין קבלת קהל בשעה הזו, ומאבטחי הכנסת לא אמורים לאפשר לאיש להיכנס הנה. למרות זאת - עומד בפתח הלשכה גברתן צעיר, קומתו ממוצעת והוא אוחז כובע ירוק בהיר בעל שוליים צרים.

דבר מה בהופעתו שידר סתירה ונראה לו תמוה, למרות שלא הצליח להגדיר במדויק מה לא מסתדר לו.

"שלום". מלמל לעברו בקול יבש, מבלי משים התרומם ממקומו ונותר לעמוד, סוקר אותו בחשדנות. השעה מאוחרת למדי. הוא מתעכב במשרד של צביאלי בעל כורחו, הבטיח לרבקה שישוב מוקדם והם יספיקו את החופה. רבקה מחכה ללא ספק.

והברנש הצעיר הזה, הנראה חשוד למדי, מה יש לו לחפש בלשכה של ח"כ חרדי? כיצד נתנו לו להיכנס אל האגף הזה? תהיות אלו מעוררות במוטי חוסר נוחות ואפילו מתח מסוים.

"במה אני יכול לעזור?" שאל את הבחור שנכנס פנימה בצעד קליל.

"אתה מוטי מאירי?"

"אני בכבודי ובעצמי. מה תרצה ידידי הצעיר? מה שמך? אתה יכול לשבת!" מוטי השתדל להיות חביב, למרות או שמא בגלל סימני השאלה שנכחו בחלל האויר.

"שמי ניצן, אני מהביטחון הכללי", הבחור דלה מכיסו תעודה לא מזוהה ונופף אותה לכיוונו.

"מה תרצה? קפה אולי?" אדיבות לא מזיקה בדרך כלל.

"לא, תודה". ניצן סקר את הלשכה במבט בוחן, יהיר. אישוניו האפורים התעכבו על שעון המטוטלת המצועצע ועברו לסקור את תעודות ההוקרה והתמונות.

מוטי חש בחוסר נעימות ההולך וגובר.

"אני מבין שאתה צריך משהו, כן? לא באת לכאן סתם", מצא את עצמו אומר, מלא צער על הרשימה הממתינה.

הוא חייב להזיז מספר פגישות. צביאלי לא יבוא בימים הקרובים לכנסת. כעת המשימה תדחה בגלל ביקורו הלא צפוי של הברנש והוא יפסיד את החופה. רבקה תצטער לחינם. גם ככה היא מביעה חוסר שביעות רצון מעבודתו.

הבחור דיבר לאחר זמן מה. ניכר שהוא מנסה להשיג שליטה מסויימת באמצעות שתיקתו. קולו נשמע איטי כמו להכעיס, כאילו רוצה לומר: אני יודע שאתה ממחר לצאת. מוטי הרגיש חוסר נוחות גובר ממילה למילה.

"אני כאן כדי לבקש ממך לבצע עבורנו משימה סודית שאסור לה לדלוף בשום צורה". אמר. "את הפרטים למשימה תקבל בהמשך, ובכל הזמן הזה תהיה במעקב על ידי הסוכנים שלנו".

מוטי חש כאב ראש ואחז את מצחו בין שתי ידיו, מנסה לרמוז בכך לאיש הביטחון שהשיחה יכולה להידחות.

ניצן לא נרמז, והמשיך לדבר. מוטי מצא את עצמו דרוך לשמוע את המשך הדברים.

"אני חושב שראש הממשלה צריך להראות לחברי הקואליציה מה זו משמעת קואליציונית. הם השתגעו לגמרי, שכחו מי כאן בעל הבית".

"לחברי האופוזיציה אתה מתכוון". אמר צפריר.

"הקואליציה, אלו שנמצאים בממשלה", הבהיר יוגב.

"שוב התבלבלתי. למה בחרו בשמות כל כך דומים למושגים שונים?" התלונן צפריר בעודו פותח חבילת צ'יפס גדולה.

"התבלבלת כי זה לא מספיק חשוב לך", אמר יוגב, "אם זה היה חשוב לך מאוד היית עושה סימנים לזכור את זה. כמו שיש אנשים שטועים בין חלמון לחלבון למשל", הוסיף. בעודו מדבר, סקרו עיניו כל העת את מסכי האבטחה שמולם. רעש הלעיסה שעלה מכיוונו של צפריר עורר בו תחושת חוסר נעימות והוא רצה להעיר לו על כך, רק שדבר-מה במסך מולו נראה לו דורש התייחסות. סבר פניו השתנה לפתע והביע דריכות.

"הוא נכנס לכנסת", קרא בקול גדול וספק את כפיו בעודו מזנק על רגליו.

"מי נכנס?" צפריר נדרך.

יגוב שתק לרגע ארוך, ואז הגיב בקול מתון יותר: "משהו לא נראה לי באיש הזה, יש בו משהו חשוד".

הם ישבו בחדר האבטחה של הכנסת מול מסכי האבטחה. מולם, על פני מסכים בגדלים שונים, נשקפה התנהלות רגילה ואפרורית משהו. משכן הכנסת תמיד מזמן בתוכו פעילות דינמית משתנה, אך בכל אופן היא קבועה בלי אירועים מיוחדים.

אנשים נכנסים ויוצאים. הרבה אנשי תקשורת. נוכחות רבה של אנשי שררה. הכל היה נראה רגיל כל כך, ולכן התגובה של יוגב, שמצא את עצמו עוקב בדריכות אחר דמותו של צעיר הפוסע הלך ושוב במסדרונות הכנסת, נראתה חריגה בעיני צפריר שמבלי משים מיהר לבלוע חתיכת צ'יפס.

"מה לא נראה לך?" שלח מבט בוחן אל המסך בעודו משתעל קלות.

"הבחור הזה, מה הוא מחפש?"

"אני יודע? למי זה משנה? הוא מחפש, תיכף יסתדר".

"לא יודע, האינטואיציה שלי אומרת שיש כאן משהו לא ברור. למה הוא משוטט ככה? נראה שהוא בעצמו לא יודע מה הוא רוצה".

צפריר רטן קלות בעודו מכניס לפיו חופן צ'יפס, מקפיד ללעוס בקולניות מכוונת. יוגב משך באפו ברוגז קל אך לא אמר דבר.

צפריר תר במוחו אחר מענה שירגיע מעט את הלך הרוח של ידידו החמוץ, אך לא ידע כיצד. משום מה, הרגיש שכל מילה שיאמר תעצבן את יוגב יותר. חושיו אותתו לו שידידו דרוך כמו קפיץ, ולמרות שלא ידע אם יש ממש בתחושה זו, החליט להיות ישיר ולהשיח את שבליבו: "יש הרבה אנשים שאנחנו לא יודעים מה הם רוצים. אם נעקוב אחריהם נצא עם רשימה בלתי נגמרת של חשודים, משימות, ומה לא. אולי אפילו נכתוב ספרים עבי כרס ונהיה..."

יוגב נכנס לדבריו בחוסר סבלנות: "לא בכנסת".

"מה?"

"אני אומר שגם אם אתה צודק, אז לא בכנסת. אנחנו מחוייבים לביטחון של נבחרי הציבור. אין מצב שנפספס משהו".

"ברור לי מצוין שאנחנו אחראים על הביטחון בכנסת, אנחנו לא נמצאים כאן בגלל שאיזה חייזר העיף אותנו הנה", צפריר סקר את הצילומים שעברו דרך מצלמות האבטחה.

בחדר האבטחה פרושים מסכים גדולים וקטנים. המסדרון בו נמצא החשוד מצולם ממספר זוויות. "רגע רגע, ס'תכל עליו! הוא ניגש לברר, 'תה מרוצה?' הכריז צפריר בקול מאנפף, בעודו מעיף את שקית החטיף הריקה למחצה אל הפח. למרות שהחמיץ אותו בסנטימטרים ספורים, מחא כף אל כף בהתלהבות מזוייפת.

יוגב עיקם את אפו לנוכח התגובה הילדותית. "לא, זה עדיין לא נראה לי. הייתי רוצה לדעת מה הוא מברר. תקשיב לי טוב: אני אעקוב אחרי במסכים ואתה בינתיים תעיין ברשימות. אני רוצה לדעת מה שמו ומי נתן לו אישור כניסה".

"טוב, בוס!" צפריר הצמיד את ידו למצחו והצדיע.

יוגב לא חייד. הוא היה ידוע כאדם שקול ומחושב. מרוכז כולו עקב אחר דמותו של החשוד. לרגעים מספר חשב שהוא מפסיד אותו, שכן הלה עבר ליד מקום פנוי ממצלמות, אחר כך נאנח לרווחה כשקלט אותו ניגש ללשכה של מיקי דגני, אומד אותה מכל עבר.

"מיקי דגני!" "ניצן הררי!" שניהם קראו בעת ובעונה אחת.

"מה?"

"ברשימות כתוב שקוראים לבחור שלנו ניצן הררי".

"אוקיי, אז ידידנו ניצן הררי מתעניין בחבר הכנסת מיקי דגני. שים לב".

לפליאתם, נכנס הבחור דווקא ללשכתו של חבר הכנסת צביאלי.

"חבל שאין מצלמות אבטחה גם בלשכות עצמן", הצטער צפריר בקול, בעוד יוגב שותק במפתיע.

"בעצם דווקא יש מצלמות, רק שצריך אישור מיוחד לצפות בהסרטות", אמר צפריר לנוכח השתיקה המתארכת של יוגב, "ולא נראה לי שיתנו לנו אישור שכזה, במיוחד לא על רקע החשדות המפוקפקים שלך".

"אהההה, חשדות קראת לזה?" העמיד יוגב פני כועס, "המורה במחשבת ישראל לימד אותנו שחכמינו אמרו: 'במקום שאין אנשים השתדל להיות איש'. ואני משתדל להיות איש, כמו שאתה רואה".

צפריר השמייע שריקה קלה, "והמורה הזה, שאתה כל הזמן מדבר עליו, הוא גם לימד אתכם את הכלל החשוב ש'בחיים אל תהיה צודק, תהיה חכם'?"

יוגב לא ענה לדבריו. רק אמר בקול תקיף, שעייפות וקוצר רוח נשזרו בו: "מאוד מעניינים אותי פרטים נוספים על הבחור. תברר לי מי הוא וכיצד הוא נכנס לכנסת, אני רוצה לקבל תמונה מלאה".

רבקה הופתעה לראות את דקלה מאירי עומדת ברחבת הכניסה הריקה לצד ריבה, האחות החורגת למחצה של הסבתא, שתיהן משוחחות בקול נמוך וסוקרות את הסביבה בעיניים בוחנות.

הן קיבלו אותה בחיוך ובחמימות. למרות זאת היא הייתה יכולה לחוש בתחושת הדאגה שאפפה אותן.

מכיוון האולם עלו קולות זמרה תוססים, כך שנראה שהסיבה לדאגתן אינה החתונה המתקיימת באולם.

"קרה משהו?" מבלי משים דיברה רבקה אף היא בקול נמוך, כאילו מבינה שמדובר באירוע חריג.

הן החליפו מבטים מהירים.

"מתן נעלם", אמרה ריבה, האחות החורגת של הסבתא.

"נו, טוב, לא בדיוק נעלם", התגובה של דקלה הייתה מתונה יותר, "זה קורה לו לפעמים, בזמני לחץ. המשפחה של הכלה לא ידעה שהוא לא מסוגל לדבר מול קהל של יותר מכמה אנשים".

רבקה לא הגיבה.

"הם עודדו אותו לקום ולשאת כמה מילים, כנראה חשבו שאם הוא עובד בהייטק הוא גם חכם גדול או איש חשוב", דקלה דיברה בעוקצנות קלה, שנבעה ללא ספק מתחושת לחץ. ריבה צחקה צחוק קל, מעבירה מטפחת בד על מצחה.

"נו, כרגיל, הוא יצא מהאולם מיד כשהבין שהם לא יניחו לו עד שיסכים לבקשה שלהם. הם כנראה לא ממש הבינו את סירובו המנומס לדבר לפני כולם".

"מה תעשו עכשיו?"

"נחכה לו כאן, או נצא לחפש אותו באיזור", הגיבה דקלה.

רבקה נאנחה קלות בליבה, חושבת מבלי משים על מוטי. אם הוא היה כאן הוא בטח היה מתנדב לצאת לחפש את מתן, הוא ידיד טוב שלו ומכיר אותו היטב.

ככל שהיא מתבוננת על זה היא מבינה שכל אדם מתמודד בנקודה זו או אחרת בחייו, השאלה היא רק לאן הוא יבחר לקחת את ההתמודדות שלו. היא מזכירה לעצמה בליבה באותם רגעים, שאת ההתמודדויות שלה היא יכולה לקחת למקום חיובי של צמיחה והתקדמות.

מוטי לא אשם שהיא מתוסכלת מעצמה. אף אחד לא אשם. היא צריכה לקחת אחריות על עצמה ולהתקדם!

"אכנס לומר מזל טוב ואחזור הביתה", מצאה את עצמה אומרת לדקלה ולריבה, "אני ממהרת לחזור, השארתי בבית מכשיר בייביסיטר כי מוטי התעכב בעבודה".

זו הדרך שלה לעזור לעצמה ולהקשיב לרצון האמיתי שלה, לעשות מה שנכון לה ברגע זה.

פרק 3

המתח שהפגין האיש שלפניו התאים לפרופיל המשוער שקיבל משולחיו. ניצן הזכיר לעצמו, שהתפקיד שלו כרגע הוא לגרום לעוזרו של צביאלי לזכור אותו כאדם קשוח ומניפולטיבי, כזה שלא ניתן להתעלם מבקשותיו בהינף יד, ועוד יותר מכך - לעורר בו ספיקות בקשר לכוונותיו האמיתיות.

היה עליו להלך בין הטיפות, והוא השקיע בכך תשומת לב מרובה.

המשך דבריו של הסוכן לא הגיעו מיד. מוטי נותר לעמוד, חש מופתע ומוטרד. עיניו נדדו אל השעון, כמצפה שממנו תצמח הישועה.

המחוגים מיהרו, אצו רצו, והשעה כבר מאוחרת.

הוא הוציא את הסלולרי מכיסו: "עלי להתקשר לאשתי, יש לנו אירוע היום. יתכן שהאיחור יהיה משמעותי", אמר משפט שיכול להתפרש כהתחמקות, מנסה לראות את תגובתו של העומד מולו.

הלה ספק אישר בניד ראש את בקשתו.

"הלו, רבקה, מדבר מוטי, מצטער לומר שאחר מעט. יש כאן עיכוב בכלל לא צפוי".

"לא, לא מדובר בראיון".

"אין דיון פתע, יש פה סוכן ביטחון נחמד. שרוצה ממני משהו".

"ויש לי מספר דחיות ביומן".

"אל דאגה, זה לא רציני. אנדכן בהמשך, להתראות". הוא סגר את השיחה, וחיך בידדותיות מופגנת מידי אל הצעיר.

ניצן לא התרשם מהחיוך כנראה. הוא שלח לעברו מבט כעוס תוך כדי שפסע מספר צעדים לכיוונו ונטל לידי את הסלולרי ממנו התקשר.

"מה אתה עושה? אין לך רשות לקחת לי את הטלפון!" קרא לכיוונו מוטי.

לאחר רגע השתתק.

סוכן ביטחון במשרד של חה"כ צביאלי.

למה עוד עליו לצפות.

ניצן זרק את הסלולרי לאוויר ביד אחת ותפס אותו בידו השנייה בלולייניות מרשימה, כך נהנה למתוח את עצביו של בן שיחו למשך מספר רגעים, כשלאחר מכן השליך את הסלולרי לכיוונו של מוטי.

מוטי המופתע ניסה לתפוס את המכשיר היקר, אך החמיץ אותו בסנטימטרים ספורים. הטלפון נפל לרצפה, נפתח, והסוללה יצאה.

בניסיון להביע מחאה שקטה ולהזכיר לברנש מי פה בעל הבית, מיהר מוטי להתעשת ולגשת להרים את הפלסטיק השחור המפורק על הרצפה. הסוכן הקדים אותו, סידר את הסוללה במיומנות והחזירו למוטי בחיוך דק.

"אנחנו רוצים שתעקוב אחרי רם תבור, עוזרו של מיקי דגני", אמר בהדגשה, "ואין לך אפשרות לסרב. בעיקר משום ששמעת ברגע זה את פרטי המשימה".

לעקוב-אחרי-העוזר-של-מיקי-דגני.

למה דווקא אני? הוא לא מגזים בהתנהגות הפראית שלו? מוטי ניסה להדוף את המחשבות המטרידות.

"למה אתה צריך אותי? תעקבו אתם! למה אתה פונה אלי?"

"אתה חבר שלו ונאמן עלינו. תקבל פרטים בהמשך", ניצן ענה לו תשובה חלקית, שולח לעברו חיוך. אך עיניו הנעדרות כל חמימות או ידידות כלשהי המשיכו להביע ריחוק קריר.

הוא השתהה עוד שניה אחת כדי לבחון את הרושם של דבריו, ויצא מהלשכה כלעומת שבא.

מוטי נותר לעמוד. הופך את הסלולרי לכל כיוון.

האם יתכן שהסוכן הכניס מכשיר הקלטה או מעקב לסלולרי שלו, ברגעים שאחז בו?

למה שיעשה זאת?

הוא התיישב על הכיסא המסתובב של חבר הכנסת צביאלי, תופס את ראשו בתנועת ייאוש.

לעקוב אחרי רם תבור?

רם תבור. העוזר של מיקי דגני. למה צריך לעקוב אחריו בכלל?

דמותו של רם עולה לנגד עיניו. חיוך תמידי, ניצוץ שובב בעיניים, חבר של כולם. למה היו צריכים לפנות אליו? הוא אינו החבר היחיד של רם.

רם גם טיפוס חביב למדי. איזה תעלול הוא עולל שצריך לעקוב אחריו?

לסיבה השניה אותה אמר איש הביטחון שדיבר על כך שהוא, מוטי, הגון, והם סומכים עליו, הוא דווקא מסכים.

אין אדם הגון יותר ממני. מוטי מחייך לעצמו בסיפוק.

יש לו בלב שלושה השמורה לאנשים שלא דבק בהם רב.

חיכוך נעלם ברגע שהוא מבין למה ניצן ביקש דווקא ממנו עזרה.

משרדו של צביאלי ממוקם מול המשרד של דגני. אם כך יש סיכוי שהצעיר הזה לא דיבר אמת. עליו לפקוח עיניים.

מי יודע אילו עוד שקרים עלול איש הביטחון לומר לו בדרך להשגת מטרתו העלומה.

המצוקה העולה בו מחריפה כשהוא שם לב שמחוגי השעון עשו יד אחת נגדו, הוא עדיין לא התקדם במטלות החשובות, ורבה ככל הנראה לא תגלה סובלנות כלפי האיחור המוצדק.

בצדק רב מבחינתה. הוא באמת לאחרונה שקוע בעצמו מעט יותר מידי. רק שהפעם הוא באמת לא אשם, ולצערו אין לו יכולת להוכיח זאת.

הקרשים המדוברים עושים רושם כשייכים לרהיט ולא לסוכה, הם מושלכים בחצר זנוחה של בניין ישן, ורם תבור משנה את גרסתו ומסביר שמדובר במקום מגורים של זוג קשישים אצלם הוא נוהג להתנדב לפעמים. נתנאל הלל שמר את תהיותיו בליבו והשתדל לעקוב אחר הוראותיו של רם.

"תרים את הקרש הגדול הזה קודם כל, אעזור לך מכאן. תיזהר שלא ייפול לך על הרגל.. זה קצת כבד. נשעין את הקרש על קיר הבניין... ככה, מושששלם".

נתנאל הלל השתדל לעקוב אחר הדברים. חש שהעבודה ממש קשה, מתישה ולא מתאימה לו.

"אני לא מסוגל לעבוד כל כך קשה", אמר לבסוף באנחה בעודו מוחה את הזיעה ממצחו.

רם תבור סקר אותו בפליאה, "אני זה שאמור להתלונן. אתה נראה גיבור וחזק, לא סתם רצייתי שאתה תעזור לי. חוץ מזה אשלם לך סכום יפה עבור העזרה הזו".

נתנאל הלל השתדל להשקיע את כל כוחותיו, באמת.

"אני לא בנוי לעבודה פיזית", גנח, "ואני לא צריך את הכסף הזה. לך תשיג פועל אחר".

רם תבור סקר אותו במבט מבודח, שולח חצי מבט לקרשים שעוד נותרו. "עבדתם במצרים בפרך מאות שנים, מה קרה עכשיו שאתה מתלונן?" שאל.

נתנאל הלל נעמד ושחרר את זרועותיו, תוך כדי שהוא חושב מה לומר. "נראה לי שגם אתה יהודי, עבדנו במצרים", תיקן בחיוך מופתע, "חוץ מזה שבטח הייתי שייך לשבט לוי, ושבט לוי לא עבד כידוע אלא עסק בתורה".

"עסק בתורה? אתה לא ממש לומד תורה, הא?" השאלה הייתה תמימה מאוד ולמרות זאת נתנאל הלל חש עד כמה היא פוגעת בו. נקודה רגישה תמיד תישאר רגישה כנראה.

"אני כן לומד", ענה בזעף גובר, "ואל תהיה לי כמו כל האנשים שמסתכלים עליך כאילו אתה הכי לא בסדר שיכול להיות. שונא ביקורת. שונא ממש!" הוא סינן את המשפטים בזעם גובר, ראייתו התערפלה מעט. מבלי משים סובב את גבו בהפגנתיות ופסע קדימה, לכיוון היציאה מהחצר אל הרחוב.

יד איתנה הונחה על כתפו שניה לפני שירד אל המדרכה. הוא העיף מבט מהיר, רם תבור עמד שם, עיניו משדרות סמכותיות מעורבת בפליאה.

"אני לא שדכן, גרץ", אמר, "אני גם לא רוצה להעביר עליך ביקורת או לגרום לך להרגיש שאתה קטן ולא שווה, סתם שאלתי". בעודו מדבר שלף כיפה קטנה מכיסו והצמיד אותה אל שערות ראשו על ידי סיכה זעזעורית.

"אני דווקא יודע שאני כן שווה", נתנאל הלל לא שם לב שהוא נשמע תוקפני מידי, "אני יודע שאני שווה לכולם. אין אף אחד שיותר ממני, ואין אף אחד שפחות ממני. כולנו שווים כי לכל אחד יש מסלול שונה".

"אוקיי, מעולה. אז מה הבעיה שלך?" רם תבור שב להניח את ידו על כתפו של נתנאל הלל ברכות תקיפה, מכוון אותו לצעוד לכיוון רכבו שחנה בסמוך.

נתנאל הלל פסע לצידו והשיב לו, שקוע בסערת רגשותיו, "הבעיה שלי שהסביבה לא מוכנה להכיר בזה שאני שווה! כולם חושבים שאני מוזר, דפוק, ושמגיע לי שידוך דפוק כמוני".

רם תבור פתח את דלת הרכב והזמין את נתנאל הלל לשבת במושב לצידו. הוא עצמו נכנס והתיישב במושב של הנהג, אך לא התניע את הרכב. הבעה קשובה נחה על פניו.

"אם אתה מרגיש שהשידוך שמציעים לך דפקטיבי כמוך, אולי גם אתה שופט ומתייג בעיות?" שאל.

עיניו של נתנאל הלל ירקו זעם, "אני לא שופט כמותם. אני לא רוצה שיסתכלו על הבעיות שלי ולפי זה יתאימו לי שידוך! אני רוצה שיראו איזה אדם מקסים אני, ולפי זה יציעו לי הצעות. גם אם זו הצעה עם בעיה, אני לא אמור לדעת זאת מראש, כי לכולם יש בעיה כלשהי".

רם תבור שתק לרגע.

"אתה חושב שצריך להסתיר את ההתמודדויות שלך? זו לא רמאות?" שאל לבסוף.

"אני מוכן ללכת עם שלט שמספר את הבעיות שלי לכל תושבי תבל", אמר נתנאל הלל בקול מהיר, "אבל אני כועס על ההתייחסות של הסביבה לבעיות הללו. נניח שאני מגמגם, צולע או פחדן, יש לי נמשים, או שאני בהיר או כהה או לא יודע מה, אני חושב שלא צריך להדגיש את החסרונות שלי אלא להציע לי שידוך רגיל".

"למה שידוך רגיל ירצה לשמוע על אדם עם בעיה?"

נתנאל הלל נשם עמוקות. הוא היה שקוע בעצמו ולא ניסה לחשוב למה רם תבור, שהוא אדם עסוק, מוכן להשקיע בו זמן ולדבר איתו סתם ככה באמצע היום, "כי לכל אחד יש כנראה בעיה! שידוך רגיל רק מסתיר את הבעיות היטב, או פשוט לא מדגיש אותן כי הן בעיות רגילות. ואנשים כמוני לא יודעים להסתיר את הדפקטים שלהם כי הם תמימים מידי".

רם תבור חשב לרגע, "וואלה אתה צודק", אמר לבסוף, "כמה שאתה צודק. כל האנשים שאני חושב עליהם עכשיו הם עם בעיה כלשהי, כולל אני עצמי, אולי השאלה היא מה רמת הבעיה. אולי כשמחפשים שידוך בוחנים את רמת הבעיה ואז מתאימים, כמו שאמרת שיש בעיות רגילות ויש בעיות משמעותיות יותר", אמר בגיחוך מסוים, מבין את האבסורד שבדבריו.

"זהו, שאני חושב שלא צריכה להיות התאמה בבעיה, אלא התאמה בבנאדם", אמר נתנאל הלל.

"אז מה אתה רוצה בעצם?"

"השאיפה שלי היא שיתייחסו אלי כמו לאדם רגיל, רגיל. אני רוצה שיפסיקו לתייג אנשים לפי בעיות. אני רוצה שכל בני האדם יבינו שלא משנה מי אתה, נקודה. לא משנה אם יש לך כסף או אם אתה עני, לא משנה אם אתה גבוה או נמוך, לא משנה אם אתה נורמלי או לא, לא משנה מי אתה, לא משנה אם באת ממשפחה מכובדת או ממשפחה שלא יודעת להיות מכובדת. לא משנה כלום, שיקבלו את האדם כמו שהוא, חלק אלוך ממעל ממש, בלי כל הרושם החיצוני הזה. שונא רושם חיצוני, שונא פוזות, שונאאאא!!" הוא סינן את הדברים בכעס כה גדול, עד שרם תבור החליט להתניע את הרכב, מתחיל להשתלב בתנועה באיטיות. מבלי משים שלח נתנאל הלל מבט ארוך אל חזית הבניין.

"רחוב אביי ורבא 88" נכתב שם. "אביי ורבא? מעניין שלא שמעתי על הרחוב הזה עד עכשיו", אמר לעצמו. כעבור רגע מצא את עצמו משתדל להטות אוזן לדבריו של רם תבור:

"הרושם החיצוני והמעמד שאתה רוכש, הם כרטיס הכניסה לחברה", אמר הלה בעוד הרכב נע לאיטו במורד הרחוב.

"זה כי החברה מקולקלת. אם הייתי יכול הייתי הולך לגור בלב ים, באי בודד". אמר נתנאל הלל בקול, "רק שגם אני שופט לפי מראה חיצוני ולפי מעמד. אוף! שונא להיות כזה", אמר.

רם תבור נראה מופתע. "בוא נשאל את זה ככה: אם יציעו לך מישהי שיש לה התפרצויות זעם, האם תהיה מוכן להתחתן איתה? לא תרצה לדעת זאת מראש?" שאל, "או אם יציעו לך אובססיבית לניקיון, או טיפשה, או לא יודעת קרוא וכתוב או..."

"אני כן מחפש מישהי שמתאימה לי. ואני רוצה לדעת שהיא מחוננת בכל המעלות", אמר נתנאל הלל, "כי זה נשמע נורא 'התפרצויות זעם' לדוגמה. במיוחד אם לא מכירים את הבנאדם. רק שאחרי שמכירים הכל נראה שונה, ואפשר להסכים לקבל את החסרונות. אני פשוט חושב שלא צריך להכניס אף אחד לתוך קטגוריה של 'בריא' או בעייתי, כי לא נראה לי שצריך לשדך דווקא בין בעיות. אני חושב שהגישה צריכה להיות פתוחה יותר, שצריך לראות את האדם ולא את הבעיות שלו, צריך למצוא התאמה בדברים יותר כלליים, כמו למשל שאיפות שוות. כי למה באמת שאדם בריא לא יוכל להתחתן עם מישהי שהיא לא כזו דווקא בגלל סטיגמה חברתית? היא יכולה להיות אישה טובה! אבל זה לא קורה כמעט, כי יש לחץ חברתי ונקודת מבט צרה ומטופשת", טען, בעוד הרכב נכנס לחניה של בית הקפה.

"כנס בינתיים, יש לי שיחת טלפון דחופה. הקפה שלך על חשבוני, עבור הצעיר שעומד לשנות את העולם", אמר רם תבור בנדיבות, "אני מחבב אנשים עם דעות מהפכניות. תזמין לך מה שתרצה ועבורי שוקצ'ינו, אני תיכף מגיע, שיחת טלפון קטנה ואני נכנס בעקבותיך".

"הוא יוצא מהלשכה", דבריו של צפריר חודרים מבעד למסך החישובים של יוגב.

הוא מיהר לקום מהמחשב, ושניהם מצאו את עצמם עוקבים אחר ניצן הפוסע בצעדים מהירים אל עבר היציאה ממשכן הכנסת.

"שמת לב כמה זמן הוא שהה בלשכה של צביאלי?"

"זה כבר לא משנה. הוא עזב בלי שתהיה סיבה לחשד שלך". צפריר רציני למרבה הפלא וזה כבר נתון מעודד.

יוגב נאנח לעצמו: "יש אפשרות לדעת מי היה בחדר? חבר הכנסת צביאלי? העוזרים שלו?"

"זה לא סיפור גדול לבדוק. אגב, מצאת מידע על החשוד?"

יוגב ניגש אל המחשב בחזרה, התיישב על כיסא מסתובב, גבוה, בעל משענת עקומה מעט ודפדף במידע שרשם עד כה: "מדובר בניצן הררי. בן עשרים וחמש, מתגורר בירושלים בדירת סטודנטים. שירת בחיל מודיעין, עובד כיום בעבודות לא רשמיות".

"מה פירוש 'עבודות לא רשמיות'? מי נתן לו אישור כניסה לכנסת? מה הסיבה לכך שנכנס הנה?"

"מוזר מאוד. חבר הכנסת רועי דלרון ביקש עבורו אישור. אתה רואה סיבה אפשרית למה דלרון ביקש עבורו כניסה?"

"אני לא רואה סיבה אפשרית למה שלא יבקש", צפריר שב להתבדח וזה מכעיס את יוגב.

"טוב, תבדוק מי נכח בלשכה. אני לא חושב שיש לנו הרבה מה לעשות. אם הוא ישוב לכאן פעם נוספת, אולי נפנה לקצין הכנסת או לדרגים יותר גבוהים".

"ואז הם יעיפו אותך מכל המדרגות כמו שאני הייתי עושה לו הייתי במקומם. במקרה הטוב הייתי מסובב את האצבע על הרקה, ידידי היקר,

במקרה הפחות טוב הייתי רושם לך בתיק האישי הערה 'פראנואיד עם חשש לפסיכזה' ושולח אותך להסתכלות דחופה".

"חן חן על המחמאה, צפריר". יוגב קריר, עיניו מביעות דאגה מסויימת.

הוא לא שיתף את צפריר במחשבותיו.

ברגעים הבאים מצא את עצמו מחליט שהפתרון הטוב ביותר הוא לפנות לעזרי, ידיד מהשב"כ, יתכן והוא עשוי לעזור לו לפזר את הערפל - בניגוד לעמיתו החביב והלא מידי מועיל, שלפי התגובות שלו מתאים לו יותר להיות ליצן מאשר מופקד על הביטחון.

המחשבה עודדה אותו. הוא שלף מכשיר קשר וביקש מדותן לבוא להחליף אותו במשמרת בחדר האבטחה.

לפני שיצא מהחדר אמר בקול איטי לכיוונו של צפריר, "במחשבת ישראל למדנו שחכמינו אמרו: אמור מעט ועשה הרבה".

צפריר הביט אחריו בתהייה, מנסה לרדת לסוף דעתו, ללא הצלחה.

בבית, בדירת הסטודנטים, ניצן נתקל בדורי ואדם הנאבקים ביניהם ואת גדי יושב על הפוף הגדול, מפצח גרעינים ושולח להם הערות ועצות או סתם קריאות עידוד. הוא רטן לעצמו בשקט, זרק את הכובע הירוק לכל הרוחות והתיישב על כיסא מתקפל חסר משענת.

חוברת התשבצים הייתה מונחת על השולחן לפניו. הוא מצא את עצמו ממשיך לפתור את התשבץ מהמקום שהפסיק לפני שעזב.

גדי פנה אליו, "ניצן, אתה נגד דורי ואדם. בטוח שהם ינצחו אותך".

"הם לא", ניצן ענה בלי להקשיב, מחפש בשקט אחר מילה המתחילה באות א, יש בה נ, והיא בת חמש אותיות.

"בוא, נראה אותך".

ניצן מתעורר מחישוביו. המראה של דורי ואדם הנאבקים ביניהם גורם לו לעצום את עיניו לרגעים מספר.

הוא רוצה שקט.

הטלפון שלו צלצל.

הוא מביט על הצג. רגב ליטמן, מנכ"ל חברת R.D.Y..

הוא ענה ללא שהיות. "כן, רגב".

- - -

"הייתי היום בכנסת, התחלתי לבצע את ההוראות. לבוא עכשיו? אין בעיה".

הפעם הוא יוצא ללא הכובע הירוק.

הבית שקט כשרבקה חוזרת מהחתונה בה השתתפה רק באמירת 'מזל טוב'.

מוטי כבר שב לבית, ומתארגן במהירות לארוע.

הוא שומע את התיאור על החתונה, ועל בן דודו מתן שיצא מהאולם כדי להתחמק מלדבר לפני קהל המוזמנים, ורבקה שמה לב עד כמה אינו מרוכז בדבריה.

זה מכעיס אותה יותר. מילא, כשהוא בעבודה היא מבינה שהוא לא יכול לענות, אך כעת, כשהוא כבר בבית ברוך ה', מדוע הוא כל כך מרוחק ולא אכפתי?

פרק 4

מכונת הפקס פלטה את הדפים בקול צפצוף קצבי. ניצן אסף את הדפים בתשומת לב, ממתינ זמן מה לראות אם ישנו חומר נוסף.

שותפיו לדירה יצאו להם, והוא חש חופשי ומשוחרר לרגעים מספר.

הוא התיישב על הפוף הגדול של גדי וכמעט התגלגל לאחוריו. הפוף היה לא נוח בעליל, והוא החליט לעבור לשבת על כיסא כמו בן אדם.

אחרי הכל, החומר שהוא מקבל דרך הפקס הוא חומר יקר ערך וצריך להתייחס אליו בתשומת לב ראויה.

"מה שלומך, ניצן?" המילים הידידותיות שכתב לו מפעילו גרמו לו לתחושה נעימה. כמה טוב שיש שם אדם עם לב, שמוכן לזכור שהאנשים שפועלים מולו זקוקים גם ליחס אנושי, ולא רק להוראות.

"בדקתי עבורך את רישומי בניין חברת R.D.Y. כבקשתך. מדובר בבניין שתוכנן בידי האדריכל רוב לה ברט. תכנון לא מתוחכם, לא ידוע על שינויים בתוך המבנה מלבד שיפוצים פה ושם. לפניך תרשים לפני ואחרי השיפוץ האחרון. מעניין לציין שיש במבנה 3 חדרי מחשבים, וחדר נוסף שנראה כמו חדר ישיבות אבל הוסב אף הוא לחדר מחשבים.

בנוסף, השגתי עבורך את רשימת העובדים של החברה ואת התפקידים שלהם, ומידע רשמי אודות מטרת החברה.

חברת R.D.Y. הינה חברת שנועדה לספק קליטה סלולארית לענף התקשורת. אפשר לכוון אותה כחברת האנטנות הגדולה בישראל. בשנים האחרונות היא אף זכתה במכרזים של משרד התקשורת לשיפור הקליטה ברחבי הארץ.

מנכ"ל החברה הוא כידוע לך רגב ליטמן, לשעבר הגיש ליטמן תוכנית אישית ברדיו אך נאלץ לפרוש בגלל סערה שחוללו דבריו על חייזרים ויצורים קוסמיים מהחלל. פרישתו גרמה לסערה נוספת ולמעגל תומכיו להתרחב. אחד מתומכיו, איל הון ידוע, מיהר לסדר לו ג'וב חדש בחברת האנטנות. בהמשך רכש ליטמן את רוב מניות החברה והיא נמצאת בבעלותו המרכזית..."

הטלפון של ניצן צלצל, הוא לא חושב לענות כרגע, יש לו חומר חשוב לקריאה. בכל זאת סקרנותו גורמת לו לשלוח מבט מהיר את הצג, כשהוא רואה את המספר הוא מבין שהוא חייב לענות.

"כן, אמא."

"ניצנוש, מה שלומך? אני צריכה דחוף כמה תמונות ממוזיאון בתל אביב, לך לשם כעת ותשלח לי תמונות."

"אני לא..."

"מה פתאום 'אני לא'? אתה כן! ואל תגיד לי 'לא' אף פעם! תגיד כן!"

"אני..." הוא התנשם עמוקות. זר לא יבין זאת, אבל הוא היה חייב לשמוע לבקשתה.

"אעשה זאת אמא, לאיזה מוזיאון ללכת?"

מילאן בלאץ לא היה בטוח לגמרי שהוא בחר באישיות הנכונה. הוא לא מכיר מספיק את הנפשות הפועלות במשכן הכנסת, והאופי הישראלי לא מובן לו בצורה מספקת.

האנושות כולה חיה על אותה סקאלה של רגשות, מחשבות והנהגות. למרות זאת ישנו שוני מנטלי שהוא כמין שפה בפני עצמה לכל איזור מגורים על פני הכדור. אנשים יכולים לתת פרשנויות שונות למאורעות זהים, להאמין בדברים מסויימים ולכפור באמונות אחרות. כל אחד מורכב, מאוד מורכב, ולא תמיד ניתן לפענח מה עומד מאחורי כל התנהגות, ובטח שקשה לפענח מה עומד מאחורי תרבויות אחרות שנוצרו מטבע הדברים במשך מאות שנים של אירועים שונים. במיוחד הדבר קשה לאדם שבא זה מקרוב.

ואם בין אנשים פרטיים בני אותה משפחה יש פערים משמעותיים, קל וחומר שקשה להבין עמים אחרים.

הוא מצא את עצמו מקווה שאנדרסון יסייע לו להבין את המנטליות הישראלית, או לפחות ידאג להנגיש לו אותה.

האווירה בכנסת לימדה אותו שאנשים כאן מאוד נסערים, גלויים, מוחצנים, יריבים, אך בה בעת ידידים. הוא צריך להכיר קצת יותר לעומק את ההתנהלות הזו, כמה מעניין!

הוא עשה את דרכו חזרה אל ביתו של אלן פרייס.

אנדרסון ישב בחצר מול שולחן פלסטיק, והיה שקוע במספר דברים בעת ובעונה אחת: אכילה, האזנה למוזיקה, קריאת חומר, והקלדת נתונים במחשב נייד.

הוא קיבל את פניו של מילאן בחיוך ידידותי, אך המשיך בעיסוקיו.

מילאן התיישב מולו, בעודו תמה כיצד הלה מסוגל להתרכז בכל כך הרבה משימות.

"נראה לי שמצאתי פוליטיקאי מתאים למשימה", אמר בקול נמוך, תוהה אם אנדרסון יצליח להאזין לו בתוך שלל העיסוקים.

התברר שהלה מכבד מאוד את דבריו, שכן הוא כיבה את המוזיקה, הפסיק את עיסוקיו האחרים והיישיר אליו מבט.

"מצאת פוליטיקאי מתאים? מצוין. תן אודותיו פרטים".

"מדובר בראש הממשלה הישראלי, שגב רובין".

אנדרסון נע על מקומו, "לא ייאמן! ראש הממשלה שגב רובין... אתה בטוח? הוא ככל הנראה האיש הכי זהיר כאן במדינה. איך נצליח לגרום לו להסתכסך עם מערכת המשפט הישראלית?"

מילאן צחק בנינוחות, "זה לא מידי מסובך. אל תשכח את מערכת הקשרים הענפה שיש לנו בממשק הישראלי. גם רינגו סמית' יוכל לגייס את קשריו. הרי ידוע שמתחת לפני השטח יש זרמים חזקים של אנשים תאבי שליטה. למען האמת כולנו תאבי שליטה, וכשאנחנו מודעים לכך אנחנו יכולים לכונן את זה למקום טוב", הוסיף אמירה מוסרית שגרמה לו לחוש נהדר, "בנוסף, ביררתי קצת על ראש הממשלה ומצאתי חומרים מעניינים ביותר: שגב רובין הוא ראש עיר לשעבר, לחמיו יש שליטה על חברת התרופות "רבוטק". לשגב רובין עצמו יש בן דוד עורך דין. נראה לי שאפשר לרקוח מכל זה סכסוך רציני עם מערכת המשפט הישראלית!"

אנדרסון שתק לרגע ארוך. "אפשר בזהירות רבה לנסות לגרום לו להסתכך, אבל תזכור שמדובר באדם סופר-זהיר. הוא דרוך לכל תרחיש, כמוכן".

"לכן מלבד חברת התרופות של חמיו הלכתי גם לכיוון העיסוק של בן הדוד. עסקה אחת בין חמיו לבין משרד הבריאות, למשל, או עסקה אחת של בן הדוד המשפטן עם מערכת הפרקליטות, ויש לנו כאן תיק רציני מאוד".

הוא הבחין בנתנאל הלל היושב בפינת הישיבה לצד אדם מבוגר.

מוטי התלבט לרגע. בתוך הלב הוא עדיין חש תחושת עלבון קלה שנבעה מהעובדה שנתנאל הלל לא התייחס אליו כשקרא לכיוונו, ואפילו עלה במוחו בדל של חשיבה שאולי הוא התעלם ממנו בכוונה תחילה, כך שהוא מצא את עצמו מחליט להתעלם ולפנות לכיוון היציאה.

בעודו מחשב את צעדיו הבחין בו נתנאל הלל, ומוטי הבין שאין טעם להתעלם. הוא התקרב לאיטו לעבר המקום בו ישבו השניים, ונתנאל הלל מיהר להציג אותו בפני הישיש: "הכירו, הרב צבי רייניץ, מוטי מאירי, העוזר של חבר הכנסת צביאלי. אני מכיר אותו מהעבודה שלי בכנסת, בלשכה של צביאלי".

הרב רייניץ בחן את מוטי, ובתנועת יד הזמין אותו לשבת על ספה לצידו.

מוטי התיישב והבחין להפתעתו במחשב נייד המונח על השולחן.

נתנאל הלל קלט את מבטו.

"אני מקליד לרב רייניץ את זיכרונותיו", הסביר, "מדובר בסיפור מעניין על ימי המעברה בנתניה, כדאי לך לקרוא. תחשוב כמה זה מרגש להוציא את הזיכרונות שלך לאור!"

מוטי השתהה, קולט את הדברים, "המעברה בנתניה? הרב רייניץ היה במעברות?"

הרב רייניץ הבין את כוונתו וצחק צחוק קל. "לא רק יוצאי ארצות המזרח שוכנו במעברות, גם רבים מהעולים מאירופה שוכנו בהן", אמר.

הוא שתק לרגע והבין לפתע שיתכן שבאמירה הזו הוא גורם עוול היסטורי, לכן הזדרז להוסיף: "למרות זאת, תחושת הקיפוח של יושבי המעברות יוצאי ארצות המזרח נבעה בין היתר משום שיוצאי אירופה קיבלו דירות קבע באופן בלתי מידתי. אנחנו לא התגוררנו במעברה, גרנו סמוך למעברה בנתניה, בשכונת עין התכלת, כיון שמשפחתי לא עלתה ארצה בתקופה זו אלא יש לנו שורשים ארץ ישראלים".

מוטי הנהן בקשב רב. צלצול הטלפון הפריע לו, והוא מיהר לנתק בלי להביט על הצג.

"אתה יכול לענות, אולי זה מישהו חשוב", אמר הרב רייניץ ומוטי העביר את הטלפון למצב 'רטט'.

תנועותיו המהירות לא נעלמו מעיניו של נתנאל הלל, שמיהר להוסיף ולספר על פרוייקט הכתיבה שהוא עוסק בו: "לרב רייניץ יש סיפור מרתק, מוטי. אתה חייב לקרוא. הסיפור יתחיל להתפרסם בעיתון כבר בשבוע הקרוב. הספר עצמו אמור להיות מודפס לאחר תהליך ארוך של הגהה, עימוד, וכמובן עריכה לשונית", הפגין בקיאות בתהליך.

"יפה מאוד", מלמל מוטי לעצמו, משהו בתיאור נשמע לו מוזר. למרות היותו מוטרד בענייניו האישיים מצא את עצמו שואל, "באיזה עיתון?"

"העיתון של שוקי מלכה", אמר נתנאל הלל, "שוקי מלכה הציע לי את העבודה הזו. הוא אמר שיש לרב רייניץ סיפור ממש חשוב. הוא רוצה שכל אזרחי ישראל ידעו מה קרה במעברות, זה חשוב מאוד שידעו".

"הוצאתי לאור ספר עלילה כשהייתי ממש צעיר", אמר הרב רייניץ, "הייתה זו תקופה של לפני עידן המחשבים. הקלדתי בסבלנות רבה במכונת כתיבה, וכל העניין הזה של הדפוס היה אתגר רציני. כעת הכתיבה הרבה יותר קלה; מחשב נייד, תוכנת כתיבה קלה לכותבים, ואני שמח לשתף עם הקוראים בזיכרונות שלי על הימים הרחוקים האלה. זו שמחה גדולה בשבילי ליטול חלק בפרוייקט של מר שוקי מלכה. המטרה שלי בכתיבה היא לכתוב מעין יומן מסע. התבקשתי לנסוע אל זיכרונות ילדותי, אל המאורעות ההם. עולם אחר היה פעם", אמר בקול מתרפק.

מוטי העיף מבט מהיר בשעונו, התרומם ואמר, "התעכבתי כאן די והותר. אשמח לקרוא את הזיכרונות של כבודו".

"כמובן", נאנח הישיש בחיוך והוסיף, "אם אתה כבר בכנסת, אולי תוכל להזמין וועדה על מחדלי המעברה? אשמח לבוא ולספר מה קרה שם.

במשך שנים אני מנסה לזעוק את העוולות של הימים ההם, מזל שיש סוף סוף מישור שמוכן לשמוע."

מוטי סקר אותו כאילו ראה אותו לראשונה, "להזמין וועדה?" שב בקול איטי, רוצה לעכל את הדברים, "ממתי אני מזמין וועדה?" הניף את ידו בביטול.

למרבה המזל צבי רייניץ לא נעלב מתגובתו.

"תתפלא לשמוע שיש הרבה נושאים מימי הקמת מדינת ישראל שעדיין לא קיבלו את הבמה הראויה", אמר, "אם אתם בכנסת, קרוב למקומות בהם נחקקים חוקים בעלי השפעה, יהיה זה מבורך להקים מחדש את המאורעות שהיו ולתת להם מקום, אולי חלק מהעוולות יזכו לתיקון, כבוד הרב מוטי", אמר.

"לא הרב. מוטי בשבילך", מחה מוטי בקול מהיר ואמר, "אדבר עם צביאלי, הוא מוציא לאור עלון שבועי ומחלק אותו גם בין עובדי הכנסת, אולי ירצה להוסיף את הסיפור שלך? בכל אופן אני לא אחראי על הנושאים הללו כמובן. וכבודו מוזמן לכנסת לביקור, נתנאל הלל בטח ישמח ללוות אותך, להכיר לך את מסדרונות הכנסת".

הרב רייניץ הנהן ואמר כמו לעצמו, "אנחנו רואים את התמונה המרשימה: כנסת, מחוקקים, וועדות", אמר, "רק אל לנו לשכוח את התקווה אותה אנו נושאים מידי יום: את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח".

"אמן כן יהיה רצון", במילים אלו מיהר מוטי לכיוון היציאה, מעיף מבט קל אל הטלפון המצלצל.

מאוחר יותר בלשכה של צביאלי, בעודו מנסה לעבור על שגיאות בקובץ שצביאלי שלח אליו, צלצל הטלפון. נוחי בלאו היה על הקו, "מה שלומך מיסטר מאירי? האם יש לך תשובה עבורי?"

תשובה? למה? מחשבותיו של מוטי נשאו אותו הלאה. האם הוא יכול ללמד את הצעיר יהדות?

"אני.. אין לי זמן", מצא את עצמו משיב, "אתה מוזמן להתקשר לארגון 'בעד עמי', יש להם שם מלמדים מעולים".

"אני רוצה ללמוד דווקא ממך, מיסטר מאירי", ביקש הצעיר, "בגלל שכבודו עובד בכנסת. אני מאוד רוצה להכיר את בית המחקקים הישראלי מקרוב, יש לכך סיבה ואפרט אותה בהמשך".

מוטי חשב לרגע. למען האמת, הכנות של הצעיר ממש שובת לב, למרות שאינו מבין מדוע חשוב כל כך לנוחי להכיר את בית המחקקים הישראלי, כהגדרתו, הרי שאולי הוא כן יוכל לסייע לו, תוך כדי עבודה הוא יכול להסביר לו ולדבר איתו בדברי תורה.

"אחשוב על כך ואענה לך תשובה, נוחי היקר", אמר בקול מבטיח, "אתה מבין שאני מאוד עסוק, רק שאולי אתה באמת שליח משמים לומר לי שאפשר לחשב מסלול מחדש".

"מעולה, מיסטר, אני מעריך אנשים כמוך", אמר מילאן בלאץ בקול מבטיח וקרץ לעברו של תום אנדרסון שהאזין בקשב רב.

השיחה הסתיימה ותום אנדרסון מחא כפיו, "אתה מוכתר על ידי ברגע זה כנוכל הגדול ביותר בכל הארגון!"

מילאן, רציני ומהורהר, ענה: "נראה איך הנושא הזה יתקדם. אני חש רגשי חמלה על הישראלי העסוק, בכל זאת מעניין להכיר אותו מקרוב".

אנדרסון חייר, "שלא תחליט להתגייר לנו פתאום ולהפוך לרבאיי בלאץ".

מילאן לא התייחס לדבריו. הוא שתק לרגע, להט בלתי נסתר שכן במבטו שהביע לפתע נחישות עוצמתית. קולו נשמע נלהב כשאמר: "אנחנו לקראת עתיד מדהים, חופשי ומאושר, תום. אתה יודע מה אומרת כל דלת חדשה שנפתחת לקראתנו? ההנהגה של מדינת ישראל לא יודעת מה מצפה לה!"

פרק 5

ניצן הביט לכל הכיוונים בטרם נכנס לבניין הרחב של משרדי R.D.Y. הוא התלבט לרגע ואז שלף את הסלולרי מכיסו: "אני נכנס לשטח עויין", אמר במהירות בעודו סורק את הסביבה בעיניו, "אנא, נתקו כל קשר לסלולרי שלי! לפני שאכנס פנימה אשמח לשמוע שבקשתי הושלמה".

"בוצע, תצליח!" השיב לו הדובר כעבור מספר רגעים ארוכים.

ניצן שלח מבט קצר אל השומר בכניסה, מציג בפניו את האישור שקיבל. הלה פתח לפניו את הדלת וניצן נכנס לתוך המבנה המעוצב.

רגב ליטמן המתין לו בעודו מעשן מול החלון הפתוח. כשהבחין בניצן, מיהר לצעוד מספר צעדים למרכז החדר, משליך את בדל הסיגרית לתוך עציץ שעמד בסמיכות למאפרה מצועצעת. אחר התיישב בכבדות והיישיר מבט לצעיר שהמתין לתגובתו.

"שב, ניצן! מה בפיך?"

ניצן מיהר לענות: "דיברתי עם הפרטנר מוטי מאירי, עוזרו של חבר הכנסת צביאלי. אמרתי לו שאני משירות הביטחון, והצגתי בפניו את התפקיד לעקוב אחר רם תבור, העוזר של דגני".

ליטמן לא השיב. הוא נטל לידי את קופסת הסיגריות שעל השולחן והציע לניצן ליטול לעצמו סיגריה, ניצן לקח מספר סיגריות והניח אותן בכיס מכנסיו, ליטמן שלף אחת והשתעשע מספר דקות עם המצית אך הותיר את הסיגריה כבויה. "אני מבין. רק תדע שהעונש למתחזה לאיש חוק הינו מאסר בפועל. כך שעליך לזכור שאין לי כל קשר למעשים שלך, כן? הבה נקווה שהצעד יוכיח את עצמו". הוא לגם מכוס התה שלפניו, מעווה את פניו כששם לב שהכוס ריקה, "אמרת שיתכן שיהיה צורך לאיים עליו שלא יתחמק מהמשימה. מצאתם עליו משהו?"

"הבנאדם ישר כמו סרגל. שלחתי לבלוטוס וסמארט הודעה שיעשו הכל למצוא משהו. אני יוצא מתוך הנחה שלכל אחד בכנסת חייבת להיות קופת שרצים מאחורי גבו".

"ואם אין, אני סומך עליך שתדע ליצור אותה", רגב ליטמן עוקצני מעט. הוא חשב לרגע, הניח את ספלון התה על השולחן וקרא בנימת יאוש שנשמעה בלתי אמינה על רקע העוצמה שהקרינה האימפריה הקטנה שבניהולו, שנקראה חברת R. DABEL YOU או בקיצור: R.D.Y. "חבל שלא נוכל להילחם נגד עמותת 'רוקים בצמרת' באופן ישיר. ההפסד הזה ימוטט אותי אם לא נפעל במהירות. יותר משישים אלף אנטנות הזמנתי. מה פתאום הם החליטו להפריע? מדובר באנטנות שעברו בדיקות מחמירות של כל ארגוני הבטיחות! ואין לי החזרים מאף אחד! צריך להיכנס במלוא הכוח נגד החוק הזה! לא חושב לרגע להפסיד!"

מבטו של ניצן נותר צונן, הוא ניגש למתקן המים המינרלים בפינת החדר ומזג לעצמו. "אל תחשוש, רגב, אנחנו פועלים לפי תוכנית מסודרת. גם אם החוק של מיקי דגני יעבור, הוא לא יהיה שווה יותר מידי".

ליטמן הרשה לעצמו לחייך. "אתה גדול", אמר, בעודו מתרווח לאחור, "אמור לי ידידי, מתי שוחחת עם החתן שלי, מייקל זינגר?"

ניצן הופתע מעט מהתפנית בשיחה, הוא מצמץ קלות בעיניו בעודו חושב קלות לפני שהשיב, "נראה לי שדיברתי איתו בשבוע שעבר".

"זה מעולה, אני רוצה שתשמע ממנו מה יש לו לומר, הוא אדם מבריק", אמר רגב, "אנשי הדרכון יכולים לקלוט את הפוטנציאל שלו, אולי עדיף שנערב אותו כמה שפחות", הוסיף כעבור רגע של שתיקה.

ניצן השתעל קלות לתוך כף ידו תוך כדי שעיניו בוחנות את פרצופו של רגב ליטמן. "אנשי הדרכון?" שאל בזהירות, משתדל להסוות את ההפתעה שחש.

"דרקוניליאנים", אמר רגב בטון נמוך, עיניו משוטטות לכל כיוון, "הם עשויים להיות כאן ברגע זה ולצותת לנו, אך אין להם רשות להודיע על קיומם, לפעמים אפשר לראות אותם בתור בני אדם. במלחמה הגדולה נדע מיהו דרקוניליאני ומי טוב, ותהיה הכרעה בין הטובים לרעים!"

"אתה מאמין בשטויות?" שאל ניצן, חיוך בלתי רצוני הופיע בזווית עינו, "והחתן שלך הפרופסור זינגר, מאמין גם הוא באגדות עם? מדובר בתיאוריות הזויות! עוד מעט נשמע טענות שצריך לשלוח משלחת חילוץ לחלץ את כיפה אדומה מהיער", הוסיף בקול מהיר, עיניו מרצדות בניצוץ זוהר, משועשע, "יש סיכוי שהקוסם מארץ עוץ נתן לך מילות קסם ולכן אתה מחזיק את אחת החברות המצליחות בארץ לקרינה סלולרית?" המילים גלשו מפיו במרץ, רק לאחר שאמר אותן קלט את משמעותן, ואז החוויר.

'איזה שוטה אני', חשב לעצמו, 'רגב ליטמן ידוע כאדם כוחני שאינו בוחל בשום אמצעי, הוא יעיף אותי מכאן'.

מבט קטן לעברו של בן שיחו הוכיח עד כמה צדק. פרצופו של האיש המבוגר עטה סומק ועיניו נדדו הלאה, אל עבר הדלת, בעירנות חרישית.

הרמז היה ברור.

ניצן חש חרטה. הוא הבין שהוא מוכרח לתקן את דבריו. כשרונו להמציא תגובה מתאימה לסיטואציה בא לידי ביטוי באותם רגעים של חרטה, הוא הצמיד שתי כפות ידיים פתוחות אלו לאלו והרכין את ראשו, כמביע

התנצלות שקטה ומבוהלת, "סלח לי, רגב", אמר בקול רועד מעט, יהירותו נעלמה, "כל כך חששתי שהזכרת את אנשי הדרקון, את הדרקוניליאנים", ביטא את הדברים בלחש צרוד, "כל כך נבהלתי וכשאני נבהל אני מדבר שטויות, אני מצטער. זה הפתיע אותי, אתה הפתעת אותי, נכנסתי לעמדת התקפה כדי לא לשמוע יותר את המילים האלו", הוא התנשם עמוקות, כדי לתת משנה תוקף לדבריו, "אני רועד מפחד, המחשבה שהיקום נשלט על ידי חייזרים היא המקור לסיוטים שלי בלילות".

רגב ליטמן נראה מופתע, הבעת פניו התרככה, הוא צחק קלות, "אין לך מה להתנצל ואין לך גם מה לפחד", אמר בביטול, "אנשי הדרקון רוצים להשתלט על כלוננו, אבל אנחנו יותר חזקים מהם! במלחמה בין החזק לטוב, הטוב ינצח!"

ניצן עצם עיניו בהקלה למספר רגעים. הוא נשען על מסעד הכיסא והיישיר אליו מבט, מחליט לשוב אל נושא השיחה: "מה שבטוח, שאנחנו נצא נקיים מהסיפור. את מרבית העבודה יעשה עבורנו העוזר של צביאלי", חזר לנושא לשמו הגיע, בעודו מתרומם על מקומו ומתכוונן לפסוע לכיוון היציאה. למרבה ההפתעה, רגב ליטמן פסע בעקבותיו.

"לפני שאתה הולך, אני רוצה שתתלווה אלי לחדר המחשבים", אמר.

"כל אדם מסביבי יכול להיות שדכן פוטנציאלי", אמר נתנאל הלל לעצמו תוך כדי שהוא צועד שלושה צעדים אחורה, פונה שמאלה ואומר "עושה שלום במרומיו", פונה ימינה ואומר "הוא יעשה שלום עלינו", כורע וממשיך "ועל כל עמו ישראל..." המשיך לחשוב: "אני צריך להתנהג יפה ולהוכיח שאני צדיק ומתפלל בכוונה", בעודו סוקר חפוזות את המתפללים סביבו.

אף אחד מהם לא נראה מתעניין בו יתר על המידה. למעשה, אף אחד מהם לא התעניין בו כלל.

אילו הוא היה קצת יותר... צבעוני, או מתמיד, או מעורר מהומות או מעורר רחמים, הכל היה קל יותר. מישהו כבר היה שם לב אליו. אבל בחור אפרורי כמוהו, צריך לקחת את העניינים לידיים ולהזכיר לסביבה שהוא קיים.

הוא מצא את עצמו אורב ליוסף ברוך לצד לוח מודעות בשביל המוביל אל ביתו, צללי ערב מנסים לגבור על אורו הקלוש של פנס רחוב המהבהב לסירוגין, בעייפות של פנסים מאובקים. בדריכות המתין שהשדכן הבלתי רשמי יעבור על פניו, ואז ניגש לכיוונו והחל לצעוד לצידו, מתאים אליו את קצב פסיעותיו.

"כן, גרץ הצעיר. מה אני יכול לעזור לך?" שאל יוסף ברוך בקול חביב.

נתנאל הלל שתק לרגע ואז הרהיב עוז ואמר, "אני רוצה לברר אצל כבודו אם יש לו הצעת שידוך מתאימה בשבילי?"

יוסף ברוך נעצר לרגע וסקר אותו כאילו הוא רואה אותו לראשונה. "הצעת שידוך?" שאל בפליאה, "אתה בהחלט רשום במחברת של הנבחרים, ברגע שתהיה הצעה מתאימה אתקשר להוריד".

הוא המשיך לצעוד בנחת. נתנאל עמד לרגע, כמו נטוע על מקומו, ואז התנער והשיג את הילוכו האיטי של השדכן.

"מה זאת אומרת שאני ברשימת הנבחרים? אולי ברשימת הדפוקים! אין בכלל הצעות ברשימת הנבחרות? למה לא תציע לי לפחות הצעה אחת מתאימה?" הוא שונה להתחנן, ועוד עבור שידוך. הבעיה היא שהוא מרגיש שבלי התחנונים שום דבר לא יזוז והוא לא ימצא שידוך בזמן הקרוב. הוא ממש לא מעוניין להפליג בדמיונותיו ובפחדיו מה יעשה אם כולם ישכחו אותו ואף אחד לא יחשוב שיש בחור בשם נתנאל הלל גרץ שצריך להתחתן מתישהו.

יוסף ברוך נעמד שוב, מבע של פליאה הופיע בעיניו.

"אתה צריך קצת מודעות עצמית", קולו נשמע כמתנגן באוזני נתנאל הלל, "תחשוב לרגע למה אתה לא מוצא שידוך: אולי הדיבור שלך מוגזם? תנסה

להבין מה תוקע אותך, ידידי!" אמר, "תחשוב מה יקדם אותך, תשתנה! תבין שאתה לא צריך להראות שונה, תראה שאתה אדם שאפשר לסמוך עליו. מישהו ירא שמים שלא מסתובב לו כל הזמן בעמותות חסד או בכנסת... תתאים את עצמך לדרישות של החברה, גרץ", אמר את כל העקיצות שיכול היה לומר, תוך כדי שהפגין בקיאות מרשימה בעיסוקיו של נתנאל הלל, והתקדם בדרכו.

נתנאל הלל לא חשב באותו רגע שהוא אמור להיעלב או להתייאש. הוא קרא לכיוונו: "ומה שאני רוצה, זה לא מעניין אף אחד? למה לא שואלים אותי איזה שידוך אפשר להציע לי?"

"קודם תהיה אדם ראוי", הפטיר לכיוונו השדכן בעודו ממשיך ללכת באותו צעד איטי מעצבן.

נתנאל הלל נותר לעמוד, נטוע על מקומו.

לפני מספר חודשים, כשהלך לבחור מסגרת למשקפיים, אמר לו המוכר שיש לו אפשרות לרכוש משקף נוסף בחצי מחיר.

הוא החליט לרכוש, בנוסף למסגרת הקלאסית הרגילה, משקפיים עם מסגרת שחורה, שדמות של עכברון קטן מעטרת את ידיותיה.

אמא שלו לא התלהבה. "זה לא מתאים", אמרה.

אבל הוא חש שהוא מחבב את העכברון הקטן ורוצה שהמסגרת תבטא את האמירה הייחודית שלו לעולם.

כעת, הוא שם לב שהוא מרכיב את המשקפיים המיוחדות הללו. האם לכך מתכוון השדכן?

"אתה הולך נגד התורה, לדעתי", החליט לקרוא לכיוונו של האיש היהיר, בלי שתהיה לו שליטה על המילים היוצאות מפיו, "אתה בכלל לא חושב שיש כאן בחור שצריך להתייחס אליו כמו אל נסיך כי עם ישראל הם בני מלכים, אתה לא חושב שאני ראוי ומגיע לי הכי טוב שאפשר, אתה בכלל לא

חרדי אמיתי!" הוא אמר את הדברים בכעס גובר, אך היה משוכנע שיוסף ברוך לא שמע אותו או לא יתייחס אליו. כי בחור כמותו, שנלהב מכל דבר ולא יודע ליצור את הרושם הנכון, למה שיזכה ליחס הגון ממשהו?

אולם למרבה הפתעתו, יוסף ברוך הסתובב אליו. סקר אותו קלות, ואז פסע לכיוונו.

"בוא! נשב על הספסל כאן בצד, ונדבר", אמר. ולגודל התדהמה, שמע נתנאל הלל בקולו התנצלות ברורה.

הוא פסע בעקבותיו אל הספסל הקרוב. יוסף ברוך התיישב בניחותא, ונתנאל הלל נותר לעמוד, עמידתו המרושלת מפגינה מבוכה.

הוא יודע שהוא לא תמיד אומר את מה שצריך ונהוג לומר, הוא מכיר את עצמו ואת העובדה שהוא לא מסוגל לשתוק כשיש דברים שממש מציקים לו.

זה טוב ולא טוב. הוא עדיין לא בטוח שהוא מצליח להגדיר את האופי שלו. אולי כמו כל דבר בחיים הוא צריך למצוא את האיזון הנכון.

הוא ממש מקווה שהוא לא חיסל במו פיו את הסיכויים האחרונים שלו למצוא שידוך הגון.

יוסף ברוך היישיר אליו מבט. פעם ראשונה שנתנאל הלל הביט לשדכן כלשהו בעיניים. פעם ראשונה מזה זמן רב שמישהו בחן אותו והסתכל עליו כמו שהוא באמת, בלי להביע חוסר סבלנות.

"אני מבין את הכאב שלך, נתי גרץ", אמר בקול מדוד, "שב, בבקשה. אני רוצה לומר לך כמה דברים".

נתנאל הלל התיישב על קצה הספסל. הוא הרגיש שהוא מתבייש מעצמו. האם יוסף ברוך חייב לו משהו?

"הסיפור הזה של השידוכים קצת מורכב", פתח השדכן את פיו, "אתה בחור טוב, באמת! אין סיבה שלא להציע לך שידוך טוב והגון. רק יש בעיה

אחת: אין הרבה אנשים כמוך. בני האדם אוהבים הגדרות: אתה לבוש איקס, אוכל הכשר איקס, מתפלל בקהילה איקס, יש לך טלפון איקס, שייך לקהילת איקס, לומד בישיבת איקס. ככה מתאימים לך שידוך". הוא שתק לרגעים ספורים, ניכר היה שהוא מתקשה לארגן את הדברים שרצה לומר ולמצוא את המילים הנכונות. נתנאל הלל רצה לומר לו שזה בסדר, שהוא לא חייב לו תשובה או משהו כזה. אבל יוסף ברוך דיבר לבסוף, קולו מביע רצינות וכנות: "העניין הוא שבנקודה הזו אתה קצת בעייתי. אתה לא לבוש בסגנון מסוים, אתה לא מתפלל במקום מסוים, אין לך מקום לימודים מסודר, בחור כמוך צריך שידוך כזה לא מוגדר, אבל אתה מתעקש למצוא בחורה יראת שמים וצדיקה, ממקום לימודים יוקרתי. מה לעשות ששידוך כזה מתאים רק לאדם עם הגדרות?"

נתנאל הלל חש שדמעות עולות לעיניו. הדברים היו כל כך נכונים, וזה כאב לו. הוא הרגיש שהכעס שעולה בו אינו מוצדק. למה הוא כועס על כל העולם, מדוע הוא מרגיש שכולם נגדו? האמת שנחשפה לפניו עתה הוכיחה לו שהוא האשם המרכזי במצב שלו. הוא ולא אחר. הוא מתעקש לטשטש את הגבולות, הוא לא מסוגל להיות שייך לקהילה או לקבוצה מסויימת, המצב שלו לא מוגדר, ואנשים לא מוגדרים לא יכולים לקבל יחס נאות או הצעות מוגדרות. זה פשוט מאוד ומתסכל מאוד.

הוא חשב שיוסף ברוך יקום וילך לדרכו. אבל למרבה הפלא יוסף ברוך נותר לשבת, הבעה אכפתית על פניו.

נתנאל הלל החליט להשיב לו תשובה. הוא יגיד את האמת שלו, יהיה מה שיהיה.

"אני לא יכול להיות מוגדר, כי אני עולם שלם", אמר, "אתה יודע למה הבורא ברא את העולם ורק אחר כך את האדם? אתה יודע למה הבורא אמר 'נעשה אדם'? כי הוא הכניס בתוך האדם את כל הכוחות של הבריאה. אני לא מוגדר, כי אני מורכב משמים וארץ, ים ואדמה. אני גם חילוני וגם קצת גוי... יש בי צד יפני וצד הודי, יש בי גם את בעלי החיים כמו הלווייתן, האריה והעכבר. אני מכיל את איתני הטבע - הכל בתוכי: רוחות סערה,

הוריקן והדממה שעל פני תהום... אני אדם ואני כמו עולם קטן. כל הבריאה כולה חיה בי, מתרחשת בתוכי, כיצד אני יכול להיות בתוך משבצת אחת מוגדרת? איך אני יכול שלא לתת ביטוי לכל החלקים בבריאה שמרכיבים את האישיות שלי?"

יוסף ברוך סקר אותו כאילו הוא רואה אותו לראשונה, "אתה יודע שאמרת דברים עמוקים? נראה לי שאמרת כעת את כל התורה שלך על רגל אחת". אמר, ושילב את ידיו.

נתנאל הלל חייך, אך עיניו נותרו רציניות, "לפני זמן מה עברתי תהליך בו הבנתי שאני כלום, אפס, ודווקא כשהסכמתי עם כך שאני אפס, פתאום התחלתי להבין דברים שלא ידעתי קודם. אולי כדי לקבל את התורה האישית שלך אתה צריך להיות נמוך כמו הר סיני".

"אפס זה לא הר. אולי אתה צריך להיות נמוך ביחס לאחרים, אבל בכל זאת להשאיר לעצמך קצת כבוד אישי", אמר יוסף ברוך את דעתו ונעמד. "תקשיב לי, נתנאל הלל! ממש התרשמתי ממך לטובה! תן לי את מספר הטלפון שלך, אשתדל בכל דרך למצוא לך הצעה מתאימה".

וכשהתחיל יוסף ברוך לצעוד קדימה, הוא חש שהוא חייב לומר משהו נוסף. הוא הסתובב איפוא לכיוונו של נתנאל הלל ואמר: "בכל מקרה אל תבנה על זה תקוות, כי עם כל הכבוד לשדכן, הנורמות החברתיות הן דבר שישאר מוגדר תמיד. כנראה שלא ניתן לשנות את החברה כולה".

נתנאל הלל נותר לשבת עוד זמן מה. מנסה לנחש איזו תועלת תצא לו מהשיחה הזו שהתפתחה לה לכיוונים מפתיעים, ועוד יותר משתדל להבין את עצמו.

לאחר מספר רגעים התנער והחליט ללכת למעון הורים בו גר צבי רייניץ. הוא השתדל לא לחשוב על שידוך עברו בדקות הקרובות, אך למרות זאת, בדרכו למעון ההורים מצא את עצמו חושב מה היה קורה אם צבי רייניץ היה מציע לו להיפגש עם נכדתו, בתו של החזן הידוע בערל סימון.

האם הוא לא מתרשם ממנו מספיק? מסתבר שלא, כי כשהוא מגיע אליו, מבקש ממנו צבי רייניץ להמשיך להקליד את הסיפורים שלו מימי המעברה, ונתנאל הלל נענה לו בשקידה, מאזין לסיפוריו המרתקים ומצליח לשכוח לרגעים ארוכים מהנושא המעסיק אותו לאחרונה יותר מכל.

פרק 6

מאוחר יותר, בעוד ניצן עושה את דרכו בין סימטאות צרות, הוא נכנס למסעדה קטנה. הרטט שעלה משעונו אותה לו שאחד מבכירי שירות הביטחון ממתין לו.

ואכן, האיש המבוגר שישב בצד החדר בהבעה נינוחה על פניו, היה האדם שציפה לפגוש.

תקרת החדרון הפנימי שבמסעדה הייתה נמוכה וקמורה. המפעיל ישב לצד שולחן מכוסה במפה משובצת, עושה רושם כשקוע במשחק שח-מט. ניצן גיחך לעצמו קלות. נראה שזו לא פעם ראשונה בה הלה מעמיד פנים כמשחק בשח-מט מול עצמו.

"שב, ניצן", ניצן התיישב וסקר אותו קלות. הוא עשוי להיות בגילו של רגב ליטמן, גם הוא סמכותי ומקרין עוצמה שקטה, רק שההבדל בין השניים ניכר וברור.

רגב ליטמן מסתבך בדברים גדולים. הוא משוכנע בכך יותר ויותר מרגע לרגע.

"אין אחריו מעקב?" שאל המפעיל.

"גם אם יש, זה בסדר", אמר ניצן, "אני פוגש אותך כאן כידיד ולא כאיש ביטחון".

מפעילו הנהן בראשו, הוביל מהלך בלוח השח-מט ושאל, "אתה מצליח להבין מה הקשר של רגב ליטמן לבין ארגון 'שחרור עולמי'?"

"ספק אם יש קשר ברור ביניהם", אמר ניצן, "אני חושב שאתם סובבים סביב רגב ליטמן ללא צורך, עלינו לפנות הלאה, גם אם נניח שהתפקיד שרגב הועיד לי קשור באיזושהי צורה ל'שחרור עולמי', הרי שאין לי יכולת בשלב הזה לברר מה באמת מסתתר מאחוריו בלי לעורר חשד מציוד".

"אז מה אתה מציע?"

"אני מציע שתבדוק את חוק האנטנות של מיקי דגני", אמר ניצן ישירות, "מי עומד מאחורי החוק? למה חבר הכנסת דגני מעביר אותה? אם מדובר בסיכון אמיתי, מדוע המדינה לא מונעת את יבוא האנטנות? אולי שם מסתתר הפתרון!"

המפעיל חשב לרגע, הוציא דף מכיסו ושרבט עליו מספר מילים. "כיוון מחשבה מעניין, ניצן, אבדוק זאת. מקווה שלא פספסנו כאן משהו". הוא התכונן לקום, אך קולו של ניצן גרם לו לשבת שוב ולהאזין לדבריו של הסוכן הצעיר.

"אמור לי, האם יש לך מידע על הרקע של רגב ליטמן? רק היום הבנתי עד כמה הבנאדם הזוי לגמרי. הוא חי בעולם של פנטזיות מדומיינות! האם השב"כ באמת חושב שנשקף מכיוונו איום כלשהו?"

הבכיר הישיר אליו מבט בוחן, "האישיות של האובייקט לא מעסיקה את שירות הביטחון", אמר בקצרה והוסיף, "כמובן שהשב"כ לא אמור להתעניין בדמויות הפועלות, עלינו רק למנוע התארגנויות לא רצויות", הוא שתק לרגע ושאל: "למה אתה חושב שזה רלוונטי?"

ניצן חשב לרגע, "ודאי שלא הייתי מדווח על כך אם לא הייתי משער שיש קשר בין הפנטזיות שלו לבין תוכניותיו", אמר, "אשמח לקבל מידע יותר

מפורט על עברו של רגב ליטמן: מתי התחיל הקשר שלו לחברת האנטנות? למה הוא חושש כל כך מאנשי דרקון?"

"אברר עבורך את הפרטים", האיש לא הסתיר את שביעות רצונו מדבריו של ניצן, "יש עוד משהו שתרצה להוסיף?"

ניצן הנהן.

"להזמין לך בינתיים משהו לשתות?" שאל הבכיר.

"זה לא יהיה ארוך", אמר ניצן, "רגב הכניס אותי לחדר המחשבים הסודי במבנה של חברת האנטנות. שם דיברתי פעם נוספת עם שניים מאנשי המחשבים שלו המקורבים אליו ביותר, הם מכונים בשמות סמארט ובלוטוס. הבנתי שהם מנהלים מעקב בלתי חוקי אחרי אנשים רבים, ביניהם עובדי כנסת ואנשי ציבור. כשהתקרבתי לכאן כיביתי את הסלולרי שלי, כי אני משער שגם אחרי מתנהל מעקב כזה".

האיש שתק ארוכות, מנהל מלחמה זעירה בין אנשי השח-מט שמולו. "יש משהו מיוחד שאתה רוצה לדווח בעניין?" שאל לבסוף.

"הם עוקבים אחרי רם תבור. הם לא צריכים את המעקב של מוטי מאירי, אתה מבין? הם יודעים כל פרט על רם תבור. הם מאזינים לשיחות אותן הוא מנהל עם אנשים סביבו. הם מתייחסים אליו כאישיות משמעותית מאוד. האזנתי שם להקלטת שיחה שניהל עם צעיר חרדי, לא נאמרו בה דברים יוצאי דופן - ולמרות זאת ליטמן ייחס לשיחה הזו משמעות רבה".

הבכיר הביטחוני האזין בקשב רב, אחר נאנח ברוב משמעות, "אני לא יודע כיצד להתייחס לתיאור שלך", אמר גלויות, "אם אכן מדובר באדם קונספירטיבי, הוא עשוי לעורר מהומות, אך ודאי שאינו מסוכן ביטחוני, כל עוד לא יוכח אחרת", הוסיף. "לא סביר שבמקום להתעסק עם איומים אמיתיים אנחנו נאלצים לעקוב אחרי אנשים שלאחר שיקבלו את הכדור שהפסיכיאטר רשם להם יפסיקו לשחק במשחקי שוטרים וגנבים פראנואידים", הוסיף, "הסיבה שהשב"כ ביקש ממך ליטול את המשימה, היא

בגלל קשר אפשרי בינו לבין הארגון האנרכיסטי. למען האמת, בשלב הזה רגב ליטמן לא מעניין אותנו יתר על המידה".

ניצן הביט לעבר נקודה בלתי נראית בקיר מולו. חוות הדעת לגבי מצבו הנפשי של ליטמן לא מצאה חן בעיניו. "לידיעתך - אם אתה פראנואיד אתה לא תעשה דבר, אתה תחשוש מהצל של עצמך", הוא דיבר בשקט יציב בעוד מבטו משוטט הלאה, רואה בעיני רוחו את השכנה המבוגרת של הוריו שאובחנה כבעלת פראנויה בגלל תסמינים ברורים, "מדובר כאן באדם נורמטיבי לחלוטין, פעיל, אנרגטי, שמאמין באמת ובתמים שהעולם עומד בפני סכסוך בין הטובים לרעים, וכך צריך להתייחס אליו". הוא סיים לדבר ועצם את עיניו לרגע, מרגיש מבוכה כשהבין שהוא בעצם סתר את דברי סגנו של ראש השב"כ בצורה נחרצת.

"לא נראה שיש צורך במעקב מיוחד סביב המדור החדש בעיתון בהנהלת שוקי מלכה".

"אני סומך על שיקול דעתך", התשובה מצידו של אבי הלחמי, ראש השב"כ, הגיעה עד מהרה.

פיקארד רצה לסגור את העניין מתוך תחושה שהדברים טופלו, אך אז הגיעה הודעה נוספת: "בכל אופן, כדי להיות רגועים בקשר לזה, שלח לי את הטקסט שפורסם השבוע, בנוסף תברר מידע על האדם שעומד מאחוריו".

גאון! אבי הלחמי מפגין שליטה מלאה בכל הפרטים החשובים! פיקארד קפץ ממקומו בהפתעה, ממחר לשגר בקשה לגלעד מורי ולכפיר שטיין, האחראים על מאגרי המידע של השב"כ: "אני צריך מידע מלא אודות צבי רייניץ, העומד מאחורי מדור חדש בשם "המעברה" בעיתון "חדשות כל יום". מדובר באדם שנולד כנראה בטווח שבין השנים 1935-1945, גדל בנתניה. אלו הפרטים שיש לי. בהצלחה!"

הוא מיהר לשגר את הקובץ לראש השב"כ שקיבל את הטקסט תחת הכותרת "המעברה", קרא בו וניסה להבין איזו אמירה עולה מהדברים.

הוא סיים לקרוא ומיהר ליצור קשר עם סגנו, מיכה מזרחי.

"נקודת המוצא שלנו היא ששוקי מלכה לא מעלה בעיתון "חדשות כל יום" מדורים חדשים אלא אם כן הוא רוצה להשיג איזה ערך כלשהוא, האם אתה רואה איזה מסר הוא רוצה להעביר?" כתב, מצרף לשאלתו את הקובץ החדש.

כעבור חצי שעה התקבלה התשובה. "התפוצה הרחבה של העיתון החינמי בהחלט אמורה להטריד. יש לשוקי מלכה ולאדם העומד מאחוריו, הסופר הקנדי סמית', כוח תעמולתי עצום", כתב לו מיכה סגנו בתגובה, "אני מסיים כאן מספר עניינים שאינם סובלים דיחוי ומתפנה לקרוא את הטקסט ששלחת".

המעברה | שכונת עין התכלת 1950

"גם אם אעמול ככל יכולתי להעביר לבן הדור הנוכחי את התמימות שהייתה בימי ילדותי, הרי שללא ספק אתקשה בכך מאוד. ולא רק בגלל שכמעט בלתי אפשרי להעביר תחושות במילים, אלא גם ובעיקר מכיוון שתחושת התמימות ההיא נשארה שם, יחד עם כל הבראשיות שאפיינה את הימים ההם.

בימים ההם היינו רעבים לאוכל, פעמים רבות נאלצנו לנדוד אל הפרדסים והשדות שהיו בנתניה וסביבתה, ולהשביע את רעבוננו בפרי הדר כתמתם בחורף ובאבטיח חמים בקיץ, היישר מהשדה. ימים בהם החורף היה חורף, עם סחף של בוץ ונהרות שזרמו בעת ששבנו מבית הספר. ימים בהם האוכל בושל על גבי פתילייה אחת ויחידה, להבה קטנה שיצאה מתוך בלון גז קטנטן שהיה צורך להחליף אותו פעמים תכופות.

זמנים בהם הכל היה פשוט ומתוק. וגם מאתגר עד בלי די.

באותו יום גורשתי - או במילים עדינות יותר 'נשלחתי לדרכי' - מהחדרון הקטן ששכן בסמיכות לבית הכנסת הנתנייתי, שנקרא בפי הורי בשם "חיידר" וכונה על ידי שני התלמידים הנוספים בשם "כיתה". אלו לא היו ההבדלים היחידים ביני לבינם, שכן מלבד העובדה שכולנו היינו בני אותו עם - כמעט ולא היה מכנה משותף בינינו.

היה זה כורח המציאות לייסד מקום לימוד שכזה - זו הייתה החלטתם של הורי ושל הורי חברי - אלו שלא רצו לשלוח את ילדיהם ללמוד בבית הספר הממלכתי ששכן לא רחוק מבית הכנסת שבנו העולים מטריפולי. בית כנסת שנבנה בעין טובה ובחמימות המוכרת של עולי ארצות המזרח, שנהגו לתת לבית הכנסת מקום מרכזי אף בחיי היומיום.

אומנם נשלחתי לבית בגלל שובבותי, ברם חששתי מתגובת הורי, במיוחד מתגובתו של אבי שכל מבט שלו העביר בי תחושת פחד של ממש.

הייתה לנו יראת כבוד.

אפשרות נוספת הייתה ללכת לביתם של משפחת עמרוסי ולעזור להם עם העיזים, וכבר הייתי בוחר בה אילולא התייראתי מכך שאבי ישמע על כך מאוחר יותר.

צעדתי איפוא הלאה, בלי לדעת לאן יוליכו אותי רגלי.

הימים היו שנתיים לאחר הכרזת העצמאות על המדינה, לא הרחק משם הוקם מחנה עולים שנקרא בפי כולם 'מעברה'. המעברות באו להכריז שששמן כן הן: מתחם מעבר למקום מגורים יציב וקבוע, עבור העולים החדשים שבאו לשכון בארצנו הקדושה, אלא שפעמים רבות הפך מקום זמני זה לדירור של קבע לשנים ארוכות.

ולא היה זה פשוט כלל וכלל להתגורר בצריפוני פח או באוהלים מבד, בימי הסערה כמו בימי החמה, בלי תשתיות ראויות ועם ציוד מינימלי ביותר.

המעברה אליה שמתי פעמי הוקמה לצד מחנה צבאי של הבריטים שנטשו את הארץ אך שנתיים קודם לכן - בעת הקמת המדינה. במקום הוצבו צריפוני פח לא גדולים, וחיי המעברה התוססים היו מלווים במאבק יומיומי

מתיש של תושביה, שחיו מתוך אהבה לארץ הקדושה לצד טרדות היומיום שדאגו להסיח דעתם מהעובדה שהם טווים את ההיסטוריה בכל רגע ורגע.

ניגשתי למעברה בפסיעות קלות. שמש קייצית של פאתי אביב ניקדה את פניי בקרניים עקשניות, ורוח קלילה ובלתי מורגשת ניסתה לצנן את תחושת הלהט העזה שפיעמה בי.

שכן הבנתי באותם רגעים שאני עושה מעשה שלא ייעשה: ההליכה שלי למעברה בלי רשותם של הורי הינה חטא בל יכופר."

מיכה מזרחי סיים לקרוא את הטקסט, ומיהר לטלפן לאבי הלחמי, "קראתי, הכל נראה בסדר. איזו בעיה כבר יכולה להיות בכתבה על המעברות?"

"להזכירך, שוקי מלכה אופיין על ידי המומחים שלנו כאדם בעל דעות מהפכניות שצריך מעקב, למרות הסכם-שיתוף-הפעולה שיש לו עימנו", אמר-הזכיר לו ראש השב"כ.

מיכה שתק לרגע ארוך. "הוא גם נפגש לאחרונה בביתו עם הסופר הקנדי 'שוחר השלום' ההוא", הוסיף ראש השב"כ בסרקסטיות.

"נכון. נראה לך שהייתה לפגישה ביניהם איזו כוונה מלבד ביקור ידידותי?"
"אני בטוח".

"ויש קשר בין המדור החדש לביקורו של הסופר הקנדי?" השאלה התמימה גרמה לאבי הלחמי לתחושת הלם קל.

"יתכן, יתכן מאוד. נראה שאכן יש צורך לעקוב ברצינות אחר המדור בעיתון".

פרק 7

הדירה שקידמה את פניו של ניצן הייתה מאורגנת מיד, הוא פתח את הארון שלו והופתע לראות עד כמה הוא מסודר. מישהו קיפל את בגדיו! הצצה אל ארונותיהם של דורי, אדם וגדי, הוכיחה לו שרק הארון שלו סודר, מה שאומר שאמא שלו ביקרה כאן בדירה, או שמא היא נמצאת כאן ברגעים אלו ממש.

"אמא?" קולו הדהד קלות, כל מענה לא ענה לו בתגובה.

ניצן עבר בין החדרים הריקים וניגש אל החלון, סוקר את הסביבה ומחפש פתרון לתעלומה.

דמות נמוכת קומה, כפופה מעט ובעלת תלתלים סגולים, יצאה מחנות הכלבו בעבר השני של הכביש, בידיה נשאה מגב וכף אשפה חדשים.

הוא הרגיש שהוא נדרך, ומיהר לפתוח את הדלת.

"ניצן, הנה אתה!" היא הגיעה כעבור מספר רגעים, בוחנת אותו היטב, "לא הבנתי מדוע אתה לא בבית בשעה כזו!"

"איך נכנסת?" הוא היה דרוך בלי לדעת מדוע. איכשהו, הפלישה הזו לדירה בה התגורר גרמה לו לחוש תחושה בלתי נעימה, ולא משנה ש'הפולשת' היא אימו.

"החברים החמודים שלך היו כאן כשהגעתי, ביקשתי מהם לצאת כדי לשטוף את הדירה שלכם, בא תעזור לי, לא יזיק לך לעבוד, אולי כשאבוא לבקר בפעם הבאה הדירה תהיה נקיה יותר".

"אני עייף, אמא, זה לא בשבילי לעבוד עכשיו", הוא הבליע פיהוק והתיישב על כיסא מזדמן, "ויש לי כמה עיסוקים חשובים. למה באת לכאן בלי להודיע קודם?"

"אין כזה דבר 'זה לא בשבילי', ניצן, קום ותתחיל להרים כסאות!"

קולה הפסקני של אימו לא הותיר לו ברירה. הוא קם באיטיות ונענה להוראותיה.

"מה קרה? איך הגעת לכאן?" שאל.

"קודם שהדירה שלכם תראה 'כמו בן אדם'! אחר כך תשאל איזו שאלה שבא לך!"

"היא לא 'בן אדם', היא דירה!"

"תפסיק להתחכם, אי אפשר להשאיר את ערימת הכלים המצחינה הזו אפילו רגע אחד נוסף!"

מול המרץ הבלתי נדלה של אימו הוא הבליע שני פיהוקים נוספים.

"אוקיי, מה את רוצה שאעשה?" מבלי משים הבין שאם הוא רוצה לסיים עם זה, אולי כדאי לו להירתם לעזרה. סך הכל הניקיון הזה גם לטובתו, לא?

לאחר שעה ארוכה של עבודה אינטנסיבית, התיישבה אימו על הספה באנחת רווחה, מבקשת ממנו שיגיש לה כוס קפה.

"מה את עושה כאן, אמא?"

"קודם כל אל תקרא לי 'אמא', ניצני. כרמל אמרה לי שבשבוע הקרוב ילדי יצטרכו לקרוא לי בשם שלי. תקרא לי 'דרורה!'"

"דרורה?! ניצן הגה את שמה בהפתעה, "למה דרורה? את אמא שלי!"

"על כרמל לא שואלים שאלות, ניצן!"

"אוקיי, דרורה", ניצן חייך כמו לעצמו, מתאפק לא לצחוק, "מה עוד היא אמרה לך, הקוראת בקפה הזאת?"

בלי שירצה, נימה מזלזלת התגנבה לקולו. אמונות תפלות הן כוס התה - או במקרה הזה כוס קפה - של אנשים שאוהבים מיסטיקה. הוא לעומת זאת אדם ריאלי ויציב, ולא מאמין בכישופים או באחיזת עיניים.

אימו בחנה אותו ממושכות, "היא דיברה גם עליך, מותק. היא אמרה לי שאתה מסתכן לחינם. למה אתה מסתכן, ניצנוש? במה אתה מתעסק לאחרונה?"

ניצן חש שהוא נרעד.

"היא אמרה שאני מסתכן? מה עוד היא אמרה עלי?"

מבנה דירת הסטודיו של אלן פרייס, היה סמוך מצידו האחד לבית דו קומתי ישן השייך לבעלים בלתי ידועים. מצידו השני הייתה התפצלות לסימטה נוספת, רחבה וקצרה. שכניה מעטים וכנראה גם בלתי סקרניים; חצרה תחומה היטב בגדר המכוסה בבד ברזנט, ושער נמוך הננעל בסגירתו קידם את פני הבאים. הבית עצמו הכיל חדר כניסה שנראה כמו תצוגת תערוכה של אמן מוכשר, וחדר פנימי מרוהט בכיסאות נוחים, בלוח מחיק, ובקתדרה, ועשה רושם של חדר לימוד והרצאות.

חדר זה היה רחב ידים, וזו הייתה מעלתו הראשונה. המעלה הנוספת שלו הייתה עובדת היותו ללא חלונות הפונים אל הרחוב. ומלבד חלון אחד שטוח הפונה אל החצר האחורית, שליתר ביטחון פעלה בה מצלמת אבטחה, לא ניתן היה לתקשר עם הנוכחים בחדר, שבנוסף לאמצעי האבטחה התמגן בחוסם קליטה סלולרית.

חדר זה שימש להתכנסויותיהם של נאמני ארגון 'שחרור עולמי' שנהגו לבוא למקום מידי יום שני, עד שמילאן בלאץ ביטל את הנוהג הזה ואמר להם שההתכנסויות יהיו רק במידה ויהיה בהן צורך.

הפגישות השבועיות נועדו לתת להם מוטיבציה לפעול, ולשים את מטרות הארגון בראש סדר העדיפויות שלהם, אך כאמור בשלב כלשהו הם פסקו. "הפעולה מתקדמת בקצב שלה, והמפגשים הללו עלולים לעורר תשומת לב ממסדית מיותרת", הסביר מילאן לתום אנדרסון שמהיר להסכים עמו. מילאן לא נהג להטיל פקודות אלא להתייעץ עם אנשיו, כדי לא להיחשב כמנהיג בעל מאפיינים דיקטטוריים.

באותו שבוע קיבלו חברי הארגון הודעה לבוא לדירתו של אלן פרייס לצורך הרצאה בנושא "השפעת השיח האומנותי הכללי על מעגלי האומנות הפרטית".

המתכנסים הגיעו בשעה היעודה, הם התבקשו להשאיר פלאפונים בחדר הכניסה בתוך סלסלה ייעודית, ואף עברו בידוק על ידי מכשיר מיוחד שמטרתו לזהות האם הם נושאים מכשיר אלקטרוני כלשהו.

ברור היה לכולם שמארגני האסיפה אינם רוצים לקחת כל סיכון.

המוזמנים התיישבו על כיסאות המסומנים בשמותיהם, ונשאו עיניים אל האדם שעמד מולם, משקפי ראייה נחים על מצחו. "שמי אנדרסון, חלק מכם בוודאי מכירים אותי", אמר הלה, "ואני רוצה להציג בפניכם חבר חדש שמוכן להישבע אמונים לחוקת הארגון. אנו מכירים טובה לחבר הכנסת מיקי דגני על ההמלצה שלו: הכירו את רם תבור, עוזרו של חבר הכנסת דגני

ואדם מוכשר בפני עצמו. הוא עבר את כל המבחנים שלנו ונכנס לארגון כחבר מן המניין. ברוך הבא, רם!"

האנשים בחדר מחאו כפיים. רם תבור התרומם וקד מולם קצרות. "אני שמח ומאושר להיות כאן", אמר, "אני מכיר טובה על ההזדמנות להיות חלק מהארגון הענק והאלטרואיסטי הזה שרוצה לשנות את פני האנושות ולתת חזון ראוי והזדמנות לכולם. הנני מצהיר נאמנות לארגון ומתחייב להיות בכל מקום שאתבקש". הוא התיישב בחזרה על מקומו בעוד סומק קל עוטה את פרצופו. איש מהמשתתפים לא מתאר לעצמו את חוסר הנעימות הנגרם לו מעמידה מול קהל. הוא לימד את עצמו להתגבר, ולמרות זאת זה תוקף אותו בכל פעם מחדש כשנדרש לדבר בפני מספר אנשים בו זמנית.

אנדרסון סקר אותו בחיוך ידידותי ומזדהה, ורם תבור נע על מקומו בחוסר נוחות. מאז שהכיר את אנדרסון לראשונה הייתה לו תחושה שהלה מבין אותו יותר משהוא מכיר את עצמו. אנדרסון קלט ככל הנראה את חוסר הנעימות שלו, שכן הוא מיהר להסיט את מבטו לעבר הקהל הקטן שישב שם, סוקר אותם באותו מבט ידידותי ומביע אמון.

"יש לי שאלה", רגב ליטמן נעמד לפתע.

"בבקשה", ענה לו מילאן וחיך את חיוכו הקסום שלא הביע דבר ממה שמתחולל בליבו.

"חסר לנו כאן משתתף, מיסטר", אמר רגב ליטמן בקול שהשתדל להישמע אדיב, "היכן השופט נאור אילני? הוא הרי השתתף במפגשים הקודמים?!"

מילאן עצם את עיניו לרגע, ואז פקח אותן, מבטו נפגש במבט של אנדרסון לרגע קט. "השופט נקרא למדינה בחו"ל, הוא נדרש להכין שם תוכנית שיקום וסיוע", ענה לבסוף, "הוא כמובן שולח את ברכתו אליכם. שאלות נוספות? אנחנו כאן!" הוסיף והשתדל לחייך.

נוכחותו של רגב ליטמן דרשה ממנו להשקיע מעצמו אנרגיות אדירות של שליטה עצמית. הוא זקוק לו למימוש תוכניותיו, בה בעת שהכיר בכך שהלה לא יחבק את התוכניות עליהן הוא עמל.

והאיש הזה נמצא קרוב מידי לעמדות המפתח של ארגון השחרור ששם לו למטרה להביא את בשורת החופש לכל מקום אפשרי.

מילאן חייך אליו חיוך ידידותי, אומר לעצמו שאם אתה חי בתודעת מלחמה אתה תלחם תמיד, ולא משנה עד כמה החופש בו אתה נמצא הוא גדול, אתה פשוט תעדיף להתעלם מהדרור ולהמשיך להילחם.

הוא נאנח לעצמו, מקווה שהבעת פניו לא מעידה על המחשבות המתרוצצות במוחו.

רגב ליטמן נותר עד שאחרון האנשים עזב את המפגש. הוא המתין בסבלנות נדיבה עד שמילאן בלאץ יתפנה אליו.

"מה הסיפור עם השופט אילני? איך הסכמתם לו לעזוב את המדינה בדיוק בתקופה הזו?" תקף, "אני רוצה לשמוע תשובה ברורה להתנהלות הזו".

מילאן התיישב מולו בעודו שומר על סבר פנים רגוע. הוא רצה לענות, אך מנכ"ל חברת R.D.Y. המשיך לדבר בזעם גובר, "אני לא מבין את חוסר המקצועיות שלכם, זה בלתי יאמן! קודם מדברים על כך שהשופט מועמד להיבחר לעליון ואז נותנים לו לטוס לחו"ל. יש לכם מידע מתי הוא אמור לחזור?"

הוא לא המתין לתשובה, והמשיך לדבר: "למה אתם לא נאמנים לתוכנית? איך נממש את הדיבורים על שליטה בדרגי מפתח? אני ממש מאוכזב מכם! נראה לי שאין טעם לעבוד ביחד".

מילאן סקר את פרצופו האדום מזעם. גם בלי להיות מומחה גדול בתווי פנים אפשר להבין שהלה מתנהל באופן לא סביר. האם היה זה צעד נכון להכניס אותו לתוך ליבת הפעילות שלנו? תהה מילאן בינו לבין עצמו.

"אתה יכול להיות רגוע, מיסטר, התוכניות מעט השתבשו אך העניין לטובתנו", אמר לו בקול רגוע בעודו מגייס את מיטב כישוריו כדי לגרום

לאיש שיושב מולו להבין שהכל תחת שליטה, "אתה יכול להיות רגוע, תמיד יש לנו תוכניות חילופיות למקרה הצורך", הוסיף ואמר.

"תוכנית נוספת? למה אתה מתכוון? אני רוצה לדעת הכל".

מילאן בלאץ שתק ולא ענה מיד. רגב ליטמן המתין במתח לתשובה שבוששה להופיע.

רגב הרגיש שעליו להעביר נושא, לא כך תכנן לבנות את יחסיו עם האיש החזק בארגון האנרכיסטי. הוא החליט לשאול את השאלה החשובה מכל - זו שהתשובה עליה עתידה לשנות את כל מאזן הכוחות: "מי יהיה האחראי על האנרכיה? נהיה חייבים שמשהו ינהיג אותה".

מילאן בלאץ חשב לרגע, הפתעתו ניכרה בברור על פניו. "כמובן שלאנרכיה לא יהיה אחראי", השיב לבסוף, "כל הרעיון של אנרכיה זה שאין אדם כלשהו שמחזיק את השלטון בידיו!"

"חייב להיות אחראי, לפחות בשלב ההתחלתי", קולו של רגב ליטמן ניסה לשכנע, "אתה חייב למצוא אדם מתאים לתפקיד הזה!"

מילאן בלאץ שתק, "יש לך מישהו מתאים?" שאל לבסוף.

"הייתי מציע את מייקל זינגר, רק שלמרבה הצער הוא לא מתאים לדבריו של הוגו כריס פוטוס, שטען שהמנהיג העולמי שילחם מול הדרקוניליאנים אמור לחגוג את נישואיו הראשונים כשאוראנוס שבתאי ומאדים יופיעו מול כוכב חדש בעל תכונות מיוחדות. כיום כולם יודעים שהוא התכוון לכוכב פלוטו, שאז לא היה מוכר. זה יקרה בחמישי לינואר בשנה הקרובה. הבעיה היא שלא רק הוגו כריס פוטוס ציין זאת, אלא אסטרונומים רבים בעת העתיקה חישבו ומצאו את התאריך הזה", אמר רגב בקול חביב, בטבעיות גמורה, לא שם לב לסבר פניו של בן שיחו, "דיברתי עם ידידי הקרוב ג'ולי בראון, שהוא סגן יו"ר איגוד מאמיני ההוגו כריסיאנים, והוא סיכם איתי שאשדל לבחור במנהיג רוק, כזה שיצליח להינשא במועד המתאים, הוא בטח יצליח במלחמה נגד הדרקוניליאנים! יש לי מועמד פוטנציאלי, החתן שלי מייקל השיג אותו, מדובר בצעיר חכם ומוכשר שעובד עבור המטרות

שלי בכנסת", הוסיף לומר בחיוך רך, חולמני, "אני צריך למצוא לו בת זוג שתתאים לתנאים ולסגור על חתונה במועד המתאים", הוא נאנח קלות ברוב משמעות, "הבעיה שלי כרגע היא הצורך להתמודד עם החשש שניצן דרקוניליאני בעצמו. צריך לארגן את החתונה הזו עוד השנה!"

מילאן שתק ארוכות, "ג'ולי בראון? האם כבודו בקשר גם עם דודו, הסופר הקנדי רינגו סמית'?" שאל בקול איטי, בעודו מתיישב על כיסא קרוב ומורה לרגב ליטמן לשבת גם כן. לראשונה הבין שכדאי להמשיך לתחזק את קשריו של ארגון 'שחרור עולמי' עם רגב ליטמן, שכן מהלכיו העצמאיים של מנכ"ל חברת התקשורת הינם בעלי משמעות אדירה. הם יכולים אמנם להתעמת מול מטרות הארגון, אך יכולים גם להשתלב היטב.

עליו לחקור את המהלכים של ליטמן בזהירות, כדי להפיק מהם את המיטב.

נחש המתכת מבהיק מול עיניו בזוהר רך של קרני בוקר.

מסדר הרכבים הממתין בסבלנות לאור ירוק נותן למתן שהות קצרה לשים לב לתחושתו.

הוא חושש. מיואש. לא מתחשק לו ללכת לעבודה היום.

הרעד הזה זוחל לו כמו נחש המכוניות במעלה חוט השדרה, וגורם לו לדעת שהוא לא אוהב את ימי ראשון.

בעצם הוא כן אוהב את יום ראשון, יום יפה ומאיר כמו בכל יום.

הבעיה היא בו עצמו. הוא לא אוהב את התחושה שהיום הזה מעורר בו, את ההתמודדות השבועית עם ישיבות צוות ארוכות, בהן הוא נדרש לשאת דברים בפני כולם.

הוא יכול להתחמק, לומר שאין לו מה לחדש, שאין לו דרישות. זו גם אפשרות.

אבל האמת היא שכן יש לו. יש לו מה לומר, יש לו המון רעיונות וחידושים, את חלקם הוא אפילו מציע לחנוך בארבע עיניים, וזה מתנקם בו בשיבות צוות, כשחנוך מבקש ממנו לשטוח את הרעיונות שלו בפני כולם.

אז הוא חש את הלמות ליבו המתפרע עד כדי כמעט התקפת לב, את הלחץ הנורא. את הכעס על עצמו למה הוא חושש לדבר מול כולם.

הפקק הקטן משתחרר לאיטו, ובזיכרונו של מתן עולה הסיפור אותו סיפר אמש לילדיו לפני השינה:

היה פעם אדם אחד שחיפש עבודה. חיפש וחיפש ולא מצא. הלך למשרד של העבודות וביקש עבודה.

"אין לנו עבודות מתאימות בשבילך", אמרו לו, "אבל יש עבודה אחת חשובה ומעניינת".

"מה העבודה?" שאל.

"בגן החיות", ענו לו, "הנמר מת, ואנו צריכים נמר אחר. תהיה אתה הנמר. נלביש לך תחפושת, תעשה קולות של נמר ותלך על ארבע. תבוא כל יום לפני פתיחת גן החיות ותקבל הרבה מאוד כסף".

חשב האיש והסכים. למה לא?

הגיע בכל יום לעבודה, לבש את התחפושת, הלך על ארבע, רבץ על הרצפה ונראה נמר אמיתי.

בכל יום באו עובדי הגן להביא אוכל ולנקות את הכלוב.

פעם אחת הם שכחו לסגור את הדלת המפרידה בין הכלוב של האריה לכלוב של הנמר.

בכלוב של האריה עמד האריה הגדול עם רעמה ונראה מפחיד מאוד.

עמד האיש בתוך תחפושת הנמר ורעד לעצמו, הנה האריה ניגש אלי. הוא יקלוט שאני בן אדם בתחפושת, יש לו חוש ריח מפותח. איזה פחד!

כך הוא עמד ורעד וראה שהאריה באמת מתקרב אליו. עוד צעד, ועוד צעד. אט אט בצעדים איטיים.

הנמר בתחפושת הלך אחורה והאריה התקרב יותר ויותר. כשהגיע ממש קרוב, לחש האריה לכיוונו: "לי קוראים סטיבן. איך קוראים לך?"

חנן וגבריאל צחקו בצהלה, מיכל שאלה: "איך האריה ידע לדבר?"
"כי גם הוא היה בתחפושת, האיש לא ידע שגם האריה מחופש. זה לא היה אריה אמיתי", הסביר לה.

כעת, לאחר שהוא מתיישב בעמדה שלו, עולה לו מחשבה מעניינת. הוא מוציא נייר מתוך פנקס עם לוגו החברה ורושם לעצמו:

פחד הקהל שלי דומה מעט לנמר המחופש מול האריה המחופש.

אני חושב שעומדים מולי אריות, בעוד שהם בני אדם כמוני.

המחשבה מעודדת וגם מעמידה אותי בפני פלונטר.

כי להבין שכולם בני אדם ואין לי ממה להתבייש, אני מבין.

אבל להרגיש את זה, ולהיות מסוגל לדבר בפניהם?

'איזה פחד לדבר לפני אריות', התחושה נשארת.

ואני, נמר מחופש שכמותי, מסתתר לי בתוך התחפושת.

שוכח שבתאיטרון של החיים כולם נמצאים בסוג של גן חיות.

כולם חיות בתחפושת. ובתוך הלב - הם אנשים.

כמוני.

מתן מסיים לכתוב ושולח מבט זהיר לחבריו.

האם הם מבחינים עד כמה הוא מוזר, מתכתב עם עצמו.

הוא תומך את מצחו בידו, כאילו מנסה לעצור את מחשבותיו הדוהרות כמו ברכבת הרים.

שרק יעבור היום הזה.

קולו של צפריר נשמע סוער ועצבני, הוא קרא לתוך הפומית: "מה שמו, הבחור הזה? הוא שוב פעם הגיע, יוגב, אתה שומע?"

סביב ליוגב ההמולה רבה, קבוצת המבקרים לצידו מפטפטת בעליצות והמדריך שלהם מנסה לשווא להקשיב להוראותיו של יוגב.

"דבר בקול, אני מתדרך קבוצה כעת".

"נו, ניצן הררי, זוכר? הגיע לכנסת שוב".

"איפה הוא כעת?"

"באולם הכניסה. אתה מגיע?"

"אני עם מבקרים".

"שולח לך מחליף".

"טוב".

יוגב הסביר חפוזות למדריך הקבוצה שתיכף יבוא מאבטח אחר במקומו, ורץ מיד לחדר האבטחה.

צפריר שחרר אנחת רווחה, "הרגע נכנס הבחור ללשכתו של צביאלי".

"שוב?"

"אתה רואה".

יוגב מלמל לעצמו שעזרי לא עונה דווקא כשצריך אותו, מתלבט מה הלאה.

לעומת הבעת פניו המוטרדת, צפריר דווקא נהנה מהמצב. קולו נשמע דרמטי. "אני צופה איך זה מתקדם: יוגב ועוד שלושים חבר'ה מהאבטחה שועטים אל הלשכה של צביאלי, דורשים במגפון משטרתי מניצן הררי לצאת אליהם. הבחור בהלם מהיכן יודעים את השם שלו, המאבטחים משתטחים על הקרקע ודורשים ממנו להשליך את הנשק ולהתוודות. הנשק הוא תוכנת אנטי וירוס בדיסק און קי. מתברר שהוא בא לעדכן את המחשב של צביאלי".

"חחח... באמת מתאים לך כל הקטע הזה של סיפורי אימה, רק נראה לי ששכחת שיש כבר בכנסת טכנאי מחשבים". למרות התיאור הקליל והמשעשע שהפיג את המתח, יוגב מוצא את עצמו שוקל את המשך צעדיו ברצינות רבה.

קולו של צפריר העיר אותו מהרהוריו. "שים לב, מי זה הבחור עם החזות החרדית שיוצא מהלשכה של צביאלי?"

"אולי ניצן התחפש? תברר מי זה".

צפריר עבר על הרשימות.

"אוקיי. מדובר בנתנאל הלל גרץ. לשכתו של צביאלי ביקשה עבורו אישור כניסה קבוע כבר תקופה ארוכה. הוא משמש כעוזר משנה של צביאלי".

"שים לב, צפריר, בדיוק כשניצן הגיע, העוזר של צביאלי יוצא החוצה. נראה שיש שם התרחשות חריגה. חשוב שנדע מה הולך פה, מקווה שזה לא גדול עלינו".

"שום דבר לא גדול עלינו. לך תדווח לקצין הכנסת, הוא יטפל בסיפור, ואתה תדע שעשית את התפקיד שלך", צפריר התייחס לדבריו ברצינות לשם שינוי. יוגב חש בתחושת מצוקה לא ברורה.

הוא שקל לרגע את המשך צעדיו, ניגש לדלת ואמר:

"תמשיך אתה לעקוב דרך המצלמות, אני יוצא לרחרח בשטח".

פרק 8

כרמל היא לא רק קוראת בקפה, היא גם מגדת עתידות, ולפי דברי אימו היא יודעת היטב מה היא אומרת.

ניצן חש שליבו הולם בחוסר שקט בשעה שעשה את דרכו במסדרונות הכנסת. הוא פוחד, חושש מהלא נודע. הוא חש חוסר הגנה, ולא ידע מדוע אמא שלו, לעזאזל, צריכה הייתה ללכת לאותה קוראת בקפה? איזה יתרון ייתן לו החשש? למה לו לרעוד מהצל של עצמו בדיוק כעת, כשהוא באמצע משימה?

הוא הגיע ללשכתו של חבר הכנסת צביאלי ונעמד מאחורי הדלת, מנסה לקבל תמונת מצב מדוייקת. האם דבריה של כרמל יתגשמו דווקא כאן - בלשכת חבר הכנסת החרדי?

"מתברר שאתה אוצר מהלך", אמר מוטי לנתנאל הלל.

נתנאל הלל לא שב לכנסת במשך אותו היום בו ביקש ממנו רם תבור להתלוות אליו ולסייע לו עם הקרשים וגם לא ביום שלאחריו. הוא הרגיש שהוא חייב לתת לעצמו מרחב, צורך שמתעורר בו מידי תקופה.

וכעת מוטי התקשה להאמין שיש מי שעושה עבורו את העבודה השחורה - כפי שנהג לכן את הצורך המתמיד לסנכרון בין יומנו

הרשמי של חבר הכנסת צביאלי להערות שונות שהוסיף ביומנים משניים או בדפים מזדמנים עליהם נהג לשרבט תזכורות בינו לבין עצמו.

נתנאל הלל ענה לו בחיוך: "אם אני אוצר, אולי תשלח אותי לעבוד במשרד של שר האוצר".

"אתה מתכוון צאר האוצר". מוטי סינן את המילים בכעס.

"צאר האוצר? ככה אתה קורא לו? תזהר מתביעת דיבה". אמר נתנאל הלל, חיוך מופיע בעיניו.

"אל תדאג, מי כבר שומע אותי?" מוטי נראה מהורהר. 'תביעת דיבה' הן צמד מילים המהלכות אימים על באי משכן הכנסת לאחרונה.

תזווה נרשמה מכיוון הפתח. מוטי הפנה מבט אל הדלת.

"אני שמעתי", ללשכה נכנס הצעיר ההוא, שהגיע לכאן לפני יומיים עם בקשה לעקוב אחר עוזרו של דגני.

היומן נשמט מידיו של נתנאל הלל אל השולחן.

"הי, מה קרה, זה אני בסך הכל, אל תיבהלו. אין כאן תביעות דיבה, אני לא הטיפוס שנוהג לעורר שערוריות על לא דבר", ניצן והביטחון העצמי המוגזם שהפגין עוררו במוטי תחושה לא נעימה. ברקע ריחפה היטב הידיעה שהלה נציג החוק.

אילו רק היה יכול הוא היה חובט בו כהוגן. בנשימה עמוקה ניסה מוטי לחזור לשיווי משקלו, בעוד נתנאל הלל הבליע חיוך.

"מי זה האורח שלנו?" ניצן התיישב על הכורסא של צביאלי. מוטי הסב את מבטו לצד.

"אני העוזר של מוטי", ענה נתנאל הלל, סקרן מי הבחור ולמה תגובתו של מוטי לא שגרתית.

"העוזר של העוזר, יפה", ניצן שידר זחיחות. הוא התעשת כעבור רגע ונעמד, מתקרב לכיוונו של נתנאל הלל.

נתנאל הלל חש שעיניו האפורות כמו יום חורפי קודר ומעונן, מנסות להשתלט עליו. הוא הסיט את מבטו במבוכה.

"צא מהחדר, עכשיו", הקול הדהד בחדר ומוטי חש דריכות לא ברורה. ניצן לא מתנהג כמו סוכן ביטחון, הוא מתנהל יותר כמו עבריין. הוא הנהן לנוכח השאלה בעיניו של נתנאל הלל.

לאחר שנתנאל הלל יצא מהחדר, מיהר ניצן לסגור את הדלת בעודו אומר בקול מהיר אך ברור:

"תקשיב היטב מה אני דורש ממך, מוטי מאירי. אתה צריך להשיג את כתובת המייל האישית של מיקי דגני".

"להשיג לך את מה?"

"טוב, זו לא ההוראה שלי, כמובן שאין לי צורך בכתובות מייל, כמו שאתה יכול לשער. הבוס שלי דורש שתשיג לנו תוך יום את כתובת המייל האישית של חבר הכנסת דגני, ולא את זו הרשומה באתרים הרשמיים. זה מבחן נאמנות. לא מציע לך להפסיד את ההזדמנות להוכיח את היכולת שלך".

"איך אבקש? ממי אפשר לבקש? איזו סיבה אפשר לומר?"

"שכחת שאתה חבר של רם תבור?" נזף בו ניצן, "יש הרבה סיבות, אני לא צריך לתת לך רעיונות, אתה בחור חכם. אולי תשתמש בתירוץ שאמרת למר אופק כשעזר לך? ועוד בקשה: מילה אחת אתה לא אומר לבחור הנחמד הזה שהיה כאן מקודם. מה שמו?"

מוטי היה מעט חיוור, העובדה שניצן יודע על הסיוע שקיבל ממנכ"ל משרד החינוך, דוב אופק, גרמה לו לאבד את שיווי משקלו לרגעים מספר. בחוסר רצון השיב לו על שאלתו.

"יפה, אז מילה אתה לא אומר לנתנאל הלל גרץ". ניצן ביטא את השם בהטעמה, מהרהר לעצמו שהשם הזה מוכר לו. הוא שלח לכיוונו של מוטי חיוך קטן, מבין איכשהו שהגזים לא מעט.

כעבור רגעים מספר, בעודו עושה את דרכו החוצה, הבחין ניצן בצעיר החרדי המעיין בשלט שהתנוסס בקצה המסדרון. "נתנאל הלל? בוא איתי רגע, אני רוצה לבקש ממך משהו חשוב".

נתנאל הלל סקר אותו לרגע ואז צעד בעקבותיו.

"אני ניצן, משירות הביטחון, נעים מאוד".

"גם לי", ככה נראה סוכן ביטחון? הוא סקר את ניצן מנעליו פרומות השרוכים ועד לכובע צר השוליים. אולי זו האופנה, מי יודע?

"אוקיי, נתנאל הלל. תן לי כעת את מספר הטלפון שלך. אני מאמין שתוכל לעזור לי בהמשך".

נתנאל הלל אמר לו את המספר, מאזין לצלצול שעלה מהסלולרי שלו בעת שניצן חייג למספר שנתן לו כדי לוודא שזה אכן המספר המדויק. "תשמור גם לך את המספר שלי", אמר לו הסוכן בקול חביב. נתנאל הלל נענה להוראתו בעודו שואל את השאלה המתבקשת "לשם מה אתה צריך את המספר שלי?"

"זה לא משנה כרגע. הנך נדרש לעשות כל מה שאומר לך. ועוד משהו - אתה לא אומר לאיש, כולל למוטי, מילה על כך ששוחחתי איתך. זה חייב להישאר בסוד".

"מאבא שלי אין לי סודות", נתנאל הלל פסע צעד לאחור.

"הפעם יהיו לך, איך לך ברירה. אתה עלול להסתבך". ניצן דיבר בקול נמוך, משיג שליטה מקסימלית.

נתנאל הלל הנהן בראשו מבלי משים.

ניצן רשם לעצמו וי.

אמנם רק בהמשך יוכל להיות בטוח שנתנאל הלל באמת הקשיב לאיום שלו. למרות זאת, הצלחת המבצע הקשורה במישרין לכל הפרטים הזניחים

הללו גורמת לו להבין שהשימה מסובכת יותר ממה ששיער. האם לכך התכוונה כרמל כשאמרה שהוא מסתכן?

"אתה נראה קצת מתוח, מוטי, הכל בסדר?" השאלה של נתנאל הלל הייתה בדיוק במקום הלא נכון ובזמן הלא נכון.

מוטי נשא אליו מבט זועף. הוא היה נסער. התנהגותו של הצעיר המציג עצמו כסוכן ביטחון והבקשה המוזרה שלו הסתמנו כתמוהות ככל שחשב על זה יותר ויותר.

"אני די מתוח בגלל ההתנהגות של הברנש הזה", הודה לבסוף, "אני צריך לשמור בסוד על זהותו, מצטער. מקווה שלא תכעס עלי אם לא נמשיך לשוחח בנושא".

נתנאל הלל סקר אותו ממושכות. מוטי נראה ממש לא במיטבו, מבטו המפוזר עורר בנתנאל הלל דאגת אמת. בתור מי שעבר לא פעם קשיים נפשיים ידע שככה זה יכול להתחיל, הוא ידע עד כמה חשוב לתת את הדעת לבעיות, לקרוא להן בשם, ולהיות מודעים אליהן. רק ככה אפשר לצלוח תקופות פחות מסבירות פנים.

הוא אמנם יכול ואף עוזר לעצמו, אלא שהוא לא בטוח שיש לו כלים לעזור למוטי ולתת לו להבין שהמצב לא יכול להיות גרוע משום בחינה שהיא, ולו משום שהעולם יפה, ומנוהל על ידי הבורא הכל יכול.

"יהיה טוב, מוטי. כתוב 'דאגה בלב איש ישיחנה'. אתה יכול לספר לי מה מעיק עליך".

עיניו של מוטי התרוצצו לכל כיוון. "אני לא יכול לשתף אותך, מסיבות מוצדקות, בעיקר כי הבנתי שאני במעקב. הם צריכים שאעזור להם".

"מי זה 'הם'? שירות הביטחון?"

"עזוב, לא משנה, נתנאל הלל. תגיד לי, למה לא הגעת לכאן אתמול ושלשום?" מוטי העביר נושא ולא תיאר לעצמו עד כמה התשובה של נתנאל הלל תהיה משמעותית עבורו.

"לא משהו רציני... רם תבור ביקש ממני לעזור לו מחוץ לכנסת, זה היה שלשום. ואתמול הלכתי לבקר את...". הוא רצה להמשיך לדבר, אלא שסבר פניו של מוטי נעשה דרוך לשמע שמו של רם תבור, הוא נכנס לתוך דבריו בחוסר סבלנות: "רם תבור ביקש ממך לבוא איתו מחוץ למשכן הכנסת? ואתה הסכמת? ספר לי הכל, בבקשה!!"

נתנאל הלל סקר אותו בפליאה. "מה מלחיץ במה שאמרתי? סתם ביקש עזרה קטנה ומוזרה..."

"מוזרה?..." שב מוטי על דבריו, "פרט בבקשה, ומהר".

נתנאל הלל לא מסתדר עם עיניים בוחנות, מתעניינות ולחוצות. מבחינתו החיים אמורים להיות הרבה יותר קלילים ממה שאפשר לתאר. למרות זאת הוא החליט לענות למוטי כבקשתו, אולי תשובתו תצליח להרגיע אותו מעט, "רם תבור ביקש ממני לעזור לו לפנות מספר קרשים מהחצר שלו, מוטי. בסופו של דבר התברר שהוא שיקר לי ולא מדובר בחצר שלו אלא של אנשים שהוא עוזר להם, אחר כך הוא הזמין לי קפה ושוחח איתי מלא זמן, הקשיב לכל הגיגי ונתן לי להרגיש שיש לו את כל הזמן עבורי". כשנתנאל הלל מספר את הדברים הוא קולט יותר ויותר עד כמה ההתרחשות הזו הייתה בלתי הגיונית. מדוע רם תבור נתן לו יחס שכזה, אם לא שהוא מנסה להפיק ממנו איזו תועלת שהיא? אנשים אינם נחמדים אליך סתם ככה, כי אתה שווה יחס נחמד. הם מתנהגים אליך יפה כי יש להם תועלת ממך, זו המסקנה שהוא הולך ומשתכנע יותר ויותר בנכונותה ככל שעובר הזמן והוא פוגש בבני אדם נוספים.

בני אדם מונעים על ידי מניעים שונים, והמניע המרכזי שבהם זה האגו שלהם עצמם. ואם יהיה כנה עם עצמו - הרי שגם הוא עצמו, נתנאל הלל, מוצף באגו העצמי שלו. אמנם הוא משתדל לקחת את האגו שלו למקום חיובי של הקשבה ואהבת הזולת, אך למרות זאת תחושת העצמי שלו כל

כך חזקה והוא אינו חושב שהוא מסוגל להיות נקי מכל אינטרס או נגיעה אישית. הוא בן אדם, ומה שמתבקש ממנו זה להיות מחובר לעצמו בצורה הטובה ביותר שאפשר ומשם לפעול טוב בעולם שסביבו.

כך שאם הוא לא יכול לצפות מעצמו להיות חף ממניעים אישיים - כיצד הוא יכול לצפות שהזולת יהיה אלטרואיסט לגמרי? ועוד יותר מזה - האם זו לא בריאות נפשית אמיתית, להיות מחובר לעצמך ולאינטרסים שלך ומשם להניע את הפעולות שלך למקומות טובים וחיוביים?

ואם כן - נשאלת השאלה: מה גרם לרם תבור להאזין לדבריו ולנסות לסייע לו באותו יום שביקש ממנו עזרה עם הקרשים? איזה אינטרס עומד מאחורי ההתנהגות הנדיבה מאוד ואפילו מעט חנפנית שהפגין?

שקוע במחשבותיו הוא לא שם לב שמוטי שואל אותו שאלות נוספות. רק לאחר שמוטי שב על דבריו הוא קלט שמוטי מבקש ממנו להסביר בדיוק מה קרה באותו יום.

הוא התחיל להשיב לו על שאלתו, אבל בדיוק אז הסלולרי שלו החל לצלצל.

רגב ליטמן המתין לניצן בעודו פוסע הלוך ושוב במשרדו המרווח.

הדיווח המונח לפניו העיד על פעילות נמרצת מצד עמותת 'ירוקים בצמרת'. בין השאר דווח לו על ההפגנות שארגנו ביממה האחרונה פעיליה הנמרצים של העמותה. האנטנות שהזמין מככבות ברשימת הסייטים של אזרחים רבים, כל זה 'תודות' לעמותה הבלתי נלאית. בקצב הזה, אם החוק יעבור בקריאה טרומית, איש לא יוכל לעצור את כדור השלג המתגלגל.

הפעילים הקולניים של העמותה לא לוקחים בחשבון את המחוייבות שחברת R.D.Y. נטלה על כתפיה כשזכתה במרכז הממשלתי לרכישת

אנטנות מתקדמות. מחוייבות שיכולה לגרור הליכי שימוע כנגד החברה, ואולי אפילו הליכים משפטיים.

רגב ליטמן נעמד. מול עיניו הופיע הדרקון הכחול הענק שרובץ לו אי שם, מפעיל בתחכום את אנשיו. או שמא מדובר בחיזורים, כפי שחתנו מייקל זינגר טוען? מייקל עשה על החיזורים מחקר מקיף, והוא טוען שמדובר בדרקוניליאנים עליהם דיבר הוגו כריס פוטוס! המחשבה הייתה כל כך ממשית, עד שהוא נעמד לרגע ארוך, אוחז במשענת הכיסא, מנסה לחזור למציאות. הוא בעצם מבין את המפגינים נגד האנטנות - כי הרי גם הוא חושש מאנשי הדרקון, כך שהוא יכול להזדהות עם החשש שלהם, רק שבמקרה הזה הם טועים, אין כל סכנה באנטנות החדשות. מדובר בחשש שווא.

רק פעילות נחושה, עקבית ולא מתפשרת, תוכל לאפשר לאנטנות המעולות שרכש להפוך את הקליטה לעדכנית ותמנע שיבושים.

מה קורה לניצן? השעה מאוחרת והוא אינו רוצה להתקשר אליו לברר מה קורה, נאמן לכלל שקבע לעצמו להמעיט בשיחות טלפון בנושאים הללו.

לאחר שעה ארוכה נכנס ניצן למשרד, על פרצופו הבעה לא ברורה.

"שלב א' בתוכנית יצא לדרך", הוא מעדכן.

"פרט".

"מוטי התבקש להשיג את כתובת המייל של חבר הכנסת דגני".

"והוא הסכים? בלי שאלות?"

"לא בדיוק, לטענתו שירות הביטחון אמור לדעת להשיג בכוחות עצמו כל דבר. עניתי לו שזו הדרך שלי לבדוק את הנאמנות שלו".

רגב ליטמן שתק לרגע ואז אמר: "יפה. אני רק מקווה שהוא לא יתחיל לחשוד".

"אל תדאג, יש לי כישורי משחק מושלמים. הוא מאמין לי".

הסלולרי של ליטמן צלצל, "כן?"

"נשמע חשוד. מה ענית לו?"

"טוב, שלח אלי את התמונה שלו".

ליטמן התיישב בכבדות על כיסאו, מבטו אמר תקיפות מהולה בביקורת.

ניצן החוויר.

במיוחד על רקע השאלה הבאה: "יש לך עוקב, ניצן. איך הסתבכת כל כך מהר?"

פרק 9

"מדובר בדמיון של השומר", ניצן ענה בקול בטוח, לאחר שהתאושש מההלם הקל, "אין אחרי עוקבים, אלא אם כן מוטי דיווח עלי למישהו, מה שלא יכול להיות. הוא מאמין לי שאני נציג שירות הביטחון".

ליטמן נראה מכונס בתוך עצמו. תרחישים רבים צפו מול עיניו, והטרידו את מנוחתו. לבסוף אמר בקול מדוד: "השומר שלי ישלח את התמונה של האיש, ונוכל לברר מי הוא והאם יתכן שהוא אכן עוקב אחריך".

"אני שב ואומר: זה לא יתכן. אין שמץ של סיכוי. נכנסתי לכנסת כמו כל מבקר אחר, לא עוררתי כל חשד!" מבלי משים כפות ידיו נקמצו לאגרופים. ליטמן סקר אותו במבט מצומצם.

"תירגע, בבקשה. מוזמן למזוג לך מים קרים. לא האשמתי אותך", קולו השתדל להביע פיוס, הוא חש התפעלות קלה בליבו מהאיש הצעיר שלפניו, הוא יכול להיות לוחם נהדר.

כעבור רגע, הוא הפנה את תשומת ליבו של ניצן לתמונה שנשלחה אליו: "הנה התמונה. מיד נשלח את התמונה לבלוטוס וסמארט, הם יפענחו את זהותו של האיש".

כעבור רבע שעה של המתנה, הגיעה התשובה: "מדובר ביוגב מלול, מאבטח בכנסת".

"יוגב מלול, מאבטח בכנסת", ניצן דיבר כמו לעצמו, עיניו מרוכזות בנקודה עלומה, "נעים להכיר. הוא ללא ספק עקב אחרי. השאלה היא מדוע".

"כל הסיפור הזה סביב ניצן הררי לא מוצא חן בעיני, ואני הולך לפתור אותו ממש ברגע זה", אמר יוגב לצפריר. הם היו אחרי משמרת, דקה לפני שהם עוזבים את מבנה הכנסת החליט יוגב שהוא רוצה למצוא פתרון מניח את הדעת לסימן השאלה המהבהב מול עיניו.

צפריר החליק את ידו בתנועה רחבה מעל הפוני הצבוע בגווני סגול-צהוב ואמר בקול שנשמע בין גיחוך להסכמה: "איך בדיוק תפתור את הסיפור? אולי תלך לצביאלי ותגיד לו: שמע, יש לך בלשכה תא ריגול. אנחנו יודעים את כל הפרטים, רק רוצים מידע מדויק יותר: מי המפעיל, מה הוא רוצה להשיג, מתי הפעולה המרכזית".

יוגב אפילו לא חייד.

"כן, זה רעיון. בלשכה של צביאלי יענו לי תשובות. ואם לא יענו - אפשר להבין שיש להם מה להסתיר".

הוא הוציא כיפה קטנה מכיסו והצמיד אותה לראשו באמצעות סיכה. "סבתא שלי לימדה אותי לכבד צדיקים". הסביר את פשר הכיפה.

"וסבתא'שלי לימדה אותי לפזר ליונים פיזורים", ענה לו צפריר בקול מאנפף.

יוגב צחק. "זה ממש מתאים. המורה של מחשבת ישראל לימד אותנו שחכמינו אמרו 'כנסת ישראל נמשלה ליונה'".

"כנסת ישראל?" צפריר חשב לרגע. "בזמן חכמינו עוד לא הייתה כנסת", הוא חייך חיוך רחב.

בעודם משוחחים, פסעו לכיוון היציאה מהכנסת. יוגב ליווה את צפריר. הרחבה הייתה ריקה למדי שכן באותו זמן התנהל דיון ער במליאה.

"נו, אולי הכוונה שהכנסת בזמן חכמינו הייתה כמו יונת שלום, לכנסת הנוכחית הייתי מעדיף לקרוא ספארי".

"לאירוע כזה כדאי לתת אמירה ולשלב בין צבעי הדגל שלהם לדגל שלנו". לשגב רובין, ראש ממשלת ישראל, יש חיבה יוצאת דופן לעניבות. האזרחים אמנם אינם יודעים על תחביבו של מנהיגם, אך יועצי התדמית שלו מכירים היטב את חולשתו לפריט הזה.

"בהחלט, דני. ביררת מה הדגל של נאורו?"

"ביררתי. מדובר בצבעי כחול לבן, צבעים זהים למדי לדגל שלנו, רק ששם יש גם צהוב. תוכל לשלב את הצהוב בטון נמוך. יש לך בארון חליפה בצבעי כחול לבן? אפשר להוסיף את העניבה הצהובה עם הנקודות הכחולות, להשלמת ההופעה".

ראש הממשלה לא ענה מיד, עננה עלתה על פניו, "נראה שאצטרך לתפור לאירוע חליפה חדשה, דני. אני לא חושב שיהיה מכובד לבוא לאירוע כזה עם חליפה שנלבשה בעבר".

"כמובן, רק יתכן שעדיף לחסוך בזמן, כך שנוכל ליצור חידוש בעניבה החדשה במקום לתפור חליפה".

"את המחשבות שלך תשאיר לעצמך". שגב נראה נרגז ולחוץ, הטלפון שלו צלצל ללא הפסקה ועוזרו האישי השיב למתקשרים בסבלנות. ראש הממשלה ידע שאם יהיה זה עניין שלא סובל דיחוי עוזרו האישי יעביר אליו

את המידע מיד, למרות זאת הוא חש תסכול להשתתף בוויכוח זוטר על ענייני תדמית והופעה ייצוגית.

דני פתח את דלת חדר הארונות וסקר את פריטי הלבוש. "יש לך מספר חליפות שעדיין לא חידשת, כבוד ראש הממשלה. והעניבות שקיבלנו לאחרונה - בכלל ליגה אחת מעל כולם. הבט על השמאלית, זו עם הסימון המנומרת, תתאים בדיוק לחניכת גן חיות חדש, תחשוב על זה, שגב, גן חיות חדש בהרצליה!"

ראש הממשלה שדפדף במרץ בקולב העניבות, עצר לרגע והביט לעברו של דני במבט מהיר, "לא שמעתי שמקימים גן חיות חדש בהרצליה!"

דני חיך, "כמובן שלא, קבל את ההערה כהצעה פרטית שלי להקמת גן חיות! תאר לך, אם יוקם גן חיות בהרצליה, זה יהיה נפלא. הפעילות הזו תזכה להערכה רבה. אני מכיר אישית קבלן פנוי לעבודה מיידית, יש לו אפשרות לרכוש כרגע שטח ענק, והתושבים באיזור ישמחו לארח חיות בעיר, דיברתי עם כמה מהם. כדאי לממשלה למהר להחליט על בניית גן החיות, לפני שמישהו יראה לנכון להסב את הקרקע לבנייה!"

"שום דבר לא בידי, דני. החלטות ממשלה הן החלטות ממשלה!"

דני הנהן, "אתה צודק, שגב. בכל מקרה, זכור שאם תרצה אין זו אגדה! העניבה עם הסימון המנומרת מחכה לאירוע כזה, ואני מכיר בעלי מלאכה שפנויים להתחיל בעבודות כבר כעת! המדינה צריכה אנשים שיועדים לעודד ולקדם דברים!" תוך כדי דיבור דני הציג בפניו את העניבה.

ראש הממשלה מצמץ בעיניו, העניבה הייתה שווה, והמחשבה על אירוע מכובד בו הסימון המנומרת תשתלב נהדר גרמה לו להשיב, "העניבה בהחלט מתאימה לאירוע כזה. רק כדאי לך לדעת שגם אם גן חיות יוקם בהרצליה, זה לא יהיה בגלל העניבה, כמובן, ולא בגלל ההצעה שלך, אני חושב שבאמת הגיע הזמן לפתח את האיזור, וגן חיות זה רעיון מעניין".

המפגש בין צמרת המשפיענים היה מפגש נדיר, ולכן גם משמעותי ועוצמתי.

רינגו סמית' העביר את עיניו על פני המשתתפים, כולם היו נאמנים באופן יוצא דופן, ולכולם היה אינטרס שדבר המפגש לא יודלף לידיעת אנשי התקשורת.

מצלמות לא היו שם, כמובן, וגם לא עיניים סקרניות. כל אדם היה בעל תפקיד מוגדר ומטרה מוגדרת, וכולם היו בעלי אמונה חזקה בצדקת המהלכים שהם מובילים, כדי להגיע ליום המיוחל שצפוי לחולל הכרעה בין הטובים לרעים וליצור היסטוריה חדשה.

רינגו סמית', הסופר, היה אחד האנשים החזקים בעלי ההשפעה במפגש, אך הוא לא הכיר בהערכה שרחשו כלפיו האנשים הסובבים אותו, בגלל שהיה עסוק במחשבות שונות ובתכנונים מרחיקי לכת.

מארק שטיין, המיליארדר החביב שנכנס למקום, ניגש אליו ראשון ולחץ את ידי ממושכות. הוא הגיע הנה לאחר מסע ארוך שכלל ביקור בכל קצוות עולם, והתעניין בשקט אצל ידידו הסופר על זהותם של הנוכחים, טרם יגש אליהם ללחוץ את ידם.

רינגו סמית' שמח לשתף אותו בפרטיהם של הנוכחים ובמידע אודותם. הוא נהנה להציג בפניו את האחיין שלו, ג'ולי בראון.

מארק שטיין שהיה גדל גוף ולבוש בחליפה יוקרתית, סקר בחיוך ידידותי את הצעיר שהוצג בפניו עם התואר 'סגן יו"ר האיגוד של תומכי הוגו כריס פוטוס'.

"אני שמח לפגוש אותך, ג'ולי. היכן יושב ראש האיגוד?" שאל.

"מדובר באדם עסוק ביותר, יש לו תפקיד נוסף, באיחוד הארופי, והוא לא היה יכול לבוא לכאן בתקופה הזו. למען האמת, מרבית הסמכויות נמצאות אצלי בגלל תפקידו", ענה ג'ולי.

מארק הנהן והפנה מבט לעבר רינגו סמית', "אני מבין לפי אופי התפקידים של הנוכחים שרובם עוסקים בניבוי עתידות, תחום מזהיר אך חמקמק",

אמר לעמיתו הסופר, בעודו מושיט ידו ונוטל כוס קוקטייל יוקרתית מהמגש שהציג בפניו רובוט-מלצר.

"אכן, הם לא רק יודעי עתידות, אלא הרבה יותר מזה", אמר רינגו סמית' בנחת, מסתפק בכוס מים. מציג מול עיניו של הרובוט תנועת 'לייק', כאומר: אהבתי את השיירות, סוג של טיפ ועידוד לרובוט ללכת הלאה. הרובוט חייך באדיבות ופסע בפסיעות מדודות הלאה, למשתתפים נוספים. "הם בעצם מנהלי העולם בפועל, אנשים מוכשרים שמנהיגים את העולם מאחורי הקלעים, אנחנו צריכים לתת להם סיבות מספיק טובות להמשיך להיות בצד שלנו", הוא קרץ בעיניו ושלף כרטיס אשראי.

מארק הנהן בסבר פנים רציני, "כמובן, ידידי. מה באשר לצעיר הלוחם? מצאתם מישהו מתאים, נכון?"

"כמובן", רינגו סמית' ואחיינו ענו בעת ובעונה אחת את התשובה.

אך כשהם התחילו לדבר, התברר שהם לא מתואמים ביניהם בעניין הזה. כי בעוד ג'ולי סיפר על צעיר אמיץ ושאפתן בשם ניצן הררי, ציין רינגו סמית' שיש לו מועמד מקסים, צעיר ומוכשר, שאפילו שומר את המצוות של התורה 'בדומה לדוד המלך', קוראים לו נתנאל גרץ.

מארק צחק קלות כשנוכח לראות שג'ולי האחיין ממחר להצהיר שהמועמד שרינגו סמית' הציג יהיה מועדף עליו, ושהוא סומך על דוד בכל דבר.

אך חיוכו התחלף בחוסר הסכמה מוצהר כשהבין שהמועמד של רינגו סמית' הוא צעיר שלא אחז מעולם כלי נשק, "הלוחם צריך להיות לוחם", ציין בקול רב משמעות.

רינגו סמית' לא השיב לקביעה שלו. הם הביטו זה בעיני זה לרגע ארוך. ברור לשניהם שכוח ההשפעה שלהם זהה, לרינגו יש יתרון קל, אבל מארק הוא אדם בלתי נלאה.

רינגו סמית' העדיף לא להיכנס לוויכוח על העניין הזה. הוא ידוע בתור אדם שנמנע מוויכוחים דווקא בגלל שהם, לדבריו, זוללי אנרגיה,

"ניתן לשני הצעירים הזדמנות שווה, ללא ידיעתם, נראה מי יצליח להגיע לכתר", הציע בחיך.

נתנאל הלל היה בטוח ששוב מדובר בדמיון הפרוע שלו.

הוא שם לב לצלצול העקשן שבקע מהטלפון האישי של חבר הכנסת צביאלי, וזה קרה כבר מספר פעמים בעקבות השאלה שמוטי שאל אותו על הנסיעה עם רם תבור, ועל הבקשה שלו לסייע לו עם פינוי הקרשים מחצר הבניין ההוא.

הטלפון של צביאלי נמצא אצל מוטי במרבית שעות היום, מדובר בהבעת אמון מוחלטת מצידו של חבר הכנסת בעוזר הנאמן.

הדובר בכל השיחות שאל שאלות וניהל דו שיח ארוך שנראה מיותר. זו הייתה הוכחה מפורשת עבור נתנאל הלל שמשוהו כאן דורש בירור.

האם זה מעיד על כך שמוטי במעקב כלשהו? או שמא הוא עצמו במעקב? או הלשכה של צביאלי? והאם החשיבה הזו באה אליו בגלל שהוא פראנואיד?

הוא בהחלט מתחיל להרגיש זאת בבירור. יש מישהו שעוקב אחריו.

ההמישהו הזה קשור לעוזרו של דגני, רם תבור החביב!

מה זה יכול להיות? את מי הוא יכול לשתף בחשד?

מוטי לא שם לב לבהלה הפתאומית שאחזה בו. הוא לא מנחש עד כמה העוזר שלו חושש, פוחד, ומתחיל להרגיש במצוקה אמיתית.

האם רם תבור אחראי למעקב אחרי הלשכה של צביאלי? ולמה בעצם שהוא ירגל אחריו? הרי זה כל כך מסובך לעקוב אחרי אדם כלשהו, חייבת להיות לכך סיבה טובה.

הרי רם תבור וחבר הכנסת דגני אינם אנשים משועממים שיעקבו אחר הלשכה של צביאלי בגלל משהו זניח.

השיחה השלישית, שהגיעה מאותו אדם בעל מבטא עילג וטרחן, הסתיימה סוף סוף, ונתנאל הלל רצה לבדוק אם יש ממש בחשד שלו.

הוא החליט להזכיר את שמו של רם תבור ברורות, "בפעם הבאה אל תענה לאיש הזה, תקשיב לי כי זה חשוב! הלכתי כי רם תבור ביקש ממני לבוא לעזור לו עם הקרשים", דיווח למוטי בקול רגיל, אף אחד לא יכול לשער שהוא כל כך דרוך בתוך ליבו, "הוא ביקש ממני לסייע לו לארגן את הקרשים שנשארו מסוכות בחצר הבניין". הוא שתק לרגע, ממתין.

הטלפונים לא צלצלו וזה כבר סימן מעודד.

הכל רק דמיונות כנראה, אמר לעצמו והחליט להמשיך לדבר: "בהתחלה לא שמתי לב לכל סימני השאלה. רק בהמשך קלטתי עד כמה כל הסיפור הזה היה מוזר. במיוחד כי הוא אמר שמדובר בקרשים של סוכה ואחר כך התברר שמדובר ברהיט כלשהו. כנראה שהוא פשוט הבין שהסיפור לא נשמע אמיתי או לא מתאים לו והחליט לשנות את גירסא... " הוא לא סיים את המשפט, וקול אזעקה צורמני נשמע ברקע.

בבת אחת התמלא המסדרון בהמוני אנשים שהחלו להימלט לכיוון היציאה.

רם תבור הציץ פנימה כעבור רגעים אחדים, קרץ קלות לעברו ואמר: "יש אזעקה, כולם מתבקשים להגיע לאיזור מוגן". קולו הביע דחיפות, כמתבקש מהמצב.

נתנאל הלל ומוטי החליפו ביניהם מבטים מהירים.

רם תבור נכנס פנימה והחל דוחף את מוטי ונתנאל הלל לכיוון היציאה, "מהר, תזדרזו, אין זמן".

זה כבר לא היה מפחיד, ואפילו לא מוזר.

נתנאל הלל חש שלושה גדולה, התרגיל של רם תבור שקוף מידי, ואנשים שלא יודעים להסתיר את הכוונות שלהם הם אנשים שאפשר לסמוך עליהם.

ורם תבור נראה כל כך רגיל, סטנדרטי ולא מפחיד. הוא גם נמנה על עובדי הכנסת. כך שאין מקום לחשוש מטיפוס סימפטי ובלתי מזיק כמוהו. כעבור מספר רגעים ארוכים העניינים החלו להסתדר וכולם שבו לסדר יומם, כשהתברר כצפוי שזו הייתה אזעקת שווא.

נתנאל הלל הבחין שמוטי אינו חושב שיש כאן התרחשויות חריגות. הוא נמנה על האנשים שלא נוהגים לעשות 'אחד ועוד אחד' ולתור אחר רובד נוסף למציאות הרגילה, ואינם נוהגים לחקור ולתת פרשנויות נוספות למאורעות שקורים סביבם.

נתנאל הלל חש באותם רגעים בעוצמה עד כמה הוא שייך לזן האנשים שכן נוהג לנבור בכל מאורע, לטוב ולמוטב. הוא גומר אומר לשוב על עקבותיו ולצאת ממשכן הכנסת.

המחשבה שיתכן שרם תבור בסך הכל שליח של אנשים עלומים בעלי מטרות לא ברורות, גורמת לו לחוש פיק ברכיים והוא מרגיש שהוא חייב להירגע.

הוא התחיל לפסוע לכיוון היציאה ממשכן הכנסת, בודק כל העת אם יש אחריו מעקב.

כשהגיע לתחנה הוא החליט לעלות על אוטובוס שייקח אותו לרחוב ההוא, שם נמצא הבניין הישן שמחצרו נדרש לפנות את הקרשים.

בעודו פוסע לכיוון התחנה ונהנה ממשב רוח ירושלמי קריר המלטף את פניו, עצר רכב לצידו, צפירה קלה נשמעה מכיוונו.

נתנאל הלל נעצר ובחן את הנהג. האיש, שחבש כיפה שחורה גדולה, שאל אותו לאן מועדות פניו. הוא רוצה להסיע אותו לאן שהוא צריך כי הוא הבטיח לעשות היום חסד.

נתנאל הלל לא חשב פעמיים, הוא התרחק בפסיעות מהירות מהרכב ותר בעיניו אחר מונית, חש בתחושת מצוקה והתלבט אם באמת כדאי לו לחקור את העניין או להשאיר אותו כמו שהוא.

לא יקרה כלום אם יחליט לבחון מה הקטע של הבניין ההוא עם החצר והקרשים, הוא פלט לעבר הנהג: "לרחוב אביי ורבא!"

הוא יכול להבטיח שהוא מסוגל לשמוע את הלמות ליבו ההולם בפראות כשנהג המונית עוצר ליד הבניין. בצעדים איטיים פסע אל החצר ההיא. הקרשים נותרו שם באותו מקום.

רם תבור אמר שחייבים לפנות את הקרשים. הוא היה יכול להשיג מישהו אחר, במקום זאת הוא בחר לפנק אותו בקפה על חשבוננו ולהקשיב להגיגיו במשך שעה ארוכה. הקרשים נותרו באותה חצר מה שמוכיח שהוא הזעיק אותו לחינם.

הוא רצה להשיג משהו.

אך מה זה היה?

נתנאל הלל סקר את המבנה הישן. משוכנע מרגע לרגע שהוא מוכרח לדעת מי מהדיירים המתגוררים כאן הזעיק את רם תבור לפנות את הקרשים בטענה שזו דרישת וועד הבית.

כך לפי דבריו של רם תבור.

נתנאל הלל עמד לרגע ארוך, מתלבט. בניגוד לצעירים בני גילו חובבי ההרפתקאות הוא אינו מחבב כלל מעקבים או סימני שאלה. הוא לא מתחבר לאתגרים מפחידים. תנו לו לחיות בתוך מרחב רגוע ושליו, בלי אקשן מיותר. רק שכעת חש שהוא מוכרח לברר מה הולך פה, ולו כדי להרגיע את חוסר השקט המתחולל בליבו. כעבור רגע ארוך של התלבטות הגיע למסקנה שלא אמורה להתפתח דרמה מיותרת אם יתקרב קצת יותר וינסה לרחרח מקרוב מה הולך פה.

בעודו מתפעל מאומץ הלב של עצמו הוא נכנס לתוך הבניין - עיניו סוקרות את הכניסה המוזנחת, עוברות אל הקירות הצבועים ברישול ומרוססים בכתובות בצבעים שונים.

ריח קלוש של תערובת טחב מעורב בריח לא ברור של נפט מילא את נחיריו כשנכנס לתוך הבניין, נותן לבריזה הקרירה העולה מהמבנה לרענן את פרצופו קלות.

הוא עלה במדרגות ונקש על הדלת הראשונה שמולו. הדלת נפתחה בידי אשה מבוגרת שסקרה אותו במבט נרגן מעט.

"איפה וועד הבית של הבניין?" אור אומץ לשאול בקול נבון.

"אין כאן וועד בית, אתם לכו לעבוד", השיבה בזעף וטרקה את הדלת על פניו.

הוא נהגן קלות והחל לעשות את דרכו חזרה החוצה, תחושת עלבון ברורה מזכירה לו שיש בעולם דעות שונות, ואנשים בעלי השקפות מגוונות ושטופי דעות קדומות. בעודו יורד במדרגות הבחין בצעיר ענק ממדים ובעל שרירים מפותחים העולה לכיוונו.

נתנאל הלל סקר אותו קלות והשפיל את עיניו. הלה הביט בו יורד במדרגות. נתנאל הלל חש את ליבו הולם בפראות.

לא ברור לו מדוע, אך הוא מרגיש שהלה פה בגללו.

הוא עוקב אחריו.

זה ברור לו.

או שאולי הוא טועה? כיצד הוא יכול לדעת למה הוא סוקר אותו במבט ממושך?

הוא צריך לשוחח בנושא עם מוטי, ויפה שעה אחת קודם.

שני צדדים שונים מסתתרים תחת חזות ה"ח"כ הקלאסי של שמעון צביאלי.

צד אחד - גינוח ומחייך, יודע להיות חבר של כולם ולומר את המילים הנכונות בזמן הנכון. ויש גם את הפן שני, אותו מוטי מכנה בינו לבין עצמו: האריה הלוחם שיצא מהכלוב.

אז צביאלי מסוגל להיות תקיף, סמכותי, ואפילו מעבר לזה.

כעת, ביושבו בכורסא המשרדית שרק לפני מספר שעות ישב עליה ניצן בחיכוך היהיר, מוצא מוטי את עצמו מציע לבוס שלו לקרוא את הפרק השני בסיפורו של צבי רייניץ.

צביאלי הניח את משקפי הקריאה על גשר אפו ונטל את הדפים לידו.

"יפה מאוד", אמר לאחר שסיים לקרוא את הסיפור בריכוז אופייני, "ההורים שלי עלו לארץ בעליה של 1961. קשיי הקליטה היו לא פשוטים בכלל. הייתי ילד קטן ואני זוכר במקצת את התקופה המאתגרת שעברנו".

"ארץ ישראל נקנית בייסורים. הייתי קורא להם 'יסורי אהבה', הוסיף ואמר בקול מהורהר, שתק מספר שניות והמשיך: "עליות ומורדות עברו יחסי החרדים עם מדינת ישראל. עד היום אנחנו מרגישים שכל דבר נקנה בקושי. היינו רוצים שהכל יהיה פשוט יותר. לא מובן מדוע כשרוצים לפעול ולעשות דברים חיוביים יש כל כך הרבה הפרעות בדרך".

"אולי מכיוון שצריכים להיות כנים יותר", הציע מוטי בקול איטי, מהורהר, "אולי הרצון צריך לשאוף ליותר גבוה".

דפיקה קלה נשמעה על דלת הלשכה. יוגב נכנס.

"שלום", אמר לנוכחים, "שמי יוגב, אני מהאבטחה, אפשר לשאול מספר שאלות?"

"אפשר, בבקשה", צביאלי הושיט את ידו ללחיצה.

"אוקיי, מוטי מאירי. אתה היית בלשכה ביום שני בשעה ארבע אחר הצהריים, כן?"

"כן, ככל שזכור לי. מה זה פה, חקירה?"

ליבו של יוגב התחיל להלום בפראות כשפלט את השאלה הגורלית בקול רגוע ככל שניתן: "לא חקירה, רציתי בסך הכל לברר מה מעשיו של הבחור הצעיר, עם הכובע הירוק, אצלך בלשכה".

מוטי ניסה להיזכר. האם הוא מתכוון לניצן?

ואם כן - עד כמה מותר לו לשתף איש ביטחון רגיל של הכנסת במשימה-לא-מוגדרת שהטיל עליו סוכן הביטחון הכללי ועוד לאוזני צביאלי?

מתחשק לו פתאום להפגיש ביניהם: "זה ניצן זה יוגב, תסתדרו ביניהם, תשברו את הראש לבד, אני מחוץ לתמונה".

הוא כמובן לא אומר את מחשבותיו בקול. אישוניו הבהירים מדלגים בין צביאלי העסוק בעיון נוסף בסיפור של הרב רייניץ בעיתון, לבין יוגב העומד בעמידה בטוחה, מממש את הכיפה הקטנה שבראשו.

"מדובר בסוכן מכירות. בא להציע סיגרים", הרגעים הלחוצים הם ללא ספק היצירתיים ביותר. מוטי חיך בליבו בניצחון, מתעלם מהמבט התוהה של צביאלי, הוא יסביר לו אחר כך.

"סוכן סיגרים? מה הוא רצה, למכור סיגרים?" יוגב מהורהר. אם כך, יתכן שהוא הלך למשרדים של חברת האנטנות R. DABEL YOU למכור שם סיגרים?

אם כן - יש הסתברות שגם חבר הכנסת רועי דלרון הזמין אותו לרכוש ממנו סיגרים.

הוא יכול לסגור את תיק החשד הזה שמנקר לו יותר משבוע ולהתקדם הלאה.

אחרי הכל, כמה טוב לדעת שאין כאן בעיה של ממש.

"נו, וקנית ממנו סיגרים?" החליט להמר על שאלה נוספת לפני שהוא סוגר את העניין הזה סופית.

"כן, לא. כמובן שלא. העסקה בדרך". מוטי שונא להסתבך עם שקרים.

מבטו הלא מבין של צביאלי, בתוספת התשובה המגומגמת מצד מוטי, היו ההוכחה עבור המאבטח החשדן ששום דבר לא ברור עדיין.

מחשבותיו נשאו אותו לתפקיד המיוחד שמצפה לו - האם ניצן הררי אמור באמת לעניין אותו? הוא נכנס לפתע פתאום לתוך המשימה המיוחדת שהוטלה עליו. אולי הוא לא קשור לנושא, ואולי כן.

בכל מקרה זה לא ממש משנה, הוא צריך לעשות את המוטל עליו, ניצן והלשכה של צביאלי לא אמורים לעניין אותו כשהוא עסוק כל כך בציפייה לתפקיד שניתן לו.

או שמא כן? האם זה חלק מתפקידו כמאבטח?

הוא עצם את עיניו לרגע, משתדל לא לחשוב על התפקיד המוזר שללא ספק מתנגש בעוצמה במחוייבות שלו למשכן הכנסת ולנבחרי הציבור.

פרק 10

"ניצן? אמא מדברת". ניצן היה באמצע לפתור תשבץ, הוא חש דריכות בלתי מוסברת.

"קרה משהו?"

"כן", האנחה שלה מעצימה את החשש הפוקד אותו, "אבא נפל".

"מה פירוש נפל? מה איתו?"

"נסעתי איתו לבית חולים. עדיין לא ברור לחלוטין אם זה שבר. כרמל אמרה לי בתחילת השבוע שזה יהיה שבוע מאתגר עבורנו, והיא צדקה לחלוטין!"

ניצן בלע את הרוק במהירות. "יש טעם שאבוא?"

"לא צריך. אנחנו מסתדרים".

"טוב, אם אתם צריכים משהו אני כאן, תמיד זמין".

"רגע, ניצן. יש לי בקשה".

"כן?" ניצן שולח מבט מלא צער אל התשבץ.

"לוס הסוס, לבד".

"אה..."

"מה אה? מי יטפל בו?"

"אני???"

"כן, ניצן".

"איך בדיוק? יש לי עבודה!"

"לא יודעת. לא השגתי לו מטפל הגון. אתה היחיד שיכול לעזור".

"אני גר באמצע העיר, בדירת סטודנטים. איפה אכניס כאן סוס?"

"זו כבר בעיה שלך, ניצן. לוס צריך עזרה ואתה אמור לבוא ולטפל בו. היכן? זה כבר נתון לבחירתך".

אמא שלו מעולם לא דיברה איתו ככה, בקשיחות שכזו.

ניצן נאנח לעצמו, התשבץ כבר הפסיק לעניין אותו.

בעודו נוהג ברכבו בדרכו לתחנה המרכזית, מצא את עצמו מתכנן את המשך צעדיו. הוא יחנה את רכבו בחניה באיזור ויעשה את דרכו למושב באוטובוס בין עירוני, את הדרך חזור יעשה ברכיבה על לוס בשולי הכביש. לפי כמות הפקקים שיש בכניסה לעיר, יש סיכוי שמספר נהגים ימצאו את עצמם חולמים בהקיץ לזכות בכלי תחבורה שכזה.

ואחר כך מה? ישכיר ללוס חדר במלון? צחוק קל תופס אותו כשהוא חושב על הסיטואציה הזו.

היכן יש מקום טוב להניח סוס?

המקום היחיד שנראה לו אפשרי הוא חצר הווילה של רגב ליטמן.

רגב שואף להציע את העולם קדימה באמצעות האנטנות, מעניין מה תהיה תגובתו כשיראה אותו רכוב על סוס.

הטלפון שלו מצלצל. הוא עונה אוטומטית, אפילו לא בודק את הצג.

קול נמוך, מפוחד ובלתי מזוהה נשמע מקרקר מבעד לשפופרת. "מי שאתה זה לא משנה, מדבר נתנאל הלל. אני חושב שאני צריך עזרה".

נתנאל הלל?

לאחר מספר רגעים מהירים של מחשבה הוא נזכר בעוזר של מוטי מהכנסת. מדוע הוא התקשר אליו?

"איפה אתה נמצא?" הוא שב לעצמו עד מהרה, "תן לי מיקום מדויק".

"אני לא יכול לדבר", הקול נשמע מתנשף וקטוע, "אני ברחוב אביי ורבא, יש כאן שיכור שמבקש עזרה, אני לא יכול להתחמק ו.."

"אז תברח! אין כזה דבר לא יכול להתחמק. תברח, נתנאל הלל! אתה שומע?"

צלצול מרגיז ענה לו בתגובה.

ניצן מצא את עצמו מתלבט לרגע ארוך, אחר כך החליט לפעול במהירות, יהיה מה שיהיה.

הצעיר השרירי סוקר אותו קלות במבט מאיים ונתנאל הלל משפיל את מבטו, ליבו הולם בפראות. ריח חריף של אלקוהול עולה באפו ככל שהלה התקדם לכיוונו.

נתנאל הלל אחז במעקה המדרגות בעודו משתדל לשמור על עמידה יציבה. הוא חשב לרגע והחליט שאין לו סיבה לפחד. לא כל אדם שרירי הוא גם עויין.

הבעת פניו הופכת לנינוחה יותר כשהוא ממשיך לרדת לאיטו, חולף על פניו של הצעיר שמצטודד קלות ומניח לו לחלוף על פניו ולרדת הלאה.

כשכמעט סיים לרדת את כל גרם המדרגות, נשמע קול צרוד פונה אליו. הוא הסתובב לכיוון הקול. הצעיר עמד שם, עיניו רציניות וקודרות אך חיוך כלשהו מאיר את פניו.

"אתה יכול לעזור לי? אני צריך עזרה!" הנה עוד אחד שצריך עזרה, אולי הוא צריך שאפנה את הקרשים מאחורי הבניין, חשב נתנאל הלל בלעג ובחן את הבחור.

"אני מעט מממהר", השיב בקול מתנצל והזדרז להפנות עורף, מתכוון לנוס מהמקום בזריזות.

"לאן אתה מממהר? אתה לא יכול לעזור דקה אחת לסבא'שלי? כל החרדים ככה?" נשמע קולו של הבחור מנסה להשיג אותו. נתנאל הלל התנשם לרגע ונעצר.

כמו תמיד, כשמישהו מכליל אותו בתוך הציבור החרדי הוא חש שהוא צריך לעשות רושם חיובי. הרי זה חלק מתפקידו בתור יהודי מאמין, לא?

לא לחלל את התדמית החרדית, כדי ששם שמים יהיה נאהב גם אצל הרחוקים מתורה ומצוות. זה מה שמוטל עליו לעשות.

השאלה מה זה אומר 'תדמית חרדית'? ולמה לו לשאת על גבו תמיד את כל הציבור החרדי? האם כל אדם לא אמור להיות אחראי על הבחירות של עצמו, ושל עצמו בלבד?

"אשמח לעזור לסבא שלך", ענה לבסוף בעודו שב על עקבותיו, "במה לעזור לו?" בתוך ליבו עדיין חש את הדופק פועם בבעיטות קטנות, תוקפניות. הוא עדיין חושש, אפילו פוחד.

לפחד הזה יש צד חיובי, שמע פעם, הוא אמור לסייע לו להיזהר ולהישמר על נפשו.

רק שכעת הפחד לא מסייע לו, כי הוא נכנע לרצון שלו לעשות טוב ונענה לבקשתו של הלה להתלוות אליו. בעודו פוסע בעקבותיו של הצעיר

החסון הזה הוא חש שהוא הולך בעקבותיו לתוך גוב האריות, והתחושה הזו גורמת לו לשלוף את הסלולרי מכיסו ולחייג למספר הטלפון הראשון שמופיע לו ברשימה.

הדירה של הקשיש הנחמד נמצאת בקצה השני של העיר. מסתבר לנתנאל הלל שהוא באמת הסבא של הצעיר הגברתן, והוא באמת צריך עזרה עם התפילין.

קולו צרוד, הוא נראה אומלל וכנוע, בלחש הוא מספר לנתנאל הלל שהוא שומר מצוות למרות שהוא מתגורר בסביבה עבריינית וכופרת.

"אני קיבלתי חינוך טוב. אף אחד בחיים לא יצליח לקחת לי את האמונה", הוא אומר לו תוך כדי שנתנאל הלל כורך את רצועות התפילין סביב זרועו, "סבא שלי היה צדיק, מקובל", המשיך לומר.

"תגיד לי - בן כמה אתה?" התעניין.

"אני בן עשרים ואחת וכמה חודשים".

"נשוי?"

"עדיין לא".

"זה לא טוב", האיש אחז בראשו והביט לתוך עיניו, "אתה חייב להתחתן עד גיל עשרים ושתיים, סבא שלי אמר שמי שיתחתן לפני גיל עשרים ושתיים ויאמר את המילים גדליהו בן זאב תחת החופה שבע פעמים, יזכה שכל עוונותיו ימחקו".

נתנאל הלל הביט חזרה לתוך העיניים הטובות, "ידוע שבכל מקרה העוונות נמחלים לחתן ביום חתונתו", אמר, "גם אם הוא מעל גיל עשרים ושתיים..."

האיש הנהן בכובד ראש, "כשסבא שלי הצדיק אומר משהו הוא יודע מה הוא אומר, הכוונה שלו היא שהעוונות לעתיד ימחלו והוא יזכה לקבל נבואה גדולה ועשירות באותה השנה", אמר בקול חזק, "אתה צריך להתחתן עוד השנה, בקרוב".

"אני רוצה להתחתן, רק אף אחת לא רוצה להתחתן איתי", ענה נתנאל הלל, "כנראה שאני לא מספיק מתאים".

הנכד שעמד כצופה מהצד, התערב לפתע: "מה אתה מחפש? מי הכלה שתתאים לך?"

"מישהי צדיקה ויראת שמים עם מידות טובות. הבעיה היא שהן רוצות סגנון אחר, אולי אני לא נחשב צדיק מספיק".

"מה זה אומר צדיק? מה הצדיקות רוצות שיהיה בך שאין בך?" שאל הצעיר בקול רך ואנושי, עיניו מביטות קדימה, אל נקודה בלתי נראית.

"אני לא לומד תורה כמו שצריך", ענה נתנאל הלל, "אני לא מוגדר. ואף אחת נורמלית לא רוצה חתן כמוני, לא נורמלי".

שתיקה קלה השתררה, ולפתע נפרצה הדלת בבעיטה, לחדר התפרץ אדם מכוסה בכובע גרב שרק עיניו מציצות מבעד חרך צר, בידיו נשק דרוך והוא פונה לכל הכיוונים.

"מה הולך פה?" נבח, "קדימה, נתנאל הלל, בא איתי!"

"זו הייתה סתם קריאת שווא", נתנאל הלל היה נסער. הוא ישב ברכב דו מושבי ועיניו הביטו בצער לעבר הבניין המתרחק, בו השאיר את הקשיש עם התפילין כרוכות סביב ידו.

"קריאת שווא? מה אני בשבילך, מוקד מד"א?" ניצן סקר אותו ברוגז, אחר שב להתרכז בכביש.

"לא התקשרתי אליך בתור איש ביטחון, אלא בגלל שהיית ראשון ברשימת השיחות".

דריכותו של ניצן התפוגגה מעט. "אוקיי, להחזיר אותך לדירה ממנה נלקחת?" שאל בלעג.

נתנאל הלל חשב במהירות, "לא נראה לי שזה מתאים. בושות אחרי שהתפרצת לשם ככה... בטח הם עדיין לא מעכלים מה קרה פה".

"מה קרה פה באמת? מה הסיפור? למה חששת מהם?"

"הוא נפל עלי פתאום, אני לא מכיר אותו. ואני מתמודד עם פראנויה", נתנאל הלל החליט להתחמק ולא לפרוש בפני ניצן את הכל, "איך ידעת איפה אני?"

ניצן הבליע חיוך. "אין כזה דבר 'נפל עלי פתאום'! אנשים לא נופלים על אף אחד פתאום. בטח הייתה לזה סיבה".

"השגחה פרטית?"

"לכל אדם יש מניעים כלשהם".

"הוא רצה שאעזור לו עם סבא שלו. סבא שלו צריך להניח תפילין".

"ואתה מאמין לזה?"

"מה הכוונה?"

"שמישהו ירצה שתעזור לסבא שלו להניח תפילין? איפה פגשת אותו בדיוק?" ניצן נהנה להשתמש ביכולת שלו לפענח מצבים.

נתנאל הלל חשב לרגע. "לא משנה, עזוב. אני עייף ואין לי כוח לשאלות".

ניצן החליט לוותר. "אוקיי, לאן לקחת אותך?"

"תוריד אותי ליד התחנה הקרובה, אעשה את דרכי בכוחות עצמי, זה בסדר".

הרכב עצר באיטיות בצד הדרך.

"תן לי את הסלולרי שלך", ביקש ניצן.

נתנאל הלל הגיש לו בהיסוס קל.

"טלפון מקשים?" הטלפון עבר בחינה מדוקדקת.

"כן, אני חרדי".

"אוקיי, מעניין שהחרדים עדיין נצמדים לטלפונים מהדור הקודם, בטח יש לכם סיבה טובה", הוא הפך את הטלפון ובחן אותו, "ספק גדול אם אפשר להצמיד לכאן מעקב. אולי קיבלת לאחרונה מתנה ממשהו?"

נתנאל הלל שתק לרגע. "לא משהו מיוחד".

"תחשוב טוב. חפץ חדש, תנסה להיזכר?"

נתנאל הלל חשב רגע ארוך, מבטו המעודד של סוכן הביטחון גרם לו להבין שהתשובה שלו מוכרחת להיות חיובית, כעבור רגעים ארוכים שלף מכיסו צרור מפתחות, "לא בדיוק מתנה, קיבלתי מחזיק מפתחות עם דיסק און קי שהרב צבי רייניץ ביקש ממני לשמור עבורו".

"רוצים חידה? מה זה ירוק מבחוץ ואדום מבפנים", רוני הקיש עם העט על משטח הפורמייקה הלבן, המשמש כעמדת עבודה, זורק לחלל החדר את הריענון היומי, משפטים שהופכים את העבודה המייגעת למעט יותר מסבירת-פנים.

"אתה לא מתכוון לאבטיח", אמר יואב.

"דווקא כן אבטיח", הפתיע רוני. כולם צוחקים.

"חידה שניה: מה זה לבן בשילוב סגול".

"נו, מה אתה מוריד אותנו לחידות כאלה, אנחנו רוצים לאתגר את המחשבה", רטן שרון.

"כרוב", ענה צורי.

"חציל", מנסה מתן.

"התקלתי את עצמי, בא לי מוסקה ברוטב או כרוב ממולא", התלונן רוני בחיוך, "ולא, התשובות לא נכונות".

הם צחקו.

"נו, תגיד אתה, מה זה יכול להיות".

"המשרד שלנו". אמר רוני בחגיגות.

הם צחקו שוב.

"מה מצחיק פה כל כך, חוגגים במקום לעבוד". יורם בן יוסף המנכ"ל נכנס למשרד. קומתו גבוהה ופניו צרות, מסגרת המשקפיים הירוקה על אפו המחודד ניסתה לשוות לו מראה ידידותי מעט.

מתן נדרך.

הוא לא מחבב את המנכ"ל. ההבדל בינו לבין הסגן שלו חנוך קובי זועק לשמים.

חנוך החביב מחלק להם שוקולדים, יינות וחיוכים. ובתוספת המחמאות שהוא נותן - העבודה פרודוקטיבית הרבה יותר.

"כלום, דיברנו בענייני המשרד. באמת! נכון, חבר'ה, דיברנו על המשרד?" פרצופו התמים של רוני כובש את מתן.

איך הוא היה רוצה להיות כמוהו.

"מתן, קום וענה לי למה צחקתם פה עכשיו", המנכ"ל דורך לו על היבלת בכוונה תחילה. זו לכל הפחות תחושתו של מתן.

הוא נעמד, עיניו תועות על פני הנוכחים בחדר.

הם לא הסתכלו לכיוונו. וזה כבר פלוס גדול.

רק יואב הביט בו. רציני וקפוא, בוחן כל תזוזה בפניו, וגורם לו לחוש את הזיעה נוטפת ממצחו.

הוא ניער את המחשבות הדוהרות, וענה בקול רועד מעט, "אנחנו לא בכיתה אלף".

"נכון, אתם לא בכיתה אלף, לכן אני לא מבין למה אתם צוחקים במקום לעבוד", אמר יורם בקול קשוח.

"רוצים מצלמות שיעקבו אחריכם? לא. אז בבקשה אני רוצה עבודה טובה. הכי טובה". הוא יצא מהמשרד באותה מהירות שבה הופיע, בלי לומר שלום.

"הייתי עובר לעבוד אצל ספיר", לחש שרון לחישה רמה.

יורם שב למשרד ומרעים: "מי שרוצה לעבור לעבוד אצל מי שזה לא יהיה - בבקשה, הדלת פתוחה! יש לי מספיק עובדים ברשימת המתנה".

השתיקה שמשתררת לאחר צאת המנכ"ל מהחדר, לא אורכת זמן רב.

רוני הכריז: "עוד מספר רגעים, יכנס חנוך עם פרלינים שווייצרים, אני מזמין במקום שוקולד מנה מסין צ'אן".

"שיטת המקל והגזר של חנוך ויורם", אמר מתן לעצמו, לא שם לב שדיבר בקול.

כולם הסתכלו עליו.

"נכון. המקל והגזר". הצהיר יואב בהשתאות, וחיך אליו חיוך נדיר.

מתן חיך בקלילות, אך בליבו נשאר אטום.

זה אבוד ליואב. הוא לא מסוגל לחבב אותו.

לאחר רגע הוא הרגיש בעוצמה כמה שהוא גרוע. באמת.

הוא גרוע כי הוא צבוע, כי הוא שואף להיות יהודי אמיתי, בעוד שהוא שונא את החבר שלו.

הוא הוציא פנקס עם הלוגו של המשרד, בוחן אם העובדים רואים את מעשיו.

"אני נורמלי?"

איך אני מסוגל לחוש דחיה כלפי יהודי,

שאני לא מזדהה ולא מסתדר איתו,

למרות כל ההבטחות שאתקדם?"

הוא סיים לכתוב והביט אל השורות.

הן נראות לו תוקפניות מידי. אחרי הכל, הוא לא כזה גרוע.

הוא מסיף בחופזה:

"אני משתדל וזה העיקר. בטוח שעם הזמן אצליח.

ושהכל יהיה טוב יותר".

ההמולה בפתח המליאה לא מצאה חן בעיני מאבטחי הכנסת. הם מבקשים בתקיפות להתפזר. אנשי התקשורת מתבקשים על ידם בנחישות בלתי מתפשרת לגשת למקום המיועד להם בעוד חברי הכנסת אמורים להיכנס למליאה.

זה התחיל כשיפתח בלומנטל העיתונאי ניסה להשיג תגובה למאזינו מאת חבר הכנסת נוב לוי, המשיך בניסיון מספר ח"כים לומר את דעתם, והתפתח כשאנשי תקשורת נוספים הצטרפו מתוך רצון להתעדכן.

חבר הכנסת רועי דלרון היה באמצע שיחה עם שני אנשי תקשורת, כששני מאבטחים ניגשו אליהם וביקשו בתקיפות לפזר את ההתקהלות.

רועי התרחק מהפתח, כשבעקבותיו אנשי התקשורת שרצו לשמוע פרטים נוספים.

"סלח לי, כבוד הח"כ, אני יכול לדבר איתך?" יוגב איש הביטחון צץ פתאום, מתנשף.

"כן, בבקשה", הבעת התעניינות הופיעה על פניו של רועי.

"שאלה קטנה, אתם יכולים להתרחק מעט?" פנה יוגב לשני העיתונאים.

"זה סודי?" התעניין אחד מהם.

יוגב השתדל שסערת הרגשות שלו לא תורגש, "לא, זה לא סודי ברמה שתעניין אותך", ענה.

רועי התרחק מהם בעצמו, סקרן מה איש הביטחון רוצה לומר לו.

"כן, מה שמך?"

"יוגב".

"בבקשה, ידידי".

"אני שואל אותך בעניין ניצן הררי. הוא קיבל את אישור הכניסה בגלל המלצה שלך. ברצוני לדעת מי הוא ומה הוא בשבילך", יוגב החליט להיות ישיר. זו הדרך הטובה ביותר להשיג קצה חוט.

לאחר רגע הוא הצטער ששאל. סבר פניו של רועי דלרן נעשה חמור. הוא הביט בו בעיניים מצומצמות, גבותיו מתקרבות זו לזו. "מה זה עניינך?" השאלה נורתה מפיו.

יוגב חש בדריכות בלתי מוסברת, בעודו מבחין בשני העיתונאים שהחלו להתקרב.

זו הייתה הנקודה בה הוא הרגיש חרטה על שאמר לחבר הכנסת דלרן את שמו, ושהוא הבין שהוא הסתבך בפרשייה לא לו.

בעודו שוקל בינו לבין עצמו מה לומר, הגיעו אנשי התקשורת למרחק האזנה.

"קצין הכנסת שלח אותי לברר". החליט לזרוק את הבעיה לכיוונו של עמרם.

דלרון הביט בו בקרירות, "עמרם לא שלח אותך, אל תמכור לי לוקשים. הוא נתן לי אישור. והסברתי לו מה ולמה. ואני מציע לך ידידי, לטובתך, לא לדחוף את אפך למקומות שלא צריך. הבנת, יוגב?"

"נשמע שהדיבורים פה מעניינים יותר מדיבורים על פוליטיקה", התערב אחד העיתונאים, סקרנות מרצדת במבטו הממושקף.

"באמת יוצא דופן. חבר כנסת מאיים על איש ביטחון של הכנסת. סקופ כזה מעולם לא היה לי", השתתף העיתונאי השני.

"לא קרה כלום, אל תמציאו דברים, בבקשה. ואם אתם רוצים להתעדכן במידע שיעניין את הקהל שלכם, בואו עימי ללשכתי", הצהיר דלרון ברוחב לב, מחייך בנינוחות. משתדל להתעלם מיוגב העומד בצד ונראה נבוך למדי.

אגרופיו של יוגב התנופפו בשקט. הוא פסע לאחור, יוצא ממשכן הכנסת אל החושך הסמיך שבחוץ.

נראה שהפך להיות פראנואיד, אם כל משפט וכל תגובה גורמים לו לים של חשדות.

מצד שני, יתכן שהוא באמת עלה על סיפור שגדול עליו. הוא בסך הכל אדם פשוט שמצא את פרנסתו כמאבטח.

עזרי אמנם לא עונה לו, אבל הוא יכול לבוא אליו לביקור פתע. אם עזרי עסוק וחושב שהוא יכול להתעלם מחברים ישנים, הוא יופתע ללא ספק לראות שגם חבר ותיק יכול להביא לשב"כ מידע שלא יסולא בפז.

וכשעזרי יכנס לסיפור, חבר הכנסת רועי דלרון יופתע לראות שאין לו עסק עם מאבטח פשוט, אלא עם השב"כ בכבודו ובעצמו.

פרק 11

ניצן נטל את מחזיק המפתחות לידי ובחן אותו מכל כיוון.

"אוקיי, עכשיו הכל ברור לי", מלמל כמו לעצמו.

"תשאיר את המחזיק כאן ברכב ונצא להתאוורר", אמר לנתנאל הלל המופתע.

נתנאל הלל אחז את החפץ בחוזקה ופתח את הדלת של הרכב. בתנועה מהירה יצא החוצה, מביט קצרות לכיוונו של ניצן ואומר: "אני חייב ללכת. תודה על העזרה שנתת לי, להתראות".

בפסיעות מהירות התרחק מהמקום בעוד ניצן עוקב אחריו במבט מוטרד.

כעבור רגע של מחשבה נזכר ניצן שהוא בעצם ממהר לענייניו הפרטיים, ואין לו זמן להשקיע בחקירת העניין הזה שאף אחד לא ביקש ממנו לחקור. הוא נד בראשו קלות והניע את הרכב הלאה, לכיוון תחנת האוטובוס הקרובה שתיקח אותו למושב.

כשניצן הגיע למושב הוא הבין מיד שהמחשבה לדהור על סוס למרחק כה רב, היא בלתי הגיונית בעליל.

הוא ביקש מאבנרי לסייע לו, וזה נענה לבקשתו להוביל עבורו את לוס הסוס ברכבו המסחרי בעל תו תקן להובלת בעלי חיים.

ניצן הבטיח לו בתמורה הגנת סייבר נוספת למחשבי המשק, חושב מה תהיה תגובתם של אדם ודורי שותפיו לדירה שנוהגים בשעות הפנאי לשמש כפורצי מחשבים חובבים, לשמע התפקיד החדש שיבקש מהם.

האחראי על המשק, אבנרי, מוריד אותם בכניסה לירושלים, וניצן מוצא את עצמו עומד לצד הסוס המביט אליו בעיניו החכמות וממתין לפקודה לדהור הלאה.

ניצן לא ממנהר לשום מקום. הוא נשען על גדר אבנים נמוכה ושוקל את המשך צעדיו. צלצול הטלפון העיר אותו מהרהוריו.

"ניצן, רגב מדבר". איזה יופי, בדיוק הוא צריך את החצר שלו. יותר נכון לוס צריך.

"כן, רגב, קרה משהו?" קווי השקיעה צובעים את הנוף הירושלמי שמולו ביופי קדום. ניצן משתדל להתרכז בדבריו של רגב.

"הסתבכות מיותרת. מאבטח הכנסת, ההוא שעקב אחריך, ממשיך בחקירות שלו. הוא בירר עליך אצל חבר הכנסת רועי דלרון. נראה שאתה נמצא על הכוונת שלו. הפתרון הוא שתפסיק להגיע לכנסת".

מחשבותיו של ניצן השתדלו להתרכז בנאמר בעודו תר במהירות אחר מענה. "מה זה אומר? אתה מעוניין להפסיק את הפעולה? מה תעשה עם חוק האנטנות?"

"לא מפסיק שום פעולה. מה הבעיה להעביר את הפעולה מחוץ לכנסת? הרי הוחלט שהעוזר של צביאלי יעשה עבורנו את העבודה!"

"טוב, רגב", מוחו היגע של ניצן השתדל לחשב במהירות את הצעדים הבאים. "יש לי בקשה קטנה, אתה שומע?"

"שומע".

"אני תקוע כאן עם הסוס של הורי וצריך מקום אחסון עבורו. אוכל לשים אותו בחצר שלך?"

רגב שתק לרגע ארוך. "הסוס יכול להיות דרקוניליאני. אני מציע לך להעיף אותו לכל הרוחות, אם זה היה חמור זה היה בסדר. אין לי בחצר מקום עבור נציגים של האופל, ניצן. שלום". רגב סיים את השיחה במהירות וניצן נותר עם צליל ניתוק ארוך ומאכזב.

הוא היישיר מבט אל עיניו החומות של לוס. דרקוניליאני? סוס? חחה... מעניין כיצד אדם עם חזות מערבית יכול להיות עם חשיבה של אדם מימי הביניים... אם זה לא היה מפחיד זה היה מצחיק, אולי כדאי לברר יותר לעומק את האמונות של רגב ליטמן.

מה הוא יעשה עם לוס? איפה יאכסן אותו? כעת הוא חש לחץ אמיתי. הוא פתח את רשימת אנשי הקשר שלו, מחפש מי מהם גר בירושלים ויש לו חצר מתאימה.

אין אף אחד.

לוס רוקע קלות ברגליו, העוברים והשבים מתעניינים בבחור העומד בעמידה אדישה משהו, לצידו סוס חום שנראה משועמם.

ניצן מתעלם מההתקהלות סביבו. עדיין אין לו פתרון.

הוא עובר פעם נוספת על הרשימה. נתנאל הלל, נתנאל הלל גרץ.

אולי הוא יעזור לו למצוא פתרון ראוי לבעיה.

הוא מחליט לסגור את הבעיה של מוטי, ואז להתקשר לנתנאל הלל.

"מר ליטמן? זה שוב ניצן. הפעם אני צריך את מספר הטלפון של סמארט או של בלוטוס. צריך לשלוח אותם לשליחות דחופה אצל העוזר של חבר הכנסת צביאלי, אני תקוע כאן עם הסוס".

"הסוס הזה יכול להיות לא סתם סוס רגיל, תסתכל על רגלו השמאלית, אתה רואה שם סימן אגרוף? זה אם הסוסים מתוייגים כדרקוניליאנים".

ניצן ענה מיד, "לא, אני לא רואה אגרוף. אין לו בכלל סימן, הוא לא דרקוניליאני, אני צריך את המספר של סמארט", הוא השתדל לשמור על קור רוח.

"אוקיי, שולח. בכל מקרה אני הייתי נזהר מהסוס גם אם הוא לא דרקוניליאני".

"סמארט? מדבר ניצן. מה קורה?"

"הכל סבבה".

"יופי. אני מתקשר אליך בשליחות של רגב ליטמן".

"כן, קיבלתי ממנו עדכון".

"אני רוצה לבקש ממך טובה, צריך לשלוח בדחיפות הוראה למוטי מאירי. אתה יכול לברר את הכתובת שלו ולבצע את המשימה עבורי?"

עזרי מתגורר בשכונה שקטה, ובלילה גם חשוכה למדי. עוד באותו ערב, מוצא את עצמו יוגב נוסע לכיוון הבית של עזרי.

הוא נהג באיטיות בשכונה, מתלבט בינו לבין עצמו אם מתאים לבוא בלי התראה מראש. בהחלטה של רגע החל לחייג, מעוניין לראות איך יתפתחו העניינים.

"יוגב?" קולו הנמרץ של עזרי הפתיע אותו לטובה.

"כן, עזרי. מה קורה?"

"אתה מחוץ לבית שלי, ברכב?" הפתיע אותו עזרי שוב.

יוגב שתק מספר רגעים. "כן, איך אתה יודע?" שאל בקול ענות חלושה, חש שקוף לעיני שירות הביטחון.

התחושה לא נעימה לו.

"המצלמות שלי מדווחות לי על כל מי שחונה ליד הבית. למעשה, הן מעבירות אלי את הפרטים המדויקים של כל מי שנכנס לרחוב שלי, בזמן אמת."

"למה? אתה ראש הממשלה?" יוגב חזר לעצמו מהר יחסית.

"איזה ראש ממשלה? אני נשיא ארצות הברית! בוא, תיכנס."

"לא, עדיף שתצא אתה."

"טוב, אז בוא לחצר שלי. הכי נוח, מקום נייטרלי."

"ופסטורלי". השלים יוגב חרוז משלו, פוזל לעבר החצר המוארת בתאורה צבעונית קסומה.

הם התיישבו על כסאות חצר. עזרי לא הציע לו לשות, ויוגב חש יובש קל בגרונו. למרות זאת, הוא התחיל לספר לו על ניצן, על החשדות הלא מבוססים.

"לאט לאט, יוגב. אני רוצה לשמוע את הכל בצורה מסודרת יותר. המתן כאן, אני נכנס לבית להביא לך משהו לשתות. בינתיים תערוך לך את הסיפור בראש באופן יותר ברור."

לא עברו מספר דקות, ועזרי יצא לחצר עם מגש עמוס בשתייה ובמיני מזונות.

יוגב נטל בשמחה כוס מים קרים, דוחה בנימוס את ההצעה למשקה חם.

"אז ככה: הסיפור התחיל לפני בערך שבוע. אני קולט דרך המצלמות בחדר האבטחה בכנסת התנהלות חשודה מצד בחור צעיר. הוא נראה מצד אחד מאוד בטוח בעצמו, כאילו הוא יודע מה הוא עושה. מצד שני הוא צעד הלוך ושוב, הביט לכל עבר, בדק והסתכל. הוא לא נראה סתם סקרן. בהמשך התברר שהוא אינו עיתונאי. סתם בחור שבא למטרה מאוד מסויימת, שמאוד הייתי רוצה לדעת מהי".

עזרי הקשיב בתשומת לב וחייד, חיוכו הפך לצחוק של ממש.

"מה מצחיק?"

"אתה יודע כמה אנשים בתיאור של הבחור הזה יש? המציאות עולה על כל דמיון. לא למדת שאין להתייחס לכל חשד?"

"ת'אמת? לא למדתי. אני גם לא טיפוס חשדן. אילו הייתי, היית רואה אותי מופיע לך פה כל שני וחמישי עם סיפור חדש".

צחקו של עזרי התגבר, והאור הירוק שעולה מפנס הלבד המוטמן מולו, צבע את פרצופו במראה אגדתי, קסום.

"לפעמים זה מגיע עם הגיל, החשד המיותר הזה". השתעל קלות.

"לא הקשבת לכל הסיפור", יוגב בחר לא להיעלב. הוא לא בא עד לפה כדי לדבר סחור סחור.

"הבחור הזה ניגש ללשכה של חבר הכנסת דגני. סקר אותה, שאל אנשים נוספים שאלות שהייתי ממש רוצה לדעת מה הן היו ו..".

"ונכנס ללשכה".

"של חבר הכנסת צביאלי".

"מה?"

"זה מה שאתה שומע. הוא התעניין בחבר הכנסת דגני ונכנס ללשכה של צביאלי. מה הקשר? אין לי מושג".

"נשמע חשד שווא. לא הייתי בונה על זה אפילו חשד קל. אבל המשך".

אילו יוגב היה חושב רק על עצמו, הוא ודאי היה קם ממקומו, אומר יפה שלום והולך לדרכו. אבל הוא לא חשב על עצמו. מחשבותיו המבולבלות נשאו אותו הרחק הרחק. הוא המשיך איפוא בתיאור:

"בדקנו מה שמו של הבחור..."

"מי זה בדקנו? מי עוד נמצא איתך בסיפור הזה?"

"צפרייר. גם הוא מאבטח".

"אוקיי, המשך!"

"טוב. שמו ניצן הררי. מספר תעודת הזהות שלו רשום אצלי. הוא הגיע פעם נוספת. עקבתי אחריו באחת הפעמים. הוא נסע למשרדי חברת R.D.Y. ... אומר לך משהו? אחר כך הלכתי ללשכה של צביאלי ושאלתי את מוטי מה הבחור רצה ממנו. התגובה הייתה הסתבכות בהסבר לא ברור".

"אוקיי. כיצד הוא קיבל אישור כניסה?"

"חבר הכנסת רועי דלרון ביקש עבורו אישור".

"נו, יש לו גב".

"הגב מתברר כחשוד בעצמו. הלכתי לשאול את דלרון..."

"אתה-הלכת-לשאול-את-דלרון?! אני רואה שנכנסת חזק לסיפור! מה התשובה?" עזרי רוכן קדימה במבט ישיר.

"הוא כעס עלי, הטיח בי האשמה, והכי גרוע, אמר לי שעמרם, קצין הכנסת, יודע ונתן לו אישור".

"נו, מה הבעיה? דבר עם עמרם".

יוגב נאנח ונשען על מסעד הכיסא. שוב פעם היושב הזה בפה. מה זה אמור להיות.

"אני חושש. לפי התגובה של דלרון נראה שעליתי כאן על מוקש רציני, עוזרי. ואני זקוק לעזרתך".

רבקה הציעה לה מספר פעמים לבוא לבקר מתי שרק תחפוץ.

דקלה מצאה את עצמה נוקשת על הדלת החומה נקישות קצובות, חשה אי נעימות לבוא בלי התראה.

חנן וגבריאל דוחפים זה את זה, מיכל מושכת לה את התיק ורוצה לשתות עכשיו.

הם באו לאיזור לסידורים, ודקלה נוכחה לראות שהאוטובוס יגיע רק בעוד שעתיים. לסלולרי התרוקנה הסוללה ו... ו... כל התירוצים לכך שהיא יכולה לנקוש על הדלת של קרובת משפחה בלי התראה.

אלישבע פותחת את הדלת. ההפתעה שלה לא מוסתרת. עד מהרה מגיעים מנחם וחיימקה הקוראים בהתרגשות לאימם, שבחיוך רחב ובמבט תוהה מזמינה אותם להיכנס.

"זה היה לא מתוכנן". דקלה חשה צורך להתנצל, "היה לנו צילום שיניים באיזור, הסלולרי בלי סוללה ויש לנו רק עוד שעתיים אוטובוס".

"את לא צריכה להסביר", פותרת רבקה את הבעיה. "היכנסו לסלון. מה תרצו? לאכול, לשתות?"

דקלה מביטה סביבה. אי אפשר וגם לא נכון להשוות בינה לבין רבקה. לרבקה יש בנות גדולות שמושיטות עזרה, ואילו היא עקרת בית במשרה מלאה, והכי חשוב: יש להן תכונות אופי שונות, נתונים שונים.

למרות זאת, הבית שלה עומד מול עיניה כל העת.

הבנות מגישות כיבוד ושתייה, הילדים הולכים לשחק בלגו, ודקלה אומרת לרבקה שאם היו מפתיעים אותה אורחים, זה היה דווקא מביך. הבית שלה לא בנוי לאורחי פתע.

זו אמורה להיות מחמאה. למרות זאת רבקה לא חשה נחת מהמילים. יש בעריכת השוואה טעם לפגם שמוריד את המעלות למקום פחות נכון ואמיתי.

דקלה ממשיכה לומר לרבקה שאשת חיל אמיתית היא זו שיש לה סדר עדיפויות נכון וצודק.

"אני דווקא מחפשת איזה גיוון שירענן לי את היום יום, לצאת ללמוד משהו". המחמאות וצורת ההסתכלות של דקלה לא העלו לרבקה את מצב הרוח. "דרך אגב: יש לי שכנה שהולכת לקורס ארגון וסדר שאמור להתחיל בימים הקרובים. רוצה פרטים נוספים?"

ההצעה של רבקה מפתיעה אותה. היא לא חשבה שהישועה תבוא דווקא דרכה.

נקישה על הדלת. מנחם ממהר לפתוח.

בחור צעיר עומד בפתח, משקפי פלסטיק עגולים על אפו.

"משפחת מאירי?" הוא שואל.

"כן".

"יש כאן מכתב, יש לתת אותו למוטי מאירי".

הצעיר מסתלק כלעומת שבא, ודקלה אינה מבינה מדוע רבקה מתכנסת לתוך מחשבותיה, בעודה הופכת את המעטפה המאורכת לכל כיוון.

פרק 12

הדממה שענתה לניצן בתגובה, גרמה למפלס הלחץ בתוכו לטפס.

"אתה שם?" קרא לתוך הפומית בקול רם, והביט בדאגה לעבר לוס הסוס שהתחיל לגלות ניצני קוצר רוח. הוא הבחין לפליאתו בחשיכה החלקית הסובבת אותו, נוכח לראות שהלילה כבר יורד.

"אתה באמת מחפש מקום לסוס אמיתי?" קולו המופתע של נתנאל הלל העלה חיוך על פניו.

"אלא מה? לסוס נדנדה? ברור שלסוס אמיתי!"

"אאהה", התגובה הזו גרמה לו לרקוע ברגליו בעצבנות: "יש לכם חצר? או אולי רחבה קטנה? מקום פרטי, לא המוני".

מקום פרטי? לא קשה לנחש איזו מהומה יעורר סוס שיעמוד ברחבה שם למטה. ועם הלכלוך והרעש... עדיף גם לא לדמיין מה תהיה תגובת השכנים, אפילו אלו שלא נחשבים כחברים פוטנציאליים באגודה לאיכות הדיור.

"לא יודע, ניצן. אני לא יודע איך לעזור לך. אני חושב שאם אתה עובד ביטחון צריך להיות לך פתרון טוב".

"זה העניין, שזה נושא בטחוני, נתנאל הלל. אתה הפתרון היחיד, תנסה לחשוב על משהו", ניצן באמת צריך את עזרתו? נתנאל הלל נזכר איך הלה הפחיד אותו ואיים עליו לפני זמן לא רב.

"אני באמת רוצה לעזור לך. רוצה שאשאל את מוטי?"

"מה פתאום מוטי? אסור לו לדעת שפניתי אליך בכלל!" ניצן לא שם לב שהוא צועק.

"טוב, אז אני יכול לשאול את אבא שלי?" מבלי משים קולו הנואש של ניצן מצליח לשכנע את נתנאל הלל בנחיצות העניין.

"תשאל אותו. הוא לידך? אני ממתין על הקו."

ניצן שמע את נתנאל הלל משוחח עם אביו בקול מהיר, הוא השתדל לקלוט מה הם מדברים ולא הצליח.

"מר ניצן?" קול בס, סמכותי ונמרץ, הדהד באוזניו מבעד למסך מחשבותיו.

"כן?" הוא חש דריכות בלתי מוסברת.

"מדבר אבא של נתנאל הלל. בשכונה שלנו לא ניתן כמובן לאכלס סוס, אבל בקצה הרחוב יש בקתה ישנה לצד חצר ענקית מגודרת עם שער, זה יכול להיות פתרון מעולה עבורך. אני מכיר את הבעלים של המקום, הוא מתכוון להפוך את האיזור למרכז מסחרי אלא שהוא בשלב של חיפוש משקיעים וניסיונות להתמודד עם הבירוקרטיה. אם אתה מהשב"כ ויש לך מילה או שתיים להזיז עניינים, אולי תוכל לפעול עבורו בעירייה לקבל אישורים. אני אדבר איתו שיסכים לתת לך את המקום בינתיים".

"וואו! פתרון מעניין, כבוד הרב!" ניצן רצה לשרוק בהתפעלות, אך ענה ביראת כבוד מסויימת.

אבא של נתנאל הלל צחק, "אני לא כבוד הרב, יוסף דוב בשבילך. יש לך מהלכים במחלקת תכנון ובניה?"

"יש לי מהלכים בכל מקום", ניצן חיך לעצמו כשזכר בדורי ואדם - שותפיו בדירה הקטנה, שנהנים לפרוץ מערכות מחשבים מתוחכמות. הוא בהחלט מקווה עבורם שהמשטרה לא נמצאת בעקבותיהם.

"רוצה שאביא לך את המשקאות לכאן?"

שגב רובין ראש הממשלה נשא מבט מהורהר לעבר מזכירו. רואה ולא רואה, הוא לא שמע את השאלה. "אמרת משהו, יאיר?" שאל לבסוף.

המזכיר השתעל קלות, מחייך בהתנצלות, "רציתי לשאול אם תרצה את המשקאות כעת?"

"איזה משקאות?" שאל שגב רובין.

"ארגז המשקאות ששלח לכאן דונלד פארקוואי".

"עזוב את זה עכשיו", שגב רובין נאנח כמו לעצמו, "שים את הארגז במחסן, זה לא מה שמעניין אותי כעת".

המזכיר שרק לעצמו בפליאה, "מדובר בארגז בשווי מאות אלפי שקלים, כל לגימה מעיפה אותך באוויר", הירשה לעצמו להתפעל.

שגב רובין לא שם לב לרמזיו של המזכיר, או ששם לב אבל לא חשב שעליו להגשים למזכיר את חלומו.

"אני רוצה להיות מספר רגעים עם עצמי", ביקש לבסוף בקול מחושב, "אנא, צא מכאן, יאיר יקירי, וסגור את הדלת".

המזכיר נותר לעמוד. "זה קשור לחקירה המשטרתית שהודלפה בעניין הנדל"ן של חמיך?" שאל גלויות, סוקר את תגובתו של הבוס בעיון, לא רוצה לפספס דבר. ראש הממשלה ידוע בשליטתו העצמית על תווי פניו, אבל אולי בכל זאת הוא יצליח ללמוד משהו מתגובתו.

מבטו של שגב רובין התבהר מעט.

"כן, זה קשור לזה", אמר בקול, המזכיר נחפז להיכנס ולסגור את הדלת. אף אחד בלשכה לא צריך לשמוע את הדברים.

"מדובר בשערורייה שלא קשורה אליך, כבוד ראש הממשלה. לא במישרין ולא בעקיפין", אמר, "חמיך הוא אדם עצמאי עם בחירות משלו, אין לו כל קשר אליך".

"המסמכים וחקירת המשטרה אומרים אחרת", ראש הממשלה השמיע אנחה, "הם מחפשים הוכחה למעורבות שלי בפרשה - ובאופן כללי הם יכולים להאשים אותי גם בלי הוכחות ברורות - בעיקר משום שלטענתם אני אחראי על כל משרדי הממשלה, ומדובר בעסקה עם ניגוד עניינים מובהק".

יאיר נשען ברישול על הספרייה הסמוכה לשולחנו של ראש הממשלה, עיניו הביעו פליאה מעורבת בחשש, "זה לא קשור לכבודו", אמר בקול מודגש, "זה לא קשור! כולם יודעים עד כמה כבודו משקיע בענייני המדינה - למה שהמשטרה תחליט לחקור ראש ממשלה מכהן בתפקיד?"

ראש הממשלה שתק, עיניו הביעו יותר מכל את דעתו על דיבוריו של המזכיר. הוא לא התאפק והביע את דעתו, "עדיף לא לדבר דיבורים שאין בהם תועלת, יאיר, אין לי כוח לברברת כעת".

יאיר החוויר בעלבון. הוא חש כיצד הוא משתוקק בכל ליבו למשקה כלשהו שיפיג את התחושה הבלתי נעימה. בפסיעות איטיות פסע לכיוון הדלת, פותח אותה ללא אומר.

ראש הממשלה קלט באיחור שהגזים בדבריו, הוא מיהר לקרוא למזכירו, רוצה לפייס אותו מעט. "לך תביא מהארגז של פארקוואי את הבקבוק המשוכב ביותר", אמר בקול חביב.

יאיר הבליע חיוך, ממחר לכיוון חדר המבוא, ומשם לחדר בו הניח את הארגז הכבד. זמן מה נבר בין המשקאות, מתלבט באיזה מהם לבחור. כשחזר ללשכת ראש הממשלה כשהבקבוק בידיו, נתקל לתדהמתו בפינת

ההמתנה באיש תקשורת בכיר היושב מול דלת המשרד, ממתין להיכנס. עיניו של העיתונאי בחנו את הבקבוק היקר בעיון גלוי ומסוקרן. יאיר החוויר, הבקבוק כמעט נשמט מידיו, ציפור קטנה לחשה לו שראש הממשלה עומד להסתבך.

"קרה משהו?"

רבקה עדיין עומדת עם המעטפה הארוכה, מתלבטת אם לפתוח אותה. השאלה של דקלה מחזירה אותה למציאות.

"לא, מה פתאום! לא קרה כלום", ענתה ומיהרה לתקן את דבריה, "בעצם, כן. סיפור לא ברור. מעורר הרבה סימני שאלה. בטוחה שאת רוצה לשמוע?" השעון נע באיטיות.

"כמובן. יש לי עוד זמן. אצא עוד שעה להספיק את האוטובוס".

רבקה בחנה אם הילדים רחוקים מטווח האזנה: "בשבוע שעבר הגיע ללשכה של הרב צביאלי סוכן ביטחון וביקש לדבר עם מוטי. הוא ביקש ממנו בקשה לא ברורה ואיים עליו. בקיצור - בלאגן שגורם הרבה כאב ראש וכאב לב".

דקלה לא השיבה מיד, מנסה לעכל את מה ששמעה.

"נשמע סיפור לא מציאותי. את בטוחה שזה אמיתי?"

"כן". רבקה חשה חרטה שסיפרה לדקלה. היא אינה יודעת אם מוטי מסכים לספר את הסיפור.

"בבקשה, אל תפיצי את הסיפור הלאה. תעשי טובה", ביקשה.

"לא אספר, אין לי מה לדאוג". ענתה דקלה ורבקה האמינה לה.

"אולי תציעי למוטי לשתף את מתן. זה טוב לספר לאדם שאתה סומך עליו. מוריד אבן מהלב".

"רעיון מצוין, דקלה! באמת הגעת לפה משמים בדיוק עכשיו". רבקה הניחה את המעטפה בוויטרינה, שלא תשכח.

מוטי שב מאוחר. הוא נוהג לאכול את הארוחה העיקרית ששאר בני הבית אוכלים בצהריים - כשהוא שב מהעבודה, בלילה.

כאשר רבקה הגישה לו את המעטפה בתוספת ההסבר, התיאבון שלו סר ממנו.

"אני רוצה להיפגש איתך מחר בבוקר. חכה לי ליד התחנה של קו 3 ברחוב הדקל, ניצן".

"מה כתוב במכתב?" השאלה של רבקה הקפיצה אותו. כל חושיו היו דרוכים ועובדה זו הטרידה אותו, למרבה ההפתעה, לא פחות מהסיפור עצמו.

לפתע הבין את כמות האנרגיה שהסיפור הזה גוזל ממנו, הוא קלט שההתנהגות של ניצן אינה שגרתית, ביחסי אנוש רגילים האדם לא אמור להיכנס לדמיונות, לא לטוב ולא למוטב.

"לא משהו מיוחד. הוא רוצה להיפגש איתי מחר". הקמט שהופיע על מצחו הוכיח שהוא לא מאמין למילים שיוצאות מפיו.

רבקה תרה אחר מילות עידוד. היא לא מצאה בדל רעיון מה לומר כדי לסייע לו. כל עצה שתגיד עשויה להעכיר יותר את האווירה.

"אולי תשתף את מתן? טוב לקבל עצה מאדם נוסף".

מוטי שלח מבט אל הסלולרי. הטכנאי שפירק את המכשיר והרכיבו מחדש, אמר שאין עליו מכשירי מעקב כלל. למרות זאת הוא לא רוצה לקחת סיכון.

"לא נראה לי שאני יכול לספר לאיש", אמר בקול, ורשם על פתק: "אני חושש שיש לנו מאזינים. שירות הביטחון מסוגל להכל".

רבקה רצתה לומר לו שהוא נותן לדמיונות מקום רחב מידי, אך לא אמרה דבר. אי אפשר להתווכח עם רגשות.

"תביא לי את מספר תעודת הזהות של ניצן הררי. אני אברר עליו מעט פרטים, נראה אם מצאת קרפיון, כריש או לווייתן".

"אתה בודק את זה עכשיו?" יוגב מוציא אויר בנשיפה ארוכה, מחייך לראשונה מאז בא לחצר של עזרי.

"אשאיר את זה למחר. כדי להיכנס למאגר מידע אני צריך להקיש קוד ארוך במחשב, להמתין מספר דקות, להקליד שוב ולחכות. פרוצדורה ארוכה. אין לי סבלנות לזה, משער שגם לך".

"טוב". יוגב מעתיק במהירות על דף את מספר הת.ז. כפי שמופיע לו ביומן.

"אני מוסיף לך לברר על חברת R.D.Y., על חבר הכנסת רועי דלרון, חבר הכנסת מיקי דגני, מוטי מאירי, חבר הכנסת צביאלי".

"ועל צפריר". משלים עזרי.

"על מי?"

"חבר שלך, צפריר. ותוסיף בבקשה גם אותך, כמובן. דע לך כלל, כשיש חקירה צריך לחקור על כל המעורבים בה. גם אם הם המתלוננים. אתה לא יכול לדעת כלום אף פעם". עזרי צוחק מול עיניו הקמות של יוגב, "ככה זה, הבירור צריך להקיף את כל הצדדים. ברוך הבא לעולם של סוכני הצללים".

הקהל שלו היה מגוון באופן מרשים, דמויות שונות שעקבו בעירנות אחר דבריו.

גוּו של פרופסור מייקל זינגר היה זקוף ועיניו הביטו הלאה, רואות ולא רואות את האנשים המרותקים לכל הגה שהוציא מפיו, בכישרון רטורי יוצא דופן.

בין הסטודנטים היו גם מספר דתיים, ומייקל זינגר הזכיר לעצמו לדבר עם אחד מהם לאחר ההרצאה.

הוא המשיך בהרצאה כרגיל, בוחן מידי פעם את מאזיניו חובשי הכיפות, מחליט לשוחח עם הצעיר שהכיפה שעל ראשו כהה יותר משל השאר.

הוא לא היה צריך לפנות אליו, שכן הסטודנט פניו אליו בעצמו ביראת כבוד מהולה בביישנות קלה, ורצה לקבל הסבר על פרט בהרצאה אותו לא הבין.

מייקל נהנה להסביר לו ולבאר את הדברים, תוך כדי שהוא פוסע עמו לכיוון חדר המרצים שהיה ריק באותה שעה.

"איך קוראים לך?" שאל אותו לאחר שהתיישבו בחדר הרחב והעגלגל, ששימש כחדרם של סגל המרצים.

"שמי אודי לוי", אמר הצעיר בחיוך נבון, תמה מעט.

"אתה חרדי?"

"אני לא יודע מה זה חרדי, כולנו בני אדם", הצעיר הביישן מתברר כנועז.

מייקל חייך בנועם, "אוקיי, כמובן שאתה צודק. לא התכוונתי להגדיר אותך", אמר בקול מעודד, "רציתי לשאול אם אתה מכיר חרדים. אני פשוט עורך מחקר על עולם השידוכים בציבור החרדי, ורוצה לדעת כיצד הדברים עובדים אצלכם. איך אפשר למצוא שידוך בחברה סגורה כמו שלכם?"

אודי שתק לרגע ארוך בהפתעה, "יש שדכניות ושדכנים, פונים אליהם והם מנסים להתאים לפי הנתונים המוגשים להם".

מייקל זינגר שתק לפרק זמן מסוים.

"ואם אני מכיר בחור חרדי טוב, ממש טוב. כזה שמחפש בחורה חרדית מתאימה, איך אני יכול להשיג לו שידוך מתאים?" שאל.

אודי משך בכתפיו, "אתה מחפש מספרי טלפונים של שדכנים. אתה פונה אליהם, והם מציעים לפי ההצעות שיש להם. ככל שאתה פונה למספר גדול יותר של שדכנים - כך תגדיל את הסיכויים להצעות רבות יותר".

"כמובן..." מייקל חיפש אחר מילים נכונות להמשיך את השיחה, "ואם יש לבחור החרדי הזה בעיה, הוא לא בחור רגיל, אולם יש לו יתרון, למשל הרבה כסף?"

אודי משך בכתפיו, "אתה מתכוון אם מדובר בשידוך לא סטנדרטי? לכל דבר יש פתרון!" השיב, "נאמר שארבעים יום לפני יצירת הולד יוצאת בת קול ומכרזת: 'בת פלוני לפלוני'. אתה מבין את העניין? הכל משמים. אנחנו בסך הכל עושים השתדלות".

"יפה, ממש יפה כל הקטע של האמונה שלכם", מלמל מייקל כמו לעצמו, "תן לי כמה טלפונים של שדכנים שעוסקים בשידוכים לא סטנדרטים, לא רגילים, אתה יכול לברר עבורי?"

"בשמחה", אודי חיך בקלילות, שומר את תהיותיו לעצמו.

פרק 13

זה לא תענוג גדול לפסוע על מדרכות עירוניות לצד סוס אביר השואף לדהור במרחבים. וזה מה שניצן נאלץ לעשות. הוא מכוון את הסוס מידי פעם לאן ללכת. אילו יכול היה לרכב עליו הכל היה קל יותר.

לאחר חצי שעה של הליכה מוצאים את עצמם ניצן והסוס בפאתי שכונת רמת גינות, עומדים מול הגדר המקיפה שטח ענק שבאמצעו בקתה קטנה.

נתנאל הלל עמד בצד והמתין לו, בידי צרור מפתחות. הוא מחא כפיים למראה הסוס, "איזה יצור מרשים!"

הוא לא דומה כלל לנתנאל הלל שהוא זוכר ממפגשיו הקודמים. 'עד כדי כך הייתי מאיים?' מחשבה לא מחמיאה חלפה בראשו של ניצן.

"אבא שלי אמר שאתן לך עותק של המפתח למקרה שתירצה להיכנס ולטפל בסוס", אמר נתנאל הלל בקול נדיב. ניצן פסע בעקבותיו, מעודד את הסוס להיכנס לתוך החצר הגדולה. הסוס 'הרגיש בבית' למגע אדמת-הקוצים שתחת רגליו, צונף בהתלהבות.

"חמוד הסוס שלך", נתנאל הלל נשמע טוב-עין, וניצן היה בטוח שיחסו הטוב אליו נובע מהעובדה שהוא יהודי מאמין. האם כל החרדים הם ככה?

"כן, הוא חמוד, אבל גם שובב. פעם, כשלא הייתי מיומן, נפלתי ממנו. עברתי תקופת שיקום לא פשוטה".

"וואו, כבר חשבתי לעלות ולדהור עליו".

"ממחשבה למעשה הדרך ארוכה. גם אני בעבודה שלי צריך כל הזמן לבחון איך המחשבות מסתדרות עם המציאות, ככה זה".

"אתה חכם", נתנאל הלל צחק, "המשפט הזה מזכיר לי את הדיבורים של דוד שלי שעוסק בייעוץ".

"יש לי עתיד מבטיח, אם ככה", אמר ניצן, אוחז בקצה האוכף וקופץ על גבו של הסוס, פותח בדהרה קלה סביב.

נתנאל הלל מיהר למצוא מחסה ליד הגדר וקרא לכיוונו, "בבקשה, אני יכול לעלות על הסוס? אם לא לדהור, אז רק להרגיש למעלה".

"לא עכשיו", ניצן ירד במיומנות וקפץ לקרקע, "לוס עבר יום מעייף. הבאתי לו פה בתרמיל את המזון שלו. לך תביא לו מים בדלי גדול ואני בינתיים אנסה לראות היכן אפשר לקשור אותו".

"אני אביא לו מים", הסכים נתנאל הלל, "אם כי אמא שלי לא תתלהב לתרום את הדלי של הספונג'ה. יש לך רעיון אחר?"

ניצן הגיש לו שטר, "לך תקנה דלי חדש, תמלא אותו מים. תודה, נתנאל הלל. איך אומרים אצלכם? יישר כוח!"

"בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו". זו הייתה תחושתו של מתן באותו הבוקר.

יום קודם סיפר לשרון לפי תומו שהוא רוצה להכניס קצת יותר תורה לחיי היומיום.

שרון לאחרונה מתחזק, הוא יורד כל יום להניח תפילין בדוכן למטה ומאזין להרצאות תורניות בזמנו הפנוי.

מתן חש שהוא צריך להתנצל, בעיקר בגלל הרקע התורני ממנו בא, בניגוד לשרון. "אני מרגיש שהתרחקתי", שיתף את עמיתו בגילוי לב.

עם שרון הוא מסתדר מצוין, בניגוד לשאר העובדים.

לאחר מחשבה קלה הבטיח שרון שיביא לו מחר את החוברת "ותן חלקנו".

"הזמנתי יותר, שאוכל לתת למי שצריך", אמר בנדיבות.

ובאותו בוקר, בדרכו לעבודה, ניגש למתן בחור צעיר חייכן ונתן לו חוברת דקה בתמורה למספר שקלים.

הוא עיין בה בהפסקת הקפה, מרגיש התלהבות ועניין לקרוא את המילים המחזקות.

החוברת היא, ככל הנראה, אחת מתוך סדרת חוברות המכילות דיבורים המשיבים את הנפש. בתוך כל דברי העידוד שרעננו את ליבו, לקח לתשומת לב את המלצת הצדיק ללמוד מתוך ספרי רבי נחמן.

לקראת סוף היום ניגש אליו שרון והגיש לו את החוברת "ותן חלקנו".

לאחר מכן קפץ מתן לחנות "אורייתא" ורכש מספר ספרים של ברסלב, בתוספת ספר חת"ת, בהמלצת המוכר. "מדובר בחומש תהילים ותניא, כדאי לך להוסיף ללימוד היומי".

עם ערימת ספרים וחיוך גדול הוא נכנס לבית.

"מה זה?" דקלה עזבה את דפי-הסיכום, בוחנת את הספרים שהניח על השולחן.

"אני רוצה להתחזק בלימוד, תראי שזה יביא לנו ברכה!" הוא מצהיר בחיוך מיוזע, מווג לעצמו מים קרים.

"זה כבר הביא לנו ברכה. היום נרשמתי לקורס ארגון וסדר".

"נהדר", הוא הפשיל שרוולים ומתחיל לארגן את הסלון בזריזות, תוך כדי שהוא מוציא פירות מהמקרר, מניח אותם בקערה תחת זרם מים.

"רבקה היא זו שהציעה לי ללכת לקורס הזה", אמרה, "הבנתי ממנה שמוטי הסתבך בעבודה, יתכן שמדובר בנושא שתוכל לסייע לו, הוא חושש לשוחח בטלפון כי יתכן שיש אחריו עוקבים".

"תגידי לה שיבוא לאסוף אותי מחר בשתים מהעבודה, אחכה לו ליד התחנה, אזמין לנו מקום במסעדת "מלח הים", בסדר?"

עזרי המתין עד שרכבו של יוגב התרחק מהרחוב. הוא נשאר לעמוד עוד מספר שניות, מהורהר. הרחוב בו הוא מתגורר שקט כתמיד, אך כעת הוא חש משום מה שהשקט מפריע לו. וכשהוא קולט שהוא רוצה קצת רעש - הרי זה סימן עבורו שהמצב מטריד אותו. בהפתעה בחן את עצמו. מה פשר סימן השאלה הגדול הנוכח מולו באורות ניאון זוהרים?

הוא שב לחצר לאסוף את המגש, מתחרט בינו לבין עצמו על כך ששלח את יוגב כל כך מהר ובלי תשובות ברורות.

אם אכן מדובר בחשד שווא, כמה טוב יהיה לדעת זאת כעת. ואם יש בדברים ממש, הרי מירב הסיכויים שמדובר בחבר'ה מתוחכמים.

ומול טיפוסים כאלה, כדאי לעבוד כמה שיותר מהר, ובזהירות יתרה.

הוא פתח את המחשב המסווג בסיווג גבוה, והקיש סדרה ארוכה של קודים מוצפנים. ההמתנה מלחיצה אותו מעט, בעיקר מכיוון שהוא צריך להיות בכוננות שיא ולהמתין מספר דקות מדויק, אחרת המערכת תחסום את הכניסה שלו והוא יאלץ לשוב על פרוצדורת הקשת הקודים.

לאחר כניסתו למערכת עליו להעביר טביעת אצבע, ואז זיהוי פנים.

"ברוך הבא, עזרי", המילים הידידותיות לא קונות את ליבו כלל. הוא מזעיף פנים למחשב ונכנס אל מאגר המידע של השב"כ.

בעודו מתלבט אילו מילים להקליד, הוא מחליט להקיש ראשית כל את שמו של יוגב, שכן הוא משוכנע שיוצג לפניו מידע שיגרתי על ידידו המאבטח והוא יוכל להתקדם הלאה.

אך מה שקורה מול עיניו מפתיע אותו לחלוטין.

המחשב מגיב לשמו של יוגב מלול בצמד המילים "חשוד" ו"במעקב" המופיעות מולו באותיות מהבהבות.

סוכן השב"כ שכבר ראה דבר או שניים בחייו, מצמץ ארוכות, קרא שוב ושוב את המילים בעודו מנסה להבין אילו מסקנות נכונות מבין התהיות העולות במוחו. ככל שהוא הופך בדברים הוא מרגיש שהלחץ עולה בו. הוא נטל את הסלולרי ומיהר לחייג לטלפון של יוגב, אך ברגע שהלה ענה "הלו" הוא ניתק מיד את השיחה, חש שעליו להבין קודם את המתרחש.

"אני מבין שיש לך בעיה עם סוכן ביטחון בשם ניצן, שרוצה שתשיג לו את כתובת המייל של חבר הכנסת דגני בשביל להוכיח שאתה נאמן, כדי לתת לך את המשימה האמיתית", מתן מדבר לאט, מנסה לרכז את מחשבותיו, "אני רק רוצה להבין - מי אמר שהוא באמת סוכן ביטחון? אולי הוא רוצה את כתובת המייל בשביל משהו לא חוקי? אני עוסק במחשבים, מוטי, ואני רוצה לציין שישנם שימושים רבים אפשריים בכתובת מייל, כשחלקן מטרות לא טובות".

"כמו מה, למשל?" מתעניין מוטי, חש חוסר נוחות. האם יתכן שניצן עובד עליו? איך הוא התפתה להאמין לו! איזה בושות!

ואיך שהוא איים עליו! באמת לא מצופה מאיש ביטחון להתנהג בצורה שכזו.

"אני לא רוצה סתם לדבר כל עוד אנחנו לא בטוחים", אמר מתן, "קודם כל תברר האם יש איש ביטחון בשם הזה".

"איפה אני יכול לברר?"

מתן שקע במחשבות. "תקשיב, מוטי! תמשיך לשתף איתו פעולה, שלא יחשוד. תוך כדי כך ננסה להיות עירניים. אם אתה חושש להתקשר אלי דרך הטלפון שלך, תנסה למצוא דרך אחרת לתקשר איתי, בסדר?"

פרק 14

ניצן עמד ליד התחנה. מוטי צפר לו קלות.

הלה התקרב בחיוך ידידותי.

"בוקר טוב, מוטי. אני שמח לפגוש אותך."

היחס הטוב, בתוספת אויר הבוקר הרענן, מרככים את ליבו של מוטי והוא משיב חיוך.

"אני לא יכול לומר שאני שמח לראות אותך. בכל זאת, לא מבין עדיין מה אתה רוצה". אמר.

ניצן נכנס לרכב והורה לו להתחיל בנסיעה איטית.

"לא משהו רציני. השגת לי את המייל של חבר הכנסת דגני?"

"לא, עדיין לא".

ניצן הביט אליו ארוכות, חביבותו נעלמת. "אתה לא רוצה לומר לי שלא שמעת להוראה שלי".

"תבין, זה לא פשוט כל כך. לא חשבתי שזה ממש חשוב. אולי תבחן את הנאמנות שלי בדרך אחרת? בבקשה, תבין אותי! דיברתי על הנושא עם

רם תבור והוא לא כל כך הקשיב לי, היה עסוק, אמר שיתן לי אחר כך.
לא הצלחתי!"

"אז תנסה שוב! תציע לו חומר בנושא האנטנות". ניצן דיבר בקול רם,
כמעט בצעקה.

בריסון עצמי לא מבוטל הצליח מוטי להתגבר על הדחף לשאוג עליו
בחזרה. הוא הגיב בחצי חיוך, מסתיר היטב את הסערה המתחוללת בקרבו:
"טוב, אשיג לך את המייל היום".

ניצן הורה לו לעצור בצד הדרך. מוטי נענה לבקשתו. ניצן הביט לתוך
עיניו וסינן לעברו: "תקשיב לי, מוטי. אין לך אפשרות לדחות אותי
בתירוצים. אתה בוודאי יודע את חובתם של האזרחים לציית להוראה של
שירות הביטחון. זה לא צחוק!"

מוטי החליט שהדרך הטובה ביותר להפסיק את הדו שיח המעצבן הזה
היא פשוט להסכים עם הדובר. "אין בעיה, ניצן. היום אשיג לך את המייל".
"אתה במעקב צמוד, מוטי". ניצן פתח את הדלת ויצא, מביט לכל כיוון.
"אמצא דרך לתקשר איתך בהמשך".

מוטי לא חנן אותו במבט נוסף. הוא השתלב בתנועה והפעיל את המוזיקה,
כדי לפזר את המחשבות המטרידות. כעת הוא חש שהוא חייב, ממש מוכרח,
לשאול את מתן לדעתו. לקבל זווית ראייה נוספת, מאוזנת, לעניין המסובך
הזה שניצן מחייב אותו להיכנס אליו.

"לאן?"

"לתפילת מנחה".

"כל הכבוד, נתנאל הלל, שאתה מקפיד ככה על זמני תפילה במנין! קח
איתך כובע וחליפה".

"לא צריך, אני רגיל ללכת ככה".

"נתנאל הלל, הגיע הזמן לשים לב למה שנדרש ממך. אמא יודעת טוב יותר מה טוב עבורך".

נתנאל הלל נכנע ומיהר לעטות חליפה.

"גם כובע, נתנאל הלל. תראה כמה יפה לך".

"טוב, אמא", הוא מרגיש רחוק מהעולם הישיבתי. ההתמודדויות שלו לא מעניינות איש בממסד הקשוח הרואה את המציאות בגווני שחור-לבן, בצדק או שלא. לבחורים כמותו, שלא מסתדרים עם שגרה, אין מקום בשום מקום. הוא מוצא את עצמו מתפלל בכוונה, וחש שהוא שמח בעצמו באמת. הוא גם חי בלי מסגרת וגם מצליח לשמור על שגרת תפילות וקביעת עיתים לתורה.

בפתח היציאה עומד אדם גבוה, פונה אליו ישירות.

"נתי, נכון?"

"המממ... כן".

"בוא איתי רגע, אני רוצה לשאול אותך משהו".

האיש נראה שייך לממסד. נתנאל הלל, בסקרנות מסויימת, פונה בעקבותיו לספסל בצד. הם לא התיישבו, ולמרות זאת נוכחות הספסל שידרה להם שזה מקום טוב לדיבורים.

"אני אח של חנה טל", אמר האיש לאחר שסקר אותו במבט מהיר, "שמי יוסי טל, נעים מאוד".

"אח של מי?"

"חנה טל. אתה רוצה לומר לי שההורים שלך לא אמרו לך על ההצעה הזאת?"

"אולי אמרו, לא יודע. אתה הבן של טל המשגיח של..."

"כן, בדיוק. רציתי לשאול אם אתה מוכן להוריד מהסכום שביקשת".

"לא ביקשתי שום סכום".

"ההורים שלך אמרו שאתה מתעקש לקבל דירה בשבע מאות אלף שקל, בעוד שלנו יש בסך הכל חמש מאות אלף לתת. אולי תסכים להקדיש לעניין מחשבה נוספת?"

נתנאל הלל חשב מעט, "אני לא ביקשתי שבע מאות", אמר, "ובשביל הבת של המשגיח אני מוכן להסתפק בהרבה פחות".

"אה, מוזר".

"מאוד מוזר. אתה רוצה שאשאל את הורי?"

"כן".

"טוב, תרשום את מספר הטלפון שלי".

האיש נמלך בדעתו. "שמענו עליך רק דברים טובים, נתי", אמר, "בוא נקבע פגישה. על הכסף תמיד אפשר להתפשר אחר כך".

נתנאל הלל הביט בו במבט ארוך, "אתה בטוח שאין לאחות שלך איזו בעיה?"

"מה פתאום? וההורים שלך ביררו עליה היטב! זה רק העניין הכספי שתוקע את השידוך", הבהיר.

"אה, אז למה שהיא, ואתם, תסכימו להתפשר על אחד כמוני?"

"אויש, את חוש ההומור תשאיר לדרשת החתונה שלך, נתי", צחק האיש, "בוא נקבע שאני מתקשר אליך היום ונראה לאן השידוך מתקדם".

"במידה ויש בבעלותך סוס - אתה לא תוכל להלחם בדרקוניליאנים, מייקל", קולו של רגב ליטמן היה רגוע, למרבה הפלא, למרות הבעת פניו.

"ניצן אמר לי שיש בבעלותו סוס, כך שהוא לא יוכל להיות המנהיג. כעת אתה מודיע לי שגם הצעיר החרדי בעלים של סוס? זה לא נראה לך מזימה של מישהו שלא רוצה שנמצא מנהיג מתאים?"

"אברר את העניין, רגב. תן לי לבדוק מה פשר הדבר", ביקש.

התשובה הגיעה כעבור זמן לא רב: "הסוס לא שייך לנתנאל גרץ, המנהיג הפוטנציאלי בסך הכל מטפל בו. בנוסף לכך, הסוס אינו רכושו של ניצן, אלא של הוריו. העברתי שאלה לאיגוד, ולפי דבריו של סגן האיגוד, גם נתנאל הלל וגם ניצן יכולים להיות מנהיגים, עלינו רק לבחור מי מהם יתאים להיות המנהיג, ג'ולי מעדיף לקדם למנהיגות את הצעיר החרדי, בגלל דודו של ג'ולי, רינגו סמית', כך שהתוכנית שלנו מתקדמת היטב", אמר לחמיו, והתפלא לראות שסבר פניו של ליטמן נותר קשוח ומהורהר.

פרק 15

ניצן בחן את בלוטוס וסמארט שישבו בחדר המחשבים הגדול, מקווה שהצמד הגאון שלפניו לא יבחין בעניין הרב שהוא מפגין כלפיו.

הוא יודע שהמפעיל שלו ירצה לדעת את השמות האמיתיים שלהם, או לפחות יתן לו תמונה שתאפשר למומחי השב"כ לזהות אותם. לצערו, אין לו יכולת לספק את רצונו, לפחות לא כרגע.

הוא שלח את מספר הטלפון של סמארט לבדיקה אצל מומחי שירות הביטחון, והם הבהירו את מה שכבר חשב: מדובר במספר טלפון ששייך לחברת R.D.Y. ניצן שיער לעצמו שכל שיחות הטלפון במכשיר זה מוקלטות, הוא רצה בכל ליבו לדבר עם השניים הרחק מאוזניים לא רצויות, אבל הדבר נראה לו בלתי אפשרי.

רגב ליטמן אישר לו כעת להיכנס לשוחח איתם, ולמרבה המזל הוא לא התלווה אליו ואפילו לא שלח איתו מלווה, מה שמוכיח שהוא מתחיל לסמוך עליו. זה מעולה עבורו בשלב הזה, הוא אכן עבד קשה כדי לזכות באמונו של האיש.

"אני צריך את המידע שיש לנו על מוטי מאירי", אמר ניצן בקול חביב, אומר לעצמו לזכור שסמארט נמוך באופן יוצא דופן, יש לו משקפיים עבות

מסגרת וזקן קטנטן בהיר. בלוטוס לעומתו, ממוצע קומה, אינו מרכיב משקפיים, שערן כהה ונמשים מעטרים את פרצופו, מוסיפים לארשת הרצינות על פניו מבע שובב משהו.

"מידע? את כל המידע?" סמארט הקיש באצבעות קצרות במהירות על המקלדת. "מדובר בכמות עצומה של חומר!"

"לא, לא את כל המידע", ניצן התיישב על כיסא סמוך, מתאמץ לעקוב אחרי התוכן המתחלף במהירות על המסך, "אני צריך רק את המידע מהימים האחרונים".

"סבבה", סמארט סגר מספר חלונות במיומנות, ופתח קבצים בעלי שמות ארוכים באנגלית, "יש לנו כאן את סיכום השיחות במשרד של חבר הכנסת צביאלי. בנוסף, יש כאן את פירוט המעקב אחרי מוטי מאירי, כולל מספר תרגילים שערכנו לו".

"מעולה", ניצן הנהן בתשומת לב, שתק לרגע ומבלי משים הנמיך את קולו לפני ששאל את השאלה החשובה מכל: "אמור לי, סמארט, מתי זינגר היה כאן לאחרונה?"

סמארט נראה מופתע מעט, הוא ענה ספונטנית: "מייקל זינגר? הפרופסור? בא לכאן מידי יום כמעט, לפעמים אפילו..."

בלוטוס נכנס באמצע המשפט של עמיתו, "לא כל דבר אנחנו צריכים לדווח לך, מר ניצן. אתה כאן רק כדי לקבל את המידע שרלוונטי לתפקיד שלך, כל השאר פשוט לא אמור להיאמר. סודיות היא מילת מפתח, סמארט".

ניצן שאף אוויר עמוקות, "כמובן, כמובן. אני ידיד טוב של פרופסור זינגר, בזכותו אני כאן", אמר בקול יציב.

"כאן אין ידידים", השיב בלוטוס בפסקנות, "כולנו כאן לשם מטרה אחת".

"והיא?...?" ניצן קיווה שאינו מותח את החבל יותר מידי.

"המטרה היא שכל אחד יתן מעצמו את המקסימום, זו המטרה בעצם", בלוטוס זהיר מידי.

ניצן השתדל לא להיאנח בקול.

"אוקיי, בואו נתרכז. יש לנו מטרה", אמר בקול רם, מתגבר בכל כוחו על תחושת הלאות שאפפה אותו, "ואני כאן כדי לגרום לזה לקרות!" הוסיף בחיוך רחב, מתגבר על חוסר הנוחות שעלה בו למראה המבט שנתן בו בלוטוס. הוא שלף מכיסו סיגריות יקרות והציע למומחי המחשוב הגאונים שמולו, "העבירו אלי את החומר על מוטי מאירי, זה התפקיד שלי במשימה ואני אבצע אותו הכי טוב שאפשר", הוסיף חגיגית.

מאוחר יותר, בפגישה המתוכננת עם המפעיל שלו, הוא יבקש ממנו לענות לו בפרוטרוט על השאלות שצצות במוחו. במיוחד חשוב לו לדעת מי נחשב לדקוניליאני, בטח יש כאן כללים.

איכשהו, זה חשוב לו פתאום.

וגם חשוב לו לקבל מידע על חתנו של ליטמן, פרופסור מייקל זינגר.

בניין הכנסת קידם את פניו כמו תמיד, יוגב נכנס בשעריו בתחושת לאות מסויימת. השיחה אמש עם עזרי גרמה לו להרגשת רפיון וייאוש בלי שיבין מדוע.

צפריר קיבל את פניו בציפייה. "מה נשמע, יוגב? איך החקירה מתקדמת?" "חקירה?" יוגב התלבט רגע ארוך, רוצה לספר לעמיתו על הביקור המעניין אמש בבית ידידו, סוכן השב"כ.

לבסוף הוא מגיע למסקנה שכדאי לו לנצור את הדברים בליבו. דבריו של עזרי שבכוונתו לבדוק בין השאר מידע על כל המעורבים בפרשה, מדליקים אצלו נורה אדומה.

"החקירה מתקדמת מצוין!" השיב בפנים חתומות.

"מתקדמת מצוין? נשמע מעניין!" הקול אדיש, למרות זאת יוגב מזהה ניצוץ באישונים החומים שמולו.

רוח-שובבות נחה עליו בעודו מגיב במהירות בלי לבחון את המילים היוצאות מפיו, "איזה מתקדמת? אני לקראת פתרון הבעיה! מסתבר שרועי דלרון מפעיל רשת של סוכנים זרים שמטרתם להפיץ את האנטנות בכל הארץ, רגב ליטמן הוא רק אחד הסוכנים. הם חולמים להעביר דרך האנטנות שבבים מיקרוסקופיים בלתי נראים. אני לקראת סיום החקירה, והמשטרה כבר בדרך לבייתם של החשודים", יוגב דיבר בקול רם, מתעלם מהבעת פניו המתחלפת של העומד מולו.

"מה זה צריך להיות, יוגב?" קולו של צפריר כעוס, "למה אתה צוחק עלי? שאלתי שאלה רצינית ואני רוצה לקבל תשובה רצינית!"

"למדנו במחשבת ישראל 'ענה כסיל כאיוולתו! ממש מתאים לי'. יוגב התיישב מול המצלמות: "יש משהו חדש?"

"אני לא מדבר עם אנשים שחושבים שאני כסיל", קולו של צפריר רועד מעט, "ואני הולך לעמרם. לא מתאים לי להיות איתך במשמרת".

הרבה זמן הוא לא היה במשרד של עמרם קצין הכנסת. המקום נראה בעיניו כמו חפ"ק עמוס פעילות. מכשירי קשר רבים; מסכים המעבירים נתונים בכל רגע מכל פינה בכנסת כולל מחדר האבטחה בו נמצא יוגב עצמו; אחד הקירות מכוסה כולו בתמונות נכדיו של עמרם, המעניקים לחדר מראה חביב ואנושי.

המחשבה הראשונה שעולה בצפריר היא, שחבל על כספו של משלם המיסים. ברור לו שעמרם, שהוא אדם מעשי ופעיל, לא נוהג לחונן את המסכים שלפניו אפילו במבט קל.

"כן, אתה צפריר, נכון?"

"לא טעית".

"ברוך הבא. שב, ידידי. מה אני יכול לעזור לך?" החום הנושב ממילותיו של עמרם מרכז מעט את תחושת העלבון שצפריר עדיין חש.

"אני אמ... רוצה לבקש שלא ישבצו אותי יותר במשמרת של יוגב מלול. לאחרונה הוא הפך להיות בלתי נסבל".

"יוגב מלול... למה נראה לי ששמעתי כבר את השם הזה?" עמרם מלמל לעצמו, מדפדף ביומן המונח לפניו, "קיבלתי עליו הערה, משהו משירות הביטחון..."

צפריר חש דריכות: "אתה בטוח?"

"מה בטוח?" עמרם נשא מבט תוהה אל צפריר, "אופס, שמעת בטעות ידיעה שלא היית צריך לשמוע", קולו נשמע מתנצל. "אני מקווה שאתה יודע שמדובר במידע שצריך להישמר בסוד. אני יכול לסמוך עליך?"

"לא הבנתי, אשמח להסבר, איזו הערה קבלת עליו?" צפריר לא הצליח לזהות מהבעת פניו של הממונה עליו מה פשר הדברים.

"לא משנה, יתכן שמדובר במאבטח אחר והתבלבלתי", עמרם מצא דרך להתחמק, "מה רצית? להיות במשמרת אחרת?"

"לא, עזוב. אשאר במשמרת הזו", צפריר התרומם ממקומו, "הכל בסדר, עמרם. תודה!"

בן שיחו המבוגר המתין עד שהמאבטח יצא ופתח שוב את היומן. יוגב מלול, הוא ולא אחר. מעניין מה התקדם בחקירת שירות הביטחון בעניינו. אין לו את הפנאי להקדיש למעקב אחריו. אולי צפריר יוכל לעזור לו.

הוא הוציא את מכשיר הקשר, "צפריר? חזור אלי למשרד בבקשה".

"לא קיבלנו שום הצעה כזו, נתנאל הלל. מדובר בטעות", אבא שלו דיבר בקול מהיר בעודו נוטל מהצלחת שלפניו פלח תפוח. "ובכלל, הרב מנשה טל הרי שייך לחוג אחר, כך ששידוך כזה לא היה יכול להיות גם אם היית לומד בישיבה מתאימה. הבדלי מנטליות ומנהגים הם לא דברים שקל לדלג עליהם".

"יש הצעות מצויינות אחרות, נתנאל הלל", אמרה אימו.

"אח שלה ממש התלהב ממני", אמר נתנאל הלל, "הוא אפילו אמר שהם מוכנים לתת חמש מאות אלף שקל, אני מוכן להסתפק בפחות".

אבא שלו צחק, "הוא לא התלהב ממך ספציפית, אלא ממך שהוא חשב שאתה", אמר, "כנראה חשב שאתה נתנאל הלל אחר".

"הוא קרא לי נתי".

"נו, אז זו הוכחה נוספת שהוא התבלבל בינך לבין מישוהו אחר. אולי מישוהו הטעה אותו בשוגג".

הדברים נשמעו הגיוניים. אך למרות זאת, כשיוסי טל התקשר ושאל אם אפשר לסכם על מועד לפגישה, לא הצליח נתנאל הלל להסביר שמדובר בטעות. המחשבה שהוא יזכה להיות החתן של הרב טל הידוע, לשבור את קיר הבטון ולהראות שגם בחור כמותו, שמשתדל לממש את הפוטנציאל הרוחני שלו, יכול לקבל שידוך פופולארי ונכבד, מצאה חן בעיניו וסנוורה את יכולת השיפוט שלו.

על מאגר המידע של שירות הביטחון אחראים שני סוכנים. הבכיר שבהם, גלעד מורי, ישב בפינת עבודתו כשעזרי ניגש אליו.

עזרי נראה מוטרד. מהרגע בו ראה במאגר שיש מעקב אחר ידידו שבא לבקש את עזרתו אמש, יוגב מלול, הוא מרגיש ששלוות נפשו הושבתה.

"רצייתי לברר בקשר לחשד ביוגב מלול. איפה זה עומד?"

"יוגב מלול? למה נחוץ לך לדעת?" גלעד סקר אותו במבט חשדן.

"מדובר בעניין חשוב מאוד, אסביר לך אחר כך".

גלעד נד בספקנות והקיש את שמו של יוגב מלול.

"מדובר במאבטח בכנסת. אליו אתה מתכוון?"

"אכן". עזרי חש שהמתח בו הוא נתון עלול לגרום לו לומר דברים שלא במקום ולעורר עליו חשד מיותר. הוא גרר כיסא והתיישב, מנסה לראות בעצמו מה כתוב במחשב.

גלעד מיהר להזיז את המסך לכיוון אחר בלי הרבה סנטימנטים.

"תקשיב, עזרי. אני לא יודע מדוע אתה מברר על הנושא ואיך הגעת אליו. אני מדווח לך בגלל שאתה שואל, ואין לי יכולת למנוע ממך מידע. למרות זאת אני מקווה שאתה מבין את החיסיון שיש על המידע הזה!"

"ברור".

"אוקיי. שגרירות דילנד, מכיר? מדינה קטנה באי לא גדול במערב אירופה. יש לנו סוג של הסכם איתם. העברת סוכנים, שינוי זהויות וכל זה".

"כן, ידוע לי".

"אוקיי. לאחרונה יש לנו סכסוך איתם. הם החלו לתת לנתיני מדינות עוינות מעבר חופשי, דרכונים וכל מה שעשוי להכביד עלינו. עוזר השגריר הוא מילאן בלאץ, בחור שנמצא תחת מעקב בגלל סיבות שונות. הגיעה אלינו תמונה שלו נפגש עם יוגב מלול לא הרחק מבניין הכנסת. השניים שוחחו זמן רב, מילאן בלאץ העביר למלול חבילה לא מזוהה. אנחנו סוקרים כרגע את כל האפשרויות, בודקים את העבר של המאבטח, רוצים להבין אם יש מקום לחשד".

"תן לי לשער שפשוט התבלבלתם. יוגב מלול לא יעבור בחיים עבירה ביטחונית. יתכן שמדובר באדם הדומה למלול".

"מה פתאום? ביצענו את כל אפשרויות הזיהוי, כולל איכון סלולרי ומספר הרכב. זיהינו אותו ללא ספק!"

"איך אתה יכול להיות בטוח? אנשים שרוצים לפעול נגד המדינה לא יפעלו בצורה כל כך שקופה, גלעד. משהו פה חשוד".

"לא אני מחליט מה חשוד ומה לא. גם לא עצרנו את יוגב ואני לא מבין למה אתה מתווכח. אתה מכיר אותו באופן אישי?" שוב פעם המבט החשדן הזה.

עזרי מתרומם מהכיסא ונאנח, "אני מכיר אותו, גלעד! ותקשיב טוב למה שאני אומר: החשד הזה לא במקום. ואם כן, עליכם להזמין אותו לחקירה ולהבין את התמונה טוב יותר".

"אנחנו לא יכולים לחקור אותו ישירות, כי אנחנו לא רוצים שמילאן יחשוד שאנו עוקבים אחריו. מילאן הוא הסיפור האמיתי, יוגב שלך הוא רק סרדין", חיוכו של גלעד מביע לגלוג ועיניו מביעות זלזול מסוים. עזרי חש שהוא כועס.

"מי מטפל בתיק הזה?"

"פיקארד".

"טוב, תודה. עזרת לי מאוד".

"כן, עמרם. קראת לי?" צפריר נכנס לחדרו של קצין הכנסת.

"שב בבקשה".

צפריר מרגיש שמדובר בעניין רציני. הוא התיישב, על פניו הבעה קשובה.

"במה מדובר?"

"אני סומך עליך, צפריר. מדובר בנושא בעל חשיבות גבוהה. אני עסוק מאוד ומטבע הדברים אני לא נפגש פנים מול פנים עם המאבטחים, כך שלא התאפשר לי להקדיש תשומת לב לבקשה שקיבלתי משירות הביטחון הכללי בקשר לעניין חשוב מאוד. התוכל לסייע לי?"

"אשמח לדעת על מה מדובר".

"אוקיי. לשירות הביטחון הגיע מידע על יוגב מלול. מהמידע עולה שהוא נפגש עם סוכן זר. קיבלתי הוראה לדווח על כל אירוע חשוד. בינתיים הזנחתי את העניין. כעת לאחר שהגעת הנה נפל לי האסימון שאתה יכול להיות לי לעזר".

צפריר שתק למספר שניות, מעכל בינו לבין עצמו את הדברים. לבסוף אמר: "אני לא מבין. אתה יודע מי זה יוגב מלול? מדובר באחד מטובי המאבטחים שיש לנו בכנסת. אדם שאפשר לסמוך עליו בעיניים עצומות".

"אמרת שאתה לא מסתדר איתו ורוצה לעבור משמרת".

"זה שאני לא מסתדר איתו זה עניין אחד. זה שיוגב אדם טוב זה עניין שני".

"אדם טוב ואתה לא מסתדר איתו? איך זה יכול להיות. אולי אתה אדם לא טוב?" עמרם נראה משועשע.

"יכול לקרות שאנשים טובים לא יסתדרו ביניהם, לא? הרי כל אדם חושב בצורה אחרת", צפריר חייך לשמע ההצהרה המבריקה שהגה ברגע זה.

"נו, טוב. במליאת הכנסת אפשר להתפלסף. כאן אנחנו למטרה שונה לחלוטין", עמרם ספק כף אל כף, "אני סומך עליך, צפריר. מאמין שתוכל לעקוב אחרי יוגב".

"לעקוב ממש? למה?"

"השב"כ לא שיתף אותי, כמובן. קיבלתי רק הודעה שעלי 'לשים עין עליו'. לי אין זמן לזה, כידוע לך". עמרם אכן עשה רושם של אדם עסוק מאוד. תוך כדי דיבור הוא שוחח באמצעות מכשירי קשר והשיב לשיחות טלפון.

"לשים עין זו הגדרה מאוד רחבה. אשמח למידע יותר ספציפי", עיניו של צפריר עקבו אחרי המסך של חדר האבטחה. יוגב שם, עסוק בשיחת טלפון. "אתה יודע מה?" התנער כעבור רגע, "אני אדבר איתו, בסדר? אשאל אותו אם הוא היה בקשר עם סוכן זר".

"מה פתאום?" עמרם קפץ במלוא קומתו, "השתגעת?"

"טוב, זאת הייתה בדיחה לא מוצלחת", צפריר השיב לו בחיוך רחב. חיוכו קפא על פניו כשחשב שגם אצל עמרם הוא נכנס כעת תחת הגדרת 'כסיל'. הוא חש חרטה על דיבורו הפזיז.

"טוב, עמרם. שמעתי. אפקח עין על יוגב ואולי יהיה לי מה לחדש לך, סליחה אם הייתי נשמע לא רציני", הוא קם ממקומו, "בכל מקרה, תעדכן אותי כשהשב"כ יתנו לך פרטים נוספים".

כשצפריר יצא מחדרו של עמרם, הוא לא יכול היה לדעת שעמרם לא מכנה אותו כסיל, אלא את עצמו, על ששיתף אותו במידע רגיש.

עמרם מיהר להרים טלפון לפ' - סוכן השב"כ שביקש ממנו מידע על יוגב - לעדכן אותו בהתפתחות החדשה, מוכן לקבל נזיפה הגונה על שפעל בחוסר מחשבה.

פ' האזין להתנצלות הארוכה של עמרם ולכנות הנושבת ממילותיו באומרו שהוא מוכן לעשות הכל כדי לתקן את הנזק.

"זה בסדר, עמרם. אנחנו הרי עוסקים בביטחון. אין לנו פריווילגיה לבכות על העבר, עלינו רק לבדוק איזו תועלת ניתן להפיק מהמצב הקיים".

עמרם שתק, מנסה להבין למה פ' מתכוון. "נו, טוב. אשמח לדעת איזה רווח ניתן להפיק מהעניין".

"אוקיי. נראה לי שהתועלת נמצאת בכך שברגע שצפריר יעדכן את מר יוגב במעקב, הוא יתחיל לעשות טעויות שיסייעו לנו להבין יותר את המתרחש".

פרק 16

תחושה זהירה אמרה לניצן לא ללכת למקום המפגש הקבוע לאחר השיחה עם סמארט ובלוטוס.

נראה שמרוב להיטות הוא שכח את כללי הזהירות. אילו הוא היה במקומם הוא היה חושד, כך שאין זה מן הנמנע שהוא נמצא מרגע זה במעקב פרטני.

בצעד קליל חלף על פני מקום המפגש ופסע הלאה.

מספר רחובות משם נעמד בקרן רחוב והציץ לרשימת אנשי הקשר, משתדל לשנן את מספר הטלפון של נתנאל הלל. אחר כך החליק את הסולארי לכיסו ונכנס לחנות קטנה לממכר מזון מהיר, תר בעיניו אחר מקום ישיבה פנוי.

כפי שציפה, כל המקומות היו תפוסים.

הוא ניגש למוכר והזמין מנת פלאפל עם הרבה חריף. היה עליו לעמוד בצד ולהמתין בסבלנות שיתפנה לו מקום.

כעבור זמן מה התפנה מקום. הוא מיהר להתיישב לצד אדם מבוגר חבוש כסקט, פוזל לעברו ושב למנה שלפניו. כעבור רגע שלף מכיסו את הסולארי

ועטה על פניו הבעת אכזבה משכנעת. הוא פנה לאדם המבוגר שישב לימינו: "תוכל להשאיל לי את הסלולארי? הסוללה שלי נגמרה ואני חייב שיחה".

הוא חייג במהירות את מספר הטלפון של הצעיר החרדי: "נתנאל הלל? מדבר ניצן". התנשפות קלה ענתה לו בתגובה. יש סיכוי שהצעיר החרדי החביב כועס עליו. ניצן חייך לעצמו והידק את האחיזה סביב הסלולרי, "מה שלום לוס הסוס?" שאל.

"הכל בסדר, מצוין ממש".

"מעולה, אני שמח לשמוע". השיב ניצן, עיניו בוחנות בעירנות את הרחוב הנשקף מבעד לדלת. העוקבים אחריו יכולים להיות כל מיני אנשים, הם גם יכולים לעקוב אחריו דרך הסלולרי שלו או דרך מכשירי מעקב שונים, הוא עצם את עיניו לרגע, מנסה להמשיך את השיחה בעוד כמה משפטים, מופתע לגלות שהשיחה נותקה בידי הצעיר החרדי.

"אין קליטה, אני שולח הודעה", אמר לבעל הסלולרי בקול מתנצל, מנסה לשלוח הודעה למספר הטלפון של נתנאל הלל, מקבל הודעה חוזרת על כך שהטלפון לא תומך בהודעות.

נו, טוב. כל ההתקשרות עם נתנאל הלל הייתה לצורך הסוואה. הוא רכן במהירות על המכשיר ושלח הודעה למספר הטלפון של מפעילו מהשב"כ: "אני כנראה תחת מעקב, לא יכול להופיע למפגש. תברר פרטים על הדרכוניליאנים, איך ניתן לדעת מי הם? מה עומד מאחורי האמונה בקיומם? בנוסף, אשמח לקבל מידע אודות פרופסור מייקל זינגר, חתנו של רגב ליטמן. תודה!"

הוא שלח את ההודעה, המתין מספר שניות, ומיהר למחוק כל הוכחה לשליחתה.

כשהרים את עיניו, הבחין במבטו של בעל הסלולארי הבוחנות אותו בעירנות. האם קרא את ההודעה ששלח? ניצן חש חוסר נעימות גובר.

הוא התלבט קלות. מה עליו לעשות כעת? לאחר רגע התעשת ופנה למבוגר בשאלה, "איך קוראים לך?"

"שישקו".

התגובה הייתה נדיבה, שכן הלה כבר סיים את הלגימות האחרונות מפחית הבירה והמתין לסלולרי שלו, "אוקיי, תקשיב לי שישקו. אני, כל המשטרה מפחדת ממני", הוא שיווה טון מאיים לקולו, עיניו נצצו בקשיחות, "הטלפון שלך מוחרם מרגע זה ואילך".

האיש התקומם, "מה פתאום? הטלפון הזה חשוב לי! איך שלא קוראים לך, אני גם פוחד מהמשטרה, הכל בסדר".

"לא הבנת אותי. המשטרה פוחדת ממני!!!" הבהיר ניצן.

"נו?"

"אז אתה לא מוסר מילה ממה שכתבתי כאן לאף אחד".

"לא ראיתי מה כתבת", בעיניים של האיש ניכר שהוא היה מעדיף להתקשר למשטרה בזה הרגע.

ניצן החליט לעשות את דרכו במהירות האפשרית לדירה הקטנה בה התגורר, תוך כדי התעלמות גמורה מעוקבים אפשריים.

גם אם אדם כלשהו עוקב אחריו, זה כבר לא משנה לו. הוא יכנס למיטתו ויתכרבל בהמתנה לתשובתו של המפעיל משירות הביטחון.

אולי יצליח להירגע מעט מכל היום הסוער שעבר עליו.

"אתה נראה כמו חתן", אמא שלו בוחנת אותו דקה לפני שהוא יוצא מהבית.

"אני הולך לפגישה".

"עם הבת של המשגיח?"

הוא מהנהן בחיוך נבוך.

"זו טעות, נתנאל הלל. תבין את זה עכשיו, לפני שתתאכזב".

"זו ההצעה הראשונה הרצינית שהציעו לי, אמא. נכון שאין בכלל הצעות?
תגידי את האמת! לא שמעתי שם אחד של הצעה שכזו!"

"תמיד יש הצעות. אבל הסגנון שאתה מחפש רוצות בחור שלומד בישיבה,
נתנאל הלל", אמרה אימו בקול שקול.

"תאחלי לי בהצלחה, אמא. גם ככה אני רועד מפחד".

"יש לך סיבה טובה לחשוש. הייתי מציעה לך לוותר על הרעיון הזה".

"תברכי אותי".

"תצליח, נתנאל הלל, ושהבורא ינחה אותך בדרך הנכונה".

"אמן", נתנאל הלל הסתפק במילות ברכה אלו, ולא התעמק בהן יתר על
המידה. הוא מרגיש נרגש אך גם נבוך לא מעט.

הפגישה התקיימה בביתה של סבתא של חנה טל, אימו של המשגיח הרב
מנשה טל.

"משפחת טלמור" היה כתוב על השלט של הדלת.

"למה החלפתם את שם המשפחה?" זו הייתה השאלה הראשונה ששאל,
לאחר שהתיישב ונטל כוס מיץ ממגש הכיבוד שהסבתא הניחה לפניהם.

"ההורים של אבי מתחזקים, סוג של חוזרים בתשובה. ואבא שלי הגיע
למסקנה ש'טל' נשמע שם משפחה חרדי יותר", השיבה חנה.

"כל הכבוד! כבר נאמר 'במקום שבעלי תשובה עומדים...' רק למה
להסכים לתת סכומי כסף כאלה עבור חתן שלומד תורה?" שאל נתנאל
הלל, "ידוע שזה לא מקובל אצל כל המגזרים. אם כבר לחזור בתשובה, למה
ללכת מלכתחילה לכיוון שידוך שמתעקש לקבל סכומי כסף כל כך גדולים?"
נתנאל הלל קיווה שהוא שואל את השאלות הנכונות. הוא עצמו מרגיש נבוך
לפתע. ההבנה שהוא לא יוכל להיות חתן של המשגיח - חלחלה למוחו אוט

אט. מה הוא עושה כאן, אם הרב טל יעשה הכל כדי לשלם עבור חתן תלמיד
 חכם? לשם מה הוא מעמיד פנים שהוא נתנאל אחר?

"חתן שלומד תורה זו השאיפה שלי", לא הבינה חנה את שאלתו, "חיים
 של תורה הם חיים רוחניים עם משמעות עמוקה. ואני חפצה בחיים שכאלה.
 זו הזכות שלי!"

נתנאל הלל קולט לאיטו שכל דקה שהוא יושב כאן היא סוג של רמאות.
 "אני חושב שיש כאן טעות", אמר לבסוף, "אחיך יוסי דווקא נחמד מאוד.
 אלא שהוא חשב כנראה שאני נתנאל אחר".

"מה זאת אומרת?"

"מה שם המשפחה שלי?"

"כץ?"

"לא. שם משפחתי הוא גרץ. ואני קובע עיתים לתורה, אני לא לומד
 בישיבה", אמר נתנאל הלל בזהירות, "אח שלך פשוט התבלבל, ובגלל
 שהשידוך קרץ לי לא תיקנתי את טעותו. מצטער מאוד".

הוא מרגיש כיצד פניו מסמיקות מרגע לרגע. זה לא קל להיות כנה
 ולהודות בכך שאתה חצי רמאי, ועוד בסיטואציה מביכה שכזו.
 "אההה".

"אני מאוד מצטער, ומקווה שנתי כץ יסכים להוריד מהשבע מאות אלף
 שקל. אני הייתי מוכן להסתפק בפחות, רק שאני לא לומד תורה בישיבה".
 הוא חש שהוא מסתבך ממילה למילה.

"למה אתה לא לומד בישיבה? אתה נראה ממש בן תורה אמיתי", אמרה
 חנה טל.

"יש אנשים שונים בעולם, בעלי יכולות שונות, לא כולם נולדו שווים",
 ענה בהתפלספות קלה, "אני לא מסוגל ללמוד מהבוקר עד הערב".

"תתפלא לשמוע, אבל רוב הבחורים לא מסוגלים והם בכל זאת עושים
 את זה. הרי נאמר 'בתחבולות תעשה לך מלחמה'. כדי לזכות לכתר תורה

צריך להסכים להתמסר וכביכול לוותר, כי אתה לא מוותר באמת, את מה שמגיע לך אתה תקבל בכל מקרה בהשגחה פרטית".

"לי יש בעיה אמיתית", אמר נתנאל הלל, "אולי בגלל שלכל אחד יש את הכלים המתאימים לו, דרכם הוא יכול לממש את הייעוד שלו בעולם".

"נכון, יש משהו במה שאתה אומר", הסכימה חנה, "אם כי אפשר לראות במוחשיות כיצד התורה הופכת את החיים לטובים יותר. זה או שאתה בעליה או שאתה בירידה".

"אולי אחרי החתונה אסכים ללמוד יום שלם, אם אשתי תעודד אותי לכך", ניסה נתנאל הלל, "ממש כמו רבי עקיבא".

חנה חשבה לרגע למה התכוון. "אני מעריצה את רחל בתו של כלבא שבוע, אבל אין לי סבלנות כמו שלה, וזה גם לא מתפקידי".

"אני מבין שהפגישה הזו לא אמורה להמשיך, נכון?" שאל נתנאל הלל, "אני חושב שבחורים כמו נתי כץ לא יסכימו לרדת מהמחיר לדירה", הוסיף בלעג קל.

"קודם נראה אותך לומד את התורה באהבה כה גדולה, אחר כך אתה מוזמן להעביר ביקורת על כל סכום שהם מבקשים", חנה דיברה בתקיפות, "בכל הדורות אבותינו מסרו את כל אשר להם עבור התורה, והדירה הרי עוזרת ללמוד בלי בעיות פרנסה".

"יש לי ביקורת על הנוהג הזה, הבעיה היא שאני באמת לא נמצא ברמה המתאימה, המוכנה להקדיש את הכל עבור לימוד התורה, ולכן אין לי זכות דיבור", אמר נתנאל הלל בקול מתנצל והתרומם, פוסע לכיוון היציאה, "בכל מקרה אני מצטער שלא הודעתי לאחיך שמדובר בטעות, ומאחל לך שתזכי למצוא את המיועד לך משמים".

הוא לא המתין לתגובה מצידה של חנה, ויצא החוצה אל הרחוב השקט, חושב לעצמו עד כמה נפתלים דרכי הנפש, ועד כמה האדם לא יכול באמת לדעת מה טוב עבורו.

פרק 17

"שלום, ניצן. ניסיתי לברר תשובות לשאלות שלך.

לגבי אנשי הדרקון - הדרקוניאנים - לא הצלחתי להשיג מידע רב, המידע שאני כותב לך הוא חלקי בלבד, יתכן שבהמשך יהיו לי פרטים נוספים.

בתקופתו של האסטרוולוג, הפילוסוף והסופר הוגו כריס פוטוס, התפשטה הקונספירציה לפיה ישנם כוחות עלומים הבוחשים מתחת לפני השטח, ורוצים להשתלט על העולם בדרך מסוימת.

הוגו כריס פוטוס היה זה שלקח את השמועות הפרימיטיביות, חקר אותן וביסס עליהם את ספריו. על שמו נקראים האנשים המאמינים בקיומם של אנשי הדרקון בשם 'הוגו-כריסיאנים'.

ההוגו-כריסיאנים החלו לפרוח בשנים האחרונות בעיקר בעקבותיו של אדם המציג את עצמו כ"נוסע בזמן" ומפרסם את אזהרותיו ברשתות החברתיות.

אותו אדם טוען שהוא הגיע לכאן מהעתיד, והוא מזהיר את האנושות מפני מאורעות שונים. עוקבים רבים ציינו את תיאוריו כזהים באופן יוצא דופן לתחזיות של הוגו כריס פוטוס.

לפי התיאוריה, הדרקוניליאנים הם שליחיו של הדרקון הכחול שחי במעמקי האוקיינוס ומקיים אינטראקציה עם חיזורים, שמקום מושבם המרכזי הוא מתחת לפני המים.

כמה מילים על הוגו הפילוסוף, שיתנו לך הבנה מה רבה השפעתו על מאמיניו: הוגו כריס פוטוס נחשב עוד בדורו לאגדה מהלכת. מלבד היותו פילוסוף מתבודד ואסטרולוג מחונן, הוא ניחן בכישרון כתיבה מיוחד שנתן לדבריו תפוצה נרחבת ומשמעותית.

הוא חי באיטליה של טרום ימי הביניים, ודבריו זכו להכרה נרחבת. במידה רבה הם הקדימו את עולם המדע כפי שהוא מוכר לנו כיום.

ספרו המפורסם ביותר הוא הספר 'אסטרולוגיה עתידית'. ספר זה זכה להיות מתורגם לעשרות שפות והגיע גם למקומות נידחים ברחבי העולם.

על פי דבריו, שזוכים לאחרונה לשיח נרחב בקרב מאמיניו, קיים במעמקי האוקיינוס דרקון כחול, שעתיד להורות לשליחיו להילחם כדי לשלוט על העולם.

לפי דבריו, כדי לזכות בשלטון אמורים להתרחש מספר תנאים:

התנאי המרכזי הוא שמנהיג עולמי חדש ישלוט באותה תקופה על העולם. המנהיג אמור להיות רווק. שמרן בדעותיו, עצמאי וחברותי אך בודד.

הכלה של המנהיג הזה - וזה נתון מעניין מאוד - צריכה להיות ירושלמית מדורי דורות.

נתון מעניין נוסף הוא, שלהוגו כריסיאנים יש אמונה בדבר 'מלחמה אחרונה' שתתחולל במועד מסוים, ועליהם להיות מוכנים לקראתה.

האמונה ההוגו כריסיאנית טוענת שברגע שאותו האדם הנבחר יוכתר למנהיג, ידעו הדרקוניליאנים שהגיע הזמן להפוך אותו לאיש דרקון וישלטו באמצעותו על העולם. הדרך היחידה להילחם בתוכנית של הדרקוניליאנים היא לחתן את המנהיג החדש בשנה הראשונה למנהיגותו. בדרך זו ניתן לשלוט על תוכניתם של הדרקוניליאנים.

עד כאן בינתיים המידע שיש לי על עולמם הקונספירטיבי ההזוי של ההוגו-כריסיאנים.

לגבי המידע שביקשת אודות מייקל זינגר, חתנו של רגב ליטמן:

מייקל זינגר הוא פרופסור ממוצא יהודי-אמריקאי, ביקר בארץ מספר פעמים לפני שעשה עליה.

אשתו, מאי, היא הבת הגדולה של ליטמן. הם מתגוררים ביישוב "רומית" הנמצא מערבית לבית שמש. לבני הזוג יש שני ילדים.

פרופסור זינגר משמש כמרצה בכיר במספר אוניברסיטאות ומכללות. הוא מוכר כאדם נעים וחברותי, אין עליו מידע נוסף.

עד כאן לבינתיים".

ניצן עבר לדף השני, בו נכתבו מספר שורות בלבד:

"אם אתה חושש כל כך עד כדי שלא יכולת לבוא למפגש, מסתבר שעליך לשכוח משירותך בביטחון למשך תקופה מסויימת. תיכנס לתוך הפעילות שלך ותנסה לרכוש את אמונם. תעבוד עבורם באמת ותחזור אלי עם מידע איכותי.

נקה את הסלולרי שלך מכל הוכחה שאתה עובד איתנו, ומוטב שתחליף את מכשירך.

בכל שאלה אני כאן לרשותך".

ניצן סיים לקרוא ונשך את שפתו התחתונה. המילים הללו נפלו עליו בהפתעה, הוא צריך להבין מה הולך פה.

בצעדים קטנים ניגש לכיוון מיטתו והתחפר שוב בתוך השמיכה.

הוא צריך להירגע. עליו להבין מה הולך כאן.

ואין לו כוח לשום דבר.

על הצג הופיע מספרו של יוסי טל, ונתנאל הלל מצא את עצמו מתלבט אם לענות לו.

הוא נכנע לצלצול העקשן וענה בזהירות, מכין את עצמו לתרחישי תגובה אפשריים.

יוסי יכול לצעוק עליו, ללעוג לו, לומר שהוא נוכל.

והוא יכול להתגבר על זה.

"כן?"

"מדבר יוסי. מה שלומך, נתנאל הלל?"

קולו של הדובר נשמע רגוע ואפילו חביב. נתנאל הלל נושף אוויר לאיטו.

"הכל מצוין".

"יופי".

שתיקת מבוכה קלה. "רצית משהו? לצעוק עלי? לומר שאני רמאי? אני מוכן לספוג כל גערה, יוסי. מתבייש מעצמי מאוד".

"לא, נתי, הכל בסדר. לאמיתו של דבר אני מתקשר אליך כדי להביע את הערכתי כלפיך".

"הסבר".

יוסי צחק, "אני מעריך אותך שלמרות שרצית את השידוך לא המשכת להטעות אותנו, אלא הסברת יפה ובכנות את המניעים שלך. לא היית צריך להעמיד פנים מלכתחילה, למרות זאת יפה מאוד שהודית בטעות".

"אוקיי, אם אתה אומר ככה, אני שמח. יצאת גדול עם תגובה מפרגנת שכזו".

"לא רק אני חושב ככה, גם אבא שלי. והוא רוצה לפגוש אותך, נתי".

נתנאל הלל שתק לרגע ארוך ואז הגיב בקול נמוך: "די, מה פתאום? אני לא מסוגל! מה כבר יש לו לומר לי?" קולו עלה מעט כשאמר: "בטח

הוא יביא לפגישה כמה בריונים שירביצו לי כהוגן". למרות שהוא אמר את הדברים כבדיחה, הוא לא היה בטוח שזה לא מה שיקרה.

ככל שהוא חושב על כך, הוא מבין שבהחלט לא היה צריך לרמות את המשגיח ובני ביתו, ולא משנה עד כמה הוא התלהב מהשידוך.

"שידוכים זה משמים, נתי. אבא שלי רוצה להכיר אותך, אולי הוא ימצא עבורך שידוך מתאים. אמא שלי מורה בסמינר".

"אהה, יפה. ובטח תקפיד לספר לכולם שהתחזיתי לבחור מתמיד", אמר נתנאל הלל בציניות.

"לא, ממש לא. ואתה בכל מקרה מוזמן לדבר עם אבא שלי אחרי תפילת מנחה, בישיבה".

הרב מנשה טל עשה רושם של אדם שקול אך גם סקרן. הוא הוביל את נתנאל הלל למשרד הישיבה, ושוחח איתו ארוכות, מנסה לתהות על קנקנו.

אם בהתחלה מרגיש נתנאל הלל מתח וחוסר נוחות, הסתבר לו עד מהרה שהרב טל דווקא התייחס להתחזות שלו כסוג של מעשה קונדס שצריך להתייחס אליו בביטול.

"הבת שלי אמרה שאתה בחור טוב, נתנאל הלל, ושמגיעה לך הצעה מתאימה. אשמח לסייע לך".

כעבור רבע שעה, כשנתנאל הלל עשה את דרכו חזרה לבית, הוא שם לב שבסתר ליבו קיווה שהמשגיח יגיד לו: 'אתה מוצא חן בעיני למרות שאתה לא מתמיד, ואני חושב שאתה מתאים מאוד לבת שלי'.

זה לא קרה. ונתנאל הלל התפלא על תחושת האכזבה שחש.

רם תבור, עוזרו של דגני, נשען על המשקוף בכניסה ללשכה ושוחח בעירנות עם עצמו.

כשמוטי התקרב הוא הבחין בקצה של אוזניה באוזנו.

"אני יכול לבקש בקשה חשובה, תבור?" אם הלה עסוק בשיחה זה מעולה, ככה הוא לא ישאל שאלות מיותרות.

"בכיף", רם מודיע לאוזניה שיש לו עניין חשוב. מוטי נאנח לעצמו. מה הטעם לבקש בקשה כשהוא עצמו לא מבין את ההיגיון שבה.

"תרשום לי את המייל של דגני, רם. אני צריך להעביר לו חומר חשוב בנושא האנטנות".

"תודה, מוטי, אולי יותר מאוחר. כרגע אני לא צריך חומר על האנטנות". רם השתדל להישמע חביב, אך עיניו הביעו קוצר רוח מסוים. דמותו של ניצן הופיעה מול עיניו של מוטי וגרמה לו לא להרפות.

"אתה אולי לא צריך, זה הרי לא למייל שלך, כמובן. אני מניח שדגני מאוד ישמח לקבל את החומר. זה יעזור לו במאבק".

הבעת פניו של מוטי שידרה ייאוש. והיא זו שהשפיעה על רם להיכנס רגע למשרד ולהעתיק מהמחשב את כתובת המייל.

"אני סומך עליך. זה לא להעברה, כמובן. חסר לנו להיות מוצפים במיילים. גם לא בנושא האנטנות", אמר.

מספר דקות לאחר מכן הופיע בלשכה של דגני אורח לא קרוא.

"נעים מאוד, שמי יוגב מלול. כמו שאפשר לראות אני מאבטח כאן בכנסת. אתה רם, העוזר של דגני, נכון?"

"כן, מה אפשר לעזור?"

"רציתי לשאול אם החרדי שנכנס לפה דיבר איתך?"

"זה מוטי, העוזר של צביאלי".

"חשוב לי לדעת מה הוא אמר".

רם מצא את עצמו צוחק בקול, מביט ביוגב בעניין, "למה אתה רוצה לדעת?"

יוגב שתק לרגע, שוקל מה תהיה התגובה שלו. אנשים לא נוהגים לשחרר מהר מידע, מצד שני הוא רוצה להבין מה הולך פה.

"אתה לא חייב לענות לי. רק תחשוב אם היה משהו מוזר בהתנהגות שלו, בקשה מוזרה".

בקשה מוזרה? רם חשב מעט. "אם נראה לך שהעובדה שהוא ביקש את המייל של דגני היא בקשה מוזרה, אז כן, זו הייתה בקשה מוזרה".

"הוא ביקש את המייל של דגני?" קולו של יוגב הביע אכזבה קלה.

"כן".

"למה? מה הסיבה?" יוגב קיווה שהעוזר של דגני לא יחליט שהוא נכנס לעניינים לא לו.

"דגני מעביר חוק נגד האנטנות, ומוטי רוצה לשלוח לנו מידע בנושא". רם פתח קלסרים בתנועות מהירות, בלי מטרר. יוגב קלט את קוצר הרוח שהפגין.

"שוב האנטנות?" יוגב חשב בקול, עיניו סקרו את הלשכה. מעניינים הח"כים, הלשכות שלהם עושות רושם סגפני למדי.

"טוב, רם, תרשום את המספר שלי. אם אתה מרגיש שאתה נתקל במשהו חשוד או לא סטנדרטי תדווח לי. לאחרונה שמתי לב שיש התנהלות לא שגרתית סביב המשרדים כאן".

מוטי נכנס ללשכה והתכוון להניח את כתובת המייל במקום בטוח. למרבה הפתעתו הוא קלט שהפתק איננו.

הוא מיהר לצאת למסדרון. מביט לכל הכיוונים ולא רואה דבר. בבהילות נשא את עיניו, נראה לו שהוא מבחין במנקה הפונה שמאלה. הוא מיהר לרוץ אחריו. כשהגיע לשם הוא כבר לא הבחין בו.

איפה הוא יכול למצוא את הדף החשוב עם כתובת המייל? למה קורה לו כזה דבר? נראה שאין לו מזל עם ניצן והבקשות שלו.

הוא הרהר בדבר והחליט לפנות לחדר האבטחה.

המאבטח היה אדיב ונענה לבקשתו להריץ את סרט הצילום לזמן המשוער בו יצא מהלשכה של דגני. את הפתק לא רואים, אך אפשר לראות בבירור את המנקה מתכופף ומרים משהו מהרצפה. יתכן שמדובר בדף שלו.

"איפה המנקה עכשיו?" שאל את הצעיר המשועמם.

"פחות חשוב איפה המנקה, יותר מעניין לדעת היכן הוא מניח את שקיות הזבל שהוא אוסף", חיווה המאבטח את דעתו.

"טוב, אתה יכול לכוון אותי? מדובר בפתק חשוב".

"אני עצמי לא יודע. לך תחפש את המנקה, הוא יוכל לומר לך. אני מבחין בו ליד המליאה".

"תודה", מוטי מיהר לכיוון המליאה, נתקל במנקה היורד לכיוונו.

"תגיד לי, אולי הרמת דף מהרצפה, ליד הלשכה של צביאלי? חשוב לי מאוד".

"לא הרמתי נייר ולא דף", ענה לו האיש קצרות והמשיך בעבודתו, "יום טוב לך".

מוטי מרגיש תחושת ייאוש קלה המזדחלת ועולה בו. לך תבקש טובה מטיפוסים אנטיפטים חסרי אהדה אנושית.

הוא שב ללשכה. מכניס את ידו לכיס ונתקל בפתק כלשהו.

את תחושת האושר האדירה שפקדה אותו ניתן להשוות לתחושת האדם הזוכה בהגרלה על סכום כסף גבוה. "זה פה! זה פה!" צעק לעצמו בשקט, מניף את הדף אל על וממהר לייצר מספר עותקים לכתובת המייל המתעתעת הזו.

כשנתנאל הלל הגיע, הוא התפלא לראות את מוטי שרוי במצב רוח מרומם מאוד. נתנאל הלל עצמו שידר דכדוך קל.

היומיים שעברו עליו גרמו לו לתחושת מצוקה קלה. השידוך שלא יצא לפועל והמבוכה והמחשבות שלו סביבה, לא גרמו להתמודדות עם לוס הסוס להיות קלה יותר. הוא נאלץ להתמודד עם תחושת עצבים וחוסר אונים פנימי בתוך הלב, וגם עם העבודה הפיזית שלא הורגל בה.

בלי שהתכוון לכך, תשומת ליבו התמידית נתונה לסוס החום שנמצא בחצר הבקתה בפאתי השכונה וצריך תחזוקה שוטפת.

ניצן עומד מאחורי הטלפון ומחלק לו הוראות מרחוק: לקנות כמויות מזון בחנות מרוחקת, לשאת דליי מים, לנקות את החצר.

פעם אחת בלבד הגיע ניצן והדגים לו כיצד להאכיל את לוס ואיך לדאוג לתחזוקה שוטפת של האיזור.

כשנתנאל הלל ביקש 'סיבוב' על הסוס, ענה ניצן תשובה לא מחייבת, והודיע שמה שבאמת חשוב זה לדאוג לרווחתו של הסוס.

נתנאל הלל הסכים איתו ברוחב לב, הוא באמת דאג לו ככל יכולתו. על אף זאת, כשהוא בא כעת ללשכה של צביאלי כעבור יומיים של עבודה מתישה, הבחין מוטי מיד שמשוה לא כשורה.

"למה אתה נראה ככה?"

"איך?"

"לא יודע להגדיר, אתה נראה שונה!" מוטי תר אחרי הגדרה נוספת ולא מוצא. נתנאל הלל בחור חביב, אך כעת הוא נראה עצבני ומעט עוקצני. "אתה רוצה לשתף אותי? בשמחה אשתדל לסייע".

נתנאל הלל התלבט מספר רגעים בינו לבין עצמו. ניצן הורה לו לא לספר למוטי על הסוס. מצד שני, הוא יכול לספר בלי לציין את שמו.

"יש משוה שקצת מטריד אותי בימים האחרונים", אמר, "אדם אחד ביקש ממני טובה, יש לו סוס והוא חיפש מקום להניח אותו לזמן מה".

"סוס אמיתי?" מוטי נראה נדהם.

נתנאל הלל חיך לראשונה.

"אבא שלי נכנס לתמונה, הצליח להשיג עבורו את המפתחות לחצר של חושן".

דממה קלה ענתה לו בתגובה, מוטי סידר לעצמו בראש את הדברים.

"כל היום אני מקבל שיחות מהאיש הזה. לתת לסוס אוכל, לתת לו לשתות שזה אומר לסחוב דליים של מים. אני מרגיש כמו שואב מים בעיירה. בעוד הסוס רק מסתכל עלי ולא אומר תודה", אם נתנאל הלל מסוגל להתבדח זה טוב.

מוטי חיך.

"והכי גרוע זה לנקות את הלכלוך, מרגיש כמו עבד. פוי! זהו, אני מרגיש מיואש מכל הסיפור".

מוטי הקשיב באהדה.

"והכי הפריע לי, זה כשביקשתי ממנו לרכב על הסוס והוא לא הסכים".

איזו חוצפה! מחשבותיו של מוטי נדדו לכל כיוון במטרה לדעת כיצד לסייע לנתנאל הלל. הטוב ביותר זה לומר לו: "תפסיק לעזור לכפוי טובה הזה, אל תענה לו לטלפונים!" הוא אכן רצה לתת את העצה הזו, אך הוא שתק.

התיאור הזה מזכיר לו לפתע מישהו שהוא מכיר מקרוב, כל כך מקרוב. האם הוא מדמיין?

הוא לוקח פיסת נייר וכותב עליה את השאלה הבאה: "האם לבעלים של הסוס קוראים ניצן?"

הבעת פניו של נתנאל הלל מבהירה לו שהוא צדק בהשערה שלו, אך הוא לא מצליח לשמוח בכך.

פרק 18

תערובת הרגשות שגאתה בו הייתה מפתיעה בעוצמתה. ניצן לא התכוון אליה.

חושך ואור, שמחה ומצוקה. הוא על הגל, עולה ויורד, הלב שלו סוער, הולך בעיניים עצומות אחר מחשבותיו.

הוא חש רתיעה מהדרכון הכחול, בה בעת שהוא מבין שמדובר בדמיון, אלא שהתחושה לא מוכנה להיכנע למציאות. הפחד חזק יותר.

"תירגע, ניצן", הוא מנסה לדבר עם עצמו. "בטח אתה מרגיש חשש בגלל שפיקארד החליט לנתק קשר בתקופה הקרובה".

השיח העצמי סייע לו למשך זמן קצר. התחושות גוברות על השכל.

הוא החליט להתקשר לאימו, "איפה אתם? מה שלום אבא?"

"אבא בסדר, כנראה יצטרך שיקום. מה איתך ניצן? הסתדרת עם לוס הסוס?"

ניצן רצה לשאוג בתסכול. אפשר לחשוב שלוס הסוס שווה משקלו בזהב.

"הכל טוב. לוס סבבה, אוכל טוב, ישן טוב, בריא כמו שור!" הוא לא טרח להסתיר את הסרקזם שבקולו.

"חסר לך שלא". המילים הללו היו הקש ששבר את גב הגמל. ניצן נשך את שפתיו, מתאפק לא לצרוח בתגובה.

"אני יכול לבוא לבקר את אבא?" שאל לבסוף בקול ענות חלושה.

"בוא. רק תשאיר את לוס במקום בטוח, כן?"

"מקום הכי בטוח שיש". אמר בקול מבטיח, רוקע קלות ברגליו, מתפלא על עוצמת הרגשות שחש.

לשב"כ יש שירות פסיכולוגי לסוכניו, רק שהוא לא יכול לבקש כזה דבר, הוא לא נחשב לסוכן רשמי.

"טוב, תבוא, ניצן", קולה של אימו התרכך מעט. האם הוא שומע נימה אימהית בקולה? הוא חש לחות חשודה בעיניו.

"אני יוצא עכשיו, רק תני לי מיקום מדויק", סיכם את השיחה.

מסעדת "מלח הים" שוקקת חיים בשעות הצהריים.

לצד שולחן צדדי יושב סטיבן, צעיר שנראה כמו איש עסקים מצליח. על השולחן לפניו מונח מחשב נייד, בו הוא שקוע רובו ככולו, תוך כדי שהוא אווז בעט יוקרתי למראה. כשהמלצר פונה אליו לקחת הזמנה, הוא מבקש מים בטעמים לצד המבורגר וצ'יפס.

האוכל הוא הדבר האחרון שמעניין אותו, עיניו סוקרות בדקדקנות את הנוכחים במסעדה.

"נראה לי שאני מזהה את מוטי מאירי, אם כי הוא נראה מחופש", מלמל לתוך הסלולרי שלו בקול מהיר ושקט, "ברגע שהפרטנר שלו יכנס - אשלח לך תמונה".

מתן נכנס למסעדה בצעד מהיר, תר בעיניו אחר בן דודו ולא מזהה אותו בין הפרצופים הרבים הנמצאים במקום.

לקח לו דקה ושתיים לקלוט שהאיש שחובש כובע קש בעל שוליים רחבים הוא מוטי.

מתן מיהר להתיישב, חש חוסר נעימות גובר. התחפושת נראית בעיניו כהגזמה שמקורה בסיפורי בלשים.

"הכל בסדר איתך, מוטי? למה אתה מסתתר? ממ? אינך מגזים?"

מוטי חייך חיוך מתוח והרים מעט את הכובע.

"לא יודע, מתן. אני בטוח שאני מדמיין. מצד שני, ניצן הוא אדם מאוד אמיתי והוא איים עלי, כך ששום דבר לא יפתיע אותי".

מהשולחן בקצה המסעדה כיוון סטיבן את העט, בו שרבט עד כה פסים בלוגו שעל המפית, אל עבר פרצופו של מתן. הוא לחץ על כפתור נסתר מספר פעמים ומיהר לחבר את העט בחיבור יו. אס. בי. למחשב הנייד, שולח את התמונות אל הבוס.

"ניצן? מי זה ניצן? ואתה בטוח שאתה רוצה לשוחח פה? אם יש אחרים מעקב, הוא יכול להתבצע ביתר קלות כאן במסעדה", מתן מיהר לדבר, מוחו האנליטי מנסה להבין מה קורה פה ומה התפקיד שלו בכל הסיפור הלא ברור הזה.

"אני לא בטוח בכלום! יתכן שאתה צודק, נצא מכאן עכשיו". מוטי קרא למלצר וביקש לשלם עבור בקבוק הסודה שהזמין.

הם מיהרו לצאת החוצה. מתן הביט לרגע לאחור, מבטו נתקל בסטיבן העוקב אחריהם בעירנות שקטה.

המהירות בה הסיט סטיבן את המבט, בתוספת העט אותו מתן מזהה כמצלמה פוטנציאלית, מהווים הוכחה עבורו שיש סיבה לתחושת הרדיפה שמוטי משדר.

הם מחליטים לשוחח תוך כדי הליכה. מתן מוטרד, משתדל להאזין בתשומת לב מלאה לדברים של בן דודו, אך מחשבותיו בורחות שוב ושוב אל עבר הצעיר שישב שם בשולחן צדדי וגילה בהם עניין יוצא דופן.

שמו המקורי הוא דור פיקא. אחד ממפקדיו, טיפוס קפדן, נהג לקרוא לפיקודיו בשם משפחתם תחילה. עם הזמן התרגלו כולם לקרוא לו פיקא דור, מה שהפך עד מהרה ל'פיקארד'.

כשעזרי נכנס לחדרון הקטן ששימש את פיקארד כחדר עבודה נוח ונטול מפריעים, היה הלה עסוק בשיחת טלפון תוך כדי עיון במפה כלשהיא. הוא מיהר לסיים את השיחה.

"כן, עזרי רצית משהו?"

"אני כאן בקשר לחקירה שבאחריותך", עזרי התיישב בלי הזמנה, "יוגב מלול, המאבטח בכנסת". פיקארד, אדם ממוצע קומה ורזה שתלתליו גורמים לו להיראות תמים מכפי שהוא באמת, מרגיש בכאב ראש ההולם ברקותיו למשמע הדברים.

"יוגב, יוגב", מבטו טייל בחלל החדר, "מכל כיוון יוגב. מה הולך פה? מה באת לחדש, עזרי?"

עזרי חש מבוכה קלה, הוא חיפש מה לומר וכשלא מצא תגובה מתאימה אמר: "תקשיב לי, פיקארד! אני מעריך מאוד את יכולת המודיעין והמעקב שלנו, אתה יודע שאני חלק חשוב במערך הזה, אבל במקרה של מלול אני בטוח שיש כאן טעות מצערת. אני מכיר את הבחור אישית."

"אני יכול להניח שהוא פשוט בא אליך וביקש ממך לברר מה קורה עם החקירה בענייננו?" השאלה נשאלת בלעג אדיש. יש לפיקארד סבלנות.

"לא, הוא לא פנה אלי. מהסיבה הפשוטה, שהוא לא יודע שיש חקירה."

"איזו ציפור קטנה באה ולחשה לך?"

"לא, לא ציפור ואפילו לא פרפר. סתם בדקתי במאגר המידע".

"מי המשועמם שיבדוק סתם את המאגר". פיקארד מכעיס אותו כהוגן. עזרי מבין שאין לו ברירה. "אתמול ביקר יוגב מלול בביתי עם סיפור על טיפוס חשוד שהגיע לכנסת וביקש לבדוק עליו פרטים. מובן שהכנסתי גם את שמו של יוגב לבדיקה, כמו בכל חקירה שאני עורך".

סבר פניו של פיקארד נעשה רציני מרגע לרגע. הוא שתק למספר רגעים ארוכים, אחר התנער ואמר, "הסיפור מקבל כעת תפנית מדאיגה לא פחות. אני מניח שלא פנית אליו מאז שהוא ביקש ממך עזרה".

"נכון".

"והוא לא פנה אליך".

"גם נכון".

"אפשר לשער שהוא רוצה לבדוק מה אנחנו יודעים עליו. תעשה עבורו את הבירור שהוא ביקש, עזרי. דבר איתו רגיל לגמרי. אל תיתן לו להניח שהוא מוכר לנו. מדובר בפרשיה רצינית. אני מצפה ממך לשיתוף פעולה מלא".

"גלעד מורי אמר שמדובר בעוזר של שגרירות דילנד. על פניו נשמע שמדובר בסיפור פשוט לגמרי".

"לא מדובר בדילנד ולא בשגרירות. אלו רק מקומות כיסוי, עזרי. מילאן בלאץ הוא תמנון ערמומי רב זרועות והארגון שלו מסווג מאין כמותו. אני סומך על הבנתך".

"ארגון מסווג? תמנון? אשמח שתפרט לי מעט יותר", אלו הרגעים בהם עזרי חש צער שהוא לא עובד בתור זבן בחנות, למשל.

"אנחנו לא יודעים פרטים רבים. ממה שאנחנו יודעים מדובר בארגון בשם 'שחרור עולמי'. השאיפה שלו היא לפרק את כל ההיררכיה שיש בעולם ולתת לאזרחים חופש מלא".

"נשמע כמו כל ארגון שלוחם למען הערכים שלו".

"במקרה שלנו מדובר באמצעים פסולים למען מטרה שנויה במחלוקת. יש להם שיטות לא חוקיות וקשרים עם גורמים אפלים. הנציגים שלהם פועלים עבורם בכתות במזרח הרחוק, בארצות עוינות, במקומות בהם השלטון המקומי חלש. אנחנו מקבלים מידע שוטף מהמוסד בנוסף לשיתוף פעולה עם ארגוני ביון בינלאומיים".

"אז מה הוא עושה כעוזר שגריר?"

"סיפור הכיסוי שלו. הוא אפילו לא יליד דילנד".

"אם כך, נשאלת השאלה: למה שיוגב יהיה בקשר עם ארגון חתרני שכזה?"

פיקארד מביט לתקרה, עוקב אחר עכביש דמיוני, "עשה לי טובה, עזרי. תן לו מידע כלשהו ממה שביקש, ואל תרמוז לו מילה על כך שיש אחריו מעקב".

"הפרקליטות הורתה לפתוח בחקירה נגד ראש הממשלה שגב רובין, החשוד בקבלת דבר במרמה ובשוחד", הכותרת בעיתון רעדה מול עיניו של מילאן, הוא עצם את עיניו לרגע, מתקשה להכיל את גודל המעמד.

הפרקליטות נגד ראש ממשלת ישראל! איזה משחק שח-מט מרתק מתחולל מול עיניו!

וכמה נפלא להיות זה שיודע מה עומד מאחורי הכותרת הנכספת הזו.

אף אחד מאנשי הציבור ואנשי התקשורת, וכמובן גם הציבור עצמו, לא משער את המאמץ האדיר שהשקיעו גורמים עלומים כדי להגיע ליום הזה, בו יש התעניינות תקשורתית רחבה סביב ענייני הפלייליס של מנהיג המדינה.

ברגע שהמנהיג יגיע לבתי המשפט ויאלץ לעמוד מול פרצופם חמור הסבר של השופטים בעניינו, דבר לא יוכל לעצור את האיבה שתפתח מתחת לרדאר בין שתי הרשויות החזקות בישראל.

הדבר היחיד שארגון 'שחרור עולמי' יאלץ לתחזק כדי לשמור על איזון שיוביל למהפך, זה פרקליטות עצמאית, חזקה ונחושה.

מילאן חיכך את כפות ידיו מבלי משים.

עיניו התכסו במבט מעורפל. כמה עבד כדי להגיע לרגע הזה, תחילתה של אנרכיה מפוארת קרובה מאי פעם.

פרק 19

מספר גברים צוחקים ומתבדחים בקולי קולות.

ניצן סקר אותם בהשתוממות.

אבא שלו, נתמך על ידי מספר כריות נוחות, השתדל לא לצחוק בקול, כנראה בגלל שכל תזוזה גרמה לו לכאב.

האנשים ישבו סביבו והעלו זיכרונות מימים עברו. ניצן חש תחושת קנאה, והבין היטב מאין היא באה.

כשהוא יהיה בגיל של אביו, ספק אם מישוהו יבוא לבקרו במקום כלשהו.

מבלי משים, דמעה שקופה נצצה בעינו.

הוא הולך ונהיה רגשן יותר ויותר. זה לא מוצא חן בעיניו, אבל אין לו אפשרות אחרת. הוא אנושי, וככה זה - הוא חווה קשת של רגשות.

אבא שלו הבחין בו וקרא לו להתקרב. ידידיו של אביו סקרו אותו במבטים מתפעלים.

"ניצן? מה שלומך?" טפחו לו על הכתפיים, והוא - כל טפיחה גרמה לכתפיו לשוח יותר ויותר.

הוא ניגש לאביו, בירר בשקט כיצד הוא מרגיש.

אביו בחן אותו בעיניים חודרות. "אני מרגיש בסדר. אתה לא נראה לי רגיל, ניצני. אני צודק?"

כינוי החיבה מצידו של אביו ריגש אותו. הוא התנשם עמוקות ועפעף קלות, אבא שלו בחן אותו ממושכות.

"אני מרגיש מעולה", קולו בגד בו, הוא קיווה שאבא שלו לא שם לב לכך, אך הבין בסתר ליבו שמדובר בתקוות שווא.

אבא שלו לחץ את ידו, מנסה להזרים בו כוח, "אני שמח שאתה פה", עיניו חלפו על פני ידידיו שבאו לבקרו, מתעכבות על החבר שישב בצד.

"ניצני, הכר את ילקוט, חברי מילדות".

ניצן חיך לראשונה, "ילקוט?" הגה את השם בשעשוע קל.

"ילקוט זה כינוי שהוא סוחב איתו מהיסודי, שכחתי את שמו האמיתי", אבא שלו חיך, "נראה לי ששמו האמיתי הוא בנימין אבני, נכון, ילקוט? הוא נמצא איתי כאן במשך מרבית שעות היום, מזכיר לי חוויות ילדות נשכחות".

האיש התרומם מהכיסא וניגש לניצן, לוחץ את ידו ממושכות, "נעים מאוד ניצן, שמי בנימין אבני, פסיכולוג קליני בהכשרתי". מבטו של האיש היה יציב ועוצמתי.

"תרצה שנדבר קצת, ניצן?" שאל הפסיכולוג, "בוא איתי קצת, נטייל בחוץ, אני רוצה לשוחח איתך".

ניצן חש שהוא נגרר אחר האישיות הכובשת של בן שיחו, הוא הפנה מבט שואל לאביו, וזה מיהר לאשר לו בהנהון קל.

כעבור מספר רגעים הוא מצא את עצמו פוסע לצד בן שיחו על גבי אבני חצץ בפארק סמוך, מאזין לדבריו ומנסה להשיב על שאלותיו, חש

רווחה שיש מישהו שמקשיב לו והתפלא לראות עד כמה כל מילה מעניקה לו מזור ועידוד.

"במה אתה עוסק, ניצן?" השאלה הייתה מפתיעה, וניצן שלח לעבר בן שיחו מבט מהיר, שלא נעלם מעיניו.

"אני?" התנשם עמוקות, חושב מה לענות.

בדרך כלל נהג לענות לשאלה מעין זו תשובה בלתי מחייבת כמו: 'סטודנט', או 'איש שלחיות'.

אך כעת, השיחה הלבבית והכמעט חברית עם האיש שאביו כינה אותו בכינוי המשעשע 'ילקוט', שיחה בה הלה התעניין בו ונתן לו לחוש לרגעים מספר שהוא מלך העולם, גרמה לו לחוש שהוא אינו יכול לפטור אותו בתשובה כזו.

הוא גמגם לרגע, "אני... המ... סתם, לא משהו מיוחד". הוא נשף אוויר לאט, חש הקלה שלא שחרר מידע מיותר לאוזני ילקוט, או בשמו האמיתי הפסיכולוג הקליני בנימין אבני.

"שב ניצן, תראה איזה מקום ישיבה יפה למעשנים בנו כאן, אתה מעשן?" השאלה נשאלה כבדרך אגב, ניצן התיישב וענה בלי לחשוב: "כן, המון".

אבני הניח את כף ידו מעל מצחו של ניצן ואמר בקול סמכותי, אך רך ואנושי, "אתה לא צריך לעשן, סיגריות זה ריח לא נעים, זה דחיה חברתית, זה חוסר הצלחה בעבודה, אין סיגריות יותר. בלי סיגריות אתה מוצא את עצמך, מוצא אושר, בלי סיגריות אתה מצליח בכל דבר".

ניצן נע על מקומו בחוסר נוחות.

"עכשיו קח סיגריה, תעשן", הורה לו אבני.

ניצן נטל סיגריה לידו וניסה לעשן. תחושת דחיה עזה התעוררה בו והוא זרק את הסיגריה בתיעוב.

"זה מגעיל. אני לא מעשן יותר", סינן בזעף.

אבני עמד מולו, חיוך זוהר מכל תווי פניו.

חודשיים קודם, הודו

פסגת אהדרשיני נצצה אליו בדמיון עוד כשהיה בדלהי. לאחר ששמע ממדריך מקומי תיאור על אופי המקום. "לומדים שם כיצד להגיע לתודעה גבוהה. חומר זה סבל, בעוד שרוחניות היא הארה עצומה", אמר לו המדריך, "אתה יושב וחושב, עוקב אחרי נשימותיך ומתחבר לעצמך".

"ויש לזה תכל'ס?" התעניין צעיר ישראלי נמרץ שהאזין אף הוא להסבר.

"מה?"

"תכלית. מה התכלית לכל זה?"

"לבודהיזם אין תכלית, חוץ מזה שאתה מגיע להארה". ענה המדריך.

חבריו למסע נשמטו מהמדריך ותיאוריו. רק ניר התעניין יותר. בתוך ליבו הוא חש חוסר שקט פנימי, כזה שיכול לגרום לו למוטט סלעים ולכבוש הרים כדי להשקיט אותו. כך שבעוד ידידיו התעניינו אצל יודעי דבר איך לצאת לטיול רגלי בן מספר ימים, הוא חשב על אהדרשיני - ההר המקודש הנמצא סמוך להאן - ומעייניו היו נתונים רק בו.

השאיפה של ניר מאז ומעולם הייתה להגיע לפסגות. הוא חלם לחוש את הקסם המרחף אי שם בין שמיים לארץ, במקום בו עננים נוגעים בהרים והופכים אותם למטושטשים וחסרי הגדרה. בתוספת התיאור של המדריך, נראה לו טבעי ביותר לצאת לדרך.

לאמה (נזיר) מאניש קיבל את פניו בבקתה בפאתי העיר האן. חיוכו חסר שיניים, וגופו הרזה חזק באופן מעורר התפעלות.

"מי שרוצה להגיע לפסגה, צריך ללכת קודם לכן ללאמה", הסביר לו מספר רגעים קודם תושב בעל תווי פנים הודיים. ניר היה עייף מהמסע עד לכאן, ובכל זאת זירז את צעדיו והגיע לבקתה, נוקש על דלתה במהירות.

הדלת נפתחה כעבור רגע. האיש בעל הגלימה הכתומה הזמין אותו פנימה והאזין לאנגלית הרהוטה שבפיו.

"מאיפה אתה?"

"מישראל".

אישוניו התרחבו בעניין. "אני מכיר ישראלים. אם תרצה אקח אותך לכיוון ההר המקודש, ללאמה בושו יש שם שיעורים במדיטציה, רק קח בחשבון שקשה מאוד להגיע לשם".

"כמה קשה?" מבטו של ניר מביע השתוקקות וחיות תוססת, דמיונו נכסף לחוויה רוחנית אדירה, כזו שתמלא את הריקנות השוכנת בליבו.

"ההר תלול מאוד, רוחות עזות מכות בפניו של מי שמנסה לטפס. ככל שאתה עולה יותר, יש אתגרים קשים יותר". הסביר לו הלאמה, "האבק נכנס לעיניים, יש מקומות בהם אי אפשר ללכת וצריך להיות יצירתי כדי למצוא פתרון. קשה מאוד אבל שווה", מיהר לומר, בראותו את סבר פניו המשתנה, "לך תחפש לך מקום לישון הלילה. מחר מוקדם בבוקר תבוא לפה ואקח אותך למרגלות ההר, למקום ממנו אתה צריך לטפס".

ניר הנהן, מתכוון ללכת לשם בלי אומר ודברים. הלאמה עצר אותו, "איך קוראים לך?"

"שמי ניר".

"רק שתדע, ניר, שמרגע בו החלטת שאתה רוצה לעלות להר - אסור לך לדבר עם אף אחד, בסדר?"

גיר הנהן פעם נוספת ופנה משם. האן מלאת פעילות, ללא ספק יוכל למצוא כאן מקום לינה בבית כלשהו, אך הוא חושש לחפש מקום להתארח בו שמא יפלוט בטעות מילה כלשהיא. הוא פסע הלאה, מוצא פינה מסודרת בה פתח את שק השינה שלו, מקווה שאין באיזור נחשים או זוחלים אחרים.

הוא התעורר עם עלות השחר, וסעד את ליבו במספר קרקרים אותם נשא בתרמילו. אחר כך ספר את מלאי בקבוקי המים המינרלים שנותרו לו, מייחל למצוא באיזור מקום לרכוש מים. הוא קם בלאות והחל צועד אל ביתו של הלאמה.

הלה המתין לו בפתח, שקית בד בידיו, והורה לו לצעוד בעקבותיו. הם הגיעו לתחתית ההר, הלאמה נתן לו גלימה כתומה והורה לו ללבוש אותה כשיגיע לפסגה. גיר הביט למעלה, ההר גבוה, בלתי ניתן להשגה כמעט. קצה של מבנה קורץ אליו. מנזרו של לאמה בוש. הוא צריך רק להתחיל לפסוע והוא כבר שם, בתחילת המסע אל המקום המעורפל הזה ואל החוויות הרוחניות שיביא בעקבותיו.

הלאמה למטה, קורא אליו קריאות עידוד שהולכות ומתעממות ככל שהוא נחפז לעלות, מרוכז כולו בפסיעותיו ושקוע בצעד הבא.

הכל מסביב הפך להיות חסר חשיבות.

ככל שהוא עלה למעלה, הוא שכח מי הוא ומה הוא, שכח את דבריו של הלאמה. רק תחושה אחת פעמה בו: להגיע, לכבוש, להספיק.

האם הוא מתחרט שיצא לדרך? מה היה חסר לו שם, למטה, בין האנשים עם הרגליים על הקרקע? מה הוא מחפש?

יגוב הרי שכנע אותו לפני שיצא לדרך שיוותר על הודו, כמו שהוא ויתר. הזכיר לו עד כמה הוריהם דאגניים, ושאל בכעס איך הוא מסוגל לאפשר לעצמו לצאת לטיול מנותק מהציוויליזציה, בשעה שהוריו ירצו לדעת בכל רגע נתון איך הוא והאם הכל בסדר איתו.

אבל הוא התעקש, כמו תמיד. וכעת הוא כאן, נלחם עם שאריות של שלג ישן ורוחות מקפיאות. והפסגה עדיין רחוקה. רחוקה מדי.

חצי יום מפרך עבר עליו. בסיומו, מצא את עצמו בעיניים עצומות למחצה בפסגה, בגדיו קרועים ומרוטים, נושם אוויר צלול ושואף לתוך ליבו את מראה הנוף המהמם הנשקף אליו כמו מגלוייה בעיבוד פוטושופ.

"הגעתי! עשיתי את זה!" הוא רצה לשאוג אל המרחבים המושלמים. מבטו קפא לרגע כשהבחין במדריך מקומי מלווה קבוצת תיירים זרים, ביניהם מבוגרים, הצועדים ברוגע מחויך, מבזיקים תמונות ונראים נינוחים מאוד.

איך הם הגיעו לכאן, איך? הוא מיהר אליהם, רוצה לשאול איך הם עלו וכיצד הם חושבים לרדת, כשלפתע ניגש אליו אדם בעל לחיים שקועות, לבוש בגלימה כתומה והורה לו לבוא בעקבותיו.

בנימין אבני הוא אדם חכם מאוד ואינטליגנט באופן מעורר השתאות. השיחה איתו הייתה מרתקת וניצן קלט שהוא יודע להתעניין בו באופן שגורם לו לחוש שהוא נמצא במרכז העולם.

ניצן סיפר לו על חיבתו לתשבצים, והפסיכולוג אבני התרשם מכך עמוקות. "בדורנו נדירים הצעירים שמחבבים תשבצים", אמר לו בהערכה, "אתה לא יכול לתאר לעצמך עד כמה אני מעריך אותך".

ניצן חש שנשימתו נעצרת. הוא לא האמין שזה מה שהוא שומע! הסביבה מאז ומעולם לא העריכה או התעלמה במופגן מתחביבו המוזר, ואילו האיש המקסים הזה, שמוכן לשמוע אותו ולשוחח איתו, ומפיג בכך את בדידותו, מביע את הערכתו לתחביבו באופן מפורש.

לאחר שוך התרגשותו, הוא מנסה לומר לעצמו שבטח מדובר כאן באינטרס מסוים של האיש, הוא לא יכול להעלות בדמיונו סיבה כלשהי ליחס הנדיב הזה מצד ידידו של אביו, וההרגשה הזו לא עוזבת אותו. בנימין אבני בטח רוצה ממנו משהו.

"יש לך אינטרס כלשהו, נכון? מאיזו סיבה אתה ככה מתעניין בי?" שאל פתאום את בן שיחו.

הלה לא נראה מופתע, הוא צחק צחוק קל ואמר, "אתה יודע מי אני? אני משמש כאיש סודם המקצועי של אנשים רבים, יש במגירתי מכתבי הוקרה של סוכני חרש לצד אנשי ממשל, גם מרחבי העולם. כולם היו אצלי. אני מכיר אנשים רבים ואיכותיים שהגיעו בזכות ולא בחסד לעמדות ממשל בכירות", אמר בקול חביב, "אני יודע לזהות אנשים. והתרשמתי ממך לטובה, ניצן. אני חושב שיש לך יכולת עצומה, ודווקא בגלל זה מטריד אותי שאתה לא משתף אותי בעיסוקך. אם אתה מחלק עיתונים, למשל, יהיה זה עוול כלפי הפוטנציאל הגלום בך. אתה יכול לתרום לביטחון המדינה באופן יוצא דופן".

ניצן עצם את עיניו לרגע, המילים של הפסיכולוג היו כמו מים קרים לנפש עייפה. "אני עוסק בעבודה מסווגת הקשורה לביטחון המדינה, מר אבני", פלט בחוסר זהירות, "אינני יכול לפרט יותר מידי באיזו עבודה, כמובן, ואני צריך לשאול את המפעיל שלי אם אני יכול לסמוך עליך".

בנימין אבני שתק למשך זמן מה ואז אמר, "עדיף שלא תספר לאף אחד, כולל לא למפעיל שלך, על השיחה הזו בינינו. אמרת מילים שכנראה הוא לא צריך לדעת שסיפרת לי, הלא כן?"

פרק 20

הדרך חזרה לבית הייתה מלאה בתחושות מעורבות.

ניצן שיחזר בעיני רוחו את הביקור בבית החולים, חשב על אבא שלו ועל ידידיו הרבים שסבבו אותו, בעיקר חשב על השיחה הידידותית שניהל עם בנימין אבני, האיש שהציג את עצמו כפסיכולוג וכידיד ילדות של אביו, וגרם לו לתעב סיגריות באופן מפתיע.

הוא אדם מיוחד וחכם. והוא גם היה האדם שראה אותו, פשוט ראה אותו. ראה אותו והבין אותו.

ניצן חש לחות בעיניו. הוא התנשם עמוקות, מביט מבעד לחלון על הנוף המתחלף תוך כדי נסיעה.

הוא לא ידע שהוא כמה כל כך שמשהו יראה אותו, בפשטות. לא תיאר לעצמו את כמיהתו שמשהו יתעניין בו באמת. והוא כל כך הופתע כשבנימין ביקש ממנו לרשום את מספר הטלפון שלו.

"תתקשר אלי תמיד, אני כאן בשבילך", אמר לו אבני בקול חם.

ניצן חש שהוא מתמגנט ליחס מצד האיש הזה.

הוא שמר את מספר הטלפון של הפסיכולוג באנשי הקשר שלו, והקריא לו את מספר הטלפון שלו.

"אני ידידך מעתה והלאה", סיכם אבני את השיחה בטון מודגש, "אני כאן בשבילך, תמיד. כל שאלה ולא משנה באיזה עניין, אני כאן".

והתחושה הזו נעמה לו מאוד, יש לו ידיד מבוגר, קשוב ואכפתי, שנמצא שם בשבילו. אמנם הוא מתגורר בעיר אחרת, אך הוא הציע את עזרתו ומוכן לסייע לו בכל עת.

מצד שני הוא מכיר את העולם, הוא יודע שלא יתכן שאדם יתעניין בך רק בגלל שהוא רוצה בטובתך, מהסיבה הפשוטה שכל אדם מרוכז בעצמו, מטבע בריאתו, וכל מעשיו הם לטובת עצמו.

ההתלבטות מילאה אותו, והוא החליט לעקוב אחר מטרותיו של האיש.

לוס הסוס הביט לעברו במצודד, או שמא זה הרושם שענינו החומות יוצרות. מי יכול להבין מוח של סוס.

נתנאל הלל הניח מולו ערימת מזון משובח הכולל מספוא בנוסף לתערובת דגנים. הסוס צנף והרכין את ראשו כאומר תודה.

נתנאל הלל יצא מהחצר, מקפיד לנעול את השער, ומיהר לביתו למלא את הדלי במים צלולים.

כל אותו הזמן מוחו עבד בקדחתנות רבה. הוא אינו יכול לנטוש את הסוס. ניצן הודיע לו שהסוס בתחום אחריותו בתקופה הקרובה, והוא צריך לדאוג לו. הוא אמר לו שכך הוא מסייע לו וחוכה לקיים מצווה חשובה.

נו, טוב, יש מצוות גדולות מאלה, וספק אם ניצן מקיים מצוות ברמה שהוא יכול לדרוש ממנו. למרות זאת, הוא בחור אחראי, והוא רוצה לבצע את משימותיו כמו שצריך.

סך הכל לא מדובר במשימה גרועה במיוחד, שכן לצד העבודה קיים מימד של חוויה מסויימת. ילדי השכונה באים לכאן אחרי הצהריים ועומדים מאחורי הגדר. אחד השכנים אף הציע לו בצחוק לגבות תשלום בעד האטרקציה השכונתית ואולי להוסיף חיות נוספות ולהפוך את המקום לפינת החי של האיזור.

כעת, בעודו פוסע בזהירות אוחז בכל יד דלי מים, הוא מבחין ברב מורדי הפוסע בצעד מהיר אל רכבו.

הרב מורדי משמש במגוון תפקידים, ביניהם הוא עוסק בהדרכה לרכיבה טיפולית, משמש כיועץ נישואין וממלא מקום של יושב ראש ועד השכונה. הוא מכיר במסגרת תפקידיו אנשים רבים, אולי הוא יוכל להציע לו שידוך. נתנאל הלל מיהר להניח את הדליים על המדרכה ונחפז לכיוונו.

פרופסור מייקל הקשיב להסבר מצד הסטודנט חובש הכיפה.

"יש שדכנים שמומחים בשידוכים כמו שאתה מתאר", אמר לו הצעיר, "תחפש מידע על משרדי שידוכים כאלה, אני מצאתי עבור כבודו שמות של שני שדכנים שיכולים להתאים". הוא העביר לו פתק עם פרטי השדכנים ומייקל עיין במידע בכובד ראש.

"מעולה! אני מקווה להפיק מכך תועלת, תודה!" אמר בחיוך קסום, עיניו נצצו בידדותיות מופגנת.

מאוחר יותר הוא יתקשר למספרים שרשומים על הדף ויברר על שידוך מתאים עבור המנהיג שילחם ברעים ויוכל להם, אם רק יתחתן עם בחירת ליבו במועד המתאים.

הוא, כחוקר ותיק, לא מאמין באגדת העם הזו שניכר שהומצאה על ידי חשיבה מסויימת מצד ההוגו כריסיאנים, אבל ללא ספק כל בר דעת העוקב

אחר דבריהם של האסטרולוגים, אחר כתבי הדת מצד מסורות עתיקות, שהמרכזית שבהן היא כתבי נבואה סיניים, אחר דבריו של נבוטדמוס ואפילו אחר דבריהם של הסתברויות מדעיות - כל אלו מובילים למסקנה שמאורע רציני עומד להתחולל במועד בו ציין הוגו כריס פוטוס שאמורה להתקיים חתונתו של המנהיג, כך שעדיף להאמין לנבואות הזעם בהן חמיו מאמין, ולא להגיע להתרחשויות הגורליות בלי הכנה.

מה עוד שהסופר הקנדי מעורב בסיפור, והוא רוצה לראות תוצאות. ככל שהוא חושב על כך הוא מבין עד כמה טבען של הבריות מעורר שעשוע. מייקל נאנח בחיך וניגש לפינת השתיה להכין לו שוקו עם הרבה סוכר.

השדכנית שענתה לשיחת הטלפון הייתה אדיבה והאזינה לו בתשומת לב. מייקל הציג עצמו כקרוב משפחה של החתן המיועד והסתבך קצת בניסיונותיו להציג את המועמד.

"מדובר בבחור מקסים וחברותי, הופעה טובה, יש לו עבודה מצויינת והוא גם בעל חסד". הציג בפני השדכנית אלישבע דבירסקין את הפרטים אותם שינן לעצמו מספר פעמים לפני כן.

"הוא אמריקאי?" שאלה השדכנית.

"לא, הוא ישראלי".

"אז כיצד אתה קרוב משפחה שלו?" זו שאלה של חוקר מקצועי, חשב לעצמו מייקל וענה בלי לחשוב, "אני אמריקאי והוא נולד להוריו בישראל, מה זה משנה? נניח שאני ידיד של המשפחה. אני לא רלוונטי בשידוך הזה כמובן".

השדכנית התעקשה: "איך קוראים לכבודו?"

מייקל חש שהזיעה מנקדת את מצחו. הוא רטן קלות, "אני לא תפקיד בסיפור של השידוך, אני רוצה לסייע לקרוב משפחה", אמר בקולו החביב, "אנחנו משלמים טוב על שידוך מתאים, וגם נותנים כסף על הטרחה".

"אוקיי, מה הבעיה? דבר תכל'ס!" קולה של השדכנית נעשה נמרץ.

"בעיה?"

"מה הבעיה של הבחור? אני אחראית לשידוכים עם אתגרים, לכן פנית דווקא אלי, לא?" הבהירה אלישבע.

"אה.. אוקיי. יש לו בעיה קטנה, הוא מתמודד עם אובססיה ו..."

"כל האנשים מתמודדים עם אובססיות ברמה כלשהיא", קולה של השדכנית עלה, "מה רמת הקושי?"

"הוא מתמודד עם פראנויה", הוסיף.

"אוי, אני שומעת", הוא שמע ברקע רשרוש דפים, "טוויטר, תשלח לי למייל פרטים מלאים של הבחור, ואתאים לו הצעה מעולה בימים הקרובים. כתובת המייל שלי זה מספר הטלפון אליו התקשרת שטרודל ג'מייל וכולי".

כשמייקל הניח את הסלולארי על שולחן עבודתו, מאי נכנסה לחדר, נושאת בידה מספר דפים. "הגיעו היום מכתבים", הניחה על השולחן צרור מעטפות.

מייקל עיין במהירות במסמכים, חשבונות שגם יורדים בהוראת קבע.

"האזנתי לשיחה, מייקל. עבור מי אתה מחפש שידוך? שידוך זה מושג ששייך לדתיים, לא?"

הוא הניח את המסמכים בפינת השולחן, מיישר אותם ומניח עליהם את הקלטר, כדי שלא יעופו ממשב רוח פתאומי. "אכן, אני מחפש שידוך לצעיר חרדי", השיב לה.

"מי זה? סטודנט שלך?"

"קשור לעיסוקיו האחרונים של אבא שלך", הוא ענה לה בזהירות רבה. מאי נהגה לטעון שאין חיזורים ולא היו מעולם, חרף כל ההוכחות שהציג בפניה. ובכלל, כשהעניין הזה עלה לדיון היא זעמה בכל פעם מחדש. גם לטענות של ההוגו-כריסיאנים התייחסה בחוסר אמון מוחלט, למרות שאביה ניסה להוכיח לה מספר פעמים שהעולם אכן מתקדם לקראת מלחמה בין הטובים לרעים. כעת היא נראתה מופתעת מעט.

"אין גבול לשיגעונות ולאמונות המטופשות האלה! מה הקשר בין שידוך לצעיר חרדי לבין טענותיו של הוגו כריס פוטוס ושל הנוסע בזמן ההזוי ההוא?" מלמלה כמו לעצמה, "אמונות חשוכות חוזרות בטענות יותר מודרניות, מייקל. עזבו אתכם משטויות ותתרכזו בחיים האמיתיים, בבקשה!" היא שתקה לרגע ונוכחה לראות שבתגובה לדבריה הופיעה הבעה אטומה על פרצופו של מייקל. היא רצתה לרכך את האווירה, ולכן הוסיפה: "אגב, לגבי שידוך יש לי בעבודה מספר חרדיות, אני יכולה לשאול אותן אולי הן מכירות בחורה מתאימה, תן לי קצת רקע".

"אני צריך להשיג את פרטיו של הצעיר". השיב מייקל בקול איטי, "תבררי אצלן מחר אילו פרטים צריך להשיג?"

"בטח מידע קלאסי כמו גיל, עיסוק, אולי אצל החרדים יש גם עניין של חוגים ועדות, אשאל אותן", אמרה מאי, ומייקל נשא מבט מהורהר אל סמל הדרקון המונח על המדף לצד החלון.

חש תהיה איך זה קרה פתאום ואיך הדברים מתקדמים במהירות מפחידה, וכיצד יתכן שהוא מקבל תשובות לפני ששאל אותן. האם יתכן שאכן הדרקון הכחול התחיל להתעורר?

הוא נאנח לעצמו והתקרב אל פסל הדרקון. צבעו כהה, כמעט שחור. עיניו הביטו לתוך עיני הדרקון כמבקשות לקבל תשובות. זיק כחול חלף באישוני הפסל. מייקל חש דריכות בלתי מוסברת, הוא העמיק להתבונן. האם הוא הוזה? מדמיין? והאם יש ממש באמונה של חמיו שהדרקון הכחול רוצה להילחם נגד האנושות? מדוע? ומה יקרה אם כוחו יגבר? מה הקשר של נישואיו של המנהיג העולמי החדש עם המלחמה נגד הדרקוניליאנים?

עד עכשיו הוא התעסק בעניין הזה כשליח. כעת הוא מתחיל לחוש את הספק שמשתולל בנפשו. הוא חייב לשוחח שיחה רצינית עם חמיו. הוא יחקור את העניין היטב. חבל לו סתם להתבוסס בספיקות.

ואם צריך לאזור כוח כדי להציל את האנושות, הוא יעשה זאת בכל דרך.

"אני רואה בפתח הכנסת אובייקט שמזכיר לי את ניצן", קולו של צפריר אדיש, הוא בחש בגביע היוגורט שלו, הכניס פצפוצי שוקולד תוך כדי צפיה במסכים, "יש שם טיפוס עם כובע בעל שוליים צרים. נראה לך חשוד?"

"איפה?" יוגב נדרך ובחן את הברנש הפוסע בצעד קל פנימה, "אוקיי, אני רואה אותו. מעניין לאן מועדות פניו".

"למה זה אמור לעניין אותך? ברור שלא מדובר בניצן", מבטו של צפריר ארוך ורציני. יוגב נדרך.

"טוב, בוא נראה לאן הוא הולך", אמר בקול נמוך וחסר מוטיבציה.

"רוצה שאבדוק מי הוא ומה שמו?" צפריר הניח את גביע היוגורט בצד, מתכוון לגשת למחשב.

"לא צריך, לא נראה לי". יוגב דיבר בקול קליל, מבוכה ניבטה מעיניו. צפריר הנהן ושב אל היוגורט, בוחש קלות. אם לומר את האמת, האיש הנכנס מעורר חשד לא פחות ממה שניצן עורר בזמנו, וגם יוגב מעורר חשד, בעיקר על רקע דבריו של קצין הכנסת.

"אני רואה שהוא ניגש אל הלשכה של דגני", קולו של יוגב נותר יציב "תקשיב, צפריר. יש משהו מפוקפק סביב הלשכה הזו. אני הולך לבדוק, ואתה בבקשה עקוב אחרי המצלמות".

"סבבה".

יוגב מיהר לצאת מחדר האבטחה, צפריר נותר עם גביע היוגורט והמחשבות. לאחר כמה דקות קרס לפתע החשמל ומסכי האבטחה הפכו לדוממים.

צפריר המשיך לאכול פצפוצי שוקולד מצופים ביוגורט, ממתין שהחשמל יחזור. כעבור מספר רגעים התנער ומיהר לתקשר עם עמרם קצין הכנסת באמצעות מכשיר הקשר, "כאן צפריר. מסכי המצלמות לא עובדים".

"אני לא בחדרי, צפריר. שלח לשם מאבטח שיבדוק מה קורה במסכים שם, בינתיים תקרא לאיש התחזוקה שיבדוק מה קורה עם החשמל".

צפריר רצה לענות לו 'אני לבד בחדר' אך שתק. הוא יכול להיות זה שייגש אל חדרו של עמרם, חדר האבטחה ממילא לא יעיל ברגע זה, ואת איש האחזקה ניתן להזעיק מאוחר יותר.

חודשיים קודם, הר אהדרשיני, בהאן שבהודו.

מבנה המנזר מרובע ורחב, בנוי בסגנון טיבטי ונתמך על ידי עמודים צבועים באדום משני צידיו. הגגות האדומים בנויים זה מעל זה ועליהם מתוחה שרשרת חגיגית של דגלים צבעוניים.

ניר עייף, משרך את עצמו באיטיות, מביט בתמיהה על רגליו היחפות של מלווהו הפוסע בריכוז ובביטחון על גבי אבנים וקוצים, כמו לא חש דבר.

הם נכנסו פנימה, לקח לו זמן להסתגל לאור העמום בחדר, כך שבהתחלה הוא ראה את הדמויות היושבות על הרצפה במעומעם. כשהכל התבהר הוא הבחין בלאמה היושב מול הפתח בישיבה נינוחה, מבטו נראה מרחף מעט, שלוה עוצמתית קורנת ממנו.

סביבו ישבו זקופי קומה על גבי שטיחים רקומים בצבעים מנוגדים כעשרים משתתפים, לבושי גלימה כתומה כולם.

מלווהו הורה לו לבוא בעקבותיו, הם נכנסו לחדר מגורים ענק ואפל בעל ניחוח קלוש לא מוגדר, מזרונים פרושים לצידי הקירות ובמרכזו נמצאים כמה כסאות נמוכים וחתוכים עץ רוחבית המשמשת כשולחן.

האיש בעל הלחיים השקועות מיהר להעלות אור בנר קטן הנמצא בתור עששית נחושת ישנה ונד בראשו.

"נמסטה!" (שלום)

ניר קד קלות, חיוך קל מרצד בזוויות עיניו, "נמסטה!"

"קוראים לי שובהם", הציג הלה את עצמו, "אני אחראי על החדשים".

"שמי ניר מלול", חיוכו של ניר צייר גומה בלחיו הימנית, "עייף מאוד. כשאני לא עייף אני שואף לטפס לגבהים".

"בבקשה, צ'אי", הודי קטן בעל חיוך רחב הופיע, בידיו מגש ועליו כוסות תה שחור.

ניר חיך חזרה. הביט סביב, והמתין שיציעו לו מזון או פינה להניח את תרמילו. כשזה לא קרה, הוא שמט את התרמיל על כיסא נמוך והתיישב על משנהו.

כעבור מספר רגעים הוא יצא לסיבוב קצר במבנה בלויית שובהם וההודי הקטן, ראול.

פסליו של בודהה בכל מקום. ניר עצם את עיניו לרגע, אילו יוגב היה פה הוא היה נמלט כל עוד נפשו בו. יוגב גם הוא לאחרונה מתעניין בגבהים, אבל אחרים.

כשאברם הקטן היה צריך לשמור על פסליו של אביו תרח, הוא לקח מקל ושבר אותם אחד לאחד, בלי להותירם שלמים. ניר, מצאצאיו, פוסע בינות הפסלים בעיניים עצומות למחצה, מגיע לקבוצה ומתיישב. 'הפסלים הם לא הסיפור כאן, אני שובר אותם בלב, לא מאמין בהם בכלל', הלב שלו לא שלם עם המחשבה הזו. הוא כאן, מראהו חילוני אך הבית ממנו הגיע שומר מסורת.

והוא זוכר מה זו אמונה תמימה - סבא סעדון תמיד דיבר דיבורים של אמונה. איך זה מסתדר עם המדיטציה, האם הלימוד הזה יביא מרגוע לנפשו?

הוא עקב אחרי דיבוריו של הלאמה, המדריך אותם כיצד לנשום עמוק ולהאזין לנשימות תוך כדי פיזור המחשבות לכל עבר והכנה עצמית לריכוז פנימי מלא, כשלפתע נכנס למקום אדם ממוצע קומה ואירופאי למראה. ניר חש דריכות המטפסת בו, לקח לו זמן להבין שהאיש לבוש בלבוש מערבי, והיחיד שאינו לבוש בשמלה כתומה, הוא המנהל של המרכז ללימודי מדיטציה.

תחושת תרמית מתעוררת בו.

פרק 21

כשניצן הגיע לביתו, צלצל הטלפון שלו, זה היה בנימין אבני.

"ילקוט מדבר", התבדח בקולו הסמכותי.

ניצן חש שמחה שיש מישהו שמדבר איתו והוא לא צריך לחוות את תחושת הבדידות שמלווה אותו בדרך קבע. "מה שלומך?"

"שלומי מעולה, איך עברה הנסיעה?"

"הכל ממש סבבה", השיב ניצן בטבעיות, ממלא את הכוס בלימונדה שמצא במקרר.

"תשמור על שקט, אני רוצה לישון!" נשמעה ברקע קריאתו העצבנית של דור.

ניצן הנמיך את קולו, "שמחתי מאוד להכיר אותך ולדבר איתך".

"תהיו בשקט!" הפעם הצרחה נשמעה היטב, גם אבני שמע אותה. הוא השתעל קלות, כדי להסוות את התדהמה שחש, "מי צועק?" התעניין.

ניצן הבין שהוא לא יכול לענות לו מילה נוספת. כשדור עייף, הוא נעשה אלים וקנאי להפרעות.

הוא מיהר לצאת לחדר המדרגות, כוס הזכוכית בידיו. במהירות ירד אל הרחוב, משתדל לדבר אל הסלולרי בקול מהוסה: "אני גר בדירת שותפים וזה אחד החברים שצועק ככה. הוא לא מסוגל לשתוק כשמפריעים לו באמצע שינה".

"אויש, איזה אנשים יש בעולם", פלט בן שיחו בקול משתתף, "אתה רוצה לספר לי מעט יותר מה עובר עליך?"

ניצן חש שדמעות חצופות עולות בעיניו. ההשתתפות של בן שיחו נגעה לליבו באופן מפתיע.

"אני בסדר, ילקוט, תודה!" אמר בקול נמוך.

"טוב, אם אתה צריך סיוע במשהו, אני כאן", הזכיר לו הלה בקול מבטיח.

ניצן עלה בחזרה במדרגות ונכנס לדירה. צינה קלה הרעידה את גוו והוא הניח את הכוס בנקישה עמומה על הכלים בכיור.

הפעם, לשם שינוי, הרעש לא העיר את זעמו של דור.

ניצן השתדל להתארגן לשינה בשקט מקסימלי, לא מצליח להפסיק לחשוב על האיש הטוב שנכנס לחייו לפתע פתאום.

האם הוא יכול לסמוך עליו? הוא זקוק כל כך לאוזן קשבת.

הצעיר בעל הכובע האופנתי נכנס ללשכתו של דגני בלי לנקוש בדלת. רם תבור הרים גבה למראהו.

"כן, ידידי, במה אני יכול לעזור?"

"זה בסדר, רמיל'ה, הוא האורח שלי. עשה לי טובה השאר אותנו כאן לבד", דגני נקש על השולחן בעט פרקר.

רם תבור נענה לבקשתו ויצא החוצה, מחליט לקפוץ ללשכה של צביאלי.
 "שלום לך, אתה סטיבן?" קולו של דגני אדיש למראית עין, בתוך ליבו הוא
 חש תערוכת של רגשות.

"אני סטיבן". הצעיר שולף את כובעו ומוציא ממנו חבילה קטנה עטופה.
 "המקטרת נמצאת כאן, מיסטר. יתכן שלא תצטרך להשתמש בה".

"ואם כן? איך אדע מתי?"

"ביום בו חוק האנטנות יעבור בכנסת בפעם השלישית".

הצעיר לא המתין לשאלות נוספות, הוא מיהר לצאת מהלשכה, מביט
 לכל הכיוונים.

מאבטח צעיר עמד בצד המסדרון, משקיף אל הלשכה של דגני, בידי
 חבילה ארוזה בתוך ארגז קטן.

סטיבן התקרב אליו. "יגב?"

"כן, בוא אחרי בזריזות. תיכף מצלמות האבטחה יחזרו לעבוד. בכל מקרה
 נלך לאורך צד שמאל, שם אין כיסוי טוב של המצלמות".

רגב ליטמן הביט בעיניים רציניות לעבר חתנו, מאזין לשאלותיו בכבוד
 ראש. עווית לא ברורה חלפה על פניו כשמייקל ביקש ממנו לנהל שיחה על
 הדרכון הכחול.

"אולי מדובר בדמיון", אמר לו מייקל, "אני מדווח לך כי יתכן שיש
 הסתברות כלשהי של אמת במה שראיתי, וזה מטריד אותי".

"מה מטריד אותך?" מבלי משים תפסו כפות ידיו של ליטמן את כדור
 המתכת המונח על השולחן לפניו.

הם ישבו במשרדו של רגב ליטמן, במבנה חברת R.D.Y.. מייקל הכיר את המבנה היטב וחיבב את המקום. הוא הגיע לכאן לעיתים קרובות כדי לנוח במהלך היום, היה זה סידור נוח עבורו מכיוון שעבודתו התפרשה על פני מרבית שעות היום, וביתו שכן מחוץ לעיר.

אופן התנהלותו ואמונותיו של רגב ליטמן סיקרנו את החוקר הצעיר וגרמו לו לרצות להבין ולחקור יותר את הלך רוחו. הוא ידע שחמיו פוטר לפני יותר מעשרים שנה מעבודתו הוותיקה בתחנת רדיו פופולארי בגלל שהעביר למאזיניו מידע על התיאוריה ההוגו-כריסיאנית, למורת רוחם של מנהלי התחנה.

הוא וחמיו שונים מאוד.

חמיו מוכר כאדם שיודע להתעקש על רצונותיו, בעוד הוא, מייקל, בעל אופי קליל וסקרן שנוהג לחקור כל דבר.

מייקל התנשם עמוקות ועצם את עיניו לרגע, "הדרקון שהבאת לי מתנה".

"דרקון? אני הבאתי לך במתנה? מתי?"

"פסל הדרקון".

"לא הבאתי לך פסל דרקון במתנה!" קולו של רגב עלה.

"זוכר את פסל הדרקון ששלחת אלי לפני מספר שבועות? הנחתי אותו בחדר עבודתי, כתבת לי שלא צריך להודות לך, ושאתה מבקש שלא אדבר איתך על זה, לכן לא שאלתי אותך כלום בעניין. היום ראיתי ניצוץ כחול בעיניו. אני מבין שיתכן שיש לדרקון הכחול דרך לדבר איתנו, איזה מסר לשיטתך הוא רצה להעביר? נראה שיש מקום לבחון קצת יותר את התיאוריה של הוגו כריס פוטוס".

רגב קרס על כיסאו והביט קדימה, סוקר את פרצופו של מייקל, "לא הבנתי דבר ממה שדיברת כעת", מלמל כמו לעצמו, "סמל דרקון? שאני אשלח לך סמל כזה? אני משוגע? תזרוק את הדבר הזה מהבית! מישוהו

שלח לך כזה דבר בשמי? מי זה יכול להיות?" הוא הטיח את השאלות אחת אחרי השנייה.

מייקל הישיר אליו מבט, "מוזר, אם לא שלחת לי את הפסל אז מי יכול היה לשלוח לי כזה דבר בשמך?" שאל בקול איטי.

רגב ליטמן לא השיב, הוא נטל את כדור המתכת לידי. הכדור היה כבד, כבד מאוד.

מייקל הוסיף לדבר, "אני מומחה בחקירות, רגב. אתה יודע שערכת מחקרים על חייזרים. הצלחתי לשכנע ספקנים רבים. תן לי לחקור קצת יותר לעומק את התיאוריה של הוגו כריס פוטוס, ולשמוע עדויות על מהימנות דבריו. אנחנו חייבים להבין מול מי אנחנו עומדים. קודם כל ספר לי קצת על הארגון שאתה חבר בו, על ההוגו כריסיאנים. מי הם? איך הגעת אליהם?"

רגב הביט בו בעיניים קמות, "אני לא יכול לדבר איתך כל עוד סמל הדרקון ברשותך, איזה חוסר אחריות! אתה לא יכול להחזיק את פסל הדרקון רגע נוסף בבית שלך! זרוק אותו מיד! סע לשם כעת, וקח איתך את בלוטוס או סמארט שילוו אותך."

מייקל התרומם ממקומו לנוכח הדחיפות בקולו של חמיו, "פניתי למספר שדכנים, אני מתכוון לזרז את השידוך לצעיר הרווק. האם זו משימה שהטילו עליך ההוגו כריסיאנים? למה דווקא הוא?"

"אני לא יכול לדבר איתך כל עוד יש לך בבית את סמל הדרקון", רגב ניגש לחלון וירק החוצה, כרוצה להיפטר מהשיח הזה, "מדובר בנושא בעל חשיבות עליונה, אני לא יכול להסביר לך עד כמה! לך לביתך כעת, עם מלווה, ותדאג לתעד את טקס השלכת הדרקון. המלחמה בין הטובים לרעים תתחיל בקרוב, עלינו להיות מוכנים!"

הם תיעדו את זריקת פסל הדרקון לתוך הפח החיצוני ליד הווילה של מייקל, וסמארט שלח את ההסרטות לרגב ליטמן.

בשעת לילה מאוחרת נשמע צלצול טלפון. מייקל העייף ענה בקול רפה משתדל להבליע פיהוק.

"בקשר לפסל הדרקון, מייקל. יש לי בקשה חשובה".

העייפות פגה ממוחו של מייקל שנעשה צלול לפתע. "כן, רגב. בדיוק רציתי לדבר איתך על הנושא הזה".

"לא כעת", קולו של רגב נשמע נטול סבלנות, "אני צריך שתיגש לפח ותוציא את סמל הדרקון. אני רוצה שתתעד את שבירת הדרקון ואז תזרוק אותו שוב לפח. זה חשוב מאוד".

"להוציא אותו מהפח המרכזי? עכשיו?" שאל מייקל בחוסר אמון לשמע הדרישה המוזרה.

"כן! בלי שאלות מיותרות!"

מייקל אכן לא שאל דבר. הוא קשר למצחו פנס רב עוצמה, ובתנועות מהירות נבר בפח, מקווה שאיש לא יבחין בו.

למרבה ההקלה, הפח בשכונת מגוריו היה אישי לכל בית בנפרד, ונמצא בעבר השני של החצר, כך מייקל לא נאלץ להיתקל בזבל של השכנים.

את הפסל הוא מצא כעבור מספר רגעים ארוכים. הוא הרים אותו לחצר ותיעד את עצמו מכה את פסל הדרקון. מאוחר יותר ישלח לחמיו את ההסרטה בתקווה שהוא יהיה מרוצה.

הדרקון התעקם וכנפיו נשברו.

מייקל הרים אותו בזהירות ופסע לכיוון הפח בשנית. הוא התכוון להשליך אותו אבל אז התבונן בעיניו.

עיניים שחורות אפלות.

עיניים של פסל שלא יכול להזיק לאיש.

וכעת הוא גם בלי כנפיים.

מייקל נאנח קלות לעצמו.

מישהו שלח לו את הפסל הזה. וזה לא חמיו כמו שחשב עד כה. וכדי לחקור את העניין הוא אינו יכול להשליך את חומר הראיות.

הוא נטל איפוא את הדרך ובפסיעות איטיות פסע חזרה אל הבית. מניח אותו חזרה על המדף ליד החלון.

החדר מואר באור קלוש של פנס חצר הבוקע מבעד לחלון. מילאן בלאץ ישב במשרד השגריר בחברת עמיתיו אלן פרייס ותום אנדרסון.

השעה שמונה בערב. שגרירות דילנד מפסיקה את הפעילות בימי רביעי בשתיים בצהריים, ולמילאן בלאץ, בתוקף תפקידו כמזכיר השגריר, יש גישה לכל חדרי המבנה.

מבטו של מילאן היה מרוכז ועוצמתי, הוא נשען על השולחן, קולו העמוק נשמע באוזניהם כעומד לנגן ניגון קלאסי.

מילאן ידע להשתמש בתכונות שקיבל כדי לגרום לאחרים לציית לו.

אלן פרייס, אדם נמוך קומה המרכיב משקפיים בעלי מסגרת פלסטיק מקווקוות בצבעים ירוק שחור לבן ועניבה בצבע ירוק, התרווח לאחור על משענת הכיסא והניח רגל על רגל. מילאן בלאץ הביט אליו ארוכות.

"שב יפה, אלן. אנחנו משוחחים על נושאים חשובים".

"הושפעתי מסיסמאות 'שחרור עולמי', הארגון שעומד לשנות את ההיסטוריה", לאלן פרייס ניצת זיק בעיניים בעודו ממחר להתיישר, "כל אחד חופשי לפעול כהבנתו, אין מקום לשלטון בשום תחום".

מילאן בלאץ השפיל את עיניו אל הדפים לרגע קט, הוא מיהר להביט שוב אל אלן פרייס, "הדרך ארוכה עדיין, אלן. לא הכל קורה ביום אחד. נראה לך פשוט לשנות דפוסי חשיבה של שנים? זה האתגר המרכזי בסיפור הזה - לגרום לאזרחים להבין שאין מקום למשטר, שיבינו שכל אחד חופשי לעצמו ושצריך להפיל את הממשלות בכל העולם".

הוא נרכן קדימה, חיוך נראה בעיניו הכחולות שנצצו כמו צמד גחליליות על רקע החדר האפל, "האביב הערבי היה הפתיח, חבר'ה. צריך לתת לעולם להשלים את המשימה".

"אוקיי". אנדרסון נטל את רשות הדיבור. "סטיבן שלח לי תמונות של השותף. לפי פיענוח שפת הגוף שלו ותווי פניו, נראה שמדובר באיש הלא נכון".

"מדוע?" מילאן בלאץ נראה נינוח, "הפעולה מתקרבת. ההצבעה על חוק האנטנות בפעם השלישית נקבעה לראשון לשביעי, לא רואה משהו שיכול להפריע. הכל מתוכנן עד הפרט הקטן".

"קוראים לבחור מתן מאירי. בן דוד של מוטי. פענוח תווי פניו מעיד על רמה גבוהה של פחד קהל באופיו. לא רואה כיצד הוא יוכל לבצע את המשימה".

"אולי כן ואולי לא", קולו של אלן נשמע פסימי, והחושך נתן לו גוון מדוכדך.

"הכל יסתדר. נתקלתי בקשיים גדולים מאלו במהלך הפעולות שלי, תמיד מצאתי פתרון", מילאן דיבר בקול נמרץ, "קדימה! אני מצפה מכם למצוא דרכים כיצד לגרום למתן להתגבר על הפחד מהקהל".

דפיקה קלה נשמעה על הדלת. מיקו, בחור צעיר ששימש כעוזרו של בלאץ, עמד בפתח.

"יש לכם אורח. להכניס?"

"זה רגב ליטמן, תכניס אותו. בא בדיוק בזמן".

רגב ליטמן נכנס לחדר והביט אל הנוכחים קלושות.

"חשוך כאן מידי", מצא את עצמו מתלונן בעודו מתיישב על כיסא פנוי.

"איך שזה נראה, החושך מסייע לנו לחשוב טוב יותר", קולו העמוק של מילאן השרה יציבות בחדר.

"טוב. הזמנת אותי לפה כדי לשמוע מה חדש? לא הבנתי למה אני קשור לפעילות הזו. בכל מקרה החלטתי להזמין אנטנות אחרות וחוק האנטנות מעניין אותי כמו קליפת השום".

"כמובן. ובינתיים אף אחד לא צריך לדעת שהזמנת אנטנות חדשות, רגב. הבלאגן הציבורי סביב האנטנות מועיל למטרה. רציתי לדעת מה קורה עם הבחור הזה שעובד עבורנו בכנסת, איך קוראים לו?"

"ניצן. ניצן הררי".

"אוקיי. מה ידוע לך עליו?"

"הוא יוצא חיל המודיעין, יש לו אופי יצירתי יוצא דופן. מבין עניין, עושה בדיוק מה שנדרש ממנו ויודע להפעיל את המחשבה מתי שצריך. קצת חוצפן לפעמים".

"מתאים לפרופיל שלו", מילאן בלאץ חייך רחב, מלאכותי.

"המממ".

"אפשר לסמוך עליו, אתה אומר?"

"על אנשים כמוהו אפשר לסמוך בערבון מוגבל, מילאן. בניגוד אלי ולחבר'ה הנוספים שעובדים איתך, כי אנחנו מבינים שהשלטון במתכונתו הנוכחית רקוב ומוטב להעביר את קבלת ההחלטות לבתי המשפט, אבל ניצן עובד עבור כסף ועבור האקשן. אין לו ערכים או אידיאלים. הדור הצעיר במיטבו".

"יש צעירים חדורי מטרה ואידיאלים", מילאן החמיץ פנים, "לא מוצא חן בעיני מי שלא".

"גם מהם ניתן להפיק תועלת, ניצן הוכחה לכך". רגב מדבר במרץ. הנוכחים ניסו לעקוב אחר דברי השניים.

"אני מתלבט אם לחשוף בפני ניצן את הפעולה האמיתית, או להשאיר את המצב ככה".

"למה לשתף אותו?" רגב נשמע נדהם.

"הפעולה מתקרבת. אני חש את הלחץ סביבי ויתכן גם שעוקבים אחרי. המוסד הישראלי ידוע, רגב. אני רוצה פעולה חלקה. בנוסף, מישהו בדרגים הגבוהים בקנדה שם עליו עין ורוצה לתת לו תפקיד רציני".

"אין לך מה לחשוש מהמוסד. אנחנו בגבולות מדינת ישראל, וכאן פועל רק השב"כ!" קולו של רגב מרגיע, "לגבי הרצון שלכם לקדם אותו, זה כבר לא עניין שלי. תעשה מה שאתה רוצה".

מילאן חשב רגע ארוך ואז התנער, קולו נשמע מצווה כשהוא אומר, "תקשיב, רגב. כל עוד אין הוראה אחרת, ניצן לא צריך לדעת עבור מה הוא עובד, כן? אני רוצה דממה בתחום הזה".

"כמובן". רגב חייך חיוך רחב, "אני לא מבין למה אתה לא משתף אותי בפרטי התוכנית הגדולה. בכל אופן קיבלתי גם אני מסר מקנדה. אתה צריך להתחייב שהאחראי על האנרכיה יהיה רווק".

מילאן בלאץ הצטחק קלות, עיניו בהקו בשעשוע. "אנחנו כאן כולנו רווקים", אמר בקול מתגרה.

"אתם לא ישראלים! האחראי על האנרכיה הישראלית חייב להיות ישראלי", אמר רגב ליטמן, "תבטיחו לי שהוא יהיה רווק! זה חשוב לי מאוד".

"אוקיי, במידה ויהיה צורך בפיקוח על האנרכיה, נדאג שהמפקח יהיה רווק", הסכים מילאן, "יתכן שהדרג הגבוה מקנדה שם עין על ניצן בגלל שהוא רווק?"

רגב משך בכתפיו, "יש לנו כבר רווק מתאים, אם כי לא הייתי שולל את הכיוון. אני רוצה שתחתום לי שהוא יהיה רווק", הדגיש שוב, "זה חשוב לי,

בלי הבטחה שכזו אני אלך לדרך משלי, ואני לא יכול להבטיח לך שאין לי מהפכה משלי!"

"אנחנו איתך, רגב, תקבל חתימה על כך. לא משנה לנו מה מצבו המשפחתי, נראית לי תמונה כל ההתעקשות סביב זה", העיר אלן פרייס והוסיף: "אמרת שאתה מקבל מסרים מקנדה? מי שולח לך מסרים, סמית' או מארק שטיין?" מילאן הנהן כמצטרף לשאלה.

"יש דברים שצריכים להישאר חסויים. ואני רוצה שתשלחו אלי בהקדם את המסמך הזה חתום", רגב הושיט להם נייר סיכום. הוא נפרד מהם בלחיצת יד אופיינית לארגון 'שחרור עולמי' ויצא החוצה, מיקו ליווה אותו אל מחוץ לשער.

מילאן עיין קלות במסמך שרגב ליטמן הותיר ומצחו התקמט בהרהור. הוא היישיר מבט לעברם של אנשיו שנראו נתונים עדיין תחת הרושם שיצרה דמותו של רגב ליטמן. "מה תווי הפנים שלו סיפרו לך, אנדרסון?"

"הוא נאמן לרעיונות הארגון, ללא ספק. אם כי נראה שיש דבר מה שמפריע לו ומונע ממנו להיות רגוע. אני מניח שהדבר הזה לא קשור למשימה שלו", נענה אנדרסון, "דיברתם פה על ניצן, הייתי שמח לראות תמונה שלו".

"לא נחוץ לי לעכשיו, אנדרסון, אני לא חושב להכניס אותו לסודות הארגון". מילאן חייך לעצמו כשנזכר בדבריו של רגב על המנהיג הרווק. הישראלי השחצן מפגין תמימות בנושא. למה שאנרכיה תצטרך הנהגה כלשהיא? המטרה שלו שונה לחלוטין! לאחר מכן הרצינו פניו. לרגב ליטמן יש אמונות מוזרות שגורמת לו להילחם מול אויב לא ידוע.

מדוע אנשים יוצרים לעצמם אויבים דמיוניים? וכיצד ניתן להילחם מול אויב בלתי נראה?

כל הסיפור הזה של המלחמה הצפויה מול הדרקוניליאנים לא מסתדר לו עם האנרכיה המתוכננת.

מה התוכניות האמיתיות של ליטמן? כיצד הוא יכול לדעת אם הלה לא ינצל את האנרכיה המתוכננת לצרכיו?

מילאן בלאץ היישיר מבט אל שותפיו, הוא רצה לשאול לדעתם אך החליט לשמור את שאלותיו לעצמו.

אם צפרייר היה שומע לפני חודש את התרחיש בו הוא אמור לשבת מול מצלמות האבטחה בחדרו של קצין הכנסת ולעקוב אחר דמותו של יוגב, הוא היה בטוח שמדובר בהלצה.

אבל כעת זה מה שקורה, וצפרייר נאלץ לשפשף את עיניו מספר פעמים כדי להיות בטוח שאינו הוזה.

יוגב המאבטח, האדם האחראי ביותר שהוא מכיר, פוסע בדרכים עקלקלות לצד הצעיר המוגדר כחשוד, אל עבר מליאת הכנסת, לאחר שמצלמות חדר האבטחה הפסיקו לעבוד באורח מסתורי.

הדחף הפתאומי של צפרייר היה להזעיק את אנשי האבטחה של הכנסת ולעצור את יוגב ואת מלווהו לחקירה.

צפרייר חש שאינו מסוגל לעשות זאת ליוגב. הוא המשיך לעקוב אחריהם בעיניים מצומצמות, מתלבט בינו לבין עצמו מה נדרש ממנו לעשות כעת.

הרב מורדי הביט לעברו בנחת. נתנאל הלל יכול היה להבחין במבטו בזיק של תמיהה מעורב בשעשוע.

הוא שלח לרגע קצר מבט לעבר בגדיו, ומוחו השלים לבד את התמונה: הוא בטח נראה מפוזר, מלוכלך ומעוטר בוץ ותערובת של מזון סוסיים, אולי גם פרצופו מרוח באבק או בוץ.

ואין לו זמן להתחרט.

"אתה גרץ? הבן של ר' יוסף?" שאל הרב מורדי.

נתנאל הלל הנהן, מתקשה לדבר מרוב מאמץ הריצה.

"לאט לאט! אני מקשיב", אמר הרב מורדי.

נתנאל הלל הנהן ונשם אוויר, קולו נשמע יציב יותר ממה שחשב שיהיה, "אני רוצה לשאול את הרב האם הוא מכיר שידוך שיכול להתאים לי?" שאל.

"שידוך עבורך?" הרב מורדי שב על הדברים.

"כן, שידוך בשבילי", נתנאל הלל התפלא שאינו חש שמץ של מבוכה, "אני מחפש שידוך. אני כבר בגיל המתאים. אני צריך להתחתן. גם בתורה כתוב 'לא טוב היות האדם לבדו', אני מרגיש ממש שזה לא טוב בשבילי להיות ככה".

עיניו של הרב מורדי לא הביעו הפתעה או פליאה או כל רגש מתבקש אחר. הוא חשב רגע ואמר, "תכתוב לי על דף באופן מסודר את הפרטים שלך, גיל, עיסוק, שאיפות, איפה למדת, מה אתה מחפש, ותביא לי את הפרטים, אשתדל לחשוב על הצעה מתאימה עבורך".

"אעשה זאת בהקדם", אמר נתנאל הלל ועמד ללכת, אבל אז השיג אותו קולו של הרב מורדי, "אתה יודע לרכב על הסוס? אני יכול ללמד אותך מספר טיפים!"

נתנאל הלל נעצר מספר רגעים על מקומו, סוקר את הרב מורדי בהשתוממות.

הוא לא חשב על הרעיון הזה!

"בטח שאני רוצה ללמוד לרכב על הסוס", אמר בקול נלהב, "יש לך זמן עבורי עכשיו?"

פרק 22

"אני מפריע לך עכשיו? פיניתי את השעה הזו עבורך, הבקרים שלי עמוסים בדרך כלל", הקול שבקע מתוך הסלולרי התנגן באוזניו של ניצן. הוא הביט לעבר גידי, האחרון משותפיו לדירה שנשאר עדיין, מתארגן ליציאה.

"הכל טוב, בנימין!" הוא קרא לו בשמו, ולא בכינוי המשעשע 'ילקוט', מודע לכך שאוזניו של גידי כרויות ולא רוצה להפוך את השיחה למוזרה. איכשהו, תמה כעת בינו לבין עצמו: 'ילקוט'? מי מכנה אדם בסדר גודל של הפסיכולוג הבכיר בנימין אבני בשם כזה? "אני יכול לדבר כעת, רצית משהו?"

בנימין צחק צחוק קליל, "סתם, רק להתעניין, לשאול איך אתה מרגיש ומה התוכניות שלך להיום".

"אה... תודה לך על ההתעניינות! אני צריך ללכת למספר מקומות, לסדר כמה דברים בבנק וכל מיני דברים כאלה מעצבנים", שיקר, "ומה התוכניות שלך להיום?" שאל בנימוס.

"כמו שציינתי, יש לי שעה לשמוע אותך, רוצה להכיר אותך יותר, אתה אדם נפלא, העתיד של המדינה שלנו", אמר לו בנימין אבני, "מה אתה עושה כעת?"

ניצן הביט על הכוס שבידיו, "לוגם לימונדה קרה".

"שסבתא שלי שלחה", התערב גידי בשיחה.

"יש שם מישהו? מתי אפשר להתקשר לדבר בפרטיות?"

"תתקשר עוד חצי שעה בערך", השיב ניצן בלי לחשוב.

"סגור".

גידי הביט לכיוונו במבט ארוך, אך לא שאל מי זה הדובר מעבר לקו. ניכר היה שהוא סקרן.

"הכירו את שון. מומחה בלוחמת סייבר", בן יוסף הציג את הבחור הגבוה שהפוני הבהיר שלו נראה בלתי מסודר בכוונה תחילה. בן יוסף חייך וחיוכו גרם לעובדים למצמץ בעיניהם בחוסר אמון.

"נעים מאוד, שוני'לה, אני רוני'לה", נשמע קול נעים מהעמדה משמאל. רוני שבר את הקרח.

מתן ציפה שכל עובד יציג את עצמו כפי שאכן קורה. כעת מגיע תורו. אוף, קולו רועד מעט.

"שמי מתן מאירי". האם זה רק נדמה לו? שון הביט אליו ממושכות. מתן חושב שהוא מזהה התעניינות במבטו.

לאחר שבן יוסף ושון יצאו, העיר יואב, "הוא התעניין בך, מתן. יש לך מושג למה?"

"לא, אין לי מושג".

לטעמו, אם כי הוא לא יגיד את זה כמובן, יתכן ושון קלט שעומד מולו אדם לא סטנדרטי.

בהמשך היום נכנס שון למשרד לבחור את אחד העובדים.

במפתיע או שלא, מתן נבחר לתפקיד.

חודש ושלושה שבועות קודם, הר האדרשיני, הודו.

חדר המגורים הענק במנזרו של לאמה בושו חשוך ושקט. ניר התיישב על המזרון והעביר את עיניו על פניהם של האנשים הישנים על גבי מזרנים הפרושים לאורך הקירות. התקרה הגבוהה והאפילה גרמה לאווירה להיות קרירה ומייראת, ומבעד לחלון הצר אפשר לראות את הנוגה שיצר הירח המלא על פני שמי הליל.

הוא פתח את התרמיל ושלף מתוכו מכשיר טלפון שחור ועבה, אליו מחובר מוט ארוך מקופל. הכניס אותו לכיסו ויצא בלאט החוצה. דלתות המנזר נפתחו בקול חריקה.

ניר התיישב על סלע קטן והפעיל את הטלפון הלווייני. שיחת הטלפון להוריו הייתה נרגשת ומלאה בדאגה חובקת. על רקע הלילה ההודי השקט, יכול היה ניר לחוש את חמימות ביתו השואבת את רגשותיו דרך הפלסטיק הקר. לאחר שיחה בת מספר דקות מיהר להיפרד בהבטחה שיתקשר שוב ביום חמישי, חש ברטיבות בעיניו וחשש שהוריו יחושו בגעגועים שלו. עד היום היטיב להציג את דמות הגבר הקשוח, ולא רצה שהתדמית תיסדק.

לקח לו זמן מה להתאושש מהשיחה. לאחר מכן החליט לחייג למספר הטלפון של יוגב, סקרן לדעת מה יש לאחיו לומר על הצעד האמיץ שעשה.

את זעקתו המופתעת של יוגב ניתן היה לשמוע מהדהדת בהר האדרשיני בהודו מבעד לאפרכסת של הטלפון הלווייני. ניר הרחיק את הטלפון מאוזנו, מחויך.

"לא רוצה לערור בך קנאה", מצא את עצמו סונט באחיו, "בכל יום שעובר אני לומד ומתקדם. מה שמעורר התפעלות בבודהיזם זה שאתה לומד להחשיב את עצמך כחלק ממשהו גדול".

"החיפוש הרוחני שלך בהודו הוביל גם אותי לחיפוש פה בארץ", ניר הופתע לשמוע את דבריו של יוגב.

"מה כבר יש למצוא בארץ הקטנה שלנו?" מצא את עצמו מלגלג.

"התחלתי ללכת לשיעורי יהדות".

"חחחח..." ניר פרץ בצחוק לשמע דבריו של יוגב, "יהדות? אתה רוצה להיות דוס?"

"מסתבר שביהדות ובתורה יש אמת אמיתית לגמרי שמסתתרת מאחורי השחור לבן של הדוסים, יותר מכל אמת שיכולה להסתתר מאחורי גלימות כתומות", השיב יוגב.

"לבודהיזם אין אמת או שקר. זה לא שאתה מחפש משהו. אתה לומד לבטל את ה'אני', את הקיום שלך, והופך לבעל השקפה צלולה הרואה את המציאות באופן ברור ומתעלה מעל הכל". ניר מקווה שהוא מגדיר היטב את המושגים שחווה, "אתה מכיר את המושג קארמה, נכון? כאן אני מבין שזה בעצם הגורל שאתה יוצר לעצמך. אם עשית מעשה טוב או חשבת מחשבה טובה, אתה משפיע על העתיד שלך שיהיה טוב, אתה גורם לתוצאות בין אם הן חיוביות או שליליות".

"יפה מאוד! לא בטוח שזה סותר את היהדות, שמעתי דברים דומים בהרצאות", יוגב השיב לו בקול אדיש למראית עין, "ההבדל בין בודהיזם לתורת ישראל הוא בעיקר בעובדה שהטיבטים מאמינים באיללים והיהודים מאמינים בבורא, נכון?"

"אתה צוחק עלי. ביהדות יש מדיטציה?"

"לא, ודאי שלא", מיהר יוגב לומר, ואז שתק לרגע, "בעצם, מי יודע? אולי יש ואני לא מכיר? תפילה זה מדיטציה?"

"הלכת רחוק, יוגב. הודו זה הודו וישראל זה ישראל".

"נו, טוב, וכוח ממרחק כזה גדול הוא לא הדבר הכי יעיל. ותיזהר בבקשה, בתוך כל הרוחניות הזו יכול להיות בלבול גדול מאוד. בלי התורה והחוקים שלה אפשר ללכת לאיבוד בג'ונגל של החיים".

"אח'שלי, עד שהגעתי לכאן עברתי מסע מפרך, טיפסתי בידיים חשופות על ההר. לא רואה את עצמי חוזר עכשיו כדי לשמוע מה יש ליהדות להציע לי. תן ללמוד עוד על תורת המזרח הרחוק". קולו של ניר נדרך לפתע כשנדמה היה לו ששמע קול רחש מכיוון המנזר.

"אני צריך לסיים את השיחה, אסור לי ליצור קשר כל עוד אני כאן", מיהר לומר בקול נמוך, והספיק לשמוע את הדאגה בקולו של יוגב כשהלה אמר, "שמור על עצמך", לפני שהטמין את הטלפון בכיס.

מופתע עקב ניר אחר צלילת היוצאת מהמנזר ופוסעת החוצה.

צפרייר חש את עצמו כיושב על קוצים. על המסך מולו הופיע יוגב היוצא מהחדר בעוד מלווהו נותר בפנים. משך הזמן בו הזר נמצא בחדר בעוד יוגב ממתין לו בחוץ, גרם לו לעמוד לראשונה בחייו מול התלבטות אמיתית, כזו ששני צדדי המאזניים מכריעים לטובתה.

האם לחפות על יוגב, או לדווח לקצין הכנסת על מעשיו התמוהים?

הוא התחיל לכסוס ציפורניים מבלי משים, כעבור מספר רגעים החליט שביטחון הכנסת גובר. הוא שלף את מכשיר הקשר מכיסו. "כן, שומע", קולו הרועם של עמרם נשמע מהדהד באוזניו.

"אני צריך"... הוא שתק למספר רגעים, "אני כאן במשרד שלך, עמרם. ידוע לך אם המצלמות בחדר האבטחה חזרו לעבוד?"

"למה אתה לא שואל את המאבטח השני? מי נמצא איתך במשמרת?"

"אני לבד כאן, יוגב יצא למספר רגעים".

"אני עסוק כרגע. אנה, בקש מיוגב עזרה".

חודש קודם, פסגת האדרשיני, הודו.

קוראים לו רינגו סמית', תושב קנדה, איש עשיר מאוד, המגיע למנזר לפרקים.

ניר צירף פרט לפרט מחלקי המידע שהוא הצליח להוציא מהחברה - אנשים בעלי מבט עמום ושמלה כתומה. אחוז גדול מהם הם ישראלים בעבר או בהווה.

מה הלה עושה כאן, בתוך כל האווירה שמייצר המזרח הרחוק? בעיני ניר נראה המנהל המערבי כמפיק וכבמאי, ולא כמתעניין בבודהיזם ובמדיטציה.

ואולי הוא אכן במאי שמתכוון להפיק תיעוד על המנזר? אולי הוא רוצה לשאוב מכאן השראה?

ניר לא הצליח להתרכז בהסברים של הלאמה. מעייניו היו נתונים ברינגו סמית'. כעבור זמן מה הסתבר שגם המנהל המערבי מתעניין בו - שכן הוא הזמן למשרדו של רינגו המצויד למרבה ההפתעה במחשב.

"מי אתה? איך קוראים לך?"

"ניר מלול".

"מישראל?"

"כן".

"יפה! מה דעתך על המנזר?"

"לא הספקתי להתרשם עדיין, אני חדש כאן".

"אוקיי. ניכר שאתה אדם שיודע מה הוא רוצה מעצמו. אתה באמת מחפש רוחניות?"

"כן, מאוד!"

"ידוע לך שכל עוד אתה כאן אסור לך ליצור קשר עם העולם שבחוץ?"

"אני שומע זאת לראשונה", ניר חש שפניו מחוירים. בטלפון הלווייני שלו הוא עורך שיחות עם בני משפחתו לפחות פעמיים בשבוע. הוא לא מסוגל לוותר עליהם.

"מקובל עליך?"

"כן, כל עוד אני כאן". לניר ברור היה שהוא לא יאמר את האמת לרינגו. אין סיכוי שהוא יצליח לוותר על קשר עם העולם שמעבר לעננים כאן בפסגת ההר.

לפני שהוא יצא מהמשרד, אמר לו המנהל הקנדי: "אני רוצה שתמלא את הטופס, בבקשה".

הדף אותו רינגו הביא לו, הכיל מידע על 'שחרור עולמי' ושאלות על דעתו לגבי סיוע למדינות העולם להשתחרר מכבלי שלטון ומעמד.

בהמשך, השאלות כיוונו אותו לתת מידע על אנשים המקורבים לשלטון במקום מגוריו או לאחד ממוסדותיו.

"אחי יוגב מאבטח בבית המחוקקים". ניר לא תיאר לעצמו עד כמה משפט זה בעל משמעות עבור רינגו סמית'.

הפעם היה זה פיקארד שחיפש את עזרי.

"דיברת עם יוגב? הבאת לו את הפרטים שהוא ביקש ממאגר המידע?"

"כן, הוא אמר שהוא הסתדר כבר".

"מעניין מאוד", שתיקה קלה השתררה, כל אחד חשב על משהו אחר.

"אולי סוכן איקס יוכל לסייע בסיפור הזה". פיקארד דיבר כמו לעצמו.

"סוכן איקס? שו הדא?" עזרי הפעם סקרן באמת.

"הוא לא קשור לשב"כ הרשמי".

"איך קוראים לו?"

פיקארד הביט על עזרי בתמיהה, "אתה לא מצפה שאשתף אותך! שמו כל כך חסוי עד שאפילו אני שכחתי מי הוא", הוסיף בהומור, כדי לרכך את הסירוב.

עזרי הביט לכיוונו ארוכות, חש סקרנות לזהותו של סוכן איקס לצד תסכול מסוים המכיר בעובדה שיש דברים שצריכים להיות חסויים אפילו ממנו.

מתן עקב אחר הסבריו של שון שבמבטא עילג ובעברית משובשת תיאר כיצד פועלות תוכנות כופר, ואיך לסתום פרצות כדי לא לאפשר להן ולהאקרים המפעילים אותן לחולל נזק לקבצים, להשתלט על המחשב ולחסום אותו. הוא סיכם לעצמו במילים משלו במחברת שלפניו את הנאמר לו:

"צריך לזכור, שאף פעם לא ניתן לומר שהמחשב מוגן במאה אחוז! כל עוד המחשב מחובר לרשת, תמיד יש סיכון שתוכנות בלתי רצויות יסתגנו אליו. כשהדגש הוא שתוכנות וירוס פועלות בשקט ותוכנות כופרה מודיעות על נוכחותם בחסימת קבצים ודרישת תשלום".

"לחברות הייטק כמו זו שלנו, יש צורך בהגנה הדוקה וחזקה, שכן הן יעד מועדף להשתלטות. הן מצד האקרים המעוניינים בידע הטכנולוגי שנצבר

בהן, והן מחמת הכסף אותו ניתן לדרוש עבור המידע היקר שנאסף וננעל באמצעות תוכנת הכופר".

מתן נושא את עיניו, מחשבותיו נודדות אל התיאור של מוטי אודות בקשתו של ניצן לקבל את המייל של חבר הכנסת דגני.

שון ממשיך להסביר לו כיצד לגבות קבצים ולשמור את הגיבוי, איך ניתן להוציא מידע ולשמור אותו בנפרד מהמחשב ומסכם באומרו, "הבוס שלכם רוצה שכל עובדי המשרד יהיו לוחמי סייבר. מה שהסברתי לך זה שיעור מבוא לנושא. בעוד שעה, בישיבת צוות, אני רוצה שתרצה את הדברים בפני עובדי המשרד".

מתן הניח את העט על השולחן לצד הדפדפת ונשא מבט נסער.

"אתה מתכוון ברצינות?"

"מה הכוונה?"

"אני אמור להרצות בישיבת צוות?"

"ברור! בשביל מה אני מסביר לך פה את הדברים שעה ארוכה?"

"אני לא יכול, שון! מצטער".

"לא, אל תעשה לי את זה! למה אתה לא יכול?"

"ככה! יש לי בעיה לעמוד מול קהל ולדבר".

שון הקדיר את פניו.

"זו לא סיבה מספיק טובה, מתן. סמכתי עליך, לא דיברתי לחינם עד עכשיו. אתה חייב להסביר את הנושא לצוות במקומי. נדרש ממך לדבר לאט וברור, תחשוב על טובת המשרד ולא על נוחיותך האישית בלבד".

נו, טוב. מתן שתק לרגע ארוך. עובדי המשרד מכירים אותו, הוא מכיר אותם, זה לא קהל של ממש.

הוא מהנהן, חש את ליבו מתחיל להלום במהירות. 'אם אתעלף, אתה תהיה אשם!' הוא רוצה לומר אך שותק, אוסף את מחשבותיו הדוהרות ומכניס לליבו דברי עידוד והבטחה שהכל יהיה טוב והוא יסתדר עם המטלה המאיימת.

"זה החדר!" יוגב נעמד לצד סטיבן, והצביע על דלת צבועה בלבן.

"תפתח את הדלת כעת". קולו של סטיבן מתכתי. יוגב קיווה בכל ליבו שאינו עושה טעות כששלף צרור מפתחות ופתח את דלת החדר.

סטיבן סקר את הקירות, שולח מבט אל יציאת החירום של המליאה שנמצאת בסמוך אליו.

"מיקום מעולה, יוגב. אני מבין שאתה בצד שלנו?"

יוגב הניח את הארגז על השולחן בעודו נאנח קלות, חש הקלה שמצלמות האבטחה לא צופות גם בתוך החדר עצמו.

"אני בצד שלי, סטיבן. ואני רוצה לדבר עוד היום בטלפון עם אח שלי. אם אין שיחה - אני מפסיק לסייע לכם".

סטיבן נראה חסר סבלנות, "מה יש בארגז?"

"אתה צריך לדעת".

"אוקיי, צא מהחדר. אני רוצה להיות כאן מספר רגעים לבד".

"לסוס יש רגישות יוצאת דופן לזהות את תחושותיו של רוכבו. כשהוא יקלוט את הביטחון שלך בעצמך, הוא יחוש שהוא יכול לתת בך אמון, ותוכל לשבת עליו בבטחה, נתנאל הלל יקירי".

ההבדל בין ניצן הסנוב לבין הרב מורדי השכן המשמש כמאמן ברכיבה טיפולית, גורם לנתנאל הלל לעצום את עיניו לרגע.

כשהוא פוקח אותן הוא רואה את הרב מורדי ניגש לסוס בצעד קל ומוזנק על גבו, ממש כפי שניצן עשה.

לפני שהוא מצליח להתלהב ולבקש מהרב מורדי סיוע, חש נתנאל הלל לפתע בחוסר ביטחון. האם יתכן שעליו לבקש רשות מהבעלים של הסוס - מניצן? אולי אסור לו לרכב על הסוס בלי אישור?

הוא שואל את הרב מורדי, והלה ממחר לרדת מהסוס, טופח על שכמו בהתפעלות.

"כל הכבוד לך, נתנאל הלל! אם אתה חושש לעבור על גזל, אתה מוזמן לחווה הטיפולית שלי. שם תוכל ללמוד להיות פרש אביר ובלי חשש".

אני? פרש אביר? נתנאל הלל חייך בבדיחות, חש סקרנות רבה לראות את חוות הסוסים המדוברת.

פרק 23

כשניצן הגיע למשרדו של רגב ליטמן, היה זה עסוק בשיחת טלפון חשובה.

"המתן בחוץ, ניצן. אני תיכף מתפנה אליך".

"בכיף". ניצן מוצא את עצמו פוסע הלוך ושוב בקומת המשרדים של חברת R.D.Y, בוחן את החדרים ומקשיב לשיחות שנשמעו סביבו.

"לא הבנתי למה R.D.Y. לא מוציאה הודעה ברורה לציבור שביטלנו את ההזמנה של G07? למה לנו כל ההפגנות הללו?" שמע שיחה בין שני עובדי החברה שישבו בפינת הקפה. הוא נעמד, מעמיד פנים כמתעניין במודעה בה נכתב שהעובדים מתבקשים לשמור על סדר ולהשליך את הכוסות לפח.

"אני באמת לא מצליח להבין. למה באמת המידע הזה נשמר בסוד?" שאל רעהו.

"אולי כי רגב אוהב אקשן, או שהוא רוצה רעש תקשורתי כי זה גורם לו לפרסום".

"הצחקת אותי. מדובר בפרסום שלילי! מי ירצה כזה דבר?"

"אז יש לך רעיון אחר?"

ניצן החליט להתקרב אליהם. "רגב ליטמן יודע שביטלו את האנטנות של G07?" שאל.

"כמובן! הוא המנכ"ל, הביטול נעשה לפי בקשתו", אמר העובד שמזג לעצמו כוס קפה נוספת.

"מי אתה?" התעניין העובד השני, "אל תגיד לנו שאתה עיתונאי!"

"לא, אני לא עיתונאי. אני חבר של רגב ליטמן", הבעת פניו של ניצן נעשתה מוטרדת, "מתי שמעתם את הביטול? זה חדש?"

"לפני קצת פחות משבוע. תשאל את רגב ליטמן", הוסיף העובד בזהירות, חשד ניבט מעיניו.

ניצן צחקק במבוכה, "איזה, רגב לא מספר לי כלום. להוציא ממנו משהו זה כמו להוציא מים מסלע".

שני העובדים החליפו ביניהם מבטים מהירים, "למה חשוב לך לדעת?" שאל אחד מהם.

"לא, זה לא חשוב. פשוט רגב כל הזמן מתלונן עד כמה קשה לו הסיפור הזה של האנטנות. אני שמח לשמוע שהכל הסתדר בסופו של דבר".

הוא התחיל לפסוע לכיוון משרדו של רגב ליטמן, כשהעובד שסיפר לו על האנטנות רץ אחריו, "אל תגיד לו מילה ממה ששמעת! זה אמור להיות סוד!"

"לא אגיד לו, אין לך מה לדאוג", ניצן חייך בידדותיות ונופף לשניהם לשלום. הוא חש כמי שדורך על קוצים, המידע ששמע נראה לו בלתי הגיוני בעליל, והוא מבין שהוא צריך לעבד אותו בינו לבין עצמו לפני שהוא משוחח עם רגב.

"אני הולך, רגב!" הוא נכנס למשרד רק להודיע.

"שב, ניצן! אני תיכף מסיים את השיחה".

הוא התיישב, מטה אוזן לשיחה, מעמיד פנים כמתבונן בלוח שנה הנמצא בצד השולחן.

"טוב, הוא בדיוק נמצא אצלי כאן, אשאל אותו. להתראות".

רגב הניח את השפופרת. "ניצן, בדיוק הייתי צריך אותך. צריך להתקדם עם הסיפור של מוטי והמייל של דגני. איפה אתה בסיפור הזה?"

"של חוק האנטנות?" ניצן רצה להיות בטוח שרגב עדיין רוצה לשנות את החוק.

"כמובן! אנחנו רוצים מאוד שהחוק הזה לא יעבור, ניצן! אני מצפה ממך להתמסר למשימה".

ניצן שתק לרגע ארוך, מעכל לאיטו שלמרות הדברים ששמע זה עתה בפנית הקפה, הרי שמשום מה יש לרגב ליטמן אינטרס מסתורי לשנות את החוק.

ליטמן המתין לתשובה.

"יש התקדמות, מוטי השיג עבורי את המייל של דגני", ענה ניצן לבסוף.

"יפה! הצעד הבא יכול להתחיל מיד עכשיו. נצטרך לשלוח למייל של דגני חומר על האנטנות. דגני יפתח את המייל ועובדי המחשב שלי יוכלו להתחיל בפעולה מיד".

ניצן השתדל לעקוב אחר קצב הדיבור המהיר של רגב ליטמן.

"כתובת המייל רשומה כאן. אתה רוצה שאשלח לו את המייל בחדר המחשבים של בלוטוס וסמארט?"

"כן, תיגש לחדרם. אני מעדכן אותם. תבוא לכאן לעדכן בכל התקדמות. אני סומך עליך".

"ודאי". ניצן החליט, לאחר שהתלבט בינו לבין עצמו לרגע, לא לשאול את רגב מדוע שוחחו העובדים על האנטנות החדשות. איכשהו, הוא חש שיש בשאלה הזו מוקש רציני שהוא לא צריך להתקרב אליו.

בבת אחת, הגיעו למייקל שלוש הצעות שידוכים עבור הצעיר החרדי.

אחת מהן הגיעה מצידה של אשתו מאי, שביררה בעבודתה אצל העובדות החרדיות, הצעה נוספת הציעה השדכנית אלישבע דבירסקין, ואת ההצעה השלישית קיבל על מגש של כסף מצד אדם חביב עם כיפה בו נתקל בפקק בכניסה לעיר.

חלונות הרכבים של שניהם היו פתוחים, האיש ישב לצד הנהג ומייקל שוחח איתו מספר מילים לא מחייבות, הלה היה נחמד באופן יוצא דופן ומייקל ניסה את מזלו.

"אני מחפש שידוך לצעיר חרדי בגיל 22, בחור טוב מאוד. אתה מכיר מישהי מתאימה? צריך אנשים טובים ופשוטים, יתכן אפילו כאלה שצריכים כסף, יש לבחור הרבה כסף והוא מוכן לקחת מישהי עניה".

"כולנו עניים, אחי, זה לא בושה בכלל", אמר לו האיש עם הכיפה, "ככה זה, לוקחים מכאן לשם משם לכאן, כסף הוא מלשון כיסופין, כי האדם תמיד נכסף אליו. מה לעשות? יש שקיבלו במתנה ממון, יש שקיבלו שכל ויש שקיבלו אושר, כל אדם עם הפלוס שלו. בעניין השידוך, יש לי אחלה הצעה. תן לי מספר טלפון שלך".

מייקל העדיף לקבל את מספר הטלפון שלו, והם נפרדו בחיוך ידידותי.

נפלאים חייהם של השדכנים, חשב מייקל לעצמו.

בהמשך היום הוא פגש את חמיו וקיבל ממנו תמונת מידע נוספת על חייו לצד ההוגו כריסיאנים.

התברר למייקל שחמיו נתקל בתיאוריות של הוגו כריס פוטוס עוד כשהיה בתיכון, הוא נהג לעקוב אחר כל בדל של מידע בנושא מאז שקרא ספר על דרקונים מכושפים.

הספר היה בדיוני, אך הסופר הציג בסוף הספר את כל המידע שאסף על דרקונים, ביניהם ציין את ספריו של הפילוסוף הוגו כריס פוטוס ואת מאמיניו.

הדברים היו נשמעים משכנעים ומעוררים ורגב ליטמן מצא את עצמו עוקב בעניין אחר הנושא.

לקבוצת ההוגו כריסיאנים נכנס דווקא בעקבות מעקב שערך אחר דבריו של נוסע בזמן שהזכיר את הדרכון הכחול.

"הצטמרתי כשהבנתי שהנוסע בזמן מדווח מהעתיד שתחזיתו של הוגו כריס פוטוס נכונות. אני כיום חבר בקבוצות שונות שמדברות על הנושא הזה. המרכזית שבהם היא הקבוצה של אדם בשם רינגו סמית' ואחיינו ג'ולי", סיכם רגב ליטמן את השיחה, "יצרתי איתם קשר, כידוע לך, ואני מנסה להגשים להם את הרצון לבנות את המנהיג הבא שילחם בדרקוניליאנים את המלחמה המכרעת. לכן אנחנו חייבים למצוא מנהיג צעיר ולסייע לו לחגוג את נישואיו הראשונים כשאוראנוס שבתאי ומאדים יתקדמו לזווית אל מול כוכב חדש בעל תכונות מיוחדות. כיום כולם יודעים שמדובר בכוכב פלוטו, מה שבזמנם לא היה מוכר. זה יקרה בתאריך חמישי לינואר בשנה הקרובה. המעניין הוא שלא רק הוגו כריס פוטוס ציין זאת, אלא אסטרונומים רבים בעת העתיקה חישבו ומצאו את התאריך הזה".

"המועד המכריע", מלמל מייקל זינגר כמו לעצמו.

"המועד המכריע לאנושות", הסכים איתו רגב ליטמן בקול מהורהר.

בערב ישב מייקל עם שלוש הצעות, לכל אחת מהן יש פוטנציאל להצליח, הוא לא מצא את נפשו מרוב התלבטות.

את מי מהן יציע למנהיג העתידי? מי מהן תתאים לו?

הוא חייב לשאול את ג'ולי!

אנשים רבים יש בעולם ולכל אחד מהם יש סיכוי סביר להתחתן, ורק לי זה אמור להיות קשה, עד בלתי אפשרי? הרבה לעצמו נתנאל הלל בעייפות, שטוף בגלי רחמים עצמיים.

בימים האחרונים המחשבות הללו מעסיקות אותו ללא הרף בכל שעות הפנאי שלו.

הוא, שמוכן לוותר על כל כך הרבה בשביל לזכות לעמוד מתחת החופה עם בחירת ליבו, דווקא הוא יודע עד כמה קשה יהיה למצוא מישהי מתאימה לשאיפות שלו.

הוא לא מוכן להתפשר! הוא רוצה שאשתו תהיה צדיקה ויראת שמים, צנועה ובעלת מידות טובות, שתלמד בסמינר עם שם טוב. זה חשוב לו. הוא רוצה להוכיח לעולם שהוא יכול, שבחור כמוהו לא חייב להתפשר על כלום.

אמנם הוא לא יודע ללמוד, אבל הוא רוצה שרעייתו לעתיד תעריך את התורה ולומדיה, ותרצה שהוא ילמד.

כעת השאלה היא: איך זה מסתדר?

האם הוא לא נכנס סתם לתחום לא-לו?

מצד שני, הוא הרי צודק בשאיפות שלו. הוא משתוקק שילדיו ילמדו תורה ויהיו אברכים, גם אם הוא עצמו לא יצליח, הוא רוצה שילדיו יצליחו.

הוא רוצה בית של תורה.

והרוחניות של ביתו לעתיד, תלויה באשתו לעתיד.

היא צריכה להיות בעלת שאיפה עזה לבית של תורה.

הטלפון שלו צלצל. "מדבר מיכאל זינגר, אני שדכן", הדובר נשמע חביב ונעים שיחה, נתנאל הלל חש כלפיו אמון מיידי.

"שלום, מיסטר", ענה בלי לחשוב.

"שלום שלום, אני רוצה להציע לך שידוך, יש לי מספר הצעות נפלאות. לפני כן רציתי לשאול מה הדרישות שלך מהכלה המיועדת? יש לכבודו בכלל דרישות?" הדובר לא שם לב שהוא עוקץ אותו. נתנאל הלל לא נעלב.

"כן, יש לי דרישות חשובות שאני לא מוכן לוותר עליהן", אמר בלהט, "אשתי לעתיד צריכה להיות צדיקה ובעלת יראת שמים".

"אתה מתכוון שאתה רוצה חרדית?"

"ברור שחרדית, אבל התנאי שלי הוא שהיא תאהב את התורה ותהיה בעלת יראת שמים, שהיא תאהב את ה', ושתלמד בסמינר עם שם טוב", סיים את דבריו בהתנשפות קלה. מייקל הביט בצג. השיחה מוקלטת, מצוין.

"מה זאת אומרת, מה זה יראת שמים?" שאל השדכן, "איך זה מתבטא?" "יראת שמים, איך שאני מבין, זה פחד לעבור עבירות, אם כי אני חושב שיש לזה פירושים נוספים".

"פחד לעבור עבירות?" מייקל קיווה שהוא לא מגלה בורות מוזרה, "איך אפשר לדעת אם היא יראת שמים? תן לי בבקשה דרישות יותר ספציפיות! אתה הרי לא מצפה שאני כשדכן אשאל מישהו אם יש לו פחדים כלשהם".

"נכון, אז שהיא תאהב את התורה", אמר נתנאל הלל בקול נמוך. השיחה הייתה מייגעת מידי עבורו.

"מצוין, נתי, המתן כמה ימים ואני אביא לך הצעה שמעולם לא חשבת לקבל", אמר מייקל בקול מבטיח, ונתנאל הלל לא ידע אם להאמין לו. הוא העדיף לשכוח מהשיחה המוזרה.

עדיף שהוא יחפש בעצמו. אולי הוא צריך לעשות השתדלות נוספת ולהקים בעצמו משרד שידוכים, וככה למצוא לעצמו שידוך הגון?

הימים הבאים עברו על נתנאל הלל בעשייה קדחתנית, הוא אסף שמות של מועמדים ומועמדות, וקיבץ אותם לתוך מחברת, אותה נטל עמו לכל מקום. למרבה הפליאה, למרות שהייתה לו רשימה הגונה של שמות מועמדות שהשיג למחברת שלו - הרי שהוא לא מצא אומץ להציע לעצמו שידוך. הרי

נאמר 'אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים' סיכם לעצמו, והחליט לפנות למכריו בבקשה שיציעו לו שידוך מתאים.

לא צריך להתבייש עבור הרצון להקים בית בישראל, הזכיר לעצמו, וניגש כמעט לכל אדם שפגש במכולת, בבית הכנסת, ובכל מקום, "יש לך שידוך בשבילי?" שאל.

כולם התייחסו אליו נהדר, והבטיחו לו שאם תהיה להם הצעה הגונה ומתאימה הם לא ישכחו לשדך לו.

נתנאל הלל חש רגוע יותר.

כשאתה עושה ופועל - גם אם אינך רואה תוצאות, אתה חש שאתה עושה את הדבר הנכון, וזה גורם לך לתחושה נפלאה.

"אני... אהההם", רק לא לגמגם. זה קורה לו בשעת לחץ.

הוא עומד מול אנשי הצוות, חש חסר ביטחון.

העיניים שלהם נטועות בו בציפייה. אין לו כוח לעמוד מול השיפוטיות שלהם. הם מיד יבחינו שהוא לא יודע להסביר, שהוא פוחד.

מתן ממחר להתנער מהמחשבות. הוא צריך לדבר, להסביר. בן יוסף עומד בצד, שון לצידו.

שון. מה חשב היצור המוזר הזה כשבחר בו להיות הדובר שלו.

"אנחנו יוצרים את המציאות, מתן. הכל בסדר. תחשוב טוב", הוא מעודד את עצמו ומתחיל לדבר. מעט רועד בתוך הלב, בטוח שהם חושבים עליו מחשבות לא מחמיאות, הוא ממשיך לדבר, מזהה זיק של עידוד בעיניים של שון, מתרכז בדפים שלפניו וממשיך, בקול יציב.

ליבו הולם כל הזמן הזה, רגליו רועדות. הוא ממשיך במאמץ.

"אם יש שאלות, אפשר להפנות אותן לידידינו הנכבד שון", הוא מסיים לומר, וקורס על הכיסא. עוצם עיניים לרגעים מספר.

הוא עשה את זה, וזה לא היה גרוע כל כך.

אפילו היה כיף, יש לומר.

מחיאות כפיים נשמעות. זה שון, עומד ומוחא כפיים, מחייך אליו בידידות.

'שון קלט אותי', חושב מתן, ומרגיש שזה בסדר שיש לו פחד קהל. זה מעיד כנראה על חכמה, על רגישות.

"הכל היה בסדר, מתן", הוא אומר לעצמו. לא מכין את עצמו לדבריו של שון.

"דיברת נפלא, מתן! הסברת יותר טוב ממה שחשבתי. אני בוחר אותך בתור הדובר שלי במשרד, באופן קבוע!"

"תקבל העלאה במשכורת", בן יוסף נדיב גם הוא.

הם כולם נחמדים כל כך, ומתן מבין שהוא יאלץ להמשיך להתמודד עם פחד הקהל הזה עוד פעמים רבות.

"יוגב? איפה אתה?" צפריר אזור אומץ ומרים אליו טלפון.

"אני... כאן ליד המליאה", יוגב מרים את עינו ומביט היישר אל המצלמה בה צפריר רואה אותו, מחייך ומנופף לו לשלום.

"מה הברנש הזה עושה איתך?" צפריר חש מבולבל לנוכח התגובה הידידותית של יוגב.

"איזה ברנש?"

"נו, הבחור הזה שפגשת ליד הלשכה של דגני".

"אה... סטיבן? אני אסביר לך אחר כך", דיבורו של יוגב איטי, כמו רוצה למשוך זמן.

"נראה לי חשוד".

"אתה חושד בי? צפריר? אני לא מאמין!"

"אז איזה הסבר יש לך?"

"אולי אתה חושד גם בחבר הכנסת דגני? הבחור היה אצלו במשרד!"

"נו, טוב. יש לך הסבר?"

"כמובן, צפריר. יש הסבר לכל דבר. אל תחשוב שאני עומד להשאיר אותך בלי תשובות".

"אני חושב לספר לעמרם קצין הכנסת", צפריר רוצה לבחון אותו.

בתגובה, יוגב ניתק את הטלפון במהירות ונכנס לחדר בו התעכב סטיבן.

צפריר קפץ ממקומו ויצא ממשרדו של עמרם, מצא את עצמו רץ לחדר אליו נכנס יוגב.

"יש דברים שניתן לספר למשפחה ויש דברים שתשאירי לי לסדר", ביקש מייקל מהשדכנית בקול יציב, "תתקשרי למשפחת גרץ ותציעי לנתנאל הלל את השידוך. אני בסך הכל ידיד שרוצה לסייע, כך שעדיף שלא תדברו עלי בכלל, אוקיי? אל תספרי להם גם על פשיטת הרגל של הורי הכלה. אני אטפל בעניין. הכל יסתדר. ואם זה השידוך של נתנאל הלל - הוא יזכה בו בלי הפרעות".

השדכנית שמרה את תהיותיה לעצמה. היא כבר רגילה שכל שידוך זה עולם ייחודי ומאתגר בפני עצמו, אבל בשידוך כזה טרם נתקלה.

"אני סומכת על כבודו", סיכמה את השיחה, ומייקל מהעבר השני של הקו החליק את הפוני הארוך שלו. 'כבודו?' היא בטח מדמינת אותו עם זקן וכיפה שחורה.

הטלפון שלו צלצל. ג'ולי, הידיד הקנדי, רוצה להתעדכן.

"מה שלומך, מייקל? איך אתה מסתדר עם המשימות שלך?"

מייקל צחק צחוק קליל, מבליע אנחה שרצה להשמיע. "אני עושה מה שצריך לעשות, וכרגע אני מעוניין לחקור קצת יותר את התיאוריות של ההוגו כריסיאנים, יש לך חומר לשלוח אלי?"

הידיד גיחך, "איך מתקדם העניין של חתונת המנהיג? יש לכם כבר כלה? המועד מתקרב, אתה יודע, אין לנו פריוילגיה להילחם נגד השעון".

מייקל הנהן, שוכח שבן שיחו לא רואה אותו, "אני לא ממש מאמין בכל הסיפור הזה", העביר לבן שיחו את תחושתו, "אני מבין את הערך העצום של מחקרים רציניים ואני חייב לומר לך שמדובר פה בסיפור עם הרבה רוח אבל בלי חומר. אני עוזר לכם בגלל רגב ליטמן, אבא של אשתי, אבל חש חובה להזכיר שאני לא מעוניין להיות שותף עם חבורת קונספירטיביים כל עוד אינכם שולחים לי מידע מהימן יותר".

"המידע שלנו מורכב. אין לך בעולם דבר-מה שאפשר להכריז עליו כעל אמת מוחלטת", אמר בן שיחו, "אנחנו חיים במציאות קונספירטיבית וגם עולם המדע כזה", הוסיף עקיצה, "אי אפשר לומר שההוגו כריסיאנים מדומיינים, יש לנו הוכחות".

"תשלח לי תמונה של הדרקון הכחול?" השיב לו מייקל בהקנטה, "אני מחכה".

בן שיחו שתק לרגע ארוך, "אני לא יכול לשלוח לך תמונה. גם כי אין לי כזו וגם כי היית טוען בכל מקרה שמדובר בעיבוד מחשב. היום אפשר לזייף גם חתימת קול, כידוע לך", אמר, "אבל אשלח לך מחקרים עדכניים מתחום חקר האוקיינוסים, הנומורולוגיה, האסטרולוגיה וכתבי הדת. בנוסף יש לנו כמובן את הוגו כריס פוטוס שבנה תיאור שלם על כיצד יקרה הדבר והיכן.

הוגו כריס פוטוס אמין, כי דבריו מעולם לא כיזבו. כל המידע שברשותי יוביל אותך למסקנה ברורה, אחת ויחידה: העולם מתקדם לעבר מלחמת הטובים ברעים, וזה יקרה בארמדגון".

"אתה רוצה לומר לי שיש לכם מיקום למלחמה בין הטובים לרעים?" שאל מייקל את ג'ולי, הידיד הקנדי של חמיו.

"כמובן! הוגו כריס פוטוס כתב את הכל. המלחמה תתרחש במקום היסטורי, בעמק יזרעאל, במגידו או בשמה היווני - ארמדגון. אנחנו עסוקים כרגע בבניית גן אירועים באיזור מגידו - במיוחד לחתונה של המנהיג הצעיר שילחם בדרקוניליאנים. נציגים מכל העמים יגיעו לחזות בפלא הגדול. גם נכדו של המלך סלומו יהיה שם".

"אני בהלם. מי זה 'אנחנו'? מאיפה יש לכם כסף לבניית גן אירועים? מדובר בסדר גודל עצום!" מייקל שאל את הדברים בחשש מסוים. השאלות מעידות על חוסר באמונה, והאנשים הללו מסוגלים לחשוב שהוא שייך ל'רעים'. עיניו נדדו אל הדרקון השבור המונח על המדף. איכשהו, נדמה לו שהוא מביט בו במבט מאשים.

מאשים?

אותו?

הפסל?

זה בסך הכל חפץ! מה קרה לו שנהיה רגשני פתאום, או גרוע מזה.

הוא התנער ממקומו כדי להרחיק את המחשבות המרגיזות.

"אנחנו זה האנשים שרוצים להציל את האנושות מהדרקוניליאנים", אמר ג'ולי, "יש לנו מספר אנשים עשירים שתומכים במאבק שלנו, ביניהם איש העסקים מארק שטיין שנמצא כרגע בישראל, והסופר רינגו סמית', כולנו

יודעים שבמלחמה הזו הטובים צריכים לנצח. אני מקווה שאין לך סמלים של דרקון בבית, כן?" קולו הביע חשדנות פתאום, "לדרקוניליאנים יש סמל מוזר כזה, חלקם עונדים אותו בגלוי וחלקם מניחים אותו בביתם, בסתר".

מייקל התנשם עמוקות, "סמל דרקון? מה פתאום שיהיה לי? מעולם לא ראיתי אנשים עם תכשיט כזה!"

"האנשים האלה קיימים! לא ראית אותם כי לא חשבת לתת לזה תשומת לב, אבל הם קיימים וחלקם אפילו לא יודעים שהם דרקוניליאנים! ובמלחמה הגורלית ביום ההוא - כולם ידעו מי הוא דרקוניליאני ומי שייך לטובים".

מייקל סקר את פסל הדרקון, משתוקק לשאול את הדובר האם אדם שקיבל ממישהו לא ידוע פסל דרקון, נחשב לדרקוניליאני.

הוא שותק, מנסה להבין בינו לבין עצמו מה זה אומר. האם הוא מאמין בשיח הזה?

"תשלח לי הוכחות, תשלח לי חומרים בנושא", הוא דיבר במאמץ. מחשבות שונות הופיעו במוחו, חלקן לא מצאו חן בעיניו. ממש לא מצאו חן.

"אני רוצה לשמוע שיש למנהיג המיועד כלה", סיכם הדובר, "כל מי שיעזור במלחמה נגד הרעים יקבל שכר נאה".

"כן, אני יודע", מלמל מייקל, "אצליח לקבל מוטיבציה לקדם את הדברים במידה ונחתום על חוזה, שלא יהיו אי הבנות, סך הכל זמני מוגבל ואני מקדיש זמן רב מידי לעניין הזה, הזמן שלי שווה כסף, הרבה כסף".

קולו של ג'ולי נשמע קודר וחסר סבלנות: "אתה צריך לסייע לנו כדי להציל את העולם, השכר הוא בסך הכל הכרת הטוב שלנו, אנחנו לא מתחייבים לכלום", אמר בזעף מופגן והוסיף בקול נמוך, עוקצני, "אם לא היית קרוב משפחה של ליטמן הייתי מגיע למסקנה שאתה שייך ל'רעים'!"

מייקל שלח מבט מוטרד לדרקון הפצוע.

"אף אחד לא יכול לדעת מי טוב ומי רע, מלבד הבורא", אמר בקול כבד שעייפות נשמעה בו בברור. הוא לא ציפה לתגובה מצידו של בן שיחו והמשיך, "בשביל זה התקשרת?"

ג'ולי כמו התעורר, "לא, יש סיבה נוספת. אנחנו נשלם לך היטב, מייקל. התבקשתי להזכיר לך שהכלה צריכה להיות ילידת ירושלים ושגם אמה וסבתה ואם סבתה יהיו ילידות ירושלים, סך הכל יותר מארבעה דורות".

"דווקא ירושלים? הוגו כריס פוטוס כתב את זה? מה לו ולעיר הקודש?"

"ירושלים הייתה ונשארה היהלום שבכתר, ידידי. והכלה צריכה להיות בעלת שושלת מפוארת. רק כך נצליח לנצח את הדרקוניליאנים!"

מייקל העביר יד יגעה על מצחו. "שלח אלי את רשימת ההוראות, אמ.. סליחה, את רשימת התנאים הנדרשים כדי שנצליח להילחם בדרקון הכחול", אמר, "הרי לא יתכן שבעוד שבוע תטענו שאביה של הכלה צריך להיות דווקא יליד איטליה. יש גבול למה שהטבע יכול להציע לנו, תהיו הגיוניים!"

"אנחנו הגיוניים, מייקל. זה לא בריא לדאוג".

"אני דואג בגלל שהשדכנית אמורה להתקשר להוריו של גרץ ולהציע לו כלה שלא עומדת בדרישות. בפעם הבאה תעדין אותי מראש בפרטים הקטנים!" סיכם מייקל את השיחה, משתדל להסוות את זעמו.

הוא ניגש לפסל הדרקון ובחן אותו מכל הכיוונים, מנסה לגלות את סודו.

עיניו של הדרקון הן כל הסיפור, הוא משוכנע בכך מרגע לרגע, הן בוהקות ומושלמות. האם יתכן שמדובר במצלמה נסתרת? אין לו אויבים, ככל הידוע לו. האם ג'ולי עוקב אחריו? או שמא מאיים עליו? ולמה דווקא באמצעות פסל הדרקון.

מבלי משים חביק את הפסל לליבו. הוא חמוד, הדרקון, בכלל לא מאיים על האנושות.

מרבית הסיכויים שהדרקון עומד בצד של הטובים. המחשבה הפתיעה אותו, אבל התעקשה להופיע: הדרקון ידיד טוב, למה לחשוב שהוא רוצה להילחם נגד האנושות?

הוא לא אהב את המחשבה הטורדנית הזו, וביקש מעצמו לחזור למחשבות רגילות, סטנדרטיות, כמו זו שהוא רוצה לאכול המבורגר.

הדרקון ממש חבר אמיתי, המחשבות חזרו, הוא רוצה להגן על שמו הטוב של הדרקון. מה הדרקון החמוד הזה עשה שההוגו כריסיאנים הפכו אותו למפלצת? למען האמת גם מפלצות הן דבר חמוד.

ומדובר בסך הכל בסמל, לא בדבר האמיתי. מרבית הסיכויים שהדבר האמיתי קיים רק בדמיון המאמינים של פוטוס.

הדרקון שבידו נראה תמים, אפילו חמוד, שוב פעם הניצוץ הכחלחל הזה חלף בעיניו. מייקל הניח אותו חזרה בזהירות במדף. הוא צריך לחקור את העניין, ומהר.

פרק 24

"אתה הבן של אלברטו, נכון? מה שלום אביך?" האיש המבוגר לא היה מוכר לניצן, ש'קפץ' לשוק מחנה יהודה במטרה לרכוש מספר מוצרים.

"אבא שלי עדיין בבית החולים, מאיפה אתה מכיר אותו?"

האיש שחבש כובע בד עם שוליים מקומטים, הניח על המדרכה את הסל התכול שאחז בידו. "אני חבר ילדות שלו, שמעתי שהוא נפל", אמר. "החבר'ה שביקרו אותו שלחו לי את תמונה מהביקור, ראיתי אותך שם! אני טוב בזיהוי פרצופים", הוסיף בחיוך.

ניצן סקר אותו בעיניו. החבר של אביו נראה מבוגר הרבה יותר מבנימין אבני, הוא נראה יותר פשוט, יותר רגוע. בנימין אבני נראה לעומתו אדם מתוחכם. באותו רגע ניצן חש שהכל מתערפל סביבו. איך לא שם לב? הרי בנימין אבני נראה צעיר מאבא שלו בעשרים שנה לפחות!

"אתה מכיר את 'ילקוט'? הוא למד איתכם?" שאל את האיש, "איך קוראים לך?"

"אני רונן יהלום, אני לא מכיר את 'ילקוט'. זה שם המשפחה שלו?"

ניצן חש שהוא נרעד בלי לדעת מדוע.

"אני מתכוון לחבר ילדות שלכם, בנימין אבני, זוכר?"

"אבא שלך למד איתי ביסודי ובתיכון, לא היה לנו חבר שקוראים לו בנימין אבני".

המשפט הזה של האיש ליווה את ניצן בכל מהלך היום.

סטיבן מיהר להסתיר בתוך הארגז את החוטים המעוקלים, כשיוגב פרץ פנימה אל החדר.

"מהר, סטיבן, נחשפת! חבר שלי צפה בנו במצלמות והודיע לי שהוא מזעיק הנה את קצין הכנסת". סבר פניו של סטיבן נותר חתום למול הפאניקה של יוגב שמיהר ליטול את המפתח מעל הארון הנמצא בקצה החדר ולפתוח באמצעותו את דלתותיו.

תנועות ידיו המהירות הוכיחו לסטיבן שהוא יודע היטב מה עליו לעשות. הוא שלף מספר קלסרים עבים וביקש ממנו סיוע להכניס את הארגז פנימה. לאחר מכן החזיר את הקלסרים למקומם ומיהר לסגור את דלתות הארון בחזרה.

"הארון הזה כמעט לא בשימוש והקלסרים לא מעניינים איש", הסביר לסטיבן בשעה שהחזיר את המפתח למקומו. באותו רגע צפרייר נכנס לחדר, מבטו מביע חשדנות.

"מה הולך פה, יוגב?" קולו נשמע טעון. יוגב מיהר לפרוש על פניו חיוך רחב כדי להסתיר את המתח העולה בו.

סטיבן סקר את צפרייר בעיון. "מי אתה?" שאל.

יוגב צחק צחוק עצבני, "מה פירוש? הוא עובד בכנסת", מיהר לענות במקום צפרייר.

"ידידי היקר, הכר את סטיבן. עובד חדש כאן במשכן. הוא בא הנה כדי להכין את המליאה לפרוייקט שאפתני של מספר חברי כנסת, דגני ביניהם. כמובן שצריך לבקש לכך אישורים, אך אני כאן בשלבי ההתחלה לראות אם הרעיון בכלל בר ביצוע", צפריר שם לב שיוגב נמנע לפנות אליו בשמו. "אהההה", ענה בתגובה. הוא נראה נבוך, לא יודע כיצד לומר שלא הבין דבר.

"סטיבן, יקירי, האם אנחנו מפריעים לך כרגע?" שאל יוגב במהירות, כדי לא לתת לצפריר אפשרות להשחיל שאלה.

סטיבן הביט לעברם במבט קפוא. "בעקרון סיימתי את הפעילות להיום", אמר בקול רובוטי, "אלך כעת. תהיה איתי בקשר בהמשך". "סבבה", ענה צפריר במקום יוגב.

"תקשיב לי, לא נראה לי הסיפור הזה בכלל", אמר לו צפריר בעודם עושים את דרכם חזרה לחדר האבטחה, "אתה נחשב לבחור אחראי מאוד. לא מבין איך הסתבכת". "לא הסתבכתי, צפריר".

"לא הבנתי מילה מההסבר שלך. ובכלל, הבחור הזה נראה לי חשוד מכף רגל עד ראש".

"הוא נראה לך חשוד כי הוא לא ישראלי", אמר יוגב, "לצורך הפרוייקט הם הביאו דווקא אותו. הוא מסקנדינביה, יודע עשרים שפות. גאון". "מה זה הפרוייקט הזה?"

"דגני ביקש ממני עזרה, צפריר. אם אתה רוצה, ניגש אליו ותשאל אותו את כל השאלות. אני סומך על חברי הכנסת שלנו, הם נאמנים בעיני ואני הולך אחרי הבקשות שלהם בעיניים עצומות".

צפריר שתק. דבריו של יוגב והביטחון ששידר בלבלו אותו כהוגן.

"אני רוצה שהפעם תדבר על הסכנה בפתיחת מיילים ממקור לא ידוע",
שון דיבר בקול מתון, בוחן את תגובתו של מתן בדקדקנות רבה.

"פתיחת מיילים ממקור לא ידוע?" מתן חזר על דבריו באיטיות גם כן.

"אכן. למשל, יכול להגיע קובץ תמים למחשבו של פקיד לא אחראי בעל תפקיד זוטר בחברה שמשלמת הון עבור אבטחת סייבר. הקובץ מציע הצעה מפתה, אך ברגע שאתה פותח אותו, נכנסת למחשב תוכנת ריגול ערמומית שעשויה לגנוב מידע ולהשתלט על המחשב. הדבר גורם לנזק עצום עד בלתי ניתן להערכה".

מתן רושם בליבו שהעברית של שון השתפרה פלאים. הוא רוצה לשאול אותו למה הוא לא רוצה לדבר מול הצוות אם הוא מתקשר כל כך נהדר, אך מחליט לא לשאול שאלה חסרת נימוס שכזו. יתכן שגם לשון יש פחד קהל, אם כי מדובר בהשערה לא הגיונית.

"זה אומר שלא כדאי לפתוח מיילים בכלל?"

"אם אתה עובד בחברה ציבורית, עליך להיזהר פי כמה. תחשוב על עובד שב"כ למשל, שפותח מייל בלי לחשוב פעמיים. מרגע זה ואילך כל מחשבי השב"כ יכולים להיות בסכנה".

מתן החוויר. "אתה מתלוצץ, שון. לשב"כ יש מערכות הגנה משוכללות".

"אי אפשר לדעת. עולם המחשבים לא בטוח כלל", אמר שון, "ותתפלא, יש בעולם אנשים בעלי כוונות לא לגמרי תמימות".

"אני יודע, שון. אני לא חדש בתחום הזה", מתן חש זעף קל על דבריו של שון, שדיבר אליו בעליונות מסויימת.

"אוקיי, תקשיב, מתן! הבוס שלך קיבל אותי להדרכה בגלל שהוא הבין בין היתר שיש לי שיטות הגנה בלעדיות".

שון שתק, ממתין לתגובתו של מתן, שמפאת הנימוס לא איחרה להגיע.
"באילו שיטות מדובר?"

"לפני תקופה מסויימת ביקשו ממני לבוא לכנסת ישראל, היה ניסיון פריצה לאחד המחשבים של חבר כנסת ידוע. במקרה ההוא זה לא היה תוכנת מייל אלא אפליקציה לא מורשית. באותם רגעים חשבתי לעצמי עד כמה גם חוקי אבטחת המידע בכנסת לא בטוחים כלל", אמר שון בקול נמוך, בוחן את התגובות של מתן.

פניו של מתן עטו חיוורון, הוא השפיל לרגע את עיניו.

"מאז פיתחתי מספר מודלים מעניינים שעשויים להביא תועלת רבה. אנחנו במלחמה, מתן! ובמלחמה, כמו במלחמה, צריך לפעול באומץ".

"נכון, נשמע מדאיג מאוד מה שאמרת! תאר לך שחבר כנסת מעביר חוק שעבר שינויים על ידי האקרים מקצועיים או אפילו חובבנים. חברי הכנסת בטוחים שהם יודעים על מה הם מצביעים, בעוד שלמעשה הם עשויים להצביע על חוק אחר לגמרי. וחוק, כמו חוק, אי אפשר לשנות אלא בחקיקה נוספת שלוקחת זמן".

"מצב מטריד מאוד, מתן! מיד כשנחשפתי לסיכון הזה פיתחתי תוכנות הגנה מתקדמות", חיך שון וקרץ אליו בידידות, "אם יש לך חשד כלשהו או שאתה רוצה לדעת כיצד המודלים שלי פועלים, אתה מוזמן להתייעץ איתי בכל זמן".

"אני לא עובד בכנסת, כידוע לך".

"ברור שלא. הכנסת היא רק הדוגמא. למרות שאני מוצא את עצמי מוטרד מכך פעמים רבות. הכנסת היא לב ליבה של האומה הישראלית, הרי בלי החוקים שלה אנחנו כמו עדר חיות ג'ונגל שלא יודעות בין ימין לשמאל", העברית של שון הולכת ונעשית משובחת מרגע לרגע.

"לא צריך להגזים! יש את מערכת המשפט, המצב לא גרוע עד כדי כך". אמר מתן. השיתוף של שון שובה את ליבו, והוא מחליט לשאול את מוטי האם ירצה להתייעץ עם שון בסיפור המטריד שסיפר לו.

זכרו של הזר שעקב אחריהם במסעדה עולה לנגד עיניו. האם כדאי לו להכניס את מוטי לסיפור ולהסתכן שהמידע יעבור לעוקב אחריו? מה עליו לעשות.

"אתה לא איתי, מתן", קולו של שון פולש מבעד למחשבותיו.

"אני חושב", ענה לו בחצי חיוך.

"קשור לאבטחת סייבר?"

"קשור למייל חשוד".

שון התרווח לאחור וחכך את כפות ידיו בציפייה, "בשביל זה אני כאן, מתן. בבקשה, אתה מוזמן לספר לי".

"אני לא יכול".

"למה?"

"עניין סודי".

"המומחיות שלי היא שמירת סוד, מתן. אני מומחה בשמירת מידע. חולש על המון אינפורמציה ומעולם לא הייתה לי בעיה".

מתן הביט אליו. מבטו של שון גלוי וחביב, משדר אמפתיה ורוחב לב.

הוא מחליט שאין לו מה להפסיד. בלי להזכיר את שמו של חבר הכנסת דגני, ועוד יותר בשמירת סוד זהותו של מוטי, הוא מספר לו בקווים כלליים את הבקשה המוזרה של ניצן, שיתכן שהוא מתחזה לאיש ביטחון כדי להגיע במרמה למחשב של דגני.

שון מאזין לו בתשומת לב, לא משדר כל זעזוע או התרשמות מיותרת מהמידע הרגיש שנפרס לפניו.

"מעולה שסיפרת לי, מתן. הגעת לאדם הנכון". חיוכו של שון רחב מאוד, ומתן חש קצה של חרטה על שהניח למילים לזלוג מפיו בחופשיות שכזו.

חוות הסוסים בה מורדי עובד כמדריך רכיבה, נראית כפי שחוות סוסים צריכה להיראות.

חווה, סוסים, ומרחבים עצומים בהם הנוף השולט הוא שדות ושמיים. במהלך היום מבין נתנאל הלל עד כמה הסוס הוא חיה מאתגרת. אצילי, בטוח בעצמו ולא יכול לסבול זיוף.

נתנאל הלל מצא את עצמו לומד לגשת אל הסוס בגוו זקוף תוך כדי שהוא משדר לסוס שפניו לשלום באמצעות שפת הגוף הבוטחת והנינוחה.

"אני אמור לשלוט על הרגשות שלי, אפילו על המחשבות", תרגם למורדי בהשתאות את תחושתו.

"אכן, האינטראקציה עם הסוס צריכה להיות מתוך ביטחון בעצמך ואפילו ביטחון בעולם סביבך", אישר מורדי, "הסוס הוא רק סוס, אך הוא נחן בחיישנים הקולטים היטב את רוכבו. כנראה שאצילות באה עם רגישות", סיים את דבריו במשפט פילוסופי למחצה.

"אצילות מגיעה עם רגישות. יפה מאוד". נתנאל הלל מצא את עצמו משנן לעצמו את המילים גם בדרך חזור, בוחן את משמעותן בתשומת לב. כמה המשפט הזה נכון! להיות אצילי פירושו של דבר להיות רגיש לשני, לחוש את רגשותיו. אצילות היא לא מעמד, אלא תכונת אופי נרכשת.

מצד שני, אתה יכול להיות אצילי ולהישאר סוס, הוא מסכם לעצמו תוך כדי שהוא נכנס לבית, לימוד התורה יכול לתת לך כלים להיות קצת יותר גבוה מסתם חיה אצילית.

"נתנאל הלל, טלפון!" אמא שלו הגישה לו את השפופרת.

"כן?"

"מדבר מיכאל השדכן, בשעות הקרובות תתקשר אליך שדכנית מומחית, יש לה שידוך מעולה עבורך. תרשום את מספר הטלפון שלי על כל בעיה

שלא תהיה, אני כאן כדי לעזור לך להתחתן בקרוב", קולו של השדכן נשמע חגיגי, אפילו קצת יותר מדי.

נתנאל הלל נותר מוטרד מהשיחה במשך שעה ארוכה.

"הפעולה מתקדמת באופן מעורר התפעלות, ידידי. כמה טוב שאפשר לפעול ככה, בשקט, כשברקע ההפגנות של האנרכיסטים", קולו של מילאן בלאץ שידר שהוא נמצא במיטבו.

מולו ישבו צמד שותפיו, אלן פרייס ותום אנדרסון, וניסו להבין לאן מילאן חותר וכיצד הפעולה מתקדמת.

מילאן בלאץ החזיק בדעה, שכדי להצליח ולקדם את אמונותיו אתה צריך להיות מאוד שלם ובטוח בעצמך; אתה צריך לסמן לך מטרות; אתה צריך לתת משמעות חיובית לאג'נדה שלך.

ומילאן בלאץ אכן דאג לתחזק כל העת את המוטיבציה של עצמו ושל אנשיו. הוא הסביר להם שמנהיגי העולם מושחתים, ושלא יתכן שישנו מנהיג ישר הדואג לאינטרסים של העם בלבד בלי לערב שיקולים זרים; הוא הסביר עד כמה העולם צריך להתעורר ולהפסיק לתת לאנשים רודפי בצע וכבוד אפשרות להכתיב את סדר היום. הוא הביא דוגמאות לכך שתושבי העולם מספיק חכמים ויודעים לנהל את עצמם בצורה המיטבית, ועד כמה השלטון הוא דבר נפסד וחולני שגורם לבעיות קשות.

"הממסד רקוב! לא יתכן שממסד יתנהל ביושר ובהגינות, זה סותר את התואר 'ממסד'! הביטו וראו כיצד ארצות ערב פורחות לאחר האביב הערבי", הסביר בהרצאות שהעביר בזום, שם הציג את עצמו בכינוי 'פרופסור מילאנו בלאו'.

"פורחות? אתה בטוח? מה ששומעים שם זה רק את זמזום הדבורים והעקיצות שלהן", שאל אחד המשתתפים.

"פורחות זה עניין יחסי, כי בסופו של דבר האזרחים הם אלו שקובעים כיצד ואיך תהיה הפריחה והשגשוג, לפי רמת האכפתיות שלהם", אמר מילאן, "אם האזרחים יבינו שעליהם לקחת את השלטון לידיים - הכל יסתדר!"

"אני לא מבין. אם לא יהיה שלטון, מי יפנה לנו את הזבל? האזרחים?" שאל משתתף נוסף.

"בינגו! עלית על הנקודה! שלטון אמור לפנות את הזבל מהרחובות, ובזה מסתכם פחות או יותר התפקיד שלו".

"ואיך ישמרו על הסדר בכבישים?"

"בשביל זה תקום מועצת אזרחים שתאכוף את הסדר", ענה.

"איך האזרחים ידעו להקים כזה דבר? בשביל זה צריך שלטון שיפקח שדברים כאלו יקרו!" אמר משתתף אחר. "ומה באשר לחינוך? לפיתוח ערים? לכלכלת חוץ? למדיניות חוץ? לשמירה ביטחונית?"

"אתם מדברים על דברים נקודתיים. אפשר לטפל בהם באופן נקודתי", אמר מילאן בקול סבלני, "האופן הזה בו יש היררכיה הוא בלתי מוסרי ובלתי דמוקרטי בעליל. הצורה הזו בה יש מעמדות שונים, שמצד אחד נמצאים אנשים שמשפיעים ומחליטים על סדר היום ועל הכלכלה, ומצד שני ישנם כאלה שאין מי שיאזין להם, יוצרת מצב בלתי נסבל. כולנו בני אדם שווים, ויש צורך לתת לכל אזרח את הבמה שלו. צורת הממשל והאופן בו מתנהלים הדברים, מחפירה וגורמת נזק לאנושות".

דבריו של מילאן בלאץ, או 'פרופסור מילאנו בלאו', גרמו למאזיניו לחשוב עליהם ברצינות ולבחון את הדברים.

"מה אתה חושב לעשות עם התזה הצודקת שלך?" השאלה נשאלה מפי סוכן סמוי של שירות ביטחון, שהאזין בעניין לדברים של מילאן, ועקב אחרי הניצוץ בעיניו כשזה הציג את דבריו.

באותו רגע, באופן לא ברור, התנתק שידור הזום. לנוכחים נותר הרבה חומר למחשבה, ולחלקם נותרו גם תהיות רבות.

וכעת, בעודו יושב מול אנשיו הנאמנים לשיבת סיכום, ידע מילאן בלאץ שהוא הגזים מעט לאחרונה. אילו סוכני הביטחון של השלטון הרקוב והמושחת עוקבים אחריו, הרי שהוא נמצא בצרות צרורות! עליו לשמור איפוא על שתיקה ומידור, ולדבר רק היכן שצריך, כדי לגרום שהפעולה תהיה חלקה והתוצאות תהיינה כמצופה.

"ישראל היא הדמוקרטיה היחידה כאן באיזור", אמר תום אנדרסון, "אתה בטוח שאנחנו רוצים לפגוע בה?"

"האם היא אכן מתנהלת באופן דמוקרטי? האם בכלל יש כזה מושג 'דמוקרטיה'?" התרגז מילאן בלאץ, "צאו לרחובות ותראו שאין הזדמנות שווה לכולם! המיעוט שולט על הרוב! שימו לב, שבעוד הדמוקרטיה מציגה שהיא פתוחה ומתחשבת, הרי שקומץ אנשים בעמדות מפתח מובילים את דעת הקהל בלי יכולת לתת לכל איש לחשוב בכוחות עצמו! אני לא רואה כיצד אפשר לכנות ניהול שלומיאלי שכזה בשם 'דמוקרטיה'".

"אז לאן נגיע לבסוף, מילאן? נניח שהצלחנו לפרק את הכנסת, לבטל את תפקידו של ראש הממשלה, לפרק את בתי המשפט. מה הלאה? מי יגן על האזרחים? מי יניע את הכלכלה?"

מילאן חייך והתרווח על מקומו.

"לא צריך! האזרחים לא צריכים הגנה; הכלכלה לא צריכה שיניעו אותה. הכל יכול להתפתח מעצמו! וכעת הלאה, אני רוצה לדעת מה התקדם עם שון שאמור לסייע למתן מאירי להתגבר על הפחד לדבר מול קהל. האם ישנה התקדמות?"

"התקדמות יוצאת דופן, מילאן. שון רכש את אמונו של מתן; הצליח לגרום לו לדבר מול אנשי הצוות של המשרד, ומתן אפילו שיתף אותו בסיפור של מוטי והמייל. אנחנו מתקדמים וזה מעולה", אמר תום אנדרסון.

"אוקיי. שמח לשמוע. ואתה, אלן, מה יש לך לספר לי? איך מתפתח העניין בכנסת?"

"סטיבן הלך לכנסת ויוגב העביר אליו את הארגז. הוא אמר שיוגב ביקש לדבר עם אח שלו שנמצא במנזר בהודו".

"טוב, שיחכה עם זה", אמר מילאן.

"לא נראה לי שהוא יסכים לשתף איתנו פעולה אם לא נאפשר לו לשוחח עם אחיו", התערב תום, "איך שאני רואה את התמונה, יוגב מתקרב לנקודת השבירה. אנחנו נאלץ לתת לו אפילו שיחה קצרה מאוד, כדי שהוא יוכל לשמוע את קולו של אחיו המעודד אותו לסייע לנו".

פרק 26

כשניצן הבחין בדמות הממתינה לו בקצה הרחוב של משרדי חברת R.D.Y., הוא חש שכל גופו רועד.

בנימין אבני עמד שם, נשען על רכב כסוף זוהר, בידיו אחז כוס גדולה עם קש. התואר 'ילקוט' נראה ברגעים אלו רחוק ממנו, הוא עשה רושם של אדם עם הרבה כסף, ועם נינוחות השמורה לעשירים הבטוחים שכל העולם בכיסם.

'האיש הזה נוכל, ניצן! ברח מהר! למה לא ביררת עליו אצל אבא שלך?'
'בגלל שחשבתי שהוא חבר מהשכונה של אבא, והוא היה אמין בעיני',
הצטדק לעצמו.

אוף!

כעת כבר מאוחר מידי, כי האיש הזחוח התקדם אליו בצעדים רחבים.
"מה אתה עושה כאן? מאיפה ידעת איפה אני?" שאל ניצן בקול רועד
מזעם מפוחד.

בנימין אבני חייך חיוך רחב.

"באתי לראות מה שלומך, ניצן! אני עוקב אחריך כבר יום שלם! ואתה אחלה, באמת שאתה אחלה", אמר לו, "אני מלא התפעלות ממך! איזה יצור מושלם עומד לפני, אני רואה צורך להוריד בפניך את הכובע!" קולו נשמע מתפעל באמת ובתמים, "אתה עובד, אתה פעיל, אתה אדם חברותי! אם הייתה לי בת, הייתי שמח לראות אותך בתור חתני!" הוסיף, "אין לי בת, אבל יש לי אחיין שיש לו בת מתאימה, אשמח להכיר לך אותה".

ניצן שתק לרגע ארוך.

האיש הזה גאון!

המילים, היחס, האמון, האהבה.

הוא משדר לו את כל מה שרצה אי פעם לקבל, והכל בנדיבות שכזו.

אבל מה הוא רוצה להשיג, בעצם?

"אני... אמ... הטסלה הזו שלך?" שאל לבסוף.

בנימין אבני שלח מבט מהיר אל הרכב.

"לא, היא לא שלי, שאלתי אותה מידיד קנדי. קוראים לו מארק שטיין, הוא אדם נחמד ונדיב באופן יוצא מהכלל. הייתי שמח להכיר לך אותו, אולי בהמשך. כעת אני רוצה לקחת אותך לבית של רב צדיק, ניצן. תקבל ממנו ברכה, והוא יגיד לך במה אתה צריך להתחזק בשמירת מצוות. כדאי לך, זה יפתח לך את המזל", הוא הנמיך את קולו, "האחיין שלי שומר מצוות, אתה מבין? אם אתה רוצה לזכות לרכוש את האמון של המשפחה שם, אתה חייב להביא תמונה שלך עם רב בסדר גודל כזה".

רב צדיק?

הוא מסוכסך עם צדיקים, הוא שונא אותם.

הוא לא מבין איך הם חיים ככה על חשבוננו, הם נהנים מכספי משלם המיסים, הם שקרנים, אוכלי חינם.

הוא רואה אותם נהנים, מטיילים, חסרי עול, יש להם חיי חברה וקהילה, הם מאוחדים, הוא בחוץ.

הוא לא מחבב אותם.

מה פתאום בנימין אבני, גלוי הראש, רוצה לקחת אותו לרב?

בגלל שהוא רוצה להציע לו שידוך? חחה. איזו בדיחה מטופשת!

הוא עצם לרגע את עיניו, מניח לבנימין אבני להוביל אותו לרכב המפואר.

הדלת נפתחה בידי איתי שסחב ברישול את ילקוטו.

יוגב הניח את כף הסיליקון על גבי השיש וניגב את ידיו במגבת משובצת. "קרה משהו? מה זה מצב הרוח הזה?"

"נמאס לי". איתי ניגש אל החלון, עיניו בהו אל השמים. חש הזדהות עם העננים האפורים המשתקפים אליו. "למה ניר טס להודו? למה אבא ואמא הלכו אחריו? איזה מרגיז!"

"מדאיג, הייתי אומר", יוגב מזג לצלחת פלסטיק תבשיל מדיף ניחוח בלתי מזוהה, בעודו מרחרח אותו קלות ומעווה את פרצופו, "אני מקווה שתאהב את האוכל שהכנתי. ניסיתי לשחזר את הטעם של אמא, אבל יש סיכוי שהתבלינים שהוספתי הרסו את הטעם. אם לא תאהב, אפשר להזמין פיצה או המבורגר".

"פוווי המבורגר, ונמאס לי פיצה, לא רוצה לאכול כלום!" איתי ניגש בהפגנתיות לחדרו. הטלפון צלצל, "כן, אמא, הכל מצוין, מסתדרים מעולה! איך החיפושים מתקדמים? אמרתי לך שקיבלתי מסר שהכל בסדר עם ניר! אני במשא ומתן איתם. לא, מה פתאום? הכל בסדר! הם רק ביקשו ממני משהו. אל תדאגי. תבואו לארץ".

— — —
"אני בעמדת המתנה, אמא. מחכה לקבל תשובה, מאמין שהכל יסתדר".

— — —
"הכנתי אוכל משגע! עוף עם גזר ותפוח אדמה, ואפילו קישוא אחד. דרך אגב, הייתי חייב לקלף את הירקות?"

— — —
"התחלתי והפסקתי, זה יצא טעים גם ככה".
איתי רץ מחדרו וסחב את הטלפון מידו. "יוגב הכין אוכל עם ריח מוזר.
אני מתגעגע לאוכל שלך!" קרא.

יוגב ניסה להיאבק איתו ולמשוך אליו חזרה את הטלפון, "אני מכין אוכל ממש טעים, אמא!" דיבר במהירות, "איתי סתם אומר, כי הוא מתגעגע ורוצה שתחזרו. איזה תבלינים שמת? ראס אל חנות ואגוז מוסקט".

— — —
"יופי שזה מצחיק אותך! כשתחזרו, באמת לא יזיק לי ללמוד אצלך קורס בישול. תלמדי אותי להכין אוכל טעים כמו שרק את יודעת".

"הסוס שלך ממש גזעני", מספר חברים שבאבניקים מהשכונה סבבו את נתנאל הלל ביציאתו מבית הכנסת לאחר תפילת שחרית.

"היינו רוצים לראות אותו מקרוב", אמר אחד מהם.

"הוא לא שלי, כמובן", נתנאל הלל אפילו לא חש שמדובר בהתחמקות, עיניו שידרו שהוא לא יוכל להיענות לבקשתם, "אני צריך לבקש רשות. גם אני לא יכול לרכב עליו ככה, זה גזל".

"הסוס גזול בעצמו, אני אומר לך", אמר אחד הבחורים, "ואם אתה כזה צדיק אז כתוב שהגונב מגנב פטור".

"אני לא יכול להיות בטוח שהסוס גזול. ניצן אדם ישר", נתנאל הלל מוסיף לעצמו במחשבתו שניצן עובד בשירות הביטחון, מה שנראה לו מוזר לפתע. אם ניצן איש ביטחון, למה הוא היה צריך לפנות דווקא אליו בשביל למצוא מקום לסוס שלו?

"קוראים לו ניצן, לבחור הזה?" בשיחה התערב קול בס, כולם הביטו אל הדובר. כפיר דותן, אדם שנראה שונה בנוף השכונתי. כפיר הגיע לאחרונה להתגורר באיזור, בדירת סבתו שעברה לגור בבית אבות.

נתנאל הלל הביט אליו בעיונות. יש אומרים שכפיר דותן משמש כסוכן סמוי, היו ידיעות שהוא עובד במשטרה. דיבורים אלו יצרו ריחוק קל בינו לבין שאר התושבים, שתהו מה לו ולשכונה הזו.

"שאלתי שאלה, קוראים לו ניצן?" כפיר דותן שב על דבריו בתקיפות יתרה, לאחר שנתנאל הלל לא ענה על שאלתו.

"כן, קוראים לו ניצן", אמר נתנאל הלל בקול רפה, תוהה מדוע כפיר מתעניין במידע הזה.

כפיר אחז את נתנאל הלל בשרוולו ודחף אותו הצידה, מושך אותו לעבר פינה שקטה, ומביט לתוך עיניו, "אני רוצה לקבל מידע על הבחור הזה".

נתנאל הלל גלגל את עיניו בחוסר רצון לענות.

"ענה לי על שאלתי, נתנאל הלל. מי זה ניצן הזה?"

"סתם, חבר שלי".

"חבר שלך? מאיפה אתה מכיר אותו?"

"אני חייב לענות לך?" נתנאל הלל משך את שרוולו בחזרה אליו, והתרחק צעד אחד אחורנית, חש שהוא צריך להשיב לעצמו את האזון הנפשי. מעולם לא שוחח קודם עם כפיר, והידיעה שהלה יודע את שמו בתוספת התנהגותו הברוטאלית, לא ערבה לו.

כפיר חייך חיוך קל. "אתה לא חייב. אתה צריך לענות לי", ענה, "אף אחד לא חייב כלום לאף אחד. אשמח לקבל הבהרות".

"מי אתה? למה שאשתף אותך?" נתנאל הלל חש התנגדות קלה.

"אני כפיר דותן. שכן שאכפת לו מהצביון השכונתי. אני יודע שיצאו עלי שמועות שאני עובד במשטרה או עיתונאי, אבל הכל סתם דיבורים. אני מתופף בלהקה. המוטו של הלהקה שלי הוא 'כל רגע בחיים - סבבה של שירים'. מעניין אותי מה קורה סביבי ואני רוצה לדעת מה הולך שם בבקתה ובחצר עם הסוס".

דבריו של כפיר גרמו לנתנאל הלל לתחושת סקרנות מלווה בספקנות קלה. כפיר אמנם דיבר בביטחון, אבל כל אחד יכול למכור לך איזה סיפור שבא לו, וכל עוד אתה לא יודע אם הוא דובר אמת או שקר, עדיף להתייחס לדבריו בערבון מוגבל. זו המסקנה המהירה החולפת במחשבתו של נתנאל הלל.

"אני מממה, כבוד המתופף", חייך לכפיר, "לא מבין מה אתה רוצה לדעת. הוא חבר שלי, אני מכיר אותו דרך ידיד משותף שעובד בכנסת. בחור נחמד וקצת שחצן".

"נחמד ושחצן? איך זה מסתדר?" כפיר מתחיל לפסוע לצידו לכיוון בתי השכונה, טליתו מקופלת בידיו.

"הכל יכול להסתדר! כל אדם מכיל בתוכו קשת רחבה של תכונות אופי, אפילו מנוגדות. העולם הרבה יותר רחב ממה שאפשר לדמיין".

"יפה, נתנאל הלל. משפט מעניין. רק בלי לסובב אותי, בבקשה. אני רוצה לדעת. מילא הבחור הביא סוס לשכונה, בסדר. גם אם הוא גנב אותו זה לא מפריע לי כל עוד זה לא הסוס שלי. רק תגיד לי מי זה האיש ואני עוזב אותך. תבדוק עליו קצת יותר לעומק", הוא שתק לרגע והוסיף, "ראיתי אותו בתמונה אצל המקובל רבי ברכיה. כידוע הרב המקובל עוסק בתעניות דיבור כל הזמן. מקודם העלו את האייטם לרשת. והמקובל דיבר איתו! אתה

קולט? אתה יכול לומר לי כיצד אדם כזה נכנס למקובל הצדיק וזוכה לדבר איתו, בו בזמן שגדולים וטובים לא יכולים כלל להיכנס אליו?"

"הוא היה אצל המקובל הרב ברכיה? אתה בטוח?" נתנאל הלל חש שהדברים מסתבכים.

אם זה אמת - ובימינו אין שום בעיה לברר זאת - הרי שמתברר שניצן ממש לא אדם רגיל, הוא אדם מיוחד. מיוחד מאוד.

באותו יום ניסה נתנאל הלל לשוחח עם מוטי על ניצן. מוטי שידר חוסר עניין ואפילו אמר בקול שניצן לא מעניין אותו בכלל.

מאוחר יותר הבחין נתנאל הלל שמוטי רושם מספר מילים מהירות ביומן. הוא הגיש לו לקרוא תוך כדי רמיזה לשמור על שקט, כאילו יש איתם בחדר מאזין בלתי נראה לעין אנושית. נתנאל הלל קרא את המסר שנכתב מתוך מצוקה. המילים היו נחרצות אך סבר פניו של מוטי הביע ייאוש מסוים.

"אני לא יכול לשוחח על ניצן ועל הפרשה הזו. יתכן שהוא לא סוכן ביטחון אלא מתחזה. האפשרות השנייה גרועה יותר בעיני. אנא נסה בכל דרך לנתק איתו קשר, ובוודאי לא לשתף אותי בנושא. חפש מישהו שאתה סומך עליו. יש סיכוי גדול שאני במעקב".

נתנאל הלל חש שהצבע אוזל מלחייו. לפני שהגיע לכנסת לא חשב שיתכן שיתקל בפרשיית ריגול, סוכני ביטחון ומעקב.

תמיד היה נראה לו שמדובר בדמיון מרתק ומוגזם של סופרי מתח בעלי חוש בלשי מפותח, אבל כעת מתברר שהמציאות עולה על כל דמיון, והיא אפילו מבעיתה יותר מכל ספר מתח רציני ככל שיהיה.

מצד שני, לפי דבריו של כפיר דותן הרי שניצן הוא אדם מיוחד, כזה שהתקבל אצל המקובל רבי ברכיה!

האם מוטי לא צריך לדעת זאת?

הוא בחן את מוטי במבט מוטרד, מכיוון שהבין לפתע שאפילו אם יתברר שניצן הוא בעצם נכדו של הצדיק, זה לא יעזור לשקם את תדמיתו של סוכן הביטחון היהיר בעיניו של מוטי.

עיניו של ראש הממשלה נפגשו בעיניו של השופט.

היה זה רגע דרמטי ומכונן. כלי התקשורת לא הורשו להיכנס לאולם המשפט, ומקורביו של שגב רובין חשו היטב בסערת רוחו שהסתתרה תחת מעטה של שליטה עצמית.

הרבה זרמים תת-קרקעיים זרמו באותו רגע, בו ראש הממשלה המכהן נדרש לתת דין וחשבון על מעשיו.

שגב רובין חש שרגשותיו סוערים. בינו לבין עצמו ידע שהוא לא אשם. הוא ידע שלא עשה דבר, שכל מחשבותיו היו סביב תפקידו ושאין לו ולא היה לו זמן לעסוק בעניינים זוטרים כמו עסק הנדל"ן של חמיו או מי הם האנשים שזכו במכרז לבניית גן החיות החדש במרכז הארץ. זכר העניבה עם הסיומת המנומרת עלה מול עיניו וגרם לו לתחושה לא נעימה. האם יתכן שהעוזר האישי שלו ידע שהוא מסבך אותו בעניין כל כך לא חשוב?

והאם בפרקליטות בטוחים שיש צורך לגרום לו לחוש בעמדת נאשם? מה יצא למדינה מכך?

השופט, מצידו, ראה את הדברים קצת אחרת.

דווקא ראש הממשלה אמור להיות נקי מכל רבב.

ראש ממשלה צריך להיות בעל מודעות גבוהה ליושרה ולהגינות.

יש עניין ציבורי ראשון במעלה לשפוט את הבכירים. אנשי ממשל צריכים להיות בעלי יושר וניקיון כפיים לשירות הציבור.

"לא הייתי מקל ראש בטענות הפרקליטות", אמר השופט באותו מעמד, וראש הממשלה חש כיצד הצדק מתרחק לאיטו בפסיעות איטיות.

מחשבה מסויימת חלפה בראשו באותם רגעים: כמה בני אדם ישבו מול שופטים חמורי סבר, וזכו לשמוע עד כמה הם אשמים, בעוד הם פעלו בתום לב, מכורח התנהלות יומיומית ובלי לחשוב על התוצאות?

ולכל הדעות - אדם שלא קיבל כלים לחשוב על תוצאות מעשים טריוויאליים, לא יכול להישפט! לא יכול להיאשם!

כי מדובר כאן באשמתה של החברה כולה!

פרצופו של השופט חמור סבר. הוא נראה קשוח, הסיטואציה כולה מלאה ומעייפת.

שגב רובין חש לאות באבריו. המחשבות טסו רצו במוחו בלי יכולת לעצור.

בתי המשפט צריכים רפורמה, ומהר.

במסיבת עיתונאים שהתקיימה מאוחר יותר, ראש הממשלה דיבר בקול מאופק.

תום אנדרסון עקב אחר דבריו, בוחן את הבעות פניו בעירנות.

ראש הממשלה שגב רובין ידוע כאדם היודע לשלוט על שרירי פניו. עם זאת, תום אנדרסון יודע לפענח דברים נסתרים.

"הוא כועס על מערכת המשפט, מילאן. הוא מאוד כועס אפילו. הוא חש שנעשה לו עוול ומרגיש במצוקה. המערכת המשפטית כולה תתחרט על המהלך הזה".

מילאן חכך את כפות ידיו, בולם קריאת שמחה שכמעט גלשה מפיו. התוכנית מתקדמת בצעדים משמעותיים. חלומו מתחיל להתגשם!

פרק 26

הבית של הסבתא של הכלה, היה רחב ידיים ומרוהט בהדר מרשים.

ניצן חש נבוך בחליפה הכהה ובכיפה השחורה שחבש. בנימין אבני רצה לרכוש לו גם מגבעת, אך הוא סירב.

"אתה הרי חובש פעמים רבות כובע כזה אופנתי", אמר לו בנימין. אך ניצן המשיך לסרב. הוא אינו חרדי ולא מתכוון להיות. גם בנימין אבני עטה חזות שונה, הוא חבש כובע קסקט שחור ולבש חולצה לבנה.

הסבתא קיבלה אותם בחביבות רבה. בנימין אבני הציג את עצמו כדודו של הרב גד גפנר, חתנה.

"אני רוצה שתכירי את החתן המיועד שהבאתי. הוא בחור טוב וצדיק, ירא שמים ובעל מידות טובות". האם בנימין אבני קורץ לכיוונו? ניצן לא היה בטוח.

"אני לא צדיק", הוא חש צורך להפסיק את הקרקס.

"נו, טוב.. ככל שאתה יותר צדיק, אתה מתחיל להבין מה זה 'צדיק' ומתנגד להגדרה הזו", אמרה הסבתא בקול נינוח, "אני שמחה שהבאת לי לראות את החתן לפני הפגישה, אשמח להכיר אותו קצת יותר. אני מחליטה עם

מי הנכדים שלי יקימו בית", אמרה בחיוך נחמד שעמד בסתירה מוחלטת לסיפורים שהסתובבו סביבה.

"בשמחה! את יכולה להתרשם. אני מוכן להתחייב שהוא מתאים ליעלי!" אמר בנימין בבטחון.

על השלחן היה מונח פנקס רחב. הסבתא פתחה אותו ובחנה את החתן הנבון.

"מה שמך ושם הוריד?" שאלה.

ניצן פתח את פיו לענות, אך בנימין אבני ענה במקומו, "קוראים לו יונתן, וההורים שלו הם מרדכי והדסה".

"נחמד מאוד, מרדכי והדסה. יש לאחד מהם שם נוסף?" הסבתא רשמה את המידע בכתב איטי ומסודר.

"לא".

במשך מספר דקות שקעה הסבתא באותיות וברישומים, ואז נשאה את עיניה. "יש התאמה מסויימת", אמרה, "אבל עדיף שיונתן יוסיף שם נוסף. אבדוק תוספת של איזה שם יצור התאמה טובה יותר", הוסיפה.

לפתע נעצרה לרגע ושאלה: "אגב, מדוע אין לך מגבעת?"

שוב היה זה בנימין שענה במקומו, "הוא גומל חסדים, תרם את המגבעת לבחור שאין לו כסף עבור זה. המחיר של הכובעים יקר מאוד, ואתם זוכים בחתן שהוא גדול במידות טובות".

סבתא מאטל סגרה את הפנקס והיישירה מבט לעבר ניצן, "אני רוצה לשמוע אותך. דבר, בבקשה, ספר לי איפה אתה גר", אמרה.

במשך השעה הבאה היה ניצן נתון לשאלות רבות, הוא השתדל לענות עליהן ככל יכולתו. בנימין אבני ענה את מרבית התשובות, וניצן חש שהשיחה נמצאת בידיים טובות. הוא העיף מידי פעם מבט אל הכיבוד העשיר המונח על השולחן. "יעלי שלחה את העוגיות עם הריבה, הן נהדרות עם כוס תה.

אם תרצו, תוכלו להכין שתיה חמה בפינת התה", אמרה הסבתא כשהבחינה בתשומת הלב שגילה כלפי העוגיות, וביקשה ממנו 'לעשות ברכה'.

ניצן סירב בנימוס והעיף מבט מהיר לכיוונו של בנימין אבני. אפילו ברכה אינו יודע לומר.

בסיום המפגש ספקה הסבתא כף אל כף ואמרה, "אתה בחור חמד, יוני, אשמח לקדם את הפגישה עם יעל, אך לפני זה אני צריכה להכיר את משפחתך".

כשהם יצאו אל הרחוב השקט, שאל ניצן את בנימין מה פשר ההצגה הזו. "אין כאן הצגה. זה השם של החתן, ניצני. יונתן חיימוביץ. אם אנחנו רוצים שתתחתן, זו הזדמנות פז".

"אני לא יכול עם כל השקרים האלה, ולא מעוניין להתחתן בזמן הקרוב", השיב ניצן, "ובכלל, נראה לך שאם היא תראה את ההורים שלי היא עדיין תחשוב שאני מתאים?"

"כמו ששיניתי לך את השם אני יכול לשנות לך את שאר הפרטים", בנימין אבני חייך חיוך רחב וניצן חש שהשקר הזה מסבך אותו לחינם.

"לא מתאים לי, אני לא מעוניין!" אמר בזעף והתרחק מהמקום במהירות.

רק כשהגיע למרחק של מספר רחובות משם, הבחין שהוא נותר עם המראה החרדי, הבגדים שלו נותרו אצל בנימין.

נו, טוב, הוא יכול להסתדר עם החזות החדשה הזו. משום מה נזכר בנתנאל הלל, מעניין מה הוא היה אומר למראה החדש הזה.

החדר היה אפלול וקריר במידה ניכרת, אבי הלחמי, ראש השב"כ, לא יכול היה לסבול זאת.

הנוכחים לעומתו, שלושה במספר, הרגישו נוחות רבה בחדר הגדול והקר. ככל שהדיון התקדם, חש ראש השב"כ כיצד האווירה הופכת לכבדה יותר ויותר, הוא עצמו לא הבין מה גרם לו לגשת לוויילון ההצללה ולהסיט אותו לצד במשיכה נחרצת.

עמיתיו פלבלו בעיניהם בהפתעה רבה. החדר החשוך נשטף באחת באור רך של קרני שמש מסנוורות, שהאירו פינות חשוכות וגרמו להם לתחושת אי נעימות.

"הכל בסדר איתך, אבי? מה זה אמור להביע?" שאל פיקארד בניזיפה.

ראש השב"כ החליט לוותר, חש אף הוא שקרני השמש מסנוורות מידי. הוא סגר מעט את הווילון, משאיר בכל זאת מקום רחב דיו לאור להיכנס, אחר ניגש בצעד כבד לכיסאו, התיישב וחיך חיוך מתנצל, "הייתי מוכרח קצת אור", אמר בקול רם בעודו נוטל לידי את המסמכים שאנשיו הניחו לפניו, מסדר אותם בהיסח הדעת.

"יכולת להדליק את המנורות. להסיט וילון בוועידה זה נוגד את הכללים!" אמר אבנר חסון.

"איזה כללים בדיוק? אתה פוחד שצלמים ישקיפו עלינו מהבניין שלא קיים מולנו ומחר נראה את התמונות שלנו בעיתון?" שאל ראש השב"כ בלעג קל, עיניו סקרו את השמים הכחולים הנשקפים מבעד לרווח שהותיר, "אני צריך מרחבים, חברים. גם בארגון צללים צריך לתת את הדעת לצרכים נוספים".

"אני למדתי דברים אחרים במהלך שירותי בשב"כ, אבי. כדי לחשוב היטב צריך חדר מוצלל היטב", אמר מיכה מזרחי, הסגן. מקולו לא נעדרה ביקורת מהולה בשעשוע קל, "אני חושב שאתה די שחוק מהעבודה כאן, ומתכנן את הדרך למושב טוב בכנסת".

"בכנסת", שב פיקארד על דבריו כהד, אחר כך קם ממקומו ופסע אל החלון בצעדים קטנים, סוגר את הווילון כמעט לגמרי, "הכנסת גורמת לי

לאחרונה כאב ראש לא קטן. הבה נסיים את הדיון בעניין האג וראש הרשות. אני חושב שמילאן בלאץ אמור להדאיג אותנו יותר".

"מילאן בלאץ מטריד לא מעט, נתקלתי בפעילות שלו לא פעם", אמר גם אבנר חסון, "אנחנו צריכים לדאוג שהבנאדם הזה יעזוב את המדינה, ויפה שעה אחת קודם".

"הוא יחזור לכאן בזהות אחרת, כזו שיהיה בלתי אפשרי לזהות אותו", אמר פיקארד, "אני מכיר את האיש. נחוש מאוד וזריז כמו צלופח. לאחרונה הוא הוריד פרופיל בפעילות גלויה, דבר שמדאיג אותי יותר".

ראש השב"כ הגניב מבט מהיר אל פס השמים הכחולים שהציצו מבעד לוויילון, בעיניו שכנה כמיהה לא ברורה. הוא זקוק לחופשה רצינית. מציוד לרחף בכדור פורח ולנהל משם את העניינים הסבוכים הנקרים לפתחו כל העת, אבל מה לעשות שמחשבות כאלה לא יתקבלו יפה בקרב פקודיו התכליתיים מאוד. יתכן שהוא אכן מעט שחוק מהעבודה כאן. הוא נאנח עמוקות וחייב את עצמו לשוב לעניין שלפניו.

"מילאן בלאץ. אם הפעילות שלו מתחילה להיות אגרסיבית יותר, אני רוצה לקבל תמונה ברורה שתיתן לי כל זווית אפשרית. לא מתקבל על הדעת לשמוע אתכם מקוננים כאן כמו חבורת תנים. צריך לבנות תכנית מה מצפה לנו, לא נראה לי להשאיר את כל העבודה למוסד".

"הבעיה שבלתי אפשרי לתת תמונה ברורה", אמר פיקארד, "אני זקוק למקצוענים אמיתיים".

"סוכן איקס יכול לסייע לך? הוא מקצוען אמיתי!"

"סוכן איקס מסובך בעצמו, אבי. הוא נמצא שם, מנסה להבין מי נגד מי. הם חשדנים מאוד, והוא זהיר בצורה יוצאת מהכלל. אני צריך עוד כמה כאלה בעוד עמדות מפתח כדי להבין את התמונה לעומק. הבעיה היא שיש לי עוד עניינים לטפל בהם, ומילאן בלאץ לא מצליח לטפס אצלי לדרגת עדיפות עליונה. אם הייתי מטפל רק בנושא שלו, הייתי מצליח הרבה יותר".

"העניין חשוב עד כדי כך?" קולו של ראש השב"כ נעשה דרוך. פיקארד הוא אדם אדיש שלא נוהג להגזים בתיאורים.

"העניין אמור להיות בעדיפות עליונה. יתכן שיש לו סמויים בקרב מאבטחי הכנסת".

"הכנסת היא המקום החשוב ביותר, בדומה לבתי המשפט. האבטחה של המוסדות הללו מבחינתי נמצאת במקום הראשון. אני מאשר לך להתרכז במילאן בלאץ בימים הקרובים. את העניינים שסובלים דיחוי אתה מוזמן להעביר לדרגים אחרים".

לקראת הערב הבין נתנאל הלל שהוא אמור להישאר עירני עד אחת בלילה. הוא היה עייף למדי, וחשב כיצד יצליח לשמור על עירנות מיטבית.

כפיר דותן הציע לו לבוא אליו לבית לראות במחשב את התמונות של ניצן נפגש עם הרב ברכיה ולזהות אם זה אכן הוא.

"אני חוזר לבית מהאירוע באחת אחר חצות", אמר לו, "אתה מוזמן! יש לי מחשב עם סינון טוב, אין לך מה לחשוש!" חייך אליו בידידות. נתנאל הלל רצה לומר לו שהוריו לא יהיו מרוצים, אבל בחר לדלג על המידע הזה. הוא כבר גדול, ואינו יכול לשאול את הוריו על כל צעד. הרי כפיר דותן אדם מהימן, הוא מתפלל ואפילו חובש כיפה, הוא מכיר את הרב ברכיה, איזו בעיה יכולה לבוא מצידו?

נתנאל הלל נטל לידיו ספר קריאה ישן ונוכח לראות שהעלילה הבלשית מכבידה עליו לא מעט. הוא זקוק לחומר קריאה רגוע. לבסוף נטל לידיו ספר הלכות ושקע בקריאתו, שמח שהוא מעשיר את ידיעתו וחש כיצד מחשבותיו הסוערות נרגעות מעט.

אמא שלו, בראותה שהוא שקוע בספר קודש, הגישה לו כוס תה כמו שהוא אוהב. המחווה שלה גרמה לו לחוש הכרת הטוב. "תודה, אמא! אין על התה שלך!" אמר.

"הכל בסדר, נתנאל הלל?" שאלה כשהבחינה שחיכוך סותר את המבט המהורהר שבעיניו.

"הכל מצוין", אמר בקול קליל והתעמק שוב בספר שלפניו.

"אתה צריך לחשוב על כלה, נתנאל הלל. אני רוצה שתתחתן כבר", אימו בוחנת אותו בעיון.

עיניים של אימהות זה דבר שקשה להסתדר איתו. נתנאל הלל נאנח וקם ממקומו.

"מה לי ולחתונה עכשיו?" שאל בקול מתבכיין בכוונה תחילה, "וחוץ מזה, מי תרצה אחד כמוני?" הוסיף.

"האחת והיחידה המיועדת לך, רוצה חתן בדיוק כמוך. הגיע הזמן".

"בעזרת ה'. כשיגיע הזמן אני אדע כבר", הפטיר, "מתי לאחרונה הגיע שידוך טוב באמת?"

"הצעות יש תמיד, נתנאל הלל", אמרה אימו לגבו המתרחק. נתנאל הלל סגר את דלת חדרו, מקווה שלא פגע בה בהתעלמותו מהמשך דבריה.

יש הצעות, תמיד. איזו בדיחה נלעגת. מי תרצה בחור כמותו שלא שייך לשום מסגרת?!

מאוחר יותר מצא את עצמו יורד בעיניים עצומות למחצה אל הרחוב החשוך, עושה את דרכו אל ביתו של כפיר דותן.

הוא התקרב לבניין בצעד איטי ושקט, חש את ליבו הולם בפראות, מבין לפתע שאולי זו טעות להיענות להצעה של כפיר דותן. בחוסר רצון עלה במדרגות, יתושים קולניים מסתחררים סביבו במהירות, מערפלים את שדה ראייתו.

"ערב טוב, נתנאל הלל", שמע קול הדובר אליו. הוא זינק ממקומו בדריכות והביט בבהלה אל האיש.

כפיר דותן.

"אתה מוזמן להיכנס לביתי", אמר לו האיש ברוחב לב.

נתנאל הלל סקר אותו לרגע ארוך ואז אמר: "באתי לומר לך שאבא שלי לא מסכים לי לצפות במחשב עם אינטרנט, מצטער. אם זה חשוב - אשמח שתדפיס את התמונות, אני מוכן לשלם לך. להתראות, מר דותן".

והוא סב על עקבותיו ופסע חזרה לבית.

מילאן בלאץ הביט לכל הכיוונים, המסדרון היה שקט למרות שבניין השגרירות עדיין שקק פעילות. הוא נצמד לקיר השמאלי ופסע בצעדים קטנים.

ריח עז של חומרי ניקוי מילא את נחיריו כשנכנס לחדר, ומילאן בלאץ השתעל קלות, סותם את חוטמו באצבעותיו.

הוא סקר את החדר. בגדיו של המנקה, שבשעות העבודה נהג ללבוש בגדי עבודה, תלויים היו על הקולב.

מילאן בלאץ התגבר על הרתיעה שחש ומיהר להחליף את בגדיו המחוייטים בחליפת טרנינג לא מכובסת. הנעליים של המנקה לחצו מעט על בהונותיו ומילאן אמר לעצמו שזה בסדר.

הוא השאיר למנקה פתק אנונימי אותו הכין מבעוד מועד, בו נכתב שנטל את בגדיו כי שלו התלכלכו, והותיר במקום שני שטרות של מאתיים שקל. המנקה לא יעורר מהומה לאחר הסבר שכזה ותשלום נדיב, קיווה מילאן.

את בגדיו שלו הטמין בשקית שמצא בחדר, מתכנן להשליך אותם לפח בהזדמנות הראשונה.

העוקבים אחריו, אם ישנם, וללא ספק הם קיימים, יודעים בוודאי את סדר היום שלו. אם הוא רוצה לחמוק מהם עליו לצאת מבניין השגרירות כעת. הוא ניגש לראי בקצה המסדרון והביט על עצמו. שערו החום מסודר כרגיל, הוא צריך למצוא פתרון למראה שלו.

התלבטות קלה, חיפוש מהיר, והפתרון מגיע בדמות כובע סקט שמישהו השאיר על אחד המתלים. הוא הביט שבע רצון בראי.

כעת נותר לו לטפל במצלמות האבטחה.

בזהירות רבה, לאחר שבחן את השטח וראה שאיש אינו מבחין במעשיו, שיחרר את המצלמות ממקומן, שלף את הכרטיס הזעיר וכיבה את המצלמות תוך כדי שהוא מחבל בהן קלות.

הוא סיגל לעצמו הליכה איטית ונינוחה ויצא אל הכביש המוליך אל תחנת האוטובוס.

את רכבו השאיר בחניה מתוך הבנה שעליו למצוא פתרון.

הוא עלה על האוטובוס הראשון שהגיע לתחנה, בלי לבדוק את מספר הקו, ומצא את עצמו יורד במרכז העיר יחד עם נוסעים רבים.

את שקית הבגדים שאחז בידו השליך לפח הראשון שראה.

הוא עמד ברחובה של עיר, מתלבט לרגע לאיזה כיוון לפנות.

הוא החליט להיכנס לחנות גדולה למרות ששיער שיש בה מצלמות אבטחה רבות. גם חנויות קטנות מחזיקות מצלמת אבטחה, כך שהשיקול של להיטמע בתוך חנות גדולה היה משמעותי יותר.

הוא רכש חולצה מחוייטת בצבע אפור ומכנס כחול, וחילץ בתא המדידה את המסמכים, כרטיס האשראי והכסף אותם הטמין בגרביו.

הכתובת הבאה אליה מועדות פניו היא "ספר העיר", שם צבע את שערו לשחור, בתוספת תספורת הגונה.

לאחר ששילם לספר, יצא לחנות תקשורת בהמשך הרחוב. הוא התעניין על דגמים מתאימים והחליט לקנות טלפון קטן עם כרטיס אנונימי, אחר כך התקדם לחנות תקשורת נוספת ורכש טלפון נוסף זהה.

מילאן בלאץ הביט לכל הכיוונים. מרכז העיר שקק פעילות. האזרחים צועדים בקדחתנות לכל כיוון, איש איש וענייניו. האם העולם לא מרגיש מאוים מצורת השלטון המנהלת אותם? הרי לכל אחד כאן יש רצונות, חלומות ודעות.

כיצד הם מסכימים לחבורה אנושית של בני אדם כמותם בדיוק, לקחת את כתר השררה ולהחליט עבורם? מדוע הם לא מתקוממים?

כיצד זה הם מסכימים לעובדה שבני אדם, חכמים ככל שיהיו, יכולים להכתיב לאנשים אחרים מה לחשוב וכיצד להתנהל רק בגלל שהם נולדו במקומות הנכונים וקיבלו מרפקים חזקים להידחף למקומות מובילים?

למה אין הזדמנות שווה לכל אחד להביע את דעתו, לקדם תהליכים, להפוך את העולם לטוב יותר?

למילאן בלאץ אין ספק שהוא אדם טוב השואף לצדק מוחלט, אבסולוטי, כזה שלא נותן לאף אדם הזדמנות להתנשא על רעהו בשום מצב.

כולם שווים, ולכל אחד מגיע להיות מוביל של עצמו. אף אחד לא צריך להיות מובל.

ולא משנה עד כמה המוביל חכם, מוכשר, כריזמטי וטוב לב.

מילאן נשען על עמוד צדדי ושלף מכיסו כרטיס ביקור.

"הנרי אלברטו, מומחה לחוק ומשפט, אוניברסיטת טרומס, נורבגיה", היה כתוב בכרטיס באנגלית ובנורווגית.

מהעבר השני של הכרטיס היה רשום מספר הטלפון של מזכירו של נשיא בית המשפט העליון הישראלי.

מילאן מצא את עצמו מחפש פינה ללא רעשים לנהל ממנה את השיחה.

"מדבר הנרי אלברטו, מומחה משפט נורווגי", אמר בעברית עילגת מעורבבת במילים באנגלית, "אני רוצה לפגוש את נשיא בית המשפט העליון הישראלי. על הפרק הבנת תהליכי המשפט הישראלי והשוואתו למשפט הנורווגי", אמר.

"הנשיא עסוק מאוד, מר הנרי", אמר המזכיר, "אין לנו אפשרות שכזו".

"אני הנרי אלברטו, אורח של שגרירות נורבגיה. אצלנו באוסלו רואים חשיבות עליונה בשיתוף פעולה שכזה", הבהיר מילאן, "אני לא מתקשר כדי לשמוע 'לא'. אני יודע שנשיא בית המשפט יתעניין בדבריי. עוד שעה אני מתקשר שוב ורוצה לשמוע מועד לפגישה".

מילאן בלאץ ניתק את השיחה והביט לכל כיוון. אם נשיא בית המשפט יסרב להיפגש איתו, עליו למצוא דרך נוספת להיכנס לבית המשפט הישראלי. הוא יכול לפנות לרגב ליטמן המכיר את אנשי מערכת המשפט היטב, אלא שהוא לא רוצה סיוע ברגעים אלו.

עליו לפעול לבד, רק כך יוכל להבטיח את הצלחת הפעולה.

פרק 27

"חזרת בתשובה?" נתנאל הלל נראה נרעש, הוא בחן אותו ממושכות, מנסה להסתגל למראה החדש של הצעיר שהציג עצמו כסוכן ביטחון.

הוא נזכר בדבריו של כפיר דותן, "פגשת את המקובל והחלטת לחזור בתשובה, או שהתחלת לחזור בתשובה ואז הלכת אליו?" שאל.

"איזה מקובל?"

"הרב ברכיה".

"אה.. הצדיק הזה... ניצן נראה מהורהר, "לא יודע מה עבר עלי. הלכתי אליו בגלל בנימין אבני, חבר מהעבר של אבא שלי". הוא נעשה נבוך לפתע, ומישש את הכיפה שעל ראשו, אחר כך מיהר להסיר אותה ולהגיש לנתנאל הלל, "קח את הכיפה, תביא אותה למי שצריך", ביקש, "באתי לבקר את לוסי".

נתנאל הלל סירב ליטול את הכיפה, מבטו הביע אכזבה קלה, "דווקא מתאים לך כיפה, ניצן. ולוס הסוס בסדר גמור, הנערים בשכונה בנו עבורו סככה שתגן עליו מהשמש".

הטלפון הבא של מילאן היה ממוען לתום אנדרסון.

"תום? היכן אתה?"

"במלון".

"אני מגיע אליך, השאר דלת פתוחה".

"אוקיי".

כעבור רבע שעה נכנס מילאן לחדרו של תום. הוא נהנה לראות אותו קופץ בהפתעה למראהו.

"לא הייתי מזהה אותך, מילאן!" אמר לו כשנרגע מעט, "העובדה שאתה תמיד נראה אותו דבר מטעה את העוקבים אחריך".

"אני כבר לא מילאן בזמן הקרוב", אמר מילאן, "לאמיתו של דבר, אני צריך לבקש ממך טובה: אנא תהיה מילאן בלאץ כדי לבלבל את האויב".

"איך? ומדוע?"

"הפעולה מתקדמת ועשיתי יותר מידי טעויות. אני מכונה מהיום הנרי אלברטו. כך שהדמות של מילאן בלאץ אמורה לשוב לדילנד".

"אוקיי".

"ביומיים הקרובים תיאלץ להראות לעוקבים שלי שמילאן בלאץ עוזב את המדינה. תחזור בזהות אחרת, תום. אין לנו ברירה".

"אוקיי. תן לי את הדרכון שלך, אזמין כרטיס טיסה. הספר שלי יוכל לסדר לי תספורת כמו שלך, אם כי לשנות תווי פנים זה יהיה מסובך עד בלתי אפשרי".

"אלן יכין לך מסיכה זהה לפרצוף שלי. לאחר שתטעה את העוקבים אחרי תשוב לכאן מיד בזהות בדויה. אני צריך אותך כאן בזמן הפעולה. ככל שהשעון מתקדם הכל נעשה משמעותי יותר".

פסגת אהרשיני הודו

"אני לא מאמין שאני זוכה לדבר עם הוד מעלתו", יוגב דיבר בקרירות למראית עין, ניר היה בטוח שהוא שומע נימה נרגשת בקולו.

"לקחו לי את הטלפון. אני מתגעגע לארץ וסתם תקוע כאן בלי אפשרות לרדת", ניר דיבר בקול מדוד, מקווה שרינגו סמית לא מאזין לו.

"תברך משם! מי מחייב אותך להישאר?"

"לא יודע איך לרדת מכאן. אני על הר גבוה, תחת מעקב מתמיד. מסובך".

"לרדת זה קל, לעלות זה קשה", דקלם יוגב משפט שנתקל בו בעבר.

"לא כשאתה על הר תלול שהגישה היחידה אליו נחסמה לפני שזכית להשתמש בה. נראה לי שהם עורכים את כל השמירה בגללך. תעזור להם, יוגב! אתה האפשרות היחידה שלי להשתחרר מכאן!" צליל ניתוק ארוך נשמע.

יוגב אחז את הסלולרי בחוזקה. בשביל ניר הוא יעשה הכל, גם אם הכנסת תתפרק בשל כך.

מילאן סקר את פרצופו של נשיא בתי המשפט העליון.

'הוא האיש החזק ביותר במדינה', חלף הרהור מהיר במוחו.

הוא נענה להזמנתו של הלל פירסטיין, נשיא בית המשפט העליון, והתיישב על כיסא העור המהוקצע, ממשיך לסקור את השופט במבט ממושך. "כיצד הוחלט לתת לבנאדם, יהיה מלומד, משכיל ושוחר צדק ככל שיהיה, כוח כה משמעותי באמצעותו הוא יכול לעצב את המדיניות ובעצם למשול באופן בלתי פרופורציונאלי?" המשיך לחשוב, שם לב שהיושב מולו מתחיל להפגין קוצר רוח מסוים.

"נעים מאוד, שמי הנרי אלברטו. שמח לבוא לכאן", הושיט את ידו ללחיצה.

הלל פירסטיין הושיט את ידו למנגנון מתכתי כבד המונח לפניו ונתן דחיפה קלה לכדור אלומיניום. פעולה שגרמה לו לנוע במהירות רבה.

"דבר מהר. מה אתה רוצה?"

ידו המושטת של מילאן נותרה באוויר למשך זמן מה. הוא הניחה על השולחן. "אני משפטן מנורבגיה, מתעניינים אצלנו במה שקורה כאן, במיוחד על רקע ההחלטות האמיצות של בתי המשפט נגד הכיבוש", מילאן בלאץ עשה שיעורי בית מצויינים, גבותיו של נשיא בית המשפט התרוממו בעניין, "אנחנו מקפידים ככל האפשר לשמור על זכויות האדם באשר הוא אדם", אמר, חיוך קטנטן הופיע על פניו, "בתי המשפט שלנו הם הם פניה היפות של מדינת ישראל".

"יוצא מן הכלל! מעורר השראה!" הדגיש מילאן, "בתור מומחה למשפט אני עובר בין מדינות אירופאיות רבות, בשום מדינה אין מערכת משפט המשתווה למשילות הבג"ץ. איזון מושלם לדמוקרטיה", הוא גיחך קלות, כמי שאמר בדיחה משובחת.

נשיא בית המשפט העליון חייך באיפוק, "בהחלט, יש לדמוקרטיה מורכבות. העם לא תמיד חכם מספיק כדי לדעת לחשוב את הדעות הנכונות, זכויות האדם הן ערך עליון ומקודש".

"יותר מכל דבר אחר", הסכים מילאן, "לאמיתו של דבר, בית המחוקקים וחברי הכנסת הם רומסי זכויות האדם הגדולים ביותר".

נשיא בית המשפט שתק ולא חייך לשם שינוי.

"שלא תבין אותי לא נכון, הכנסת היא סמל ואות ומופת, כבוד השופט. אני רק מוצא עצמי חושב מה יקרה אם יום אחד הכנסת תצליח לכופף את בתי המשפט לחוקיה".

"אני כאן כדי שזה לא יקרה", השופט הבכיר עצר את הכדור המתנדנד באמצעות אצבעו.

"ואם יום אחד יתפוס את מקומך שופט בעל דעות ימניות?"

הלל פירסטיין שתק לרגע ארוך והביט לכל הכיוונים. "בצמרת השיפוט יש שופטים האוחזים בדעות הנכונות, עם איזון הגיוני ומתן במה לכל דעה", אמר בקול מחושב, "שופט בעל דעות ימניות, הוא שופט בעל דעות הרומסות את זכויות האדם. שופט כזה טוב היה אילו היה נשאר במחוזי".

"אכן, ולמרות זאת מדובר בתרחיש בלהות. אנחנו בנורבגיה מוצאים את עצמנו מוטרדים מאפשרות זו", אמר מילאן בקול מתון אף הוא, "צריך למצוא רעיון איך לגרום לערך המוחלט של זכויות האדם להישאר בכל מצב. לא ניתן לחתור תחת בית המשפט העליון".

"יש משהו שאתה יודע? אני צריך לחוש מאוים?" שאל נשיא בית המשפט לבסוף.

"יתכן שיש. בתור מומחה למשפט אני עוקב בדאגה אחר התנהלות הממשלה, בעוד בתי המשפט נתונים לביקורת בלתי פוסקת המערערת את מעמדם. עלינו למצוא את הדרך הנכונה, כבוד הנשיא. אני כאן בשביל זה".

המעברה | שכונת עין התכלת, נתניה, 1950

הסתבר שהרעיון לשלוח מכתבים לצמרת השלטון ולמר לוי אשכול היה רעיון מצוין.

לפחות היה בו כדי לעודד את רוחו של ויקטור ולהפיח בו תקווה שיש בכוחו את האפשרות לשנות את המצב.

לא מכתב אחד שלחנו, וגם לא שניים. עשרות מכתבים דאגנו לשלוח. בנוסף, לא רק לוי אשכול קיבל את מכתבנו הנרגש אלא אנשי ממשל נוספים.

התברר שכשאתה מתאמץ מאוד אתה מצליח.

בגלל מכתבינו, או שמא בגלל סיבה אחרת, התבשרו תושבי המעברה על ביקורם הצפוי של מספר אחראים שיבואו לראות במה אפשר לסייע. הפגישה עם נציגי המעברה תתקיים בבניין הסוכנות, לאחריה הם יערכו סיור במעברות ויבחנו איך אפשר לעזור.

כך מצאתי את עצמי מתווכח עם ויקטור, לראשונה.

היה זה מתוך התרגשות וציפייה. הייתי מעורב כל כולי בנעשה במעברה, השתוקקתי לראות כיצד תושבי המעברה זוכים לדירות מסודרות ויוצאים מה'בורך' הזה.

ויקטור ציפה לכך לא פחות ממני. הוא זכר את המגורים בטרופולי, את חיי הקהילה התוססים שתושבי המעברה השתדלו לשמר, על אף התנאים הבלתי אפשריים.

בנקודה זו אני חושב שלא הוא ולא אנשי הקהילה חשבו שמקבלי ההחלטות במדינה, במתכוון או בשגגה, לא יחשבו שיש צורך לשמר את המסורת המזרחית.

כך או כך, הויכוח בינינו היה סביב הרעיון שלי לקשט את המעברה לרגל בוא המשלחת.

"צריך לשזור פרחים, לקשט את הצריפים מבחוץ, שיראו שמכבדים אותם".

"מה פתאום? לא מגיע להם כבוד כזה, אנחנו גרים כאן והם צריכים לסייע". ויקטור היה עצבני, דבר שגרם לי לנסות לשכנע אותו בכל זאת. ברור היה לי שהוא מדבר מתוך מצוקה, ולא מתוך ההיגיון.

פרק 28

הם נפגשו שוב אצל סבתא מאטל.

בנימין אבני הביא עמו משפחה חרדית, שהציגה את עצמה כמשפחתו של ניצן, או יונתן חיימוביץ' - כפי שקראו לו כולם.

הוריה של הכלה נכחו גם הם בפגישה, וניצן צפה באדישות בפגישה הלבבית בין בנימין אבני לדודו, הרב גפנר.

ניצן ישב שם - בחור חילוני עם מגבעת וחליפה - ולא ידע את נפשו מרוב מבוכה.

הם כולם שוחחו ביניהם, הם חרדים, זרים לאמונותיו ולאורח חייו, והוא חתן השמחה.

רק הכלה לא נכחה במפגש המשפחתי, ניצן רצה לשאול איך הם חושבים לשדך אותו עם מישהי שהוא לא מכיר, אך שתק. בכל מקרה הוא מבין שהשידוך הזה לא יתקדם לשום מקום.

כעבור זמן מה אמר בנימין אבני שהחתן רוצה ללכת ללמוד תורה, והוא צריך להסיע אותו לבית מדרש.

כשהם נכנסו לרכב, ניצן רצה לצעוק על בנימין אבני, אך במקום זה ביקש הסבר. "מי זו המשפחה הנחמדה הזו? מה הולך כאן?" שאל.

"הם חברים שלי. סיפרתי להם שמדובר במחקר שאני עורך והם הסכימו לשתף אותי פעולה", אמר בנימין אבני.

"חרדים? חברים שלך?" שאל ניצן, בנימין משך בכתפיו, "מה זה משנה? יש לי גם קרובי משפחה חרדים, דתיים, כולנו עם אחד. סך הכל מה שמבדיל בינינו זה שמירת מצוות, אם כי גם החילונים שומרים מצוות ברמה זו או אחרת. וכמובן שיש שוני בכל מיני תפיסות עולם, ככה זה".

"אשמח להבין יותר, אתה מבין בזה? מה הרקע לתפיסות העולם הללו? נשמע מרתק".

"בהחלט, זה ממש מרתק, ידידי החתן. מציע לך לחקור את העניין היטב, ואולי אפילו תחליט לחזור בתשובה".

ניצן הביט אל ראשו הגלוי של בן שיחו, "אם אתה חוזר בתשובה, גם אני חוזר", אמר.

בנימין אבני שתק בהפתעה, חושב אם יוכל להפיק תועלת מהאמירה הזו.

אלן פרייס עמד מול כן ציור בחצר ביתו ועסק בשרטוט פורטרט כשמילאן נכנס מבעד לשער הירוק בצעד קל.

אלן הביט אליו ארוכות. "אתה מוכר לי. דומה ל... אתה לא רוצה להגיד לי שאתה..."

"אנא, הנמך את קולך, אלן!" הורה לו מילאן בקולו העמוק. אלן זיהה אותו מיד.

"אז זה כן אתה! אני לא מבין, לשם מה התחפשת?"

"ניכנס קודם לבית, לא סומך אפילו על חתולי רחוב".

מילאן התיישב על גבי ספת-שרפרף והתרווח, חש סוף סוף במקום בטוח.

"שמי הנרי אלברטו מהיום עד סיום הפעולה, אלן. ואני עובר לגור כאן, בחדר הפנוי שבבית".

"בשמחה, מילאן! אופס, סליחה, הנרי. אתה הבוס!" אלן מזג יין אדום לכוס גבוהה.

"טוב מאוד", הודה לו מילאן.

"אני רוצה שתלך למלון ותאפר את תום אנדרסון לפני שהוא טס לדילנד. אחר כך צריך שתלך להפגש עם רגב ליטמן. לא רוצה לחשוף את זהותי החדשה לאיש שאינו מהמעגל הקרוב של הפעולה".

"מה אתה רוצה שאומר לו?"

"אני צריך תמונה של הבחור הזה שעובד עבורנו בכנסת, כדי לתת לתום לזהות לפי תווי פניו אם הוא מסוגל להיות נאמן. נראה שיש צורך להרחיב את תחום הפעילות שלו, ובשביל זה צריך לדעת עליו מעט יותר".

"לבקש מרגב ליטמן תמונה של ניצן?"

"אכן".

"קלי קלות. בשביל זה לא צריך ללכת עד אליו. טלפון אחד ואני מסדר לך תמונה".

"לא, אלן. צריך להמעיט בשימוש טלפוני".

"אעשה זאת".

מתן נעצר לרגע כשראה את שון עומד לצד הרכב שלו, בסיום יום העבודה.

"מה אתה עושה כאן?" שאל בפליאה.

"חבר שלי השאיר אותי כאן ונסע עם הרכב, אני צריך נהג". הסביר שון.

"אתה רוצה שאסיע אותך? לאן אתה צריך?" מתן חש הכרת הטוב כלפי שון. מאז שהוא ביקש ממנו להרצות לעמיתיו במקומו - השתפר כושר העמידה שלו מול קהל, גם היחסים החברתיים שלו השתפרו כליל.

הכל עניין של תרגול וחשיבה חיובית, מסתבר.

וכעת הוא עומד-נשען על הרכב ומבקש עזרה.

"לא משנה לאן, העיקר תוציא אותי מכאן לכיוון המרכז", ביקש שון ונכנס בטבעיות לרכב, מתיישב בכיסא לצדו.

"בשמחה, שון. אני חייב לך תודה".

"אני זה שחייב לך, מתן. מרגיש שאתה משהו מיוחד, נאמן ושומר סוד. יש לך תכונות אופי שמעידות לפי דעתי על כישרונות יוצאים מהכלל ויש לי הבנה בבני אדם, מיד שמתי לב שאתה לא כמו כולם".

מתן נבוכ מהמילים הישירות. "גם אני חושב ככה", רצה לומר בבדיחות, אך שתק.

"אף אחד לא כמו כולם", אמר לבסוף, "כל אחד יחודי".

"היום אני עורך מסיבה קטנה", אמר שון, "מסיבה לכמה חברים טובים שיודעים במה אני עוסק. זה אחד הימים המאושרים בחיי המקצועיים".

"על מה המסיבה?" שאל מתן בנימוס, נתון עדיין תחת הרושם של הדברים ששמע זה עתה.

"הצלחתי לפתח תוכנה חדשנית, משהו הזוי שיכול לפתור המון בעיות".

"משהו סודי? אתה יכול לספר?"

"כן, זה סוד. אבל לך אני יכול לספר, מתן. מדובר בתוכנת ריגול אחרי ריגול. היא מזהה פעולות מסויימות כתכונות ריגול, ועוקבת אחרי השינויים שהאקרים עושים במחשב. היא רושמת כל דבר, וככה אפשר לשחזר קבצים

ולזהות אם בוצעו שינויים. במקרה של פריצה למחשבים בשב"כ או בכנסת, יכולים להיות בשינויים השפעות מרחיקות לכת".

"מדהים", השיב מתן, עיניו נעות לכל כיוון, בוחנות לאיזה כיוון לשוב את ההגה.

"רק מדהים? מדובר בשיטה מהפכנית. אם היא אכן תעבוד, היא יכולה תוך פרק זמן קצר לנופף את כל ההאקרים ולהציע להם לכסוס את המקלדת".

"אם היא תעבוד?"

"היא עובדת מצוין. רק מעניין איך היא בזמן אמת, מול האקרים אמיתיים". מתן שתק לרגע ארוך, שוקל מה לענות.

"תבוא אלי היום למסיבה? הכל שם גלאט כשר. יש לי עוד חברים דתיים", אמר שון בקול משכנע.

"נראה, אני צריך לשאול את אשתי. שעות הערב אלו השעות בהן אני עוזר לה".

"טוב, תן לי את מספר הטלפון שלך, אצור איתך קשר. אני בא במיוחד לאסוף אותך למסיבה".

אבי הלחמי, ראש השב"כ, הופתע לראות את סגנו מיכה מזרחי ממתין לו בלשכתו.

"מה אתה עושה כאן?" שאל והתיישב על כורסתו.

"תפתח את המייל, שלחתי לך שם חומר חשוב".

"בנושא?"

"התכתבות בין שוקי מלכה למעורר המהומות העולמי, הסופר רינגו סמית'. כל העניין הזה נראה תמוה, אולי תוכל אתה לחשוב על כיוון אפשרי".

"או פשוט לחקור את שוקי מלכה. אנשים כאלה צריכים מאסר מנהלי ללא הגבלת זמן".

אבי הלחמי פתח את הקובץ, מקריא בקול את הטקסט:

"שלום לך שוקי, יש לי שאלה לברר אצלך. מארק שטיין לא רוצה שאדם שלא אחז נשק ושיש לו אמונות דתיות יהיה האדם הנבחר. כדי לשכנע אותי הוא שיתף את ההנהגה הראשית. הם מפעילים עלי לחצים, המנהיג העליון בשיתוף האסטרולוגים בחנו את המפה הנומורולוגית בשילוב גרמי השמים וביקשו להעביר את התפקיד הלאה. זה חשוב לך כל כך?"

"מדובר באדם המתאים, יש לו פתרון אחר?"

"הוא הגיש למנהיג המתקשר דמות אחרת, מתאימה יותר. כשמארק רוצה משהו הוא משיג אותו. הוא נמצא כעת בארץ הקודש".

"אתה מתכוון שהוא פועל באופן עצמאי? שהוא זה שביקש מההנהגה להתערב? לא מתאים לך להיות כפוף להנהגה כלשהי, בעיקר לא להנהגה של קוסמים! זה הזמן להוכיח שהסופר סמית' הוא אדם חופשי לחלוטין, כפי שמתבקש מסופר שכתב סדרת ספרים רבי מכר על חופש".

"עם כל הכבוד לספרים, המציאות חזקה יותר. יש לשטיין פעילות משלו, מקבילה לזו שלנו. אני לא רוצה להסתכסך איתו. הוא אדם בלתי מתפשר. מצטער, שוקי, כרגע אני מעדיף להיכנע. פחות חשוב לי מי האדם שיבחר".

"גם לי לא חשוב מי האדם שייבחר, אבל אין לנו ברירה אלא להישאר צמודים לתוכנית המקורית. זה עניין של עקרון. אתה יודע איך העם היהודי שרד? בזכות עמידה על העקרונות שלו!"

"מארק שטיין יהודי".

"אוקיי, סמית', אנחנו חייבים להיצמד לתוכנית המקורית. תחשוב על זה שאילו מארק היה נטול אינטרסים הוא לא היה מתעקש לשנות את התוכנית".

"אשמח להסבר".

"האדם הנבחר יעמוד מול הרבה אתגרים. הוא צריך להיות בעל אישיות מסויימת. אי אפשר לבחור אותו באופן אקראי או לשלול אותו בגלל אמונותיו. אנחנו צריכים להיות בטוחים שהוא לא ייכנע, שהוא יהיה אדם ישר ונקי כפיים. דוד המלך כתב שהאדם הנבחר צריך להיות 'נקי כפים ובר לבב אשר לא נשבע למרמה'. נתנאל הלל עבר את כל המבחנים שלנו. מארק לא מחפש אדם נקי כפים, הנציג של מארק יכול להתברר כדרקונוליאני בעצמו".

"אני מבין את החשיבה שלך, אבל אני לא יכול לצאת לעימות מול מארק".

"יש אפשרות לפעול מאחורי הקלעים למנוע את התוכנית של מארק, יש לך מספיק קשרים עם האנשים הנכונים".

"אבקש מג'ולי להמשיך לפעול בעניין הזה, אולי נצליח להקדים את מארק בכמה צעדים".

"תעדכן אותי אם צריך עזרה נוספת".

"מדובר באזרחים פעילים חברתית, מיכה", אמר אבי הלחמי כשסיים להקריא את הצ'אט, "לשוקי מלכה יש רעיונות מקוריים. שים לב, שלמרות המעקב אחר המדור החדש בעיתון לא מצאנו שום דבר מעורר חשד. אנחנו בעולם של חופש דעה ומחשבה. כולנו שומעים הרבה דעות כל הזמן, אני חושב שהגיע הזמן לסגור את המעקב אחרי העיתון המטופש, ובכלל - פיענוח צ'אטים זה לא מתחביבי או מתפקידי. ואם לדעתך ישנה בעיה באופי ההתכתבות תוכל לקרוא את מלכה לחקירה".

"הוא מדבר איתו על תוכנית, על אדם נבחר, הם מתכננים משהו! חקירה לא תעזור כרגע, כשיש לנו שת"פ עם אדם בסדר גודל של סמית'. צריך לחשוב למה חרדי כמו שוקי מלכה מדבר על דרקוניליאנים".

"זה קשור לאמונה הדתית שלהם, הם מאמינים בכל דבר", אמר אבי הלחמי.

מיכה סגר את עיניו לרגע, מאמץ את מוחו להגיע לפתרון כיצד להסביר לאבי הלחמי שהעניין כנראה בעל חשיבות, "כידוע לך, האמונה

בתורה שוללת אמונה בכוחות כלשהם, כך שזה לא הגיוני ששוקי מלכה הוגו כריסיאני. הוא מדבר כנראה בשפה שרינגו סמית' מבין כדי לשכנע אותו במשהו".

"אם כך, תבדוק את האמונות של רינגו סמית', הוא כתב ספרים על חופש כך שפחות מסתדר לי שהוא מאמין ב'אדם הנבחר'. אנשים כמותו לא מאמינים בשום דבר".

"רינגו סמית' הוא בן אדם, וכל אדם מאמין, השאלה היא במה. יש אנשים שמאמינים באסטרולוגיה או בחוצנים, כל אחד ואמונותיו".

"יפה, מיכה, אני בהחלט זקוק לסגן שיודע להתפלסף בעת הצורך", עקץ אותו אבי הלחמי בחיך, "תבדוק לי את קשריו של רינגו סמית', תבדוק את עולמו הדתי, ומה המקור העיקרי לכסף שלו". הוא נעמד על רגליו וניגש לחלון, פתח אותו לרווחה והעיף מבט לעבר סגנו:

"בנוסף, תמשיך לעקוב אחרי המסרים שלהם. אם יהיה משהו יותר ברור, תעדכן אותי ונפעל. כרגע אין לנו כאן עניין בטחוני שזקוק לפעולה כלשהיא".

פרק 29

נתנאל הלל הכניס לעגלת הסופר קרטון חלב, חבילת במבה וקרקרים.

הוא פנה לכיוון שורת הקטניות כשלמולו הופיע פרצוף מוכר.

"ניצן? מה אתה עושה כאן?"

"אני מחפש אותך, נתנאל הלל. הצלחתי לאתר אותך דרך הסלולרי."

"דרך האותות של הסלולרי שלי? אתה רציני?"

"לא, סתם בדיחה. מצאתי אותך כאן", חייך ניצן, "רציתי לשאול אותך כמה דברים".

"מה?"

"זה לא לסופר, נדבר בחוץ".

"בשדרות הקינמון?"

"שדרות קינמון זה מקום לא רע".

נתנאל הלל מיהר להחזיר את המוצרים למקום, למרות שניצן דחק בו ואמר שזה לא חשוב. "בשביל זה הם משלמים משכורת לעובדים כאן".

"ואם החלב יחמיץ?"

"תאמין לי שאם מישהו יקנה חלב חמוץ לא יקרה כלום, מקסימום ישתה קפה בלי חלב", אמר ניצן, "השאלות שלי חשובות יותר".

נתנאל הלל חש סקרנות לשמוע את דבריו של ניצן, למרות זאת התעקש להחזיר גם את הבמבה והקרקים.

"מזל שלא מילאת חצי עגלה, נתנאל הלל". ניצן החמיץ פרצוף.

"באמת מזל".

הם פנו לעבר שדרת הקינמון, וכבר בדרך שאל ניצן את השאלה הראשונה: "ספר לי כל מה שידוע לך על מה שקורה בכנסת".

"מה זאת אומרת?"

"אתה מבלה את זמנך פעמים רבות במשכן הכנסת. סביב הלשכה של דגני קורים דברים מעניינים, אני רוצה לדעת מה הם".

"אני לא מבלה את זמני, ניצן, אני עובד!" אמר נתנאל הלל, "ואני לא מבין לאיזה דברים מעניינים אתה מתכוון".

"אוקיי. ספר לי על כל התרחשות חריגה".

"חריגה? גם בלשכה של צביאלי?" נתנאל הלל אמר את הדברים ושתק, קולט לפתע שהוא מדבר עם האדם שאיים על מוטי ועליו.

"בלשכה של צביאלי? כן, כמובן. אתה צריך להבין שהכנסת היא מקום חשוב, אנחנו בשירות הביטחון רוצים לדעת הכל".

הם הגיעו לשדרת הקינמון והתיישבו על ספסל מבודד. השדרה הייתה כל כך שונה בשעות אחר הצהריים, ונתנאל הלל מצא את עצמו נהנה ממשב רוח שבידר קלות את הפוני שלו. הוא עצם את עיניו ואמר, "אתה יודע, ניצן? לראשונה בחיי אני מרגיש שיש לי חבר אמיתי".

"אתה מתכוון אלי?"

"כן, ממש אליך! מעולם לא היה לי חבר טוב, כזה שיכולתי לשבת איתו ולשוחח ככה על ספסל. תמיד הייתי בודד".

"אויש, באמת?"

"כן, באמת!"

"עכשיו שאני חושב על זה, גם לי לא היה חבר טוב מעולם", אמר ניצן.

"וואו, לא רואים עליך! בנימין אבני הוא לא חבר שלך?"

ניצן פרץ בצחוק, "החיים מזמנים לך אנשים שאתה נפגש איתם, הם עובדים בשבילך או בשביל המטרות שלך, אתה עובד בשבילם, קצת משקר לפעמים. חברים אמיתיים לא היו לי וגם לא יהיו".

"לא מאמין עליך".

"זו האמת! גדלתי אצל הורים טובים. אמא שלי היא טיפוס נוקשה. תמיד הכתיבה לי מה לעשות ולא נתנה לי את האפשרות לחשוב בכוחות עצמי ולנסות להרגיש שיש לי אישיות ורצונות, נתנאל הלל. אתה הראשון שאני מספר לך את זה. תמיד פחדתי ממנה. טיפוס ביקורתי שאתה חייב לשמוע בקולו. אני רואה את המספר שלה על צג הטלפון ומרגיש כנוע לגמרי".

נתנאל הלל שתק, המום. "אני גם שומע בקול אמא שלי, או לפחות משתדל", אמר כעבור רגע של שתיקה, "אני מחויב בכבוד הורי בגלל שאלוקים ציווה".

"נשמע סבבה", ניצן חזר לקולו הרגיל, הלא אכפתי, "גדלתי ומצאתי את מקומי בשירות הביטחון. אני משתדל להשביע את רצונם של הממונים עלי. והשאלות שלי אליך הן חלק מהתפקיד שלי".

"ואיך אדע שאתה לא משקר לי?"

הסלולרי של ניצן צלצל, "כן, רגב. תמונה שלי? אני בשדרת הקינמון. מבקש מחבר שיצלם אותי ושולח לך".

"צלם גם את החבר", ביקש רגב.

ניצן היה בטוח שהוא שומע נימה משועשעת בקולו. הוא הגיש לצעיר היושב לצידו את הסלולרי שלו: "רגב רוצה תמונה שלי, נתנאל הלל. צלם אותי, הם בטח רוצים לקדם אותי לעמדה גבוהה יותר".

"אני נגד המכשירים האלו, ניצן. אני חרדי, אתה יודע".

"זה בסדר, לפי התורה מותר לצלם".

"אני משתדל לא להתקרב למכשיר הזה".

"אתה מתנגד לטכנולוגיה?"

"אני לא מתנגד לטכנולוגיה, רק שמדובר בבזבוז זמן ובמחיקת האישיות שלך, ניצן. תחשוב על דמות שאתה כנוע אליה, רק שהיא לא בן אדם אלא מכשיר עם מסך. אני בן חורין".

אישוניו של ניצן הבהבו כשאמר בקול איטי, "אתה מדבר כמו אנרכיסט, רק שהלכת קצת רחוק יותר".

"כמו אנרכי... מה?"

"עזוב, נתנאל הלל, לא משנה. מה זה הדיבורים האלו, בן חורין. זו המציאות, המכשירים הללו הם חובה בכל כיס".

"והם שולטים עליך, או שאתה עליהם?"

"מה זה משנה?"

"זה משנה, כי מדובר בחופש שלך".

"אוקיי, אני מודה שהסלולרי שולט על המשתמשים בו, לצערי".

"גדולי הדור יודעים לכוון אותנו להיות בני חורין אמיתיים, בשם התורה".

"אוקיי, נשוב לעניין. אם אתה לא רוצה לצלם אותי, אני מצלם אותך ואותי בצילום סלפי ושולח להם".

"לא, תודה".

ניצן צילם את שניהם לפני שנתנאל הלל הספיק להתרחק, בעודו אומר בשעשוע שנתנאל הלל מגזים מעט, ומיהר לשלוח את התמונה לרגב. אחר כך שלח מבט מהיר לשעונו. "תקשיב, נתנאל הלל. אני מוכן לתת לך משהו תמורת הסיוע שלך. אני יכול להגשים לך כל חלום. תעביר לי כל מידע שאתה יודע. בנוסף, אני צריך מעקב צמוד אחרי הלשכה של דגני, ודיווח על כל התרחשות חריגה. תספר לי מצידי שצביאלי קיבל כריך של טונה במקום לאכול במזנון. כל מה שלא הולך כרגיל".

"ואתה תגשים לי חלום? ואם אני רוצה שתוריד לי את הירח?"

"יש לי הרבה אפשרויות, נתנאל הלל. אני עובד בשב"כ ומפעיל במקביל האקרים מקצועיים. מה שתרצה תקבל".

"גם את הירח?"

"מיהר רציני. יש משהו שאני יכול לתת לך?"

"אני רוצה להתחתן עם חנה טל, אבל שידוך כזה לא יוכל להתקיים לעולם. אתה יכול לעזור לי בזה?"

"מארק שטיין, ידידי מקנדה", הציג בנימין אבני את האורח.

סבתא מאטל ישבה על כורסתה הקבועה ומבע פניה היה חתום. היא הנהנה ללא חיוך, עיניה סקרו מעם כוס התה שאחזה בידה את האיש הלבוש בהידור.

בנימין אבני התיישב על הספה הרחבה ממול בלי לבקש אישור, והורה למארק שטיין לשבת לצידו.

"מארק ידידי רוצה לתרום לארגונים בארץ הקדושה", אמר אבני, "הוא רוצה לשוחח איתך כדי להתייעץ למי לתרום את הכסף שלו. מדובר בסכומים גדולים שחשוב שיגיעו לידיים הנכונות".

סבתא מאטל הנהנה קלות, "מה תרצו לשתות?" שאלה.

"הכל בסדר, לא רוצים לשתות", השיב מארק בקול חביב, הוא שלף ארנק מכיסו, ושלף מתוכו מספר שטרות ירוקים.

"אשמח להכין לנו כוס קפה. אני זוכר שפינת הקפה נמצאת במטבח, זה נכון?" בנימין אבני חייך חיוך טוב, מכיר בערך העצום שיש בצעד הזה - להתכבד אצל המארחים כדי לזכות באהדתם.

"אני רוצה לתרום למי שתראי לנכון גבירתי, לא משנה למי", הוסיף מארק שטיין. הוא התקרב לסבתא והגיש לה את הדולרים, "שמעתי עלייך דברים נפלאים, אשמח להכיר אותך יותר. אנשים כמוך צריכים להגיע לקדמת הציבוריות ולהשפיע משם", הוסיף במבטאו האמריקאי.

פניה של סבתא מאטל הביעו שביעות רצון.

"אני שמחה ומסכימה עם מה שאתה אומר, ומעשיך רצויים", השיבה, "טובה גדולה לו לאדם להשקיע את כספו במקומות טובים".

פרק 30

"לעזור לך להתחתן עם חנה טל?" שב ניצן על דבריו, "מה מונע ממך להתחתן איתה?"

"היא בת של משגיח צדיק ומפורסם, צדיקה בעצמה, ממש מתאימה לי", אמר נתנאל הלל, וצחק כשהבין איך יכולים להתפרש דבריו.

"אוקיי, אז מה תוקע אותך?"

"אח שלה הציע לי את שידוך הזה כי הוא התבלבל ביני לבין נתנאל אחר, ומאז זה לא יוצא לי מהראש. המחשבה שאזכה לשידוך כל כך טוב ממש קוסמת לי, במיוחד בגלל שאין באמת הצעות שמתאימות לי", אמר נתנאל הלל, וצחק שוב כשהבין את האבסורד שבדבריו.

"למה היא לא רוצה אותך? כי מדובר בטעות?"

"כי הכל לא מתאים, ניצן. אני לא לומד תורה בישיבה, אני שייך לחוג אחר עם מנהגים שונים, בקיצור - אם אתה כבר מהשב"כ אולי תוכל לעשות משהו".

ניצן שלח שוב מבט מהיר לשעונו והתרומם, "אין ספק שהציבור החילוני צריך ללמוד מכם את כל הקטע של שידוכים", אמר, "דווקא בנקודה מכריעה כל כך בחיים צריך את הסיוע הזה... למרות זאת אני לא מבין איך

אני יכול לעזור לך. אולי אתה רוצה שאחייב אותך ללמוד תורה בישיבה באיומי אקדח? שאמצא דרך לאיים עליהם ולחייב אותם? או אולי ההאקרים שלי יפרצו להם למחשב ויכניסו עליך תוכן חיובי?"

נתנאל הלל חייד, "כנראה אתה לא יכול לעזור... ואין להם מחשב, מסתמא. מדובר בחיים אחרים. דרך אגב, התחברתי לכך שאמרת שהציבור החילוני צריך ללמוד מהציבור החרדי. אני חושב שגם לנו יש מה ללמוד מהציבור החילוני".

"ללמוד מהציבור החילוני?! אתם?! מה למשל?"

"לעשות את רצון הבורא מתוך אהבה עצמית".

"החילונים עושים את רצון הבורא מתוך אהבה עצמית?"

"לא הבנת אותי, לקחת את האהבה העצמית לכיוון של רצון התורה, זה הכוונה שלי".

"לשנות ציבור זה מסובך, אולי שכל אחד פשוט יתרכז בעצמו, נתנאל הלל. אני קצת ממהר ולא שמעתי ממך אפילו מילה אחת על מה שקורה בכנסת. תגיע לפה מחר בשעה הזו, אני רוצה לקבל דיווח מלא".

הטלפון של ניצן צלצל, "כן?"

"אוקיי, אני מיד שולח לך".

ניצן הביט לכיוונו של נתנאל הלל במבט מוזר, "תקשיב, הם ביקשו תמונה ברורה יותר".

"אז תצטלם".

"לא, הם רוצים תמונה שלך, נתנאל הלל".

"מי זה הם?"

"לא משנה כרגע. ואני צריך לשלוח להם".

תום אנדרסון הקדים לשוב מדילנד, ואלן פרייס התנדב להסיע אותו מבן גוריון עד לבית שהפך לדירת מסתור זמנית עבור מילאן בלאץ.

מילאן בלאץ המתין לו בפתח הבית, הבעת פניו שידרה סקרנות וציפייה.

"מדוע ביקשת תמונה נוספת של הבחור? ולמה מיהרת לשוב? האם אתה סומך על רגב ליטמן בנושא הזה?" שאל בצרידות לאחר שהתיישבו בחדר אירוח קטן.

תום הניח על השולחן את תמונתו של נתנאל הלל.

"מדובר באדם שעל פי תווי פניו אפשר להבין שהוא יכול להתאים למטרות שלנו", אמר, "וכבר סיכמנו שרגב ליטמן נאמן לארגון, למרות שיש לו את הפחדים שלו".

"לתשומת ליבך - ניצן הוא היעד שלנו, הצעיר עם הכובע הכחול".

"הצעיר עם הכובע לא מתאים. אולי אפשר לתת לו תפקיד זוטר", אמר תום, "מדובר באדם לא ברור, מצד אחד כנוע ונשלט, מצד שני יש לו אפיון של אדם חסר נימוס ואפילו חוצפן. אחד שרוצה לשבור את הכלא של עצמו. אולי בעתיד הוא יוכל להיות אנרכיסט, בשלב הזה הוא לא".

"יש לו כבר כעת תפקיד זוטר למדי. הוא נאמן?"

"כן, יש לו נאמנות", אמר תום, "אבל אתה יודע, אתה יכול להיות נאמן ובגלל זה להסגיר את אלו שאתה לא מסכים איתם".

"בהחלט, מי כמוני יודע".

"אוקיי, אז יש לנו את הצעיר השני. מה שמו ואיך הוא מכיר את ניצן?"

"לא ברור לי. שמו נתנאל הלל גרץ, עובד בכנסת בלשכה של צביאל בכנסת, רינגו סמית' מכיר אותו גם כן ואפילו תומך בו וברעיון לקדם אותו".

"אוקיי, האפיון שלו מתאים לנו. מדובר בצעיר שלא רק מתנגד למסגרות, אלא גם להיררכיה באופן כללי. הוא לא האדם שיהיה צייתן וממושמע לאורך זמן".

"אני צריך ציות לרעיון שלנו, תום".

"אוקיי, זה מה שמעניין. יש לו בבסיס משמעת מאוד חזקה. שילוב מנצח של אפיון אנרכיסטי יחד עם משמעת עצמית. בינגו".

"מה אפשר לעשות איתו?"

"קח אותו לשיחה, מילאן. דבר איתו. נראה מה הוא חושב על רעיון הפיכה בכנסת ובבתי המשפט", אמר תום, "ובכלל - שים לב שהוא שייך למגזר קטן וקיצוני שלא אוהד את בתי המשפט בגלל דעות דתיות. ואם הוא עובד בכנסת הוא יוכל להיות לנו לעזר רב".

"השידוך שאני צריך עבור נתנאל הלל אמור להיות עם כללים מסויימים שאי אפשר לעבור עליהם", אמר מייקל לאלישבע השדכנית, הוא אחז את הדף בו נרשמו התנאים ששלח לו ג'ולי, ידידו הקנדי של חמיו ואיש הקשר שלו, תוך כדי דיבור תרגם את הדברים: "נתנאל הלל צריך שרעייתו תהיה ילידת ירושלים, ולא סתם ילידת ירושלים, אלא ממשפחה ירושלמית שורשית, שהסבתא, ואימה וסבתא של הסבתא, תהיינה גם הן ילידות ירושלים".

אם השדכנית חשה תדהמה, הרי שהיא לא העבירה את תחושותיה, גם לא ברמז.

מייקל התנשם עמוקות והמשיך, "אנחנו נשלם לך סכום ממש גבוה אם תמצאי שידוך כזה, אוקיי?" שאל במבטאו האמריקאי, "סכום של כמה עשרות אלפי שקלים".

"למה?" שאלה אלישבע, "למה דווקא כלה כזו? מאיפה אשיג לכם כלה כזו?"

"הסיבה חשובה, אבל אספר לך אותה מאוחר יותר", התחמק מייקל באלגנטיות, "ויש לי תנאי נוסף: הכלה אמורה לגור בעיר הקודש מאז ומתמיד, עדיף שתהיה כזו שלא עזבה את ירושלים מעולם!"

השדכנית התנשפה בתדהמה.

מייקל חיכה שהיא תטרוק את הטלפון, אך זה לא קרה.

"חמישים אלף שקל במידה והשידוך יצא לפועל", אמר לה מייקל בנדיבות.

"אני מוכנה לטפל בעניין אם תעביר לי לחשבון עשר אחוז מראש", אלישבע לא נותרה חייבת, ומייקל הצטער על הצעתו הנדיבה.

"ברגע שתגישי מועמדת מתאימה, אפקיד לך בחשבון עשירית מהסכום", אמר בקול חגיגי.

מתן אמנם נוהג לשתות רק מיץ ענבים בקידוש בשבת, בטענה שהיין גורם לו לתחושת סחרור, ובכל זאת המסיבה החגיגית והמביכה גרמה לו ליטול לידי כוסות קטנים המכילים נוזל שקוף של משקה בעל תכולת אלכוהול גבוהה, וללגום מהם באיטיות.

"למה באתי לכאן?" שאל את עצמו במהלך הערב פעם אחר פעם. מה לו ולמסיבה עם שירי טראנס ואורות לד צבעוניים? למה שלא ילך בזמן הזה לשיעור תורה?

"בכל רגע מחדש אני אמור לבחור בטוב", חשב לעצמו בטשטוש מסוים, חש לאות פושטת בגופו, בעוד עיניו נעצמות לאיטן, "וזה לא קל בכלל, במיוחד אם אתה בכזה מקום. למה הגעתי לכאן?"

"אתה נראה ממש לא במיטבך, מתן. בוא אסיע אותך לביתך", שון הופיע מולו כמו משום מקום, "אתה לא רגיל לשתות, אה?"

"אהה", השיב מתן.

שון נסע באיטיות יתירה אך דיבר במהירות ובקול רם, מה שבלבל את מתן עוד יותר.

"ספר לי את כל המידע שיש לך על חוק האנטנות", אמר שון, "זוכר שסיפרת לי על החוק של דגני? אני רוצה לסייע לך, יש לי את כל הכלים לכך!"

מתן לא זוכר שסיפר לו. הוא נוהג לשמור סודות. למרות זאת הוא מצא את עצמו עונה לחקירה הקטנה והבלתי רשמית ששון הפעיל עליו, ומספר לו על החשדות של מוטי, ועל הניסיון שלו לסייע.

"הראש כואב לי, שון. נמשיך לשוחח מחר. אשמח לקבל את עזרתך הנדיבה".

"אתה לא צריך להודות לי, אני שמח לעזור לך", ענה לו שון בחביבות, דקה לפני שהוריד אותו בפתח הבניין.

שון פנה משם לבית דו קומתי בשכונה ציורית. מילאן בלאץ בכבודו ובעצמו יצא אליו אל הרכב, והתיישב על המושב לצד הנהג.

"הכל מתקדם באופן יוצא מושלם, מילאן. בעוד כמה זמן הפעולה?"

"חוק האנטנות צריך לעבור בעוד קצת יותר משבוע. אנחנו חייבים לדאוג שמתן יפעל כמצופה. הוא המפתח של הכל".

"אני מבין עד כמה התגובה של מתן מכריעה. אשתדל לכוון אותו לפעול כמו שצריך, מתוך תקווה שהוא לא יחשוד".

"אין סיבה שהוא יחשוד, שון. תום אמר שמלבד פחד הקהל שלו הוא מתאים מאוד למשימה".

"הוא התחיל לשתף אותי", שון נמנע מלספר למילאן על המסיבה. מתן התברר כאגוז קשה לפיצוח, והמסיבה הייתה הכרחית. למרות זאת הוא לא חש צורך לשתף את מילאן בכל פרט.

"אני מתוח למדי, שון. השקעתי אנרגיות רבות סביב הנושא הזה. מעניין אותי לראות כבר את התוצאה. האם העם בישראל יקבל את החופש המוחלט בזרועות פתוחות? איך הם יגיבו ביום שאחרי, כשהכנסת כבר לא תייצר חוקים ובתי המשפט יפסיקו לשפוט? האם הם יצליחו להקים חברה מתוקנת, או שמא יחגגו באנרכיה שלילית? מרתק!"

"אם המצב יוביל לאנרכיה במובן השלילי שלה, הרי שחבל על המאמצים שלנו, מילאן. עדיף להשאיר את המצב כמו שהוא ולא לראות את החברה בישראל לא במיטבה".

"אתה טועה, שון. בכל מקרה עדיפה אפילו אנרכיה שלילית על פני שיטת הממשל הרקובה. המושלים דואגים תמיד לכיסא שלהם ולא רואים את העם. הם מסוגלים להפעיל יחצנים וכריזמה אישית כדי לזכות למעמד, אך לא באמת דואגים לאיש מלבד לכיסא שלהם".

"יש מנהיגים טובים, מילאן. למשל מלך נורבגיה".

"חחח... מלך נורבגיה", ענה מילאן בלעג, אישוניו נצצו על רקע החושך, "תקשיב לי, שון. אני חוזר לבית עכשיו, ואני רוצה שתבוא הנה מידי לילה לעדכן אותי מה קרה במהלך היום".

"אעשה זאת", ענה לו שון.

הפעם הלך נתנאל הלל להתפלל שחרית בבית מדרש מרוחק מעט, מתוך תחושות מעורבות.

מאז המקרה עם השידוך הוא הסתובב עם התחושה שכל העיניים עוקבות אחריו, שכולם שמעו על התנהגותו, וכולם מפנים אצבע לועגת לכסילותו.

בית המדרש היה גדול ונתנאל הלל מצא לעצמו מקום צדדי, תר אחר סידור.

הוא פתח סידור מזדמן, כדי לראות אם מדובר בנוסח שלו, כשצמד מילים מוכר גרם לו לתחושת פטה-מורגנה לרגעים ספורים.

"נתי כץ, טלפון..."

נתי כץ! האם יתכן שמדובר בנתי כץ, החתן של חנה טל? אם כן, איך זה שהוא רודף אחריו עד כאן?

נתנאל הלל הניח את הסידור בצד ומיהר למצוא סידור אחר. אחרי התפילה, מתוך בלבול מסוים ותחושת הרפתקנות קלה, מיהר לחייג למספר הטלפון שהופיע על גבי הסידור.

"נתי כץ? נעים מאוד, מצאתי את הסידור שלך."

"איפה אתה נמצא? חיפשתי אותי! הוא יקר לי מאוד!"

"זה נראה סידור רגיל".

"אני מתחבר נפשית לספרי הקודש שלי", ענה לו נתי כץ.

אם אתה מתחבר נפשית, איך שכחת? רוצה נתנאל הלל לשאול.

"טוב, איפה אתה? רוצה לקפוץ לכאן לקחת את הסידור?"

"תן מיקום מדויק", נענה.

נתנאל הלל המתין לנתי כץ סמוך לגדר, חש סקרנות לראות אם זה אכן החתן המדובר.

כשהלה התקרב, היה נתנאל הלל מוכן להבטיח לעצמו שזה אכן הוא. למרות זאת מצא את עצמו שואל, "אתה החתן של חנה טל?"

"חתן? לא מדויק. הציעו לי הצעת-שידוך כזו", ענה לו הבחור הגבוה, סוקר אותו כאילו הבחין בו לראשונה, "מדובר בבת של הרב מנשה הצדיק, אבל החלטתי בעצת הורי לא לגשת לשידוך שלא ייתן לי סידור מלא. אבל מי אתה בכלל? איך אתה מכיר אותי? ומה הסיפור עם הסידור? נראה לי מוזר".

נתנאל הלל חיין, "הכל בסדר, סוג של השגחה פרטית. אח של הכלה חשב שאני זה אתה. שמי גם נתנאל וכנראה מישהו הפנה אותו אלי, בטעות".

"נו?"

"לא משנה. מדובר בסיפור שלא מציג אותי באור חיובי. דרך אגב, סתם מעניין אותי: למה שלא תסכים להוריד מהסכום הגבוה הזה שאתה מבקש? לא לכולם יש לשלם כזה סכום, וחבל שתוותר על שידוך טוב בגלל כמה שקלים".

נתי כץ לא נראה כועס לנוכח ההתערבות בענייניו.

"אני צריך ללמוד, ידידי. וזו הדרך היחידה להגיע ליגיעת התורה בלי טרדות".

"אני חושב שהתורה לא צריכה שישתמשו בה כדי לזכות בדירה", נתנאל הלל דיבר בחריפות.

"איך אתה מדבר?" נתי כץ נעלב מעט.

"סליחה, טעות שלי. לא הייתי צריך לדבר ככה". אמר נתנאל הלל בכנות, "סתם חבל לי לשמוע על שידוך טוב שלא יוצא לפועל בגלל כסף. כסף, כסף כל היום.. אני משתגע".

"בסדר, תקרא לזה שגעון", אמר נתי כץ, "אתה יודע מה? בגלל האכפתיות שלך אבקש מהורי להוריד מהסכום מאה אלף".

"הבנתי שיש למשפחת טל לתת חמש מאות אלף", אמר נתנאל הלל והוסיף בנדיבות, "תקשיב, נתי. יש לי בצד חסכוניות. אני עובד פה ושם ושומר את הכסף בבנק. יש לי מאה אלף שקל, אתן לך את הסכום כהלוואה. ממילא אני לא צריך את הכסף בזמן הקרוב. באמת מסכנה כלה שצריכה לשלם כאלה סכומים עבור חתן", הוסיף במבט מוטרד.

"זה לא עבור חתן, אלא עבור התורה!" ענה נתי כץ במבוכה, "ואני לא צריך שתביא לי כסף. נראה לי שאוכל לוותר על חצי מהסכום. אדבר עם הורי, אולי אקח משכנתא".

"אם הייתי ראש ממשלה, הייתי נותן לכל אזרח שומר חוק דירה", אמר נתנאל הלל לידידו החדש.

"ואם הייתי נשיא ארצות הברית, הייתי נותן לכל ישראלי וילה..". ענה לו נתי כץ, "בכל מקרה, תודה על דבריך, אחשוב עליהם. מאחל לך הרבה הצלחה. איך קוראים לך?"

"נתנאל הלל גרץ".

"תודה, נתנאל הלל גרץ! אם השידוך יצא לפועל, נכדיי יזכרו את השם שלך".

נתנאל הלל נשאר עומד על מקומו זמן ארוך אחרי שנתי כץ הלך. מופתה מעצמו, מדברי העידוד שלו לנתי כץ, מהצעתו הנדיבה.

ומההשלמה שלו, מהתחושה המפתיעה שחש שמה שלא שלו - לא יגיע לו לעולם.

ומה ששלו - יגיע בוודאי עם מעט השתדלות מצידו.

"אבא שלה לומד תורה כל היום, אמא שלה מעצבת ותופרת, היא למדה בסמינר מצוין והיא אכן דור חמישי בירושלים, ואפילו לא עזבה את עיר הקודש מעולם! לא האמנתי שזה קיים, אך המציאות עולה על כל דמיון!"

דיווחה השדכנית אלישבע בקול מבטיח על ההצעה שלה, "קוראים לה יעל גפנר. הצעה מצויינת עבור נתנאל הלל גרץ, הבחור ההוא מהכנסת".

מייקל שמח לשמוע. "מעולה, גבירתי, רק שאלה - למה שהיא תרצה את השידוך הזה?"

השדכנית שתקה לרגע ואז אמרה: "מדובר בסבתא שלה, על פיה יישק כל דבר".

"שזה אומר?"

"השידוך מעולה, באמת, והסבתא היא זו שמחליטה, צריך פשוט לדעת איך להתנהל מולה ולכבד אותה באופן מיוחד".

"לכבד?"

"מממ, כן. לתת כבוד. לשמוע בקולה, לא להתנגד לה".

"ומה הדרישות שלה?"

"לא דרישות בלתי אפשריות. למשל, צריך לגור לידה, יש להם מבנה גדול וכל נכד ונכדה מקבלים שם דירה. מהבחינה הזו זה פנטסטי: מגורים חנים, חלום של כל זוג צעיר, ככה אפשר לחסוך כסף לרכישת דירה להשכרה. הם לא יעברו משם מהר..."

מייקל שתק לרגע ארוך, גלגלי מוחו נעו בקצב מהיר. היא מדברת סחור סחור כדי למנוע ממנו לחשוב, הבין. היא רק לא יודעת שממש לא משנה לו עם מי הלוחם יתחתן - העיקר שהוא יתחתן במועד המתאים. אז למה הוא חש פתאום שהוא מפספס פה משהו חשוב? "הם לא יעברו דירה אף פעם? זה נשמע שידוך עם בעיה", אמר לבסוף, והשדכנית הגיבה בקול חביב, "גם נתנאל הלל הוא לא טלית שכולה תכלת, הלא כן?"

פרק 31

"מה אני עושה כאן, בתוך השקר הזה?" שאל ניצן את עצמו, בדיוק כשהכלה נכנסה לסלון.

הוא סקר במבוכה את הכיבוד העשיר שעל השולחן. קולט שלמרות שהוא נחשב בעיני עצמו לאדם שידע מה לדבר וכיצד, הרי שכעת תחושת חוסר נעימות עולה בו.

בעיני רוחו הוא רואה את עיניו של בנימין אבני מתרות בו: "תתנהג יפה, ניצן! תזכור שאתה יונתן חיימוביץ! אל תעורר מהומה! תזכור שלאחר החתונה לא תצטרך להלחם על הזכות שלך למרחב בדירת שותפים קטנה!"

"אני לא יוני, אני ניצן! ואני חילוני!" אמר לו לפני שנכנס הנה, כשעמדו ברחוב השקט ובנימין אבני הדריך אותו כיצד לדבר בפגישה.

בנימין אבני הביט אליו במבט שנשקף ממנו רוח תקיף, מכשף, "תחשוב שזה עניין בטחוני, אוקיי? מה היית עושה אילו היה זה מועיל לביטחון המדינה? היית מסרב לפגישה?"

ניצן רצה לומר קללה עסיסית, אך בלם את פיו. הלבוש החרדי גרם לו לתחושת כובד ראש.

הם עמדו זמן מה קרוב לבית של הסבתא, בנימין אבני הזכיר לו בכמה מילים מה לומר ואיך להתנהג.

והנה כעת הוא כאן, יושב מול מישהי ששואפת להקים בית חרדי, מדקלם לה "וורט" יפה שבנימין אבני ביקש ממנו לשנן, וחש שלא מדובר כאן בסתם שקר, אלא בהונאה של ממש.

הוא ייחל בכל ליבו שהפגישה כבר תסתיים, וכלא אנחת רווחה כשהסבתא של הכלה נכנסה לסלון והצטרפה לשיחה.

"מה אתה חושב על אינטרנט?" שאלה הסבתא בקול מדוד.

"אינטרנט?"

"כן, חשוב לי לדעת".

"אינטרנט וסמארטפונים הם זוללי זמן, גדולי ישראל אסרו להשתמש במכשירים האלה כי יש בהם בעיות רבות", אמר ניצן, מברך בליבו את נתנאל הלל על שיעור ההשקפה ששמע ממנו, "אני לא נוהג לגעת במכשירים כאלה", שחזר את התנהגותו של נתנאל הלל, "אני בן חורין!" סיים את דבריו ובחן את תגובתו.

ואז הסבתא קמה ממקומה כדי לענות לטלפון שצלצל, ויעל שאלה אותו אם הוא מניח תפילין של רבינו תם.

"הנחתי את התפילין של הרב המקובל ברכיה", השיב לה בקול בטוח. איזו שאלה מוזרה! מי זה רבינו תם?

הוא לא הבין מדוע יעל גפנר חייכה לפתע חיוך רחב, ובעיניה הופיעה הבעה שהיא מבינה הכל.

"נשיא בית המשפט העליון". שלט המתכת הקטן הקבוע לצד הדלת גרם למילאן לעצור דקה, ולחשוב עד כמה הוא קרוב למהפכה שלטונית. מרחק של מטרים בודדים.

הוא ניער את ראשו ונקש על דלת הלשכה.

השופט הלל פירסטיין המתין לו על כורסת עור רחבה, ציפייה דרוכה בעיניו.

"מה יש לך לחדש לי, הנרי?" שאל.

"אוקיי, אני חושב שהפתרון לחתירה תחת בתי המשפט הוא פשוט מאוד", אמר מילאן, עיניו הביעו כנות והוא שתק למשך זמן מה כדי לתת משנה-תוקף לדבריו.

"המשך", הורה לו השופט הבכיר.

"צריך לבחון מחדש את חוקי היסוד, כבוד השופט. המצב הזה בו יש לבתי המשפט לגיטימציה להחליט רק כשמוגשת בקשה לשמוע את חוות דעתם, הוא בלתי נסבל. צריך לתת לבית המשפט העליון סמכויות משילות נרחבות".

"פרט, בבקשה!"

"לבתי המשפט אין באמת גישה לחומר חסוי. למעשה, השופטים כבולים למדי לחומר שמוגש אליהם. אם ביקשת להעלים מידע - השופט לא ידע אותו. וזו רק דוגמא אחת. השאיפה היא לתת לבתי המשפט פריסה נרחבת לכל פרט, האזרחים צריכים לחשוש מאימת בתי המשפט".

"בוודאי, להרתעה יש כוח גדול, ועל כך מתבסס האישור המוסרי והיכולת לשלול חירות לאזרח, כדי ליצור הרתעה", הסכים השופט.

"מלבד העונש?"

"בוא נגיד את זה ככה: לקרוא למאסר 'עונש' זה לא מידתי". אמר השופט, "אני לא רואה כיצד אדם שביצע עבירה מקבל את עונשו בין בתי הכלא. הכלא הישראלי נחשב לבית מלון ברמה נמוכה".

"בהחלט", אמר מילאן, "אצלנו בנורבגיה העם רצה להשאיר את המלוכה - וקיבל. אני רואה צורך להפוך את בתי המשפט הישראליים למלכות. השופטים הם בעלי מוסר גבוה, רצון לצדק ויכולות גבוהות. הם אוטוריטה בתחומם. נשיא בית המשפט העליון צריך לקבל שליטה מלכותית, לצורך כך צריך לפעול בנחישות ולהוריד את סמכויות הכנסת. הכנסת, כנבחרת הציבור, צריכה לטפל ולהוריד לפסים מעשיים את חוקי המשפט. אין צורך שהיא תהיה אחראית גם על חקיקה".

"אם נשיא בית המשפט הוא כמו מלך, הצעד הראשון הוא להאריך את משך כהונתו", אמר הלל פירסטיין.

"אכן. מטריד מאוד שבכל מספר שנים מתחלף העומד בראש הרשות השופטת".

"הבעיה היא שאני לא יכול להאריך את משך כהונתי, כמוכן".

"תשאיר לי את העבודה הזאת, כבוד השופט. אני חושב שיש לי יכולת מזהירה לגרום למהפכה משפטית, אני איתך לכל אורך הדרך מרגע זה והלאה".

נתנאל הלל הופתע כשהבחין באדם הרזה ובהיר הפנים שפסע בעקבותיו לבית הכנסת, המתין לו בחוץ וליווה אותו בדרך חזור.

המעניין היה שהלה לא הקפיד להישאר חסוי. הוא פסע לצידו, הביט אליו ממושכות ועשה רושם כרוצה לפתוח עמו בשיחה.

"אני יכול לעזור לך?" שאל נתנאל הלל לבסוף.

"שמי סטיבן. אני רוצה לשאול אם אתה מחפש עבודה", אמר האיש במבטא זר.

נתנאל הלל חש פחד מסוים מהאיש. "אני לא מחפש עבודה, אני עסוק", אמר והחיש את צעדיו. האיש מיהר בעקבותיו ועקף אותו, עומד מולו. נתנאל הלל נעצר והביט לכל הכיוונים לראות אם מישהו יוכל לסייע לו בעת הצורך. באותו רגע הצטער שלא הלך לחוג קראטה. מספר פעולות מזהירות והוא מכניע את האיש שלפניו. לאחר רגע חייך לעצמו, למה לו להשתמש בקראטה, האיש בכלל לא נראה אליים.

"אפשר לעזור לך? אני לא צריך עבודה", אמר. בראשו צפו כל מיני סיפורים ששמע לאחרונה, על צעירים שהתבקשו להעביר סחורה בלתי חוקית לחו"ל ונאסרו שם. כמה צריך להיזהר מכל מיני טיפוסים, חשב לעצמו. אם כי, נזכר במחשבה שניה, אפילו אדם בעל חזות חרדית יכול להתברר כנוכל.

האיש אמר לו בקול איטי, רובוטי: "הבוס רוצה לדבר איתך".

"מי זה הבוס?" שאל נתנאל הלל, "אם אני לא רוצה עבודה, הוא לא הבוס שלי", הוסיף בחיוך, בעודו מתכוון להמשיך ללכת לכיוון ביתו.

"הבוס שלי מחכה לך שם, ברכב", הצביע האיש אל מכונית שחנתה בקצה הרחוב.

"אני לא יכול", אמר נתנאל הלל, חושב כיצד יפתח בריצה לכיוון ביתו.

האיש הביט לכיוון הרכב, כרוצה לקבל עזרה. כששב להביט אל נתנאל הלל, הוא כבר לא היה שם.

"מדובר באדם חשדן ושקול", מלמל מילאן שישב ברכב, עוקב אחר ההתרחשות.

"יש לי בעיה". פיקארד נכנס ללשכה של הבוס, נוכח לראות שהפתיע אותו באמצע שיחת טלפון חשובה.

"שב בבקשה, אני מסיים את השיחה ושומע אותך", הורה לו אבי והמשיך להאזין לדובר.

כעבור מספר רגעים סיכם את השיחה ופנה אליו, "מה הבעיה, פיקא?"
 "מילאן בלאץ עזב את הארץ לדילנד", אמר פיקארד, "לא ברורה לי המטרה שלו. הייתי רוצה להניח שהוא התיימש ממשאל והולך לפעול בארצות אחרות, אלא שלא זה העניין. נראה לי שמתחבא כאן משהו גדול יותר".

"סיפור מוזר", ראש השב"כ התיישב על כסאו והתרווח על המשענת, רוצה לתת לעצמו תחושה שהכל תחת שליטה, למרות שהוא חש היטב שפיקארד רוצה להעביר אליו את דחיפות העניין. "המשך", אמר.

"הבעיה נתונה בכך שיתכן שמילאן בלאץ אכן התיימש ועזב את הארץ, ומה שנתר זה שהמוסד יעקוב אחריו ויזהיר את המדינה אליה יבחר להגיע".

"נו, ומה מטריד אותך בתיאור שהצגת?"

"זו לא הבעיה, אבי. הבעיה היא שיתכן שהכל הצגה, מה שמוביל למסקנה שהפעולה של מילאן בלאץ נכנסת להילוך גבוה, בעוד שלנו אין שמץ של מושג מה הוא מתכנן. כשלון מובהק".

"מה סוכן איקס מספר?"

"ביקשתי ממנו יותר פרטים, אבל הוא לא יודע לספר הרבה. מדובר באנשים מתוחכמים עם יכולת מידור גבוהה וביזור סמכויות. סוכן איקס לא הצליח לרכוש את אמונם".

"הם חשדנים?"

"ככל הידוע לנו, כן. זו התמונה שעולה מכל ההתנהלות שלהם".

"יתכן שמילאן בלאץ פיזר סמכויות ושב לדילנד, לצפות מרחוק במתרחש", הוסיף ראש השב"כ, "מה שאומר שאנחנו קרובים למועד הפעולה שלהם. נסה לבקש מהמוסד לעקוב אחריו בדילנד".

"אעשה זאת. ואף-על-פי-כן אני חושב שיש צורך להפעיל מעקב סביב הכנסת, לחקור את המאבטחים החשודים, אולי נמצא קצה חוט".

"עשה כהבנתך, פיקא. רק אל תשכח לעדכן".

"בהחלט".

פיקארד יצא מהלשכה והביט לכל הכיוונים, חש במתח העולה בו. פעם ראשונה מזה זמן רב שהוא עומד מול אויב המחפש לשנות את כללי המשחק בכוח המוח בלבד.

פרק 32

נתנאל הלל פסע לכיוון השדרה בשעה היעודה, ניצן הקדים לבוא והמתין לו, עמידתו שידרה חוסר סבלנות.

"נתנאל הלל, אני רוצה לשמוע ממך הכל. אתה מוקלט כעת", אמר לו.

"מה הכל?"

"הכל זה אומר הכל. מה הולך בכנסת. אל תסתיר ממני דבר".

"אני לא יודע מה הולך שם, ניצן. אולי תבוא לעבוד בכנסת ותעקוב בעצמך?"

"רעיון פנטסטי, אתה מפתיע! נכון שאתה לא יכול לבוא לכנסת בימים הקרובים? אני אהיה המחליף שלך!" אמר ניצן, מוחא כפיים בחיוך ניצחון.

"אתה רוצה להיות העוזר של העוזר?" נתנאל הלל לא נשאר חייב.

"אני מוכן להיות העוזר של כל העוזרים שבעולם, המטרה חשובה לי יותר מהכל. רוצה שאהיה העוזר שלך?"

"כמובן שלא, גם מוטי לא יאהב את זה".

"תגיד לו שאנחנו חברים, הוא יהיה חייב להסכים. אני מוכן לבקש סליחה ממנו, ממך, ומכל מי שרק לא אוהב אותי שם".

ניצן קם ממקומו, "תזכור, נתנאל הלל, מחר אני בלשכה של דגני. אני מגיע עם כיפה וציצית ואתה תלמד אותי להיות שומר מצוות".

"אלמד אותך לכבד הורים באמת, כך שאימך לא תיאלץ לגרום לך להיכנע לה", אמר נתנאל הלל.

הסלולרי של ניצן צלצל.

"כן, רגב, אני יחד עם הבחור. אתה רוצה לדבר איתו? להביא אותו אליך למשרד עכשיו? סבבה".

הוא החזיר את הסלולרי לכיסו. "הבוס שלי התקשר וביקש להיפגש איתך, נתנאל הלל. אני לוקח אותך אליו עכשיו".

"הבוס שלך מהשב"כ? רוצה לגייס אותי?"

"חחח... מה פתאום. רגב ליטמן הוא מנכ"ל חברת תקשורת. אביא לך מכשיר הקלטה ותקליט לי את הפגישה".

ניצן הגיש לו מחזיק מפתחות תמים למראה.

נתנאל הלל, בסקרנות, הגיש את ידו ליטול את החפץ. "היה לי מחזיק מפתחות דומה, קיבלתי אותו מהרב רייניץ".

"היה לך?"

"כן, הוא ביקש אותו בחזרה".

ניצן חשב לרגע והחזיר את המחזיק לכיסו.

"עדיף שלא תיקח לשם את הצעצוע הזה", אמר, "יתכן שאתה עומד לפגוש אנשים חשדנים שעשויים לבחון את נאמנותך".

"נשמע מעניין".

"זה טוב שאתה מתייחס לסיפור ככה. אם ישאלו אותך מאיפה אתה מכיר אותי, פשוט תגיד את האמת".

"אוקיי".

הם פנו לפסוע לכיוון היציאה מהשדרה, כשניצן נעצר ואמר, "וכמובן אל תגיד להם מילה על שרציתי לתת לך מחזיק מפתחות שכזה".

"מי זה להם? את מי אני עומד לפגוש?"

"הייתי מוכן לתת את לוס הסוס כדי לדעת לענות על השאלה הזו, או עדיף - כדי לזכות לפגישה כזו בעצמי".

רגב ליטמן היה חביב אך גם מעט עצבני. נתנאל הלל עקב בעניין אחר הבעות פניו המתחלפות בעודו משוחח בטלפון עם האדם שעורר את עצביו.

כעבור זמן מה נכנס למשרדו גבר ממוצע קומה.

"נתנאל הלל? אני שמח לפגוש אותך, שמי הנרי", הקול העמוק של הדובר אליו היה מרתק.

"נעים מאוד".

"חשבתי לשוחח איתך כאן במשרד של רגב בנוכחותו של ידידי הטוב, אבל הדברים אמורים להישמע בפורום מצומצם יותר", אמר מילאן, "הבה נעלה למעלה, לקומת הגג. יש שם נוף נדיר ורוח שתעיף את הדיבורים לכל עבר", התפייט.

בקומת הגג, הנוף הנדיר היה מעורפל בגלל העלטה, והרוח הייתה חזקה מידי, ויכלה להעיף את הדיבורים לאוזניים בלתי ראויות. מילאן סגר את החלונות והורה לו לשבת, בעוד הוא עצמו נותר לעמוד.

"קוראים לך נתנאל הלל?"

"נתנאל הלל גרץ".

"יפה, נתנאל הלל. תחשוב על מטרה מדהימה שאני עומד להציג בפניך",
אמר מילאן, עיניו בהקו באור מוזר.

"אשמח לשמוע למה אתה מתכוון".

"חופש! זו המטרה!"

"חופש? אצלי כל החיים זה חופש".

"אתה לא עובד? לא לומד?"

"אני עובד איפה שאני רוצה, ולומד איפה שבא לי. יש לי חופש מוחלט
לעשות כל מה שבא לי".

"אתה מתכוון שיש לך חופש בחייך האישיים. לרוב בני האדם בעולם
המערבי יש חופש שכזה", אמר מילאן, "הם עושים מה שבא להם. האם
זה חופש אמיתי? הרי יש חוקים! יש ממשלה! יש בתי משפט! זה חופש?"

"בלי חוקים, בתי משפט וממשלה האנשים היו עלולים לעשות מה שבא
להם ולשכוח את המוסר", אמר נתנאל הלל בקול מדוד.

"גם עכשיו אנשים עושים מה שבא להם", אמר מילאן, בקולו ניכר בוז,
"רק שכעת בתי המשפט שופטים אותם על מעשיהם. מדובר בצעד נבזי.
למה שתהיה סמכות לשופט - שהוא אדם רגיל כמו כל בני האדם - לשפוט
בן אדם ממש כמוהו? מי נתן לו סמכות לכך?"

נתנאל הלל שתק לרגע ארוך, המום.

"קראת לי לפה כי אני עובד בכנסת? אתה רוצה שאציע לצביאלי לנסות
לשנות את בתי המשפט?" שאל בקול תמים.

"לא. קראתי לך לפה כדי לשמוע את דעתך על חופש מוחלט שיהיה
לאזרחי המדינה. בלי ממשלה, בלי חוקים, בלי בתי משפט".

"דעתי חיובית בהחלט. אם כי לא נראה לי שיהיה על זה משאל עם בזמן הקרוב", אמר נתנאל הלל והתרומם ממקומו, "אם אתה צריך עזרה אני מוכן לעזור לך", הוסיף בחיוך.

"עזרה? למה כוונתך?" נדרך מילאן.

"התכוונתי שאולי אתה רוצה להתייעץ עם גדולי התורה על הרעיונות שלך?" הציע נתנאל הלל, "אני מוכן לארגן לך פגישה עם הרב מנשה טל", הוסיף בחיוך שהביע ציניות מסויימת.

"אני לא צריך להתייעץ, נתנאל הלל. מה שאני רוצה זה שהעם יפסיק לנהות אחרי מנהיגים בעיניים עצומות. אני חושב שכל אזרח מספיק חכם כדי לדעת כיצד צריך להתנהג בלי מערכת שלטון שקובעת לו מה לעשות".

"אתה בטוח?"

"בוא נשאל את זה ככה: אתה חכם מספיק? זהיר מספיק? רוצה שיהיה טוב למגזר שלך? שיהיה טוב לאנושות?"

"כן".

"אתה מכיר אדם שלא עונה לכללים שהצגתי לך עכשיו?"

"אתה שואל את האדם הלא נכון, המגזר שלנו דוגל בערכים, ערכי צדק, מוסר וכבוד הדדי. כל המטרה שלנו היא לתקן את העולם במלכות הבורא. אנחנו יכולים להסתדר מאוד יפה בלי הנהגה". אמר נתנאל הלל.

"יש למגזר שלכם ייצוג בכנסת?"

"נכון. זה יותר בשביל לקבל תקציבים ומשהו בסגנון", אמר נתנאל הלל, "אנחנו כפופים לחוקי התורה. היא מנחה את כל הצדק והמוסר העולמי. ממנה התחיל הכל".

"הנה, נגעת בנקודה משמעותית: תקציבים. מדוע יש צורך במשרדי ממשלה שעולה הון לתפעל אותם, עם מזכירות ופקידים ונהגים ועוזרים?

הכל כדי להעביר תקציבים? ממשל זה דבר בירוקרטי מושחת המתעלם מהאזרח הפשוט ככל יכולתו!"

"אז מה אתה מציע? איך תתנהל כלכלת המדינה בלי שר אוצר? איך מערכת החינוך תוכל לפעול בלי שר חינוך?"

"אני מציע פתרון במילה אחת: אנרכיה", אמר מילאן בקול נלהב, בעודו פוסע הלוך ושוב, שקוע ברעיונותיו, "השלטון מתייחס לאנרכיה בשלילה כי היא נתפסת כמאיימת, אבל האמת שהצדק איתה. באנרכיה אמיתית תעלה ותתגלה עוצמת העם. העם לא צריך מנהיגים, נתנאל הלל! בכל אדם מתחבא מנהיג קטן שיכול לשנות את העולם! מערכת השלטון רקובה ודואגת לאינטרסים צרים של ראשי השלטון שמחפשים למשול ולהשפיע, בעוד שהכוח האמיתי טמון בכל אחד ואחד."

"מה הפתרון של אנרכיה לכלכלת המדינה, למשל?"

"כלכלת המדינה? קודם צריך להבין מה אומרת אנרכיה במובן הפשטני, ידידי. הרעיון הוא שלכל איזור מגורים יהיו אנשים טובים, אזרחים נאמנים שינהיגו במקום מגוריהם שינויים מתבקשים, מתוך אומץ וביושר, בלי כיסאות ובלי כבוד. האנשים האלו יקימו משמר אזרחי הגון ונאמן במקום משטרה. אנשים מתוך הקהילה יטפלו בבעיות שבקהילה בהוגנות, יזהו בעיות לפני שהן מתרחשות ויקדמו חינוך ופעילות טובה לרווחת הכלל."

"נשמע טוב", אמר נתנאל הלל, "אבל מי יכול להבטיח ששוב לא יתפסו את השלטון אנשים תאבי שליטה וממון? איך אפשר למצוא את האנשים הטובים בכל איזור? מי יכול לפקח עליהם?"

"אני מחפש מישהו כזה", אמר מילאן, "הייתי לוקח את התפקיד לעצמי, אולם אני רוצה לתת את בשורת האנרכיה בארצות נוספות."

"אההה..."

"אז חשבתי שאתה, נתנאל הלל! אין מתאים ממך לתפקיד!"

"אני?"

"כן, אתה! יש לי מומחים שמזהים אנשים. הם זיהו שיש לך תכונות אופי אנרכיסטיות".

"אני כפוף לחוקי התורה, הנרי".

"אני מכיר היטב את התנ"ך. חוקי התורה הם הבסיס לאנרכיה איכותית. בלעדיהם כל חברה עשויה להתפרק, עם ממשלה או בלעדיה. אני בעד אנרכיה בכפוף לחוקי התורה".

פרק 33

"יש לך בימים הקרובים פגישה נוספת עם יעל גפנר", בנימין אבני הופיע כמו משום מקום מול ניצן על המדרכה ליד ביתו. ניצן חש שנשימתו נעתקת מהפתעה למספר רגעים.

"זה לא ילך, היא הבינה שאני לא חרדי. היא שאלה אותי שאלה על התפילין של רבינו תם. אחר כך בדקתי מה זה אומר והבנתי שעניתי לה תשובה של בורים. למה שתרצה להמשיך?"

בנימין אבני חיך קלות, "אף אחד לא מחליט שם, רק סבתא מאטל מחליטה על הכל", אמר בקול ברור, "הם סומכים על הסבתא בעניין הזה. היא הסמכות היחידה שם".

ניצן שתק לרגע ארוך ואז שאל בקול רשמי: "מר בנימין אבני, אתה באמת חושב שאני אמור להתחתן איתה? אני בחור חילוני, כופר! אני פשוט לא מתאים לה, אנחנו נתגרש אחרי יום!"

"הכל בסדר, ניצן. זוכר שאמרת שאם אני אחזור בתשובה גם אתה תחזור בתשובה?"

"נו?"

"החלטתי שאני חוזר בתשובה. האושר שלך חשוב לי. אתה לא יודע מי אתה. מגיע לך לחיות טוב. ליעל גפנר יש משפחה טובה, ובסך הכל, מערכת החיים של החרדים לא שונה בהרבה מזו של החילונים".

ניצן הביט בו בחוסר אמון: "אתה מדבר שטויות, אתה יודע?"

"אני יודע שאני אומר לך דברים נכונים מאוד, החתן יוני. אתה צריך להיות מאושר. אנחנו נלך עכשיו לשיעור תורה, הרבה חבר'ה צעירים באים לשם. אחר כך נלך לרב שילמד אותך כמה דברים בסיסיים ביהדות".

ניצן שתק לרגע ארוך, "אבל אני כופר! אתה יודע מה זה כופר? לא מאמין בכלום!"

בנימין חיך כצופן סוד ואמר איזה משפט חכם שניצן לא לגמרי הבין.

ועוד יותר ניצן לא הבין כיצד הוא נכנע לדבריו של האיש, והולך איתו לשיעור תורה.

כשהם יצאו החוצה, בנימין אבני רצה לשמוע ממנו כיצד התרשם מהדברים ששמע בשיעור.

"היה סבבה", השיב ניצן תשובה לא מחייבת. זה נחמד שמישהו מתעניין בך, אבל כל העניין הזה הפך להיות קצת מעיק.

"תסתכל לי בעיניים, ניצן", ביקש בנימין אבני בקולו הסמכותי.

לעיניים הללו היה כח כמעט מהפנט.

"אתה רוצה להתחתן עם יעל גפנר, ואתה תעשה הכל כדי לזכות לכך", אמר לו אבני בקול ברור, "נכון?"

"כן, נכון", השיב ניצן בקול איטי. משהו עובר עליו, ללא ספק. האם לבנימין אבני יש אינטרס להפנט אותו?

"אדם הזוי, ממש אדם הזוי", מלמל נתנאל הלל לעצמו, יושב לצד רגב ליטמן שהתנדב להסיע אותו לביתו.

"אתה מתכוון למילאן?" שאל רגב, מחלץ את הרכב מהחניה.

"קוראים לו מילאן? הנרי מילאן?"

"נכון, התכוונתי להנרי, הנרי אלברטו", ניסה רגב ליטמן לטשטש את דבריו, "למה אתה חושב שהוא הזוי?"

"לא ברור לי עדיין", השיב נתנאל הלל, מתכנס בתוך עצמו ומחשבותיו. הם עברו בדרך ליד הפגנה.

"האנשים מפגינים כאן בלי שליטה", אמר רגב ליטמן, "יש אנרכיה במדינה שלנו".

"אנרכיה מתבטאת בהפגנות?" שאל נתנאל הלל, עוקב בעניין וביראה מסויימת אחר השוטרים המצויידים במיטב הנשק לפיזור הפגנה.

"אנרכיה זה אובדן שליטה", אמר רגב.

"ואפשר גם לפרש אותה במובן של להחזיר את השליטה לעם", אמר נתנאל הלל, מזכיר לעצמו שעליו להימנע מלפתוח שיחה על הנושא. הנרי ביקש ממנו לשמור בסוד את הדברים שאמר לו לפחות עד שיתבהרו העניינים. הוא קבע איתו פגישה נוספת בעוד יומיים, ואמר שאז הוא יוכל להסביר לו מה הוא מצפה ממנו.

"בינתיים תחשוב היטב על הדברים", הציע לו.

ונתנאל הלל מצא שהפגנה היא הזדמנות מצויינת לחשוב.

אם במקום משטרה היה כאן משמר אזרחי של אנשים שומרי חוק, הם היו לובשים אפודים זוהרים במקום מדים, מסתובבים בין המפגינים ורושמים את הטענות שלהם בפנקסים מיוחדים, תוך כדי ציון שמות ומספרי טלפון.

אחר כך הם היו נותנים למפגינים להתבטא בכלי התקשורת, להסביר את דעתם, ומורים להם להתפזר תוך כדי הבטחה שהדוחות עם הבקשות שלהם יופנו לאנשים הרלוונטיים שישתדלו לסייע להם.

נתנאל הלל צחק בליבו ככל שהתעמק במחשבות. לחשוב בתמימות זה בסדר, אמר לעצמו, עליו רק להשתדל לא להיות תמים מידי.

אורית הביטה בשביעות רצון אל ערימות הכביסה המקופלות שעל הספה.

היה זה מבצע רציני - לקפל כביסה שכובסה במשך יום שלם, חמש מכונות בערך. היא כבר התייאשה לשאול את אמה כמה בגדים יש בבית הזה.

זה אכן לא נראה בית, לפי כמות הבגדים. יותר כמו מכבסה.

"סיימתי לקפל", אמרה לאמה, "אני יכולה ללכת לחנות עכשיו?"

צילה ראובני סקרה את הכביסה המקופלת בחוסר שביעות רצון, "למה שלא תניחי את הכל בארונות, אורית? תעשי עבודה מושלמת".

"זה כבר התפקיד של דיצה. וחוץ מזה, אחרי שאקח את הספר אני הולכת לדודה נחמה רות, לעזור לה".

"גומלת חסדים את, אורית. דודה נחמה רות באמת צריכה עזרה בבית", צילה רוצה לומר לאורית שלקפל זה קל, ואילו לשים בארונות זו העבודה הרצינית שבטיפול בכביסה, אך מחליטה לדלג על הוויכוח הקטן הזה, שממילא לא יצא ממנו דבר.

"אולי דודה נחמה רות תציע לך שידוך", הוסיפה דקה לפני שאורית יצאה לכיוון חנות הספרים שלהם.

אורית שלחה אליה מבט מתרה, "אמא... מה פתאום שידוך? אני רק בת תשע עשרה".

"אמרתי לך יותר מפעם אחת שבמשפחה שלנו נוהגים להתחתן בגיל מוקדם".

"אנחנו בדור אחר, אמא. לפני גיל עשרים אין מה לדבר".

"איזה ספר את חושבת לקחת?" דילגה אמה על ויכוח נוסף, מתוך נקודת הנחה שאין בו תועלת, כל עוד אין הצעה הגונה בסביבה.

"חברות המליצו לי על 'יונה בלי רוח', אבל אני חושבת יותר בכיוון של 'ג'מבורי'. אפילו שדינה קראה אותו ואמרה שהוא מידי מותח".

"את אוהבת ספרי מתח, לא?"

"כן, אבל כאלה שהם לא מבאסים".

"טוב, תחפשי שם, הגיעו הרבה ספרים חדשים. אולי ככה תוכלי לספר לחברות שלך על ספר חדש שהן עדיין לא מכירות".

"זה הכי מרגיז בכל הסיפור הזה. כולן חושבות שאני אמורה להכיר את כל הספרים החדשים. לכן תספרי להן שאני יכולה לקחת מהחנות רק ספר לשבוע".

"גם ככה אין לנו מקום בבית, אורית, זה קודם כל. שנית, גם דיצה לוקחת ספר, כך שהמצב שלך לא כזה גרוע".

"חבל שזלמי לא לוקח ספרים", אמרה אורית, "הוא ממש מפסיד, הבחור הזה. טוב, הלכתי. להתראות".

תוך מספר דקות של הליכה הגיעה אורית לחנות הספרים שלהם. זלמי אחיה ישב ליד הדלפק ושיחק במשחק מגנטי שולחני.

"יש לך אוצר בסביבה, איך זה שאתה לא משתמש בו?" שאלה אורית.

זלמי נשא אליה מבט משועמם, מגנט אחד התגלגל מתחת לדלפק והוא לא הזדרז להרים אותו, "את מתכוונת למה אני לא קורא כאן ספרים? זו הסיבה שאבא נתן לי למכור בחנות", ענה לה, והתכופף בכל זאת להרים את המגנט.

"אם הייתי קורא, לא הייתי מצליח למכור".

"ועכשיו אתה כן מצליח?"

"כן, רוצה לראות?" קונים בודדים היו בחנות, למרות זאת זלמי בחר להביט החוצה, עיניו מבחינות באדם צועד במהירות, "הי, אתה! הגיעו ספרים חדשים, שניים במאה, רוצה לראות?"

האיש לא טרח לענות לו.

"טוב, אצלו זה לא הצליח, אולי אצל הלקוח הבא", אמר זלמי, "בגדול, אבא אומר שכשאני פה הוא מרוויח יותר".

"ולא מושך אותך לקרוא?"

"אני יכול לכתוב בעצמי, אורית. מה הבעיה להמציא עלילה?"

"אם יש לך רעיונות, תכתוב אותם", אמרה אורית, "החלום שלי זה להיות סופרת".

"עם כל הספרים שקראת, יש לך באמת עתיד מזהיר בתחום", אמר זלמי בנדיבות. אורית לא מצליחה לזהות אם הוא לועג עליה או מתכוון ברצינות.

"אוקיי, תמליץ לי על ספר?"

"המלצה שלי עולה כסף".

"גם לקרובי משפחה?"

"בעיקר לקרובי משפחה שלוקחים בחינם", אמר הצעיר, "את יודעת מה? יש לי המלצה". זלמי הגיש לה ספר בישול.

"אוףף. הטוב ביותר הוא להסתמך רק על עצמי".

"טוב שהגעת למסקנה הזו".

"לפחות תקרא תהילים", אמרה אורית, עוקבת בעניין כיצד המגנטים מסתדרים בשורה על הדלפק בידי האמונות.

"לא מציע לך להרגיז אותי. לא ארשה לך לקחת ספר".

"טוב". בתוך כל השיחה האמוציונלית הזו הם לא שמו לב לתור שהשתרך ליד הקופה, בעוד הממתנים עוקבים אחר השיחה.

עד שאחד הקונים העיר, "את הדו שיח הזה אפשר היה לכתוב בספר".
זלמי צחק לראשונה, גומות הצטיירו על לחייו, "באמת, אם נכתוב את הויכוחים שלנו בבית יכול לצאת ספר מבטיח".
אורית נמלטה מהחנות מתוך תחושת מבוכה, אומרת לעצמה שתבוא לקחת את הספר אחר כך.

גם הפגישה השנייה התקיימה בסלון הנאה והמסוגנן בביתה של הסבתא.
סבתא מאטל הצטרפה לשיחה עוד בתחילתה.

"יעל טוענת שאתה לא באמת מבין ויודע ללמוד תורה, יונתן היקר. האם אתה יכול לספר לי מה אתה יודע?"

יעל הסמיקה והביטה במופגן לעבר החלון, עיניה עוקבות אחרי היונים שעפו בשמים.

ניצן יכול היה לשטוח לפניהן את הרעיון ששמע בשיעור שלמד השבוע, אבל חש התנגדות קלה לנוכח הדברים.

הוא התרווח על מקומו והביט במבט יהיר לעבר הסבתא שיושבת על הספה השמאלית, זו עם הידיות המוזהבות, אוחות כוס תה בין כפות ידיה: "יעל אמורה להתחתן איתי לא בגלל שאני חכם", אמר, "אלא בגלל מי שאני".

באותם רגעים הוא שכח שמכשיר ההקלטה שנתן לו בנימין אבני מעביר לו כל מילה, הוא שכח גם את אזהרתו של בנימין אבני לא לומר משהו לא מתאים, כל כולו היה שקוע במחשבה שההתנהלות שמולו אינה נכונה. "מה

יתן לה אם אני גאון, חכם או חזק? היא צריכה בעל שיכבד אותה!" המשיך לפרוס את משנתו.

הסבתא נראתה המומה, ויעל המשיכה לעקוב במבטה אחר היונים המעופפות.

"כמובן שיעל תתחתן איתך בגלל מי שאתה, אני לא חושבת להציע לה שידוך לא מתאים", אמרה הסבתא לניצן המופתע ומיהרה לתקן את עצמה, "במידה ואכן השידוך יתקדם, כמובן. רק חשוב שתבין שהתורה שהאדם לומד הופכת אותו לרוחני יותר ובעל מידות טובות. וגם אם לא ממש מידות טובות, היא גורמת לו להיות מודע יותר לעצמו. אתה משווה בחור חילוני שלא למד תורה לבחור שכל היום שוקד על המוסר בשאלה איך להיות אדם טוב יותר?" ניצן שאל את עצמו מה היא כבר יודעת אודותיו.

"אני חושב שבחורים חילוניים טובים לא פחות מחרדים", השיב.

שהשידוך הזה יתבטל. מה איכפת לו.. מדובר פה באינטרס לא ברור של בנימין אבני. הוא לא מתכוון להיות כנוע לפני הסבתא.

"טוב. הבהרת היטב את דעתך, יונתן היקר. בוא נשמע ממך דבר תורה", סיכמה סבתא מאטל.

ניצן חשב לרגע אם כדאי לו להמשיך בוויכוח. הוא נזכר שבנימין אבני מצותת לשיחה והחליט להשביע את רצונו.

הוא נטל לידיו עוגייה ובירך בקול רם את הברכה שלימד אותו הרב בתחילת השבוע, ותוך כדי אכילת העוגייה סידר במוחו את הדברים. אחר כך התחיל לדבר בשטף.

יעל הפסיקה לעקוב אחרי היונים, וסבתא מאטל ספקה כף אל כף בהתפעלות.

"א מחיה! אתה בחור מושלם! גם מדבר יפה וגם עם דרך ארץ", אמרה, "אהבתי גם את האופן שבו אתה עונה לי תשובות בלי לחשוש! עליך נאמר בתהילים 'כחיצים ביד גיבור כן בני הנעורים' אשר לא יבושו

בדברם אל האויבים. אני בטוחה שאם אתה מתווכח איתי, תוכל להתווכח גם עם האויבים שלי. בפגישה הבאה אתן לך וליעל לשוחח בפרטיות ולא אשתתף בשיחה", הוסיפה בקול חגיגי, "אולי אפילו תיפגשו במסעדה", הוסיפה בנדיבות.

ניצן ניסה לבחון את תגובתה של יעל להכרזה הדרמטית של הסבתא, אך ללא הצלחה.

פרק 34

בסיום הפגישה הורתה הסבתא ליעל לגשת למטבח ולארגן את הארון. מניצן היא ביקשה להישאר לשוחח איתה.

"הייתי שמחה לקבל הבהרה מצידך. אמרת שלא משנה אם הוא החתן תלמיד חכם ושהכלה צריכה לרצות להתחתן עם הבחור", אמרה הסבתא, "כמוכן שאני מסכימה איתך שהחתן והכלה צריכים לבוא מתוך רצון טוב לחתונה. אבל גם שמעתי בדברייך רמז לכך שאתה מאמין שיש כזה דבר 'אהבה', ואני ממרום גילי רוצה לומר שאין כזה דבר אהבה, יש רק 'התאמה'!"

"מה פירוש?"

"אין בשום שטח בעולם אהבה, הכל זה אהבה עצמית", אמרה סבתא מאטל בנחת, "כל הפעולות שלנו נובעות מאותה אהבה עצמית. אני הצלחתי להקים סביבי אימפריה של חסד ושל נתינה רק בזכות האהבה העצמית וההבנה שאין כזה דבר אהבה אחרת. כשאדם מתחתן הוא לא אמור לצאת מתוך נקודה של אהבת אף אחד מלבד את עצמו. לכן כשמחפשים שידוך צריך להתבונן על העצמי בלבד. האם השידוך מתאים לי? ולא משהו אחר."

ניצן שתק, בוחן את הדברים.

"הרב דסלר אומר שנתניה מולידה אהבה. זו היא אהבה אמיתית! ככל שנשקיע בזולת, נאהב אותו יותר. אתה יודע למה? כשאנחנו נותנים, משהו מתוכנו עובר להיות אצל הזולת, כך שהאהבה העצמית שלנו נאלצת לנדוד הלאה אל הזולת. זה הסוד של האהבה! למה יש אהבה של הורים לילדיהם? בגלל האהבה העצמית הזו!"

הסבתא לגמה מכוס התה שבידיה והוסיפה: "העולם בנוי בצורה נפלאה. גם בנישואין יש שפע רב של גוונים. אני רוצה להזכיר את השידוך המדובר ביותר בתלמוד. השידוך של רחל בתו של כלבא שבוע עם עקיבא רועה הצאן. השידוך הזה לא התאים לשכל הישר. רחל הייתה צעירה ועקיבא היה בן ארבעים. רחל הייתה בתו של עשיר אוהב תורה ועקיבא היה בן גרים.

לא היה שם פוטנציאל או התאמה, וכנראה גם לא אהבה. אילו הייתה אהבה הגמרא הייתה מציינת זאת.

מה שהיה שם זה מבט גבוה על התאמה גבוהה בין עולמות שונים ומנוגדים, שיכולים לתרום זה לזה ולהוליד משהו חדש בעולמו של הבורא. רחל זיהתה מידות טובות שגרמו לה להבין שיש אצל האיש העני פוטנציאל להיות כלי משובח ללמוד את התורה. דבר זה נותן לנו להבין שנישואין בין עולמות מנוגדים יכולים לתת בשורה חדשה לעולם. לפעמים רואים שבן זוג אחד מתון בעוד השני פזיז, האחד מהם סוער והשני רגוע ואדיש. אחד אוהב פשטות והשני אוהב סטייל גבוה. דווקא בניגודיות הזו יש פוטנציאל לזוגיות יציבה, בתנאי שיש שם ויתור על האגו האישי ונכונות להתגמש באופן נכון ובכפוף לחוקי התורה".

"ואגב, לכן אני גם לא מאמינה בגירושין אלא במקרים קיצוניים, כי אני מאמינה שהכל עניין של עבודה בתחום האהבה העצמית. וצריך להבדיל בין 'אגו' שזה אהבה לא נכונה, לבין 'אהבה עצמית' שהיא האהבה הנכונה. התורה מכוננת אותנו לאהבה עצמית".

סבתא מאטל חייכה ושאלה לבסוף: "איך באמת קוראים לך? אתה רוצה לשתף אותי מי אתה באמת? אני רואה בך פוטנציאל גדול של מידות טובות, למרות שאתה נראה רחוק מהעולם החרדי".

ניצן רצה לענות לה, אבל אז נשמעו נקישות חזקות על הדלת. היה זה בנימין אבני שנכנס פנימה בצעדים מהירים. ניצן זיהה לפי הבעת פניו שהוא הקשיב לשיחה המוזרה הזו.

ניצן התרומם ממקומו.

"אני חייב ללכת", אמר בקול מתנצל ומיהר לצאת החוצה. משאיר את בנימין להתמודד עם האתגר הזה.

"יוגב? זה אתה? אני לא מאמין שאני מדבר איתך."

"כן, זה אני. רציתי להודיע לך בשורה משמחת, ניר. כבר שבוע הבא תוכל לשוב. הם יתנו לך לרדת מההר. כשתגיע לדלה תתקשר מיד לבית."

"אתה בא לומר לי ששמעת לדרישות שלהם? מה עשית עבורם?"

"עשיתי מה שאני צריך לעשות, אח יקר. אתה חשוב לי. אפילו לא ידעתי עד כמה."

"עד כמה מה? מה נתת?"

"העולם גדול, ניר. יש הרבה שיטות ממשל, יש מנהיגים שונים, כל אלו הם רק האמצעי בשביל להגיע למטרה גדולה וחשובה."

"אתה מדבר דיבורים גבוהים. למה אתה מתכוון?"

"אני מתכוון שהמטרה היא אתה. אני אחיך, אני אוהב אותך בכל מצב, ולא משנה מי אתה ועד כמה רחוק אתה הולך."

"אתה מרגש, יוגב. אין לך מושג מה זה בשבילי לשמוע דיבורים כאלה במקום שאני נמצא בו. אני מקווה שהמחיר לא גבוה מידי."

"בשבילך, ניר, שום דבר לא גבוה מידי."

מראהו של ניצן שנכנס ללשכה של צביאלי חבוש בכיפה, היה הדבר האחרון שמוטי ציפה לראות בשעת בוקר זו.

"שלום לך, מה אפשר לעזור לך?" הוא דיבר בקול קריר, רוצה לשדר את הכעס השוכן בליבו בלי לבטא בקול רם את תחושותיו.

"סיכמתי עם נתנאל הלל שאבוא לעזור לכם בלשכה", אמר ניצן, "הוא שומר לי על לוס הסוס, ואני רוצה לגמול לו טובה. הוא גם מחזק אותי ביהדות, ממש חבר אמיתי", הוסיף למראה סבר פניו של העומד מולו.

מוטי שתק בתגובה, מחפש אחר תשובה הולמת, "אני לא צריך עזרה בלשכה", אמר, "ליתר דיוק, גם נתנאל הלל מיותר כאן לאחרונה. אני מחזיק אותו כאן רק בגלל שאני רוצה לגמול איתו חסד", הוסיף, ובדיוק ברגע זה נכנס נתנאל הלל פנימה ושמע את הדברים.

מוטי חש חסר אונים.

איזה בוקר זה.

"לאמיתו של דבר, נתנאל הלל עצמו גומל איתי חסד פעמים רבות, עוד מחכה לו עתיד מבטיח", הוסיף מוטי בקול מתנצל, שונא את ניצן באותם רגעים.

"עולם חסד יבנה", אמר נתנאל הלל בנדיבות והוסיף, "אם אני מפריע לך אני לא חייב לבוא יותר, יש לי הרבה עיסוקים אחרים".

"בעקרון מי שנכנס ללשכה מפריע", אמר מוטי והביט לכיוונו של ניצן.

"קצת מוזר מה שהולך כאן", פתח ניצן את פיו ואמר, "אתה מדבר דיבורים סותרים, פעם נגד הנוכחות של נתנאל הלל, פעם בעד, אתה מעוניין פשוט לומר לי ללכת ורוצה שאבין את הרמז, נכון?"

מוטי רצה לענות 'נכון' אך שתק, שוקל מה ראוי לענות. הסגנון הישיר של ניצן קצת הפתיע אותו.

מה הוא מנסה להשיג?

נראה שהצעיר הזה רוצה דבר-מה והוא חושב שככה הוא יוכל להשיג אותו.

אבל מה הוא רוצה. הוא היה שמח מאוד לדעת.

"אני לא רוצה להפריע, מוטי. באמת שלא", ניצן דיבר בקול נמרץ, "עוד מספר ימים אני מתחיל לעבוד בעבודה רצינית, רק שכעת אני מחפש תעסוקה. ואני רוצה להתחזק ביהדות, כך שממש מתאים לי לבוא לפה מידי יום".

"איך קיבלת אישור להיכנס לכנסת?" שאל מוטי, בליבו חש השלמה עם העובדה שניצן כנראה מעמיד פנים כדי להשיג משהו מסוים. כמה ימים והוא הולך מכאן, ניחם את עצמו.

"טלפון קטן לעמרם קצין הכנסת והעניין סודר. יש לי קשרים בצמרת הביטחון", התרברב ניצן, "אני אשב כאן בלשכה, לפעמים אצא בחוץ, לא רוצה להפריע. אם אתם צריכים עזרה בהקלדה או משהו כזה - אני כאן".

מוטי נד בראשו ומיהר לענות לצלצולים הבלתי פוסקים, לאחר מכן יצא מהלשכה בעקבות קריאה.

"אשמח לדעת על מה שוחחת אתמול עם רגב", אמר ניצן, והביט לתוך עיניו של נתנאל הלל, לא נותן לו אפשרות להתחמק.

"לא דיברתי עם רגב, דיברתי עם האורח שלו".

"מה שמו של האורח?"

"הנרי אלברטו".

"הנרי אלברטו? מעניין. מה הוא דיבר איתך? כל מילה חשובה".

"אני לא יכול לומר".

"אני שומר סוד, נתנאל הלל. מדובר בנושא בטחוני. אני שומע, דבר".

"לא יכול לדבר". נתנאל הלל פרש זרועותיו לצדדים.

"אתה מתעלם מביטחון המדינה?" שאל ניצן בכעס גובר והתרומם מכיסאו, סבר פניו הביע איום לא מוסתר.

נתנאל הלל נרתע לאחור ויצא מהלשכה בצעד מהיר.

ניצן חשב לרגע ויצא אחריו.

פרק 35

ניצן בזבז דקות יקרות מפז בחיפושים אחר נתנאל הלל במסדרונות הכנסת, בעוד שזה האחרון הספיק לצאת בריצה קלה ממשכן הכנסת אל עבר השער.

רק לאחר שנוכח לראות שנתנאל הלל לא נשאר באיזור, החליט ניצן לפנות לכיוון היציאה.

הוא בחן את כל הכיוונים בניסיון לראות אם נתנאל הלל בסביבה, לבסוף החליט לשאול את אחד המאבטחים אם הבחין בצעיר הלבוש בחולצה לבנה ומכנס אפור יוצא מהשער.

"אתה מתכוון לזה עם הכיפה השחורה? הוא נראה בורח מפני משהו. חשבתי לחקור אותו, אבל לא הייתה לי סיבה. הוא פנה לכיוון הזה", הצביע המאבטח לכיוון כלשהו, "מי אתה?"

ניצן לא השיב לו, ומיהר לכיוון אליו הורה לו איש הביטחון.

בסיומה של הליכה מהירה הוא הגיע לתחנת אוטובוס, בה שמע לאכזבתו שהצעיר החרדי העונה לתיאורו של נתנאל הלל הספיק לעלות לאוטובוס.

ניצן שב לחניה, בעודו מנסה לברר כיצד יש אפשרות לאתר את הנמלט.

נתנאל הלל ירד מהאוטובוס בשכונה סמוכה ועלה על אוטובוס נוסף. בתוך ליבו שרר בלאגן מוחלט.

האוטובוס הוביל אותו לשכונת נחלאות והוא החליט לשוטט במקום, מתוך רצון לתכנן את המשך צעדיו. לאחר הליכה נמרצת במשך זמן מה, הוא מצא את עצמו נכנס לחנות ספרים קטנה.

"אני צריך ספר שמדבר על מלכות ישראל", ביקש מהמוכר.

המוכר, צעיר הנראה משועמם, מסוג האנשים שגם כשיש להם שפע של חומרי קריאה סביבם, מחשב מהבהב לפניהם, בנוסף לטאבלט המונח על הדלפק והסמארטפון לצידם, והם עדיין מצפים לסף ריגוש חמקמק שטרם הגיע, הוא הראה שמחה של ממש על השאלה של נתנאל הלל, וסקר אותו בעיון. "אני יכול להציע לך ספר בנושא", אמר בנדיבות, "בנוסף, אם אתה צריך את המידע לצורך מחקר, אני מכיר מישוה שמבין מאוד בשלל נושאים: דוד שלי, הרב זאב ראובני. הוא גר כאן בקצה הרחוב. אם הייתה לי אפשרות הייתי הולך אליו מידי יום לשמוע מה יש לו לומר".

"אתה יכול להשיג לי אותו?" שאל נתנאל הלל.

"אני מוכן להפוך חצי עולם כדי לעזור לך להשיג אותו. איך קוראים לך?"

"נתנאל הלל".

"נעים מאוד, אני זלמן".

"זלמן", שב נתנאל הלל על דבריו כהד.

"השם המלא שלי הוא סעדיה-זלמן ראובני". נידב הבחור אינפורמציה נוספת.

"אתה צוחק עלי?"

"מהבוקר אני יושב כאן ומתכנן איך לצחוק עליך", חייך המוכר במשובה.

"חחחח".

"ותדע לך, נתנאל הלל, שממש מתחשק לי להיות נתין נאמן בממלכת ישראל. המדינה הזאת לא נותנת ביטוי ראוי לייחודיות של העם שלנו".

"ואם יקראו לכולם סעדיה-זלמן זה יהיה ביטוי ראוי יותר?"

"לא התכוונתי רק לשמות. אנחנו צריכים להראות לעולם מי אנחנו! בתכל'ס החדשות מלאות במידע לא מחמיא במיוחד, וכולם מתנהלים מתוך רצון לשמור על המצב כמו שהוא. צריך למצוא דרך להביא לידי ביטוי את יופיה האמיתי של ארץ ישראל!"

"אולי זה בגלל שיש מלחמה נגד הדת, יש מנהיגי ציבור שחושבים שהתורה לא ניתנה לכולם".

"התורה היא התפארת שלנו, משוש ליבנו", הסכים הצעיר, "אם המדינה הייתה מקבלת עול מלכות שמים ומתנהלת לפי חוקי התורה, זה היה נפלא".

כעבור מספר דקות מצא נתנאל הלל את עצמו פוסע בזהירות על גבי מרצפות חצר גדולות ורטובות, מדיפות ריח עז של ניקיון.

הוא נקש על הדלת הלבנה, וכשזו נפתחה כעבור רגע בידי אדם כפוף גוו, חש את ליבו הולם בפראות.

ככה מתחילות הרפתקאות מסעירות. שיחה עם איש מסקרן כמו הנרי אלברטו, בריחה מידיד שהוא ספק-סוכן-ביטחון-סמוי, ולאחר מכן פגישה עם אדם מסתורי שיש לו בין השאר ידע עשיר, לפי דברי אחיינו מוכר-הספרים המשועמם, על ממלכת ישראל.

הוא מקווה שזו אינה תחילתה של הסתבכות.

כשמוטי שב ללשכה של צביאלי, הוא שכח לרגעים מספר שניצן אמור להיות בה.

רם תבור הזכיר לו זאת. הוא קידם את פניו לפני שנכנס ללשכה, אוזניה אלחוטית באחת מאוזניו ועל פניו הבעת סקרנות.

"היו צעקות בלשכה של צביאלי, מוטי. העוזר שלך התווכח עם צעיר אחד. הוא יצא מהלשכה בריצה, והצעיר יצא לחפש אותו. הייתי מציע לך להתקשר לעוזר ולברר מה קורה. תברר גם באבטחה מי זה מעורר-המהומות הזה. אני ממש לא מחבב את הטיפוס".

"גם אני לא מחבב אותו", מוטי נכנס ללשכה, מנסה לנחש מה ארע בה בזמן שנעדר ממנה. רם תבור הציע לו לשאול את קצין הכנסת. זה יכול להיות רעיון מצוין ולקדם את ההבנה שלו בקשר למה שמתרחש כאן.

הוא התכוון לצאת מהלשכה לכיוון חדרו של קצין הכנסת, כשלפתע הופיע מתן כשהוא מלווה באדם נוסף בפתח הלשכה.

"סליחה שלא הודעתי, מוטי. הבאתי לכאן חבר מהעבודה, קוראים לו שון והוא בא לסייע לנו", הציג מתן את האדם שעמד לצידו וחייך חיוך רחב.

"נעים מאוד, שון. אני סומך עליך בעניין, מתן. יש לי מספר עניינים לטפל בהם שאינם סובלים דיחוי. הלשכה לרשותך, אבוא עוד מעט", מוטי דיבר במהירות ויצא לכיוון המסדרון, ממחר לחדרו של עמרם קצין הכנסת.

הרב זאב ראובני קיבל אותו בטבעיות, משל בכל יום נוקש על דלתו צעיר סקרן.

הוא הציע לו לשבת על כורסה דהויה מבד רקום, ומיהר להגיש לו משקה בעל ניחוח לא ברור.

"אם אתה כאן בשביל למצוא שידוך, לא צריך לשאול סתם שאלות וללכת סחור סחור. אני שדכן מספר אחד", אמר לו האיש, "בחינם. בלי כסף. יש לי

ולאשתי הרבה הצעות טובות". הוא סקר אותו ואמר, "לך מתאימה אחיינית שלי. יש להם חנות ספרים".

"אה, המוכר הזה הוא אח שלה?"

"כן, כן. מי ששלח אותך לפה".

"אפילו לא שאלת מי אני ובן כמה אני", נתנאל הלל חש עלבון קל, בתוספת מחשבה שיתכן שהאיש הזה לא ממש יכול לעזור לו.

"אתה בגיל עשרים פלוס, נכון? מיד הבנתי. בשביל להציע שידוך לא צריך יותר מלב רחב ועין מפרגנת, כל השאר בידי שמים", הוסיף הרב זאב ראובני והתיישב על כיסא נדנדה.

"אוקיי, לא באתי לכאן בשביל לשמוע הצעת שידוך", אמר נתנאל הלל, "אני רוצה מידע אמין. מה זה אומר מלכות ישראל, איך תתנהל ממלכת ישראל העתידה?"

"ממלכת ישראל?" עיניו של האיש נצצו בעניין, "כמה קסם יש במילים הללו. ממלכת ישראל זה הטופ שבטופ! השאיפה של בני עמנו בכל הגלויות!"

"יש לך מידע ברור בנושא?"

"מה אתה רוצה לדעת?"

"הכל! מה זה אומר ממלכת ישראל? לפי איזו שיטת ממשל היא תתנהל?"

"שאלה טובה. כדי להבין את התשובה צריך קודם כל להבין מה זה אומר 'ממלכה' ומה זה אומר 'ישראל'. אתה יודע להסביר?"

"לא ממש".

"טוב. למעיישה גם אני לא יודע ממש להסביר. נחשוב על זה ביחד. 'ממלכה' הכוונה למלך, ו'ישראל' פירוש המילה זה ישר-אל, להיות תמיד בקו ישר של התקדמות, מתוך כוונה לקיים את המטרות של התורה, עם הבנה שגם אם מעגלים את הדרך לפעמים, זה רק לפי המטרה ובכפוף אליה".

"אהה".

"יש לנו מלך אחד שהוא אבינו שבשמים, יש עם אחד שהוא סומך עליו ונותן לו את התורה בכל יום מחדש. כל יהודי הוא מלך, ידידי הצעיר! כל אדם מישראל יכול להיות מלך!"

"אתה יודע מה קורה למדינה שכולם רוצים להיות בה מלכים?" שאל נתנאל הלל, נזכר בסיפור על אליהו הנביא שבירך את אנשי העיר שלא רצו לעשות חסד שכולם יזכו לשררה, מה שגרם למריבות ולסכסוכים ביניהם.

"אין הכוונה למלכים במובן המוכר לנו היום. בהחלט לא רצוי שכל אחד ירצה למלוך על השני, אלא למלכות אחרת, פנימית, עמוקה ואמיתית", אמר הרב זאב ראובני בקול חביב.

"כדי להבין את זה אני רוצה להביא דוגמא מעולמם של המספרים", הוסיף כשראה שנתנאל הלל שותק, "אם נבחן את המספרים, הרי שכל ספרה מייצגת כמות מסויימת. אין לה אפשרות לגדול מעבר למה שהיא, אלא אם כן היא תצטרף לספרה נוספת. ניקח לדוגמא את הספרה שמונה שמאוד רוצה לגדול, היא יכולה לעשות זאת בשני אופנים, האפשרות הראשונה היא על ידי שהיא תיקח למשל את הספרה ארבע ותשים אותה לפניה, בכך היא תגדיל אותה וגם תגדל בעצמה, ויחד הן יהיו לארבעים ושמונה. נמצא שהספרה ארבע זכתה לגדול פי עשר, אך גם שמונה שגידלה את ארבע, זכתה לגדלות משמעותית. הספרה ארבע גם היא גרמה טובה לשמונה, שכן היא נתנה לה לגדל אותה, היא הסכימה להודות בזה שהיא חייבת ספרה נוספת כדי לגדול, ושתייהן גמלו טובה זו לזו. אפשרות נוספת לגדילתה של השמונה היא לחכות שספרה אחרת תגדל אותה. גם אז שמונה תזכה להעלאה משמעותית. אם היא גידלה קודם את ארבע, היא תעלה יותר".

"וואו, מעניין", מלמל נתנאל הלל בעודו חושב על הדברים.

"ממש ככה אפשר להתייחס לממלכת ישראל, בה כולם שווים לפני המקום ברוך הוא, ומוכנים לתת לשני לגדול על ידי זה שהם מוכנים להיות מספר שתיים ולהעריץ את הזולת. להסכים עם זה שהעומד מולי, ולא משנה מי

הוא, יכול להיות ראשון כלפיי, ולא רק יכול, אלא להסכים עם המחשבה שהעומד מולי ראשון לי בפועל ממש. באופן הזה אני עצמי מתגדל".

"וואו".

"וזה לא נגמר פה, כי אני צריך להסכים להיות ראשון, לתת לזולת לקדם אותי, ולהבין שככה אני עוזר לו לגדול".

"וואו".

"בהחלט חומר למחשבה", אמר הרב זאב.

"אבל איך זה מתקשר לממלכת ישראל בפועל? לשיטת הממשל?"

"השאלה שאני רוצה לשאול אותך היא שאלה חשובה", אמר מוטי לקצין הכנסת לאחר שהלה הודיע לו שהוא עסוק כרגע, "אפילו חשובה מאוד".

מוטי עמד בפתח חדרו של הקצין, מבטיח לעצמו שהוא לא עוזב את המקום בלי תשובה ברורה לזהותו של הצעיר השחצן שקורא לעצמו ניצן.

"השאלה שלך קשורה לביטחון הכנסת?"

"ברור. אם הייתי רוצה להגיש הצעה לסדר הייתי הולך למליאה".

"טוב, אני תיכף מתפנה אליך. שב, בבקשה".

מוטי ישב על הכיסא הפנוי והמתין שעמרם יסיים את עיסוקיו החשובים.

עמרם התפנה אליו מהר מהמצופה. "כן?"

"רציתי לברר את זהותו של הצעיר שמגיע ללשכה של צביאלי בעת האחרונה, הוא מזדהה כאיש ביטחון, מאיים ונראה לא סגור על עצמו", אמר מוטי.

"מתי ראית אותו לאחרונה?" עמרם העלה את צילום הוידאו של מסדרון הכנסת על המסך שלפניו, "היום?"

"כן, הוא עזב את לשכתו של צביאלי לפני מספר רגעים".

עמרם חיפש בצילום האבטחה, דמותו של ניצן נראית על המסך. "זה הוא", אמר מוטי בקול מהיר.

עמרם צילם את המסך ועיין בתמונתו של הצעיר. "אני שולח למאבטחי הכנסת, תוך מספר דקות תהיה לי תשובה".

כמה פשוט. מוטי הצטער באותם רגעים שלא הגיע לחדרו של קצין הכנסת קודם לכן.

עמרם שלח את התמונה בעודו בודק בעצמו ברשימות. המאבטח שב אליו כעבור מספר רגעים.

"מדובר בניצן הררי, נכנס לכנסת בתעודת איש תקשורת", דיווח לו המאבטח.

"אוקיי. המאבטח טוען שמדובר באיש תקשורת. בדרך כלל כשנכנס אדם עם תעודה כזו הוא או אכן כפי שהוא מציג את עצמו, או שהוא איש ביטחון סמוי. תן לי להתקשר ולברר בשירות הביטחון".

מוטי המתין במתח מסוים.

עיתונאי בלשכה של צביאלי? לא ברור לו מה גרוע יותר, איש ביטחון או איש תקשורת.

"הוא הציג את עצמו כאיש ביטחון, הוא שיקר עליי? אני יכול לתבוע אותו?" שאל בעוד עמרם ממתין למענה מעבר לקו.

"מיד נברר זאת", ענה לו עמרם.

"פיקארד? רציתי לברר בקשר לצעיר בשם ניצן המטריד פה את עובדי הכנסת. האם יש לך מידע עליו? הוא מציג עצמו כאיש ביטחון, בעוד שבכניסה הוא רשום כאיש תקשורת".

עמרם הקשיב לדובר מעבר לקו, ומוטי עקב בעירנות אחר הבעות פניו המתחלפות. "נמצא אצלי בחדר העוזר של חבר הכנסת צביאלי, טוען שהוא מגיע הרבה ומתפרע מעט".

הדובר ענה לו תגובה ארוכה קצת, מוטי המתין לתשובה בציפייה מסויימת, "הבנתי, תודה!" סיכם קצין הכנסת את השיחה.

הוא סגר את השפופרת ואמר למוטי, "מדובר באדם בעל תפקיד בכיר, ידידי. אתה מתבקש לא להפריע לו במילוי תפקידו".

פרק 36

"סבתא של יעל גפנר התרשמה ממך לטובה, ניצן. היא אמרה שהיא חושבת שיש בשידוך הזה פוטנציאל נהדר", קולו של בנימין אבני נשמע מרוצה. ניצן נעמד על מקומו, מנסה להבין על מה הוא מדבר.

"מי זאת סבתא של יעל גפנר, מר אבני?" שאל בקול איטי.

שתיקה קלה ענתה לו, ואז קולו של בנימין אבני נשמע שוב, "נו, השידוך. סבתא מאטל, זו עם העוגיות".

"אה... זה רציני? אני עסוק עכשיו במשימה חשובה, תגיד לה שעלי לחזור בתשובה לפני זה, תן לי לשמוע שיעורי תורה ובעוד שנה שנתיים אשמע שידוכים", הוא לא הסתיר את הסרקזם בקולו.

"אני מבין שאתה זקוק מעט לפסק זמן, ניצן. אתה עסוק במשימה חשובה", קולו של בנימין אבני נשמע כמו הטון של אמא שלו כשהיא מבקשת ממנו משהו. ניצן חש התנגדות קלה, הוא אחז את הסלולרי בחוזקה, מתאפק לא להטיח אותו על הקרקע.

"אני רוצה לדעת איך יתכן שאתה חבר של אבא שלי, בעוד שאתה צעיר ממנו בהרבה. מה האינטרסים שלך? מה אתה רוצה להשיג, מר אבני?" קולו היה זעוף.

"אני מבין שיש לך שאלות. אני כאן לענות לך תשובות, ניצן. אני כאן כדי להציל את העולם, ואתה בתור איש ביטחון תיאלץ לעזור לי".

ניצן שתק.

"אתה שומע? אנחנו נציל את העולם, ואתה תהיה מוכרח להיות החתן של יעל גפנר עבור זה", שב בנימין אבני על דבריו, "זה הפתרון היחיד! המלחמה בין הטובים לרעים צריכה אדם כמוך, רק תגיד לי 'כן' ואני מספר לך הכל! לא עכשיו, תחשוב על זה. אחשוב אם הגיע הזמן להעביר לך את הסוד, ונצליח. ניצן, אתה חייב להאמין לי!"

ניצן הביט לכל הכיוונים, רואה את הרכב של מפעילו מהשב"כ מתקרב למקום, "אחשוב על הדברים שאמרת, מר אבני", אמר בקול רשמי, וניתק את השיחה.

הרכב עצר לצידו, בפנים ישב פיקארד עם אדם נוסף.

"ניסע למטה השב"כ כרגע, ננסה להשיג איכון מלא של המיקום של הצעיר החרדי", פיקארד התעלם מתחושת הלחץ ששידר, וניצן בירך אותו בליבו על כך.

"זה המחשב", ציין שון בקול אדיש, וכשנוכח לראות שאין מענה מצידו של מתן, התיישב על כורסתו של חבר הכנסת צביאלי והחל לנבור בהגדרות המחשב. מתן התיישב לצידו ועקב אחר מעשיו.

"מה אתה מתכוון לעשות?" שאל כעבור רגע.

"אני רוצה לראות האם ישנה פעילות סמויה על המחשב הזה", אמר שון.

"איך אפשר לראות כזה דבר?"

"שיטות שלי".

מתן המשיך לעקוב אחר שון, חש דריכות מלווה בחשד.

"אני רואה כאן משהו לא ברור. יתכן שמדובר בתוכנות ריגול ישנות, אני צריך לבדוק אם הן פעילות".

מתן המתין במתח, שון המשיך לסרוק את המחשב, "אפשר בהחלט לזהות תוכנות ריגול עם פעילות סמויה במחשב הזה", אמר שון, "מרתק אותי לראות אם התוכנות שלי יזהו כאן משהו חריג".

"אוקיי".

"זה לא אוקיי, אני ממש מופתע ממה שאני רואה. תוכנות ריגול שכאלה משמשות ארגוני ריגול משמעותיים".

"ארגוני ריגול?"

"נו, טוב, הגזמתי. ובכל זאת לא מדובר בהאקר פשוט".

"באמת?"

"אכן, לא מדובר בפורצי מחשב רגילים, ויש סיכוי שמחשבו של הח"כ משמש כתחנת מעקב אחר מחשבים אחרים. באופן הזה למשטרה יהיה קשה יותר לעלות על עקבותיהם של העוקבים".

"אתה רציני?"

"ממש ככה. בא נבדוק אם יש מיילים נגועים, אפשרות קלה ביותר היא לערוך מעקב אחרי מחשבים אחרים".

"אולי נערב את מאבטחי הכנסת?" שאל מתן בקול מתוח.

"לא כדאי לערב איש עד שלא נעלה על המטרה של העוקבים. תאר לך שמדובר במעקב אחרי מחשב של חבר כנסת אחר".

"הגיוני".

"הגיוני ומעורר חשש. תן לי מספר דקות, נקווה שהתוכנות שלי יעשו את העבודה".

"מלכות ישראל היא בעצם ההבנה שכל עם ישראל ראוי למלוכה, כבניו של בורא עולם", אמר הרב זאב ראובני בכבוד ראש, "ההסבר שנתתי לך מקודם על המספרים בא לומר שמכיוון שכולם שונים זה מזה, הרי שיש לכל אחד ייעוד מסוים, ייחודי, המוביל אותו למלוכה. אין מלכות אחת נוגעת בחברתה. לכל אחד יש מקום בעולמו של הבורא. ברגע שנבין שגדולתו של הזולת היא גדולתנו אנו, הרי שיפסקו המעמדות בישראל ונגיע למלכות אמיתית".

"אם אני פועל בניין, אני שווה ערך לראש הממשלה?"

"כמובן! כולם שווים!"

"אני לא מרגיש שהייתי מעריך פועל בניין באותו אופן בו הייתי מתרגש לראות אדם בעל מעמד נכבד".

"בגלל שאתה לא מעריך את האדם, נתנאל הלל, אלא את תפקידו הבכיר. אולי כי עדיין לא הצלחת להבין את עומק גדולתו של הבורא".

"שזה אומר?"

"תחשוב, נתנאל הלל, על כל המושגים שאתה יודע. כל פרט מתוכנן עד לפרטי פרטים בדיוקנות כל כך גדולה שהשכל האנושי לא מכיל, לכן הוא מעדיף לדלג על קיומו של הבורא ולהתייחס אליו כאל המלצה בלבד. הבורא מחייה את הבריאה בכל רגע, אבל השכל לא תופס את גדולתו. ודווקא מתוך כך אפשר להבין את טובו הגדול. הבורא הוא קל רחום וחנון ארך אפיים ורב חסד וכל יתר מידות הרחמים. אין טוב ממנו. וכל הקשיים שיש בעולם הם כתוצאה ממעשיהם של בני האדם, לא מדובר בעונש משמים. הבורא מרחם על בריותיו".

"מעורר מורא לחשוב על זה ככה".

"מעורר אהבה גדולה, ידידי! וכעת תחשוב על הפועל הפשוט העומד מולך ולצידו ראש הממשלה, שניהם יצירי כפיו של הבורא הנעלם משכלנו. לכל אחד מהם יש תכונות מיוחדות שהבורא הטביע בו. האם לא תתמלא באהבה גדולה לשניהם, בלי להתייחס למעמדם?"

"כן. כן". נתנאל הלל חשב לרגע, חש שעליו לכתוב לעצמו את הדברים, כדי לשמור את הרגע.

"אז מה יקרה במלכות ישראל? כולם יהיו שווים?"

"אני חושב שכשתתקיים מלכות ישראל במהרה בימינו אמן, נפסיק להתייחס לעצמינו, לזולת, אלא נראה מול עינינו את גדולתו של הבורא, ודרכה נבין עד כמה החיים גדולים ובעלי משמעות. כל המידות הרעות יהפכו למידות טובות של אהבה אחת גדולה, רצופה, של הבריאה כולה, שמחפשת לעשות את הטוב והישר, בלי מלחמות, בלי אגו, בלי התנשאות. הענווה היא תרופה. אז גם נבין שהתורה כל כך מדויקת, ולא העריכו אותה כמו שצריך באמת, כיוון שהמעמד שלה ירד בגלות יחד עם עמנו".

"אוקיי. ולמעשה? איך אמורה להתנהל מלכות שכזו? הרב יודע?"

"אם אין מעמדות, וכולם שווים, ממילא כל אחד יממש את הייחודיות שלו לטובת הכלל, בלי פחד, בלי אגו, בלי ביקורת, בלי אכזבה, בלי מחשבה שיש בכוחו לפעול בלי סיוע מהבורא. כל אחד יהנה מיגיע כפיו, יאהב את עצמו ואת זולתו. עולם אידיאלי בו כל אדם יזכה להגיע בזכות מעשיו למקום בו הוא שמוח בעצמו והופך את החברה לטובה יותר".

"תקשיב טוב לדבריי, מתן. יש במחשב כאן תוכנות ריגול מסויימות. אני מכניס לכאן תוכנות ריגול אחר ריגול שפיתחתי. ייקח לי מספר ימים לעבוד ולהבין את התמונה. אתה יכול לומר לחבר הכנסת שעד יום שלישי הבא תהיה לי תמונה ברורה".

"חבר הכנסת צביאלי לא יודע דבר. זה העוזר שלו שביקש ממני עזרה".

"אוקיי, זה לא משנה. שבוע הבא נדע מה הן תוכנות הריגול הללו והיכן הן פעלו. אתחבר למחשבים בהם הן חוללו שינויים ואעדכן אותך. תזכור להיות זמין".

מתן הרגיש שהוא חייב טובה, למרות שהחשד עדיין מזכיר את קיומו, "תודה, שון, זה מקדם אותנו מאוד".

"אין לך צורך להודות לי, הסיפור הזה מאוד מדבר אלי", שון התרומם ממקומו וחייד, "אתה יכול לסמוך עלי. אצור איתך קשר בהמשך. להתראות". מתן הביט אחר גבו המתרחק, ואז סקר שוב את מסך המחשב. האם הוא אכן יכול לסמוך עליו?

הוא לא יודע למה, אבל משהו בסיפור נראה לו מוזר לא מעט. הוא מקווה שהתמימות בה הוא נוקט אכן תשתלם לו, והוא לא יתאכזב.

"יש לי מידע על שמונה מתוך חמשה עשר שופטי בית המשפט העליון", תום אנדרסון דיבר בקול יציב, באדישות אופיינית. מילאן בלאץ עקב אחר דבריו בדריכות גוברת והולכת.

"אני לא ממש בטוח שאני רוצה לפעול בדרך של איומים על שופטי העליון", אמר לאחר רגע של מחשבה, "נראה מה יש לנתנאל הלל לחדש לנו".

"הוא הסכים לשתף פעולה? אתה בטוח שהוא איתנו במאת האחוזים?" "למה שלא יסכים, תום? הוא דיבר איתי על שאיפה לאנרכיה בכפוף לחוקי התנ"ך".

"חוקי התנ"ך עשויים להפוך את שיטת הממשל למונרכיה", אמר תום, "מלך, נתינים. אתה רוצה להוביל לשם את מדינת ישראל?"

"לא!" ענה מילאן בלאץ בקול מהיר, "כמובן שלא, מונרכיה גרועה יותר מדמוקרטיה".

"בתנ"ך יש תיאורי מלוכה רבים, אני בקיא היטב בסיפורי התנ"ך, מילאן". "המלוכה בתנ"ך היא ממש לא מונרכיה-דיקטטורית", אמר מילאן בלאץ, "ראשית, שים לב שלכל מלך יש נביא האומר לו בשם הבורא מה הוא אמור

לעשות. בנוסף, למלך אין תחומי השפעה על כל חיי הנתינים. מחוייבויות, לעומת זאת, יש לו בשפע."

"אז אתה רוצה לומר שהגעת למסקנה שהטוב ביותר זה להפוך את תוכניות האנרכיה למלוכה על פי חוקי התנ"ך? אנחנו נמצאים בזמנים אחרים! מה שהתאים אז, לא בהכרח יתאים לזמן הזה. תן לעם להחליט מה טוב עבורו!" אמר תום.

"לכן יש לנו את נתנאל הלל גרץ, ישראלי אנרכיסט. הוא יוכל לסייע לנו לבנות מודל מתאים. אחרי הכל יש לאיזור הקטן הזה היסטוריה רגישה שצריכה התייחסות אחרת."

"פחות משבוע לפעולה, מילאן. איך נוכל לתכנן את שינוי התוצאה?" עיניו של מילאן נצצו באור מוזר, "אני אוהב את זה, להתחכך בזמן, לשנות תוכניות, לבצע שינויים ברגע שלפני הפעולה. זה הטופ מבחינתי".

"אתה מפתיע, מילאן".

"הצעיר החרדי הפתיע אותי בעצמי, כשדיבר על התנ"ך וגרם לי להבין שיש לפנינו הזדמנות היסטורית".

"היסטורית? אתה בטוח בהגדרה שלך?"

"אנחנו נעשה היסטוריה, תום. ככל שאני חושב על איך שהעולם מתנהל ועד כמה אנשים מתרגלים לשיבושים ולחוסר צדק, אני קולט עד כמה צריך שינוי רציני. ההיסטוריה עוד תגיד לנו תודה".

נתנאל הלל האזין לקול הרוח הנושבת באוזניו, מזמזמת בהן ברוך. הוא הלך שעות רבות, חושב על דבריו של מילאן. רגליו הובילו אותו עד הנה, בעוד שהאדרנלין בגופו הציף אותו ברגשות שונים. החל מציפייה, ועד לתחושות עוצמה ושלטה, הבנה שהוא חלק ממשהו גדול, ו... חשש. הנרי

אלברטו לא נראה האדם שהוא היה מוכן להפקיד בידי משהו חשוב, בוודאי שלא את עתיד המדינה.

למרות זאת, דבריו והסיכוי שנתן למלכות ישראל, בצירוף הסברו של הרב ראובני, גרמו לנתנאל הלל לבליל של מחשבות ורגשות.

מולו ניצבו האבנים הגדולות, חומה של תפילות. כל קמט וכל זיז מחביא בתוכו סיפור אהבה בין האומה הישראלית לבין הבורא הכל-יכול, כל סדק נושא איתו סיפורי גבורה של עם המלקט מילים ותפילות, אמונה ובקשות, ובונה איתם עולם טוב יותר.

מעל האבנים הטובות פרושים שמים גבוהים שצבעם בוהק בשחור.

נתנאל הלל הביט גבוה, מחשבותיו נוסקות אל עבר-עתיד-הווה. הוא כאן, והעתיד צופן בתוכו ממלכת ישראל קרובה, במידה והכל ילך כשורה.

הוא חש כיצד רוח אחרת נכנסת בו. רוח של ציפייה.

הוא כאן, לבד. והשכינה לא זזה מכאן לעולם. הוא יכול לבקש.

מה לבקש?

"משששששיאאאאאאח!!!!!!"

הזעקה הפתיעה גם אותו. הוא שתק לרגע. מעכל לאיטו שהוא היה זה שזעק.

"משיח!!!!!!" שב וקרא בקול גדול.

דממה עמוקה ענתה לו. שקט כזה שאפשר לשאוב מתוכו רוגע והרשאה. אבל הוא לא רצה רוגע ואפילו לא השראה, הוא הרגיש שהוא צריך משהו גבוה יותר.

קול כחכוך קל שבר את הקסם. נתנאל הלל חש כיצד הוא נדרך.

לפתע שמע קול מוכר דובר אליו בצרידות, "אני אמנם לא המשיח, נתנאל הלל, ולמרות זאת באתי לגאול אותך מעצמך".

נתנאל הלל הסתובב במהירות, מופתע לראות את ניצן עומד מולו, אישניו מרצדים על רקע החושך.

"ממממה אתה עושה כאן? חיפשת אותי? איך ידעת שאני כאן?" שאל בקול קר ומנוכר, מנסה להשיב לעצמו את כבודו האבוד.

"אתה בא איתי עכשיו! יש מספר דברים שאני רוצה לשמוע ממך!" אמר ניצן בקול סמכותי. "ואני לא מציע לך לנסות לברוח", הוסיף בראותו את נתנאל הלל פוסע במהירות לכיוון היציאה.

נתנאל הלל החיש את צעדיו. ניצן מיהר לכיוונו ותפס את ידיו, "מציע לך לא להתנגד, נתנאל הלל, כבר הכנעתי אנשים חזקים ממך, תן לי להבין כמה דברים ואתה משוחרר".

נתנאל הלל הביט אליו, מעיניו נשקף זעם, "נדחה את השיחה למחר? אני עייף, תן לי ללכת הביתה".

"אני מתנדב להסיע אותך", ניצן הוביל את נתנאל הלל לרכבו, והגיש לו בקבוק שתיה קרה. נתנאל הלל גמע את המשקה בתודה, והתרווח לאחור, חש כיצד נמנום קל פוקד אותו.

פרק 37

קול צעקה העיר את נתנאל הלל מהנמנום המבורך שנפל עליו, הוא התנער באחת ונזכר בעובדה שהוא נמצא ברכבו של ניצן כמעט בעל כורחו. "לאן אנחנו נוסעים, ניצן? זו לא הדרך לשכונה שלי, ומדוע אתה צועק, קרה משהו?"

"זה לא אמיתי מה שהולך פה! אני לא מאמין שזה קורה!"

פעם ראשונה שנתנאל הלל ראה כיצד החזות הרגועה-נינוחה-מתריסה של ניצן זזה וחושפת דמות עצבנית המשדרת חוסר אונים גובר.

"מה לא אמיתי?" נתנאל הלל שב לעצמו אט אט, נזכר שניצן הביא לו בקבוק שתיה קלה, ושוקל בדעתו האם המשקה הכיל סם שגרם לו לנמנום, או שמא עייפותו הרבה גרמה לו להיכנס תוך רגע לממלכת החלומות.

הוא הביט לכל עבר. רכבו של ניצן זגזג לכל כיוון ולא בכדי, רכבים הקיפו אותם מכל צד, נצמדים אל רכבו של ניצן ומאיימים עליו, אחד מהם עקף אותם ואותת להם לעצור.

"זה הזוי! מאיפה הם צצו? בדקתי ולא היה איש באיזור. איך הם ידעו שאתה בדרך לחקירה?"

"ההסבר פשוט. הנרי נתן לי מכשיר איתות ואמר לי ללחוץ עליו ברגע בו אחוש שמשוהו משתבש, וזה מה שעשיתי כשראיתי אותך".

"אתה נורמלי? אתה לא יודע לאיפה נפלת! תראה את החבר'ה שסביבנו, הם נראים שייכים לחברת אבטחה כבדה", ניצן סינן לעברו בזעם, בעודו מאט את המהירות, מבין בינו לבין עצמו שיתכן שהוא הפסיד בסיבוב הזה, "אמרת שאתה חבר שלי, נכון? אתה לא סומך עליי? למה עשית את זה?"

נתנאל הלל לא ענה לו. זיק חולמני, מחויך, הופיע בעיניו.

"אין לי ברירה, נתנאל הלל. אני משחרר אותך כעת", אמר ניצן במהירות, "תקשיב לי טוב, שירות הביטחון מגשש באפלה בסיפור הזה ואין לנו קצה חוט. אני רוצה להיפגש איתך ולדבר על כל הנושא הזה. לא מדובר בחקירה. מחר אני אחכה לך בשדרות קינמון בין חמש לשש. אני אבוא לשם בתור חבר ולא כאיש ביטחון... תבוא, כן? מדובר בעתיד המדינה!"

נתנאל הלל לא השיב לו.

ניצן עצר את הרכב. מספר ברנשים זינקו והוציאו את נתנאל הלל החוצה. "האיש מחכה שתבוא אליו, הוא רוצה לדבר איתך", שמע ניצן את אחד האנשים אומר לנתנאל הלל.

ניצן קמץ את אגרופיו. נראה שהאנרכיה כבר התחילה.

מדינה שמתיימרת להיות מדינת חוק. הוא אחד, הם רבים.

נותר לו לסמוך על תבונתו של נתנאל הלל ולצפות שהוא יבין שמדובר בנושא חשוב מאוד.

ניצן ישב בשדרות קינמון על הספסל בשעה חמש בדיוק, עיניו בולשות לכל כיוון בציפייה לבואו של נתנאל הלל. איכשהו, הוא היה משוכנע שנתנאל הלל יגיע.

ניצן מצא את עצמו סופר את העצים, חושב על הגאונות הטמונה בכל אחד מהם; עובר לעקוב אחרי ציפורים; מתפעל מנמלים; מתקדם למחשבות עמוקות יותר על מהות הבריאה; ומתחיל ללכת הלך ושוב בחוסר סבלנות.

ככל שהזמן עובר הוא מבין שלא העריך נכונה את תגובתו של נתנאל הלל, ושכנראה מילאן בלאץ או מי מטעמו הצליח לגרום לנתנאל הלל לשתף איתם פעולה באמת ובתמים, בלי לחשוב מעט יותר על התוצאה של המעשים.

השעה שש התקרבה, וניצן נוכח לראות שנתנאל הלל לא חושב להגיע לפגישה עמו.

הוא קם ממקומו והתחיל לעשות את דרכו לעבר ביתו של נתנאל הלל, בעודו מביט לכל הכיוונים.

הדלת נפתחה בידי אימו של נתנאל הלל. "כן?"

"אני הבעלים של הסוס, אני רוצה לשלם לנתנאל הלל על השמירה עליו. איפה הוא?"

"בחדרו, לקרוא לו?"

"אין צורך, אני כבר אכנס אליו. איפה חדרו?"

ניצן הדף את הדלת בחוסר נימוס ונכנס פנימה, מתפלא לראות את כמות הספרים הנמצאת במדפים שלפניו.

"החדר עם הדלת הסגורה, ליד התמונה של הכותל".

"הדלת נעולה?"

"תבדוק".

ניצן לחץ על הידית בזהירות, היא נענתה לו בקלות. הוא פתח את הדלת לכדי סדק צר והביט פנימה.

נתנאל הלל ישב על המיטה, עיניו בוהות קדימה.

ניצן קפץ פנימה ומיהר לאחוז אותו בידיו, "איפה לחצן האיתות שברשותך?" שאל בקול תקיף ומעט נסער.

נתנאל הלל ניסה לשחרר את ידיו בעודו בועט לכל כיוון.

ניצן מיהר לחפש בכיסיו. הוא מצא את מכשיר האיתות והכניס אותו לכיסו בחיך קל. אחר כך סגר את הדלת ואמר, "נתנאל הלל, אני כאן כדי לעזור לך, לי, למדינה. לא יתכן שאתה מתחמק ממני בצורה כזו. אני רוצה לדעת מה קורה עם הארגון החתרני הזה. מי יודע, אולי תשכנע אותי גם להצטרף אליהם?" הוסיף בחיך.

נתנאל הלל שתק והביט אליו ארוכות.

"אני חבר שלך. אין לי אינטרס לפגוע לך בתוכניות. תן לי להבין מה קורה פה. אם הדברים שלך ישכנעו אותי - אני איתך. ויש לי הרבה ידע ויכולת לעזור לפעולה ולהגשים אותה".

נתנאל הלל פתח את פיו לראשונה, "אתה חושב שהמצב הנוכחי טוב? או שגם אתה מבין שצריך לשנות אותו?"

"שינוי זה דבר מבורך ונחוץ תמיד", הצהיר ניצן. הוא רצה להוסיף 'השאלה איזה שינוי', אך שמר את המילים לעצמו.

"אוקיי, בקווים כלליים, ניצן. אני מסביר לך ואתה עוזב אותי, כן?"

"בהחלט, מילה שלי", ניצן התיישב מולו על הכיסא במהופך, והמתין בקשב דרוך.

"הם רוצים להקים ממלכת ישראל אמיתית. תאר לך איזה יופי! ממלכה של עם מאוחד שכל אחד תורם מכישרונותיו ומיכולותיו לחברה, ממלכה שמבוססת על יושר, אמת ומידות טובות. הרצונות הרעים ייעלמו, וכולם ישאפו להניע את האיזור ואת העולם לתכלית האמיתית שלו".

"מבחינתי, התכלית האמיתית היא ליהנות מהחיים, נתנאל הלל. אתה רואה תכלית אחרת?"

"אם התכלית הייתה ליהנות, למה יש כל כך הרבה בעיות? למה אנשים בדרך להנאות שלהם רומסים את הזכויות של הסובבים אותם ואפילו את שלהם עצמם? האם הנאה רגעית שווה כל כך הרבה עבודה ותסכולים?"

"שאלה חכמה. אז אולי התכלית היא לגרום טוב למישהו אחר?" אמר ניצן, מהרהר לעצמו לאן השיחה ההזויה הזו תיקח אותו.

"יתכן שכן, רק שלפעמים מרוב טוב שאדם עושה למישהו אחר הוא שוכח מעצמו, מהקרובים אליו. לא נראה לי שזו התכלית".

"אוקיי. אז אתה עצמך יודע מה התכלית? ואתה חושב שהאנשים שאתה בקשר איתם יעזרו להקים ממלכת ישראל ולהביא אותה לתכלית שלה? אשמח לשמוע פירוט. הדברים שאתה אומר נשמעים מושלמים, אפילו מידי מושלמים".

נתנאל הלל הרכין את ראשו לרגע, "אנחנו עסוקים כל הזמן בלשרוד. המדינה שורדת מול האויבים שלה. האדם הפרטי שורד מול היצרים שלו, מול מה שנכון לעשות לבין מה שמתחשק לעשות. כולם מוצאים את עצמם מבקרים את ההתנהלות סביבם. כולם מבקרים את עצמם, את המנהיגים, קמים בבוקר לעבודה, מתנהלים איכשהו בשיגרה מבורכת או עצבנית. האם לשם כך נברא העולם?"

"אינני יודע למה אתה מתכוון. אתה חושב שהאנשים שאתה נפגש איתם עשויים לעזור לך להבין למה נברא העולם?"

"אני כבר יודע. ה' ברא את האדם כדי שיעבוד אותו ויתענג וייהנה".

"זה מה שאמרתי לך מקודם, נתנאל הלל. אתה רוצה להיות זה שאומר את זה?"

"ההבנה של האדם במהותם של ההנאה והעונג, שונה בתכלית מהרצון של הבורא".

"הסבר".

"האדם יוצא מתוך הנחה, שאם הוא יבלה, או ילך אחרי הרצונות שקורצים אליו מכל עבר, הוא יזכה לעונג והנאה. הוא לא יודע שרק התורה שהבורא נתן לו מכוונת אותו לעונג אמיתי וממשי".

"אז האנשים הללו שנמצאים איתך בקשר, שיתכן שהם בכלל לא יהודים, אמורים לעזור לעם ישראל להגיע למטרה הזו? תן לי בכמה מילים הסבר למושג 'עונג אמיתי', נתנאל הלל!"

נתנאל הלל שתק לרגע, "עונג אמיתי נובע מהמודעות שלך, מהחיבור שלך לתורה ולבורא; ודרך כך להגיע להבנה שאפשר להיות מי שאתה בלי להתחשב בדעת הסביבה, בשלום שאתה משכין בתוך הלב שלך. בקבלה העצמית שלך. כל זה באופן פרטי. באופן לאומי, זה אומר לשאוף לצאת ממעגל המצוקה, ולהניע את ארץ ישראל לעתיד של פריחה ולבלוב אמיתיים. בו כל אדם פרטי הוא בעל חשיבות, ומעניק מכישוריו לסביבה באופן מקסימלי המקדם את החברה".

"אתה מדבר על עולם אוטופי מסורבל. יש אנשים שאין להם כישורים ויש כאלה שלא מעוניינים לעשות איתם כלום. מלבד זאת, מי יעזור לכל אותם אנשים להוציא את הכישורים שלהם לפועל? ואיך זה יעזור בדיוק לכלכלת המדינה?"

"הכל נמצא עדיין בשלבי תכנון, ניצן. אני לא יודע את כל התשובות לשאלות הללו".

"אוקיי. אני איתך, שכנעת אותי. איך זה אמור להתבצע בפועל? מה אמור לקרות כדי להגיע למקום הזה?"

"כדי להגיע לשם צריך לעשות מהפך. להביא את שיטת הממשל לאנרכיה".

מוטי סקר ביאוש מה את הסלון.

השינוי היה ברור. אם מידי יום הגיע לבית מאורגן כדבר שבשגרה, הרי שהיום חוסר הסדר ניכר בבירור: הכביסה הממתנה לקיפול, המשחקים המפוזרים בכל פינה, מחברות וקרעי דפים על השולחן וסביבו.

הילדים היו ישנים, למרבה המזל. הבית היה שקט, שקט מידי. גם רבקה לא נמצאת. היא התקשרה אליו ואמרה שהיא יוצאת ללימודים, ושמכשיר הבייבי סיטר נמצא אצל השכנה שהבטיחה לקפוץ ולראות מה קורה עם הילדים.

שהשכנה תיכנס לתוך הבית ותראה את המהומה? לא מתאים, רבקה!

הסיטואציה הייתה לא נעימה כלל. הוא גם לא מחבב את מכשיר הבייביסיטר, מבחינתו זה חוסר אחריות להשאיר ככה את הקטנים לחסדי המכשיר.

אבל רבקה חושבת אחרת, מה לעשות.

הוא ניגש לכיריים כמו מתוך הרגל, מבחין למרות רצונו בכלים הרבים בכיור ומחוצה לו, בסיר היו שאריות מארוחת הצהריים.

רבקה, שתמיד נהגה להכין לו ארוחה מושקעת לארוחת הערב, כנראה שכחה אותו היום.

בלית ברירה הוא מזג לעצמו פסטה קרה לתוך צלחת חד פעמית, והתיישב על כסא פנוי, חש תערובת של רגשות.

האם הוא כועס? מודאג? מתוסכל? הוא לא יודע אם להאשים את אשתו שבסך הכל רוצה להכיר את הכשרונות שלה ולפעול כדי לממש את עצמה.

האמת שהוא בכלל לא מבין את זה! מה רע במימוש עצמי בין כתלי הבית? בכך שהיא מכינה אוכל טעים ומארגנת את הבית? למה לחפש סיפוק בעולם שמחוץ לכתלי הבית המוגן?

הפסטה הייתה טעימה, כשרעבים הכל טעים.

למרות עייפותו, הוא החליט לשטוף כלים ולארגן את הסלון.

העבודה הייתה רבה, ומוטי לא היה יכול להימנע מתחושת הפליאה שעלתה בו, כיצד רבקה מצליחה מידי יום לתפקד ולשמור על בית מסודר, יחד עם הכנת הארוחות וסיוע בשיעורי הבית.

בהחלט מגיע לה צל"ש והערכה רבה! כל כך חבל שבעתיד הקרוב, אם היא לא תבין שהמקום שלה הוא בבית, הוא יצטרך כנראה להתמודד מידי ערב עם שאריות של אוכל קר.

כעבור חצי שעה של עבודה, למרות עייפותו, הבית קיבל צורה. ואז נכנסה רבקה.

היא נראתה שונה מאוד, עיניה נצצו וחיוך רחב מילא את פניה. היא סיפרה לו עד כמה היא נהנתה בקורס, וכמה היא מבינה שהיא מצאה את הייעוד שלה בעולם.

כל מילה שלה גרמה לליבו לשקוע יותר ויותר.

היא שמחה, טוב לה. והוא רוצה שיהיה לה טוב.

אבל נראה שהיא מתחילה לשכוח שהבית הוא מקור האור והטוב. אולי היא תקלוט זאת בהמשך הדרך? בינתיים נותר לו לדעת, שאם הוא רוצה שהבית ישוב לקדמותו, כדאי לו ללכת ולהתייעץ עם אדם מבין.

פרק 38

"אנרכיה?" שב ניצן על דבריו.

"אנרכיה בכפוף לחוקי התנ"ך. הם הסכימו שחוקי התורה הם הבסיס לחברה מתוקנת".

"לחוקי התורה יש עונשים מחמירים למי שלא שומר תורה ומצוות, נתנאל הלל. אתה חושב שאנחנו, עם כל הבלאגן שלנו, יכולים להגיע לשם? תחשוב ריאלי!"

"דיברתי עם הרב שמכוון אותי, והוא אמר שעונשי התורה הם כדי להזהיר ולהבהיר את חומרת המעשה של העובר עליהם, הם לא יוכלו להתקיים במלכות ישראל, משום שצריך בשבילם סנהדרין והיא תוקם רק כשיבוא המשיח", אמר נתנאל הלל והוסיף כעבור מחשבה, "בימות המשיח, העולם יגיע לתיקונו וטבע האנשים ישתנה לטובה, כך שהנושא לא רלוונטי למלכות ישראל הנוכחית".

"אם כך, איך יענישו פושעים?"

"לרב ראובני יש תוכנית לחינוך מניעתית שתמנע פשיעה, כיום החינוך לא מצליח כיוון שהוא ממוסד ותבניתי מידי. הדרך הנכונה היא לחנך כל אחד לפי כוחות הנפש שלו".

"מרשים מאוד. אני יכול להיות רגוע בקשר לזה?"

"בהחלט. דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום".

"אוקיי, עכשיו ממש שכנעת אותי. תן לי תמונה מדויקת של התכנון. אופן הביצוע, מיקום, מי הפעילים, הכל. אשמח לשמוע, רוצה לעזור".

"הייתי ממש רוצה לשתף אותך, ניצן, אבל אין לי מושג על אופן הביצוע. אני אחראי רק על הרעיון של הממלכה באופן התיאורטי", נתנאל הלל שתק לרגע, "ואני אמור להנהיג אותה בסופו של דבר. גם באנרכיה צריכים להיות כללים", סיכם את דבריו והביט לעברו של ניצן, שסבר פניו החתום לא הביע דבר מהסערה המתחוללת בליבו.

"התמונה מסובכת למדי", ראש השב"כ דיבר בקול מהיר, בעודו עוצם את עיניו לרגע. הם סיימו זה עתה להאזין להקלטה שניצן נתן להם, בה נשמע נתנאל הלל מדבר על אנרכיה כשאיפה לשיטת ממשל עדיפה.

"הם מתוחכמים למדי, ויש הרבה פינות לא ברורות", הוסיף פיקארד בזהירות, חש תחושת אשמה על שלא הצליח עד כה במשימה הפעוטה הזו.

"מה שמעניין אותי זה הקשר של החרדי הצעיר הזה לארגון 'שחרור עולמי'. מה יוצא להם ממנו? האם הם באמת חושבים שהדיבורים הנאיביים שלו יתגשמו? שאפשר יהיה להקים שיטת ממשל שכזו? בדיחה גרועה ובלתי מציאותית! מילא הצעיר יכול לדמיין כאוות נפשו, אבל מה לו ולארגון המתוחכם הזה? מה הם רוצים להשיג?"

"הייתי אומר שהם רוצים לגרום לנו להתרכז בו במקום בהם. הוא כנראה משמש כפיתיון עבורנו. גייסו לשירותם אדם בעל רקע נפשי מורכב כדי לגרום לנו לדבר עליו במקום עליהם. גאוני! אין לי ביטוי טוב יותר", אמר פיקארד.

סביב השולחן העגול ישבו מספר בכירי שב"כ. פיקארד, ראש השב"כ, אבנר חסון ומיכה מזרחי.

"אני חושב שאנחנו ממהרים להסיק מסקנות. הבה נחשוב לרגע, הרי ניתן למצוא בין שאר הקשקושים שאמר גם דברי טעם", נשמע קולו של מיכה מזרחי, "לעיתים קרובות אני תוהה ביני לבין עצמי, מדוע נגרע חלקם של הוגי הדעות מעמדות ההשפעה? למה שומעים רק את קולם של הפוליטיקאים, בעוד שהסופרים והוגי הדעות צריכים להילחם שקולם ישמע. הרי אם המדינה חבה את קיומה למישהו, זה לאנשים החולמים מהם התחיל הכל".

"הוגי דעות הם הוגי דעות, מיכה", אמר פיקארד בקול נוזף, "הם אינם יכולים..."

"תקשיבו לנתנאל הלל. זה מה שביקשתי! לא למהר לדבר, לא למהר לשפוט. בואו ננסה להבין מה הוא רוצה לומר. הוא דיבר על ממלכת ישראל, על אנרכיה. מה הקשר ביניהם? הוא רוצה להתבטא. הבה נחשוב איך אנחנו יכולים להבין מה הוא רוצה. חשוב גם לדעת אם יש אנשים נוספים החושבים כמותו".

"אתה רוצה שכל אחד יסכם לעצמו למספר רגעים איך הוא רואה את הדברים שנתנאל הלל אמר?"

"מדויק! ויש לציין שחלק מדבריו הם דברי טעם".

"גם אני הרגשתי הזדהות מסויימת עם דבריו, בעיקר משום שהוא דיבר בכנות", הסכים אבנר חסון, "הייתי רוצה להאזין להקלטה שוב".

קולו של נתנאל הלל נשמע שוב בוקע מהרמקול בחלל החדר, מסביר את הדברים ומגדיר אותם.

"פנטסטי", סיכם ראש השב"כ את הדברים ביבושת, "רק להזכירכם, אנחנו לא על תקן של אנשי הגות ומחשבה, תפקידנו הוא לדאוג לביטחון המדינה".

"אני חושב שאנחנו יכולים לבקש מנתנאל הלל לתכנן מלכות ישראל דמוקרטית, נציע לו לדבר עם ראש הממשלה ולהציע לו את תוכניותיו", אמר מיכה מזרחי, "ניקה את הרצון של נתנאל הלל להפוך את שיטת הממשל, ודרך זה נגרום לו לשתף איתנו פעולה. פשוט אין דרך אחרת, וככל הנראה המצב נעשה סבוכ יותר ויותר בלי תוכנית פעולה מתאימה".

שתיקה מהורהרת ענתה לו בתגובה.

"יש משהו במה שאמרת", אישר ראש השב"כ לבסוף, "אני אמנם מתנגד לגישה חיובית שכזו מול חוליגנים, אבל בהתחשב בעובדה שלבחור אין עבר פלילי, יתכן שנוכל לגייס אותו לשירות המדינה, ואולי ככה נצליח להגיע ליתרון כלשהו מול הארגון החתרני".

פרק 39

לאחר תפילת מנחה, מצא את עצמו נתנאל הלל יוצא אל הרחוב, מביט לכל הכיוונים ופוסע אל ביתו בצעדים קטנים ומהירים.

העולם סביב כמנהגו נוהג. רחוב שוקק של שעת אחר צהריים מאוחרת. צבע השמים נוטה לכהה ככל שהשעון דוהר, בעוד ההמולה השגרתית גוברת, כאילו רוצה להספיק לסיים את ענייניה טרם ירד הלילה.

בכניסה לבניין הוא מתמהמה לרגעים ספורים מול תיבות הדואר. אלמונים ריססו על התיבות תרסיס זהב, והוא ניסה להבין על מה ולמה הם כיערו את התיבות בצורה שכזו, כשלפתע שני צעירים התקרבו למקום בצעדים חרישיים.

"נתנאל הלל גרץ, נכון?"

"כן".

"אתה בא איתנו!"

הוא לא הבין מה וכיצד, אך עד מהרה מצא את עצמו יושב ברכב בעל חלונות כהים, שפתח בנסיעה מהירה.

"לאן?" ניסה להשחיל שאלה.

"למטה השב"כ בלונדון", ענה לו אחד מהם, השני צחק קלות ואמר בזלזול: "עד לונדון לא היינו לוקחים אותך, לא שווה לשב"כ להשקיע בכך עד כדי כך".

כעבור זמן מה נעצר הרכב ליד מבנה גדול.

הם יצאו מתוכו וזירזו את נתנאל הלל לבוא עמם.

בעודו פוסע אחר אחד ממלוויו כשרעהו צועד מאחוריו, הבין נתנאל הלל שגם אם ישתמש בלחצן האיתות שנתן לו הנרי למקרה שכזה, הדבר לא יעזור.

בחדר ישבו שני אנשים מבוגרים שסקרו אותו במבטים מלאי משמעות.

הוא התבקש לשבת מולם על גבי כיסא פשוט, בעוד שלהם היו כורסאות נוחות, דבר שעורר בו תחושה של מרידה קלה. אך הדבר לא ארך יותר משניות אחדות, שכן תיכף ומיד נכנס לחדר אדם הסוחב כורסה נוחה, זהה לזו שעליה ישבו השניים.

"אתה אורח חשוב, נתנאל הלל!" חייך אחד מהם, "ואתה צריך לשבת על כיסא מכובד. שב, בבקשה!"

"ניצן הביא לנו הקלטה של השיחה ביניכם על ממלכת ישראל", אמר הצעיר שבהם, שהציג את עצמו בשם פיקארד, "אני חייב לומר שהדברים מצאו חן בעינינו. אנחנו רוצים להבין יותר מה זה אומר 'ממלכת ישראל'. כדאי גם שתדע שראש הממשלה ביקש להיפגש איתך לאחר ששמע שיש לך רעיונות כיצד להפוך את ישראל לממלכה הנשענת על ההיסטוריה. הדבר עשוי לפתור לנו בעיות ביטחוניות".

"לא מדובר ברעיונות שלי", נתנאל הלל המופתע שמר על סבר פנים רגוע, "דיברתי על הנושא עם איש חכם שלימד אותי מהי 'מלכות ישראל'. אני עצמי לא יודע כלום".

"אני התרשמתי שאתה יודע מצוין", אמר המבוגר, אבנר חסון, "אבא שלי שירת בארגון הלח"י לפני שהמדינה הוקמה. המנהיג של הארגון אברהם שטרן הידוע בכינויו המחתרתי 'איר', דיבר על הקמת מלכות ישראל ומלכות בית דוד כיעד מועדף על פני הקמת המדינה".

"מלכות בית דוד שייכת לימות המשיח", אמר נתנאל הלל, "אתם יכולים לדבר עם הרב זאב ראובני על הנושא הזה. מדובר במומחה שמבין בנושא זה היטב. אני מציע לכם לקרוא לו לכאן".

מילאן בלאץ עבר על רשימת שופטי העליון.

רשימה אמנם חלקית, אך מספקת, שכן עבור העברת הסמכויות שהוא מתכנן מספיקים תשעה שופטים, וככל הנראה אפילו פחות מכך.

חבל שהוא לא יכול לשאול את נשיא העליון, הלל פירסטיין, על כך.

חיוך ערמומי הופיע על פניו כשעלתה במוחו המחשבה הזו.

יש לו תחושה ששירות הביטחון הישראלי עדיין בעקבותיו, למרות כל אמצעי הזהירות בהם הוא נוקט, ובמיוחד בגלל שנתנאל הלל הצטרף לפעולה, אף שהוא לא מכיר אותו היטב.

עיניו חלפו על פני השורות.

'השופט צבי דור נוהג לטייל אחר הצהריים עם מספר כלבלבים אותם אימצה לפני זמן מה רעייתו, ששימשה כפקידה במשרד החינוך.

בעלי החיים משאירים לכלוך על המדרכה, ולמרות זאת כבוד השופט אינו נוהג תמיד לנקות אחריהם, על אף שהחוק דורש זאת'.
הלאה.

'השופט שקד אגוזי העסיק עובד זר ללא אישור. הפעיל קשרים שונים כדי לזכות באישור המיוחל, בה בעת ששכנו המתין זמן רב לאישור זה.
לבסוף הוא השיג אישור גם לשכנו, כדי למנוע בלאגן מיותר'.
הלאה.

'רוביק אפלול, השופט הבכיר ששואף להגיע לנשיאות בית המשפט העליון, מקבל עיתונים ושבועונים מכל מערכות העיתונים, ללא תשלום מצידו, מה שמעלה חשש לניגוד עניינים'.

'טל כהן הרחיב את הווילה שלו ללא היתר, ואת האישורים לכך הוא קיבל רק לאחר סיום הבניה'.

'יצחק בליליוס ידע ככל הנראה על מעשיו של בנו שנתפס מגדל חומרים מסוכנים בחצר, ולא דיווח לרשויות החוק בזמן'.
וכן הלאה והלאה.

מילאן בלאץ שינן לעצמו את שמות השופטים, מקווה שלא ישכח אותם. שופטים הם בני אנוש, חשב לעצמו, וזו אפילו לא מגרעת, אלא עובדה קיימת. הם לא יכולים להיות מורמים מאנשים רגילים, ולא בגלל שיש בהם חסרון כלשהו, אלא מפני שהם בני אדם, וכמו בני אדם הם לא חפים מטעויות.

ומכיוון שכך, כל כך פשוט להבין שחוקים שהמציאו בני אדם אינם יכולים להיות מוסריים במאת האחוזים.

בעניין הזה הוא מסכים בכל ליבו עם נתנאל הלל, שדיבר על חוקי התנ"ך כבעלי משמעות אמיתית.

האם יש צורך להרחיב את חוקי התנ"ך שיתאימו לדרישות הדור הנוכחי? ודאי שכן, רק שזה לא אמור להיות מתוך התנשאות של מערכת משפטית מתבדלת ואריסטוקרטית, אלא מתוך ענווה והבנה שהפרט יהיה אמיתי רק על ידי חופש, ועל ידי חינוך מותאם יהיה ניתן לכונן חברה תקינה השואפת להגיע לאפס התנהגות פלילית.

הרב זאב ראובני הופתע לשמע בקשת האנשים שהגיעו לביתו. הם פנו אליו בבקשה לבוא איתם למרכז של השב"כ.

כדי לשכנע אותו לבוא עמם הם הזכירו את שמו של נתנאל הלל, והרב זאב נענה לבקשתם, זוכר את הבחור החביב והסקרן שנראה שונה מבני גילו, והתעניין מאוד במלכות ישראל העתידה.

פיקארד ואבנר חסון נכנסו לחדר כעבור מספר רגעים, מבחינים בשיחה הערה של הרב זאב עם נתנאל הלל גרץ.

"אתה בוודאי מבין שהזמנו אותך הנה כדי להבין טוב יותר למה התכוונת כשהסברת לנתנאל הלל על מהותה של מלכות ישראל, ובנוסף לכך נשמח להסברים נוספים", אמר אבנר חסון, דוק מכסה את עיניו.

"אתה מוקלט, הרב זאב. קח בחשבון שדברייך ישמשו אותנו בהמשך, במידה ונראה צורך בכך", אמר פיקארד.

הרב זאב ראובני נראה נבוך מעט.

"ראשית כל אני רוצה לציין שאני גם היסטוריון. כתבתי מספר ספרים היסטוריים רבי חשיבות, לאחר מחקרים רציניים. ואני נחשב גם להוגה דעות", הוסיף.

"המשך", הורה לו חסון.

"מלכות ישראל העתידה היא אחד הדברים שאמורים לעניין אותנו, כציבור, כמנהיגים וכיחידים. הבטחותיו של הבורא יתברך שמלכות בית דוד תבנה ותכונן באחרית הימים, ועם ישראל יזכה לשנים טובות בהם הוא יהיה אור לעולם כולו ויממש את יעודו במהרה בימינו אמן, גורמות לנו לצפות להתגשמותן יותר מאי פעם, שכן כל יום שעובר מקדם ללא ספק את בואו מלך המשיח מבית דוד".

"מדובר בנבואות ובמיסטיקה, בעוד שנתנאל הלל גרץ מדבר על מלכות ישראל קרובה, ויתכן גם שארגון 'שחרור עולמי' קיבלו השראה מדבריו. האם אפשר להקים מלכות ישראל בלי שהמשיח הגיע? והאם המדינה הציונית לא נחשבת כמלכות ישראל?"

"לאמיתו של דבר אני שמח לומר שאינני יודע", אמר הרב זאב בחיך, "וכמי שאינו יודע, אני יכול לומר שאני מנסה לדעת, לחשוב וללמוד".

"אוקיי, אז מתוך חוסר הידיעה שלך, מה אתה כן יכול לחדש לנו? מה האג'נדה שלך? מה המטרה? לאן החשיבה שלך לוקחת אותך?"

"אני חושב על הדורות שקדמו לנו, זה קודם כל. אפילו על הדור שקדם לנו. החלוצים שעלו לכאן, לדאבוני חלקם היו ללא שמירת מצוות, אבל מתוך אידיאל ואהבה לארץ ישראל. טרומפלדור, מרוב תשוקה ליישב את הארץ, אמר פעם: חסר גלגל? אני גלגל! חסרים מסמר, בורג, גלגל תנופה? קחו אותי! צריך לחפור אדמה? אני חופר! הם עבדו קשה, ייבשו ביצות, נלחמו בבריטים, מסרו נפש!!" הרב זאב שתק לרגע, כדי לתת משנה תוקף לדברים שאמר, שניכר היה שיצאו מהלב, "האם כל העבודה הקשה שלהם הייתה כדי שבדור שיבוא אחריהם, יצרכו האזרחים תרבות זולה? האם הם, עם כל הרוח החופשית שנחה עליהם, האמינו שיום יבוא והתרבות הישראלית תהיה דומה לתרבות הגויים?"

"מה הקשר לתרבות עכשיו, כבוד הרב הפרופסור?" אבנר חסון סירק את שערותיו באצבעותיו במבוכה ונשען לאחור, על משענת הכורסה.

"הקשר ברור! התרבות היא היא המחנכת של הדור הצעיר ואפילו של הדור המבוגר. הסרטים, הספרים, ההצגות, ואפילו התמונות והפרסומות,

משפיעים למרבה הצער על התת מודע. אנשים שצורכים תרבות שמשבשת להם את ההיגיון האנושי הפשוט ואת השכל הישר, ברור שבסופו של יום הם ינהגו בצורה דומה, לצערי.

לצורך הדוגמא, הצגה על עיוות חיי מוסר כדבר לגיטימי, גורמת לעיוות השכל השואף לעשות את הטוב והישר. כמדומני שאין במדינת ישראל תרבות המחנכת לעבודת המידות, למודעות ולחסד. רוב התוכן שמוצג הוא מהסוג הזול ביותר, ומכניס רעיונות שפלים לאנשים שצורכים אותם מכורח חייהם ומתוך רצון לקבל שעות פנאי איכותיות. אין סיבה שתהיה כאן 'מלכות ישראל' בשעה שהמדינה דואגת למחוק ללא בושא את תורת ישראל ואת ערכי המוסר, היופי והצדק".

"דברים כדורבנות", אמר פיקארד, "וגם חתרניים מאוד, אילו היית עכשיו במדינה טוטליטרית היית נשלח למאסר! אז תעריך בבקשה את מלכות-מדינת ישראל, שנותנת לך הזדמנות לדבר!"

הרב זאב צחק קלות, "אני מעדיף לא לענות לך", השיב.

"אוקיי, אז מה ההצעה שלך? לשנות פשוט את הרגלי התרבות? אתה יודע במה זה כרוך? אנשי החופש יצאו לרחובות למאבק!"

"ובשביל זה יש שב"כ, שיסביר להם שלא ניתן להסית באמצעות תרבות, ושתרבות זולה היא זוללת החופש הגדולה של כל הזמנים. די לצביעות ולשקר!" הנוכחים צחקו לשמע דבריו של הרב זאב.

"אוקיי. אני מבין שהרב נתנאל הלל מזדהה עם דבריו של הרב זאב?" שאל פיקארד, מותח את זרועותיו וקם ממקומו.

"כן".

"רק לא הבנתי את הקשר לשיטת ממשל", אמר אבנר חסון.

"ברור שההנהגה לא תופסת את המציאות, היא לא מבינה שהפתרון לא נמצא בסימפטום אלא בבסיס. אי אפשר לטפל בפושעים, צריך למנוע פשיעה. אי אפשר לטפל בעבריינים, צריך לדאוג שהאזרחים ידעו להתגונן,

גם על ידי מידע וגם באופן ממש. ושהעבריינים יבינו שלא שווה להם להתנהג כך ויחפשו איך לשפר את עצמם ואת חייהם, וכל זה ייעשה על ידי חינוך וענישה מתאימה".

"אני מרגיש את הצער העולה מדבריך, ומבין את הרצון לשפר ולתקן את העולם. אנשיי מנסים להשיג לכם פגישה עם ראש הממשלה. כך שבמקום לסייע לארגון 'שחרור עולמי' לגרום לאנרכיה שתוצאותיה מי ישרון, עדיף שתעזרו לראש הממשלה בעצות טובות, ותימנעו פגיעה בדמוקרטיה", אמר אבנר חסון, "כמובן שידידיך מארגון 'שחרור עולמי' לא אמורים לדעת שאתה איתנו", פנה לנתנאל הלל שהביט לעבר סוליות נעליו.

איך הפך פתאום לנציג מלכות ישראל? ואיך הוא יוצא מהסיבוך הזה בשלום?

הוא נאנח והביט לכיוונו של הרב זאב שחיך אליו ואמר, "לא שכחתי שהצעת לך שידוך! אחיינית שלי, אחות של מוכר הספרים, מתאימה לך מאוד. ואני משוכנע בכך יותר ויותר!"

נתנאל הלל חש שדבריו של הרב זאב מרימים מעט את מצב רוחו הירוד.

"כשהפרשיה הזו תסתיים, אחשוב על דבריך יותר ברצינות", אמר.

"נו, השידוך מתקדם?"

"מצאתי לחתן המיועד כלה מתאימה, וככל הנראה היא היחידה שעונה על הדרישות. אבל השדכנית ביררה ואמרו לה שיש לכלה הצעת שידוך אחרת על הפרק", מייקל השתדל להסתיר את תחושת השמחה לאיד.

איכשהו, ככל שהוא חושב על כך הוא מבין עד כמה הדרישות של ידידו הקנדי לא מציאותיות.

ג'ולי קלט את תחושתו? הוא לא בטוח, אך תגובתו הייתה: "אני שולח לך את ההוכחות, מייקל יקירי, אתה צריך להבין שהזמן למלחמה הגדולה הולך ואוזל".

"אין ברירה, אם יש לה שידוך אחר לא נוכל להתעמת מולו".

"אתה טוען שיש רק כלה אחת כזו בירושלים שעונה על הדרישות? אם כך, אני משער לעצמי שיתכן שמי שעומד מאחורי השידוך הזה הוא הוגו כריסיאני. וגם אם לא, תן לי לחשוב מה ניתן לעשות. בינתיים תנסה גם אתה למצוא פתרון לעניין הזה".

פרק 40

"ראש הממשלה עסוק מאוד. יתכן שבעוד יום יומיים הוא יתפנה אליכם", התנצל אבנר חסון רגע לפני שהרב זאב ונתנאל הלל שוחררו, נמנע לומר שהדרגים הגבוהים התייחסו בביטול מוחלט לצמד המוזר הזה.

"בכל מקרה, אם אתה יודע משהו שאנחנו צריכים לדעת - תבוא הנה מיד! כל מידע ממך יכול לקדם את מלכות ישראל הדמוקרטית", פנה לנתנאל הלל ואמר בקול מבטיח.

פיקארד רצה להשאיר את נתנאל הלל כלוא במתקני השב"כ, אבל אבנר חסון יעץ להצמיד לו מעקב במקום לכלוא אותו.

"אנחנו לא צריכים את גרץ הצעיר, אלא את פעילי ארגון 'שחרור עולמי', ויתכן שמעקב צמוד אחריו יוביל אותנו לארגון המבוקש".

נתנאל הלל נכנס לביתו והסתגר בחדרו. חושב, מטייל אנה ואנה, ואינו מוצא את עצמו.

הוא חש צורך להתנתק מכל התככים אליהם נקלע.

האם הוא אוהד את דעות הארגון "שחרור עולמי"? או שמא את דמוקרטיית השב"כ?

הוא לא הצליח לענות לעצמו על השאלה הזו.

הוא ניגש לחלון חדרו והביט אל השמים.

"משיח!!!" רצה לזעוק שוב, אלא שהפעם הוא אמר את המילים בשקט.

רק משיח יוכל לחלץ אותו מהתסבוכת המוזרה הזו! אם אליהו הנביא היה מתגלה אליו, הוא היה מוכן להיות המשיח בעצמו.

הבלבול כזה גדול! מתי תבוא כבר הגאולה השלימה? מתי??

המעברה | שכונת עין התכלת, נתניה 1950

היה זה צפוי שבכירי הממשל יבואו לבקר. כולם ציפו להם מתוך מחשבה שאולי הם יבינו שיש צורך לפעול בזריזות ולא לתת למצב הזה להימשך.

יש זמנים בהם אתה מבין שהמצב בלתי אפשרי ושלא ניתן להסכים עמו, ולמרות זאת אתה ממשיך ומתנהל באותה הדרך.

מדוע? כוח ההרגל.

ההנהגה העדיפה לפעול להבאת עולים חדשים כל העת. ללא ספק הייתה כאן סייעתא דשמיא. ולמרות זאת המגורים של העולים היו בלתי אפשריים. אילו היה זה מחנה-מעבר לזמן מסוים, ניחא, אבל כשעוד שנה עברה, ועוד אחת, ניתנה לעולים תחושה שאין מישהו שבאמת מתעניין במצב הזה, במגורים הבלתי אפשריים שלהם.

אילו ידעו תושבי המעברה שבעוד מספר שנים, במקום המעברה שלהם תוקם שכונה מבוססת, היו מבינים ללא ספק שיש אור בקצה המנהרה.

רק שהם לא ידעו זאת.

כשמנהיגי הציבור באו לביקור במעברה והתעניינו איך התושבים מסתדרים, כולם ענו להם בחיוכים רחבים מנומסים, שהסתירו את הקושי שלהם.

רק הילד ויקטור, שצפה מהצד, נראה היה כיושב על חבית שעוד רגע תתפוצץ.

הביקור התקדם, תושבי המעברה החייכנים הכניסו את האורחים הנכבדים בכבוד מלכים, נתנו להם כיבוד ככל שיכלו, סיפרו להם מהיכן הגיעו, ואפילו אמרו להם דברי חיזוק והערכה, מתובלים בדברי תורה.

רק ויקטור היה נראה כועס יותר ויותר.

ההיתי, מה ביכולתו לעשות, והאם הכעס יגבר על אופיו המופנם והשקט. וזה קרה מהר מהר מהצפוי.

בתוך כל הביקור החגיגי, נצפה ילד עומד על גג אחד הצריפים וקורא בקול: "אתם גרים לכם בדירות רגילות ולא מבינים את המצוקה שלנו! אין לנו כאן עתיד! אני רוצה שתבטיחו לנו עכשיו מקומות מגורים! יש דירות פנויות בשיכונים, למה שלא נקבל אותם לעצמנו? למה אתם מחכים? לעולים חדשים? אנחנו היינו ראשונים!!"

היה זה ויקטור שהתפרץ בזעם.

דבריו התקבלו בהלם מוחלט.

הביקור החגיגי הפך את פניו. התושבים הבינו בבת אחת שהמנהיגים שבאו לכאן יכולים ואחראים לשינוי המצב.

עד מהרה שינו התושבים את סגנון הדיבור שלהם.

עד מהרה הוצגו לפני המנהיגים כלל הדרישות, המצוקות והקשיים.

המנהיגים האזינו והבטיחו לסייע.

והכל היה בזכות ילדון אחד, ביישן ומופנם, שבכוח האמת שבו הבין שזה לא הזמן לשתוק ולפחד, זו אינה העת לשמור את הכעס בליבו.

הבין, והחליט לדבר.

האם בזכות ויקטור זכו תושבי המעברה טיפין טיפין לצאת לבתים מן הישוב?

לא ניתן לומר זאת.

ובכל זאת, האומץ של ויקטור גרם לי להבין ללא ספק, שרק האדם יכול לסייע לעצמו ולדחוף את עצמו החוצה, מכל מצב לא נעים בו הוא נתון.

פרק 41

יום רביעי, היום בו עובר חוק האנטנות.

הטלפון של מתן צלצל ללא הפסקה, והוא מצא את עצמו ממשיך לעבוד, תוך כדי התעלמות מוחלטת מהמכשיר הרוטט והמנגן, שכאילו מפציר בו שיתפנה אליו.

"אתה צריך להנמיך את הווליום של הטלפון שלך, זה ממש מפריע", אמר לו רוני.

מתן נטל לידו את הטלפון והביט בצג. שון.

"כן, שון, עכשיו הגעתי לעבודה. זה דחוף?"

קולו של שון הביע איפוק, למרות שמתן חש שהוא נסער מאוד.

"דחווווף מאוד, מתן! לא תאמין מה התוכנות-נגד-ריגול במחשב שלי גילו לי!"

"נו, טוב. הייתי מעדיף לדחות את השיחה לזמן פחות עמוס".

"מדובר בחוק האנטנות שאמור לעבור היום. יש סיכוי שההאקרים עשו שינוי בחוק. אם הוא יעבור היום כבר אי אפשר יהיה לשנות אותו".

"אני מבין שזה מסעיר אותך, אבל תזכור שאני לא קשור לכנסת ולא לחוק האנטנות. תפנה למשטרה, שון".

"אם זה לא חשוב לך, גם לי זה לא חשוב. אתה זה שביקשת עזרה! אני לא קשור לכנסת, כמובן. רק קח בחשבון שאין לי הוכחות שנערכו שינויים בחוק, והמשטרה לא תתייחס לתלונה שכזו".

מתן חשב לרגע, מנסה להבין מה שון רוצה לומר.

אם אכן דבריו נכונים, יש צורך ליידע את מוטי ואולי אפילו את יוזם החוק, חבר הכנסת דגני.

"תן לי כיווני פעולה, שון. מה אני יכול לעשות? אני בעבודה כעת ולא יכול לעשות הרבה".

"יש לי רעיון מסוים, אני בא לאסוף אותך עכשיו".

"בן יוסף לא יתן לי חופש".

"סמוך עלי, אני יכול לבקש ממנו לשחרר אותך".

איזה קסם יש במילותיו של שון, שבן יוסף הסכים לשחרר אותו בלי בעיות?

מתן ירד לחניה. שון המתין לו ברכב. לצידו ישב אדם חייכן שהציג את עצמו בשם אלן.

"אני חבר של שון, והוא ביקש ממני לעזור בפרשה. בתפקידי אני חוקר פרטי ומומחה בהסוואות", אמר האיש.

"איך הגעתם למסקנה שיש בעיה עם חוק האנטנות?" שאל מתן.

"את ההסברים תקבל אחר כך, מתן. אלן יאפר אותך כך שתהיה דומה לחבר כנסת שאתה זהה לו במבנה גוף, כדי לא לעורר חשד", שון נהג בזהירות, צובר מהירות מרגע לרגע, מתן התקשה לעקוב אחר דבריו, בחדרו של דגני יש קלסר עם הדפס של החוקים המקוריים, תכנס ללשכה

ותבדוק אם ישנם שינויים בחוק. כולי תקווה שתצליח למצוא את הדפים לפני שהחוק יעבור".

"נראה לי שיותר פשוט לערב את חבר הכנסת דגני".

"חשבתי על הרעיון הזה. הבעיה היא שהוא כנראה במליאה, מתכוון בהתרגשות להעברת החוק, הוא בוודאי יסרב להאמין".

"אני מקווה שמדובר בטעות. מפחיד לחשוב שאם זו אמת, יתכן שחוקים נוספים עברו שינויים בדרך הזו", אמר מתן בקול מודאג, "בנוסף לכך, סתם מעניין אותי למה החלטתם שיש צורך להתחפש לחבר כנסת?"

"אם תכנס ללשכה של דגני בתור חבר כנסת, הכל יהיה פשוט יותר. אתה לא רוצה להסתבך".

מתן חש כיצד להרפתקה הזו יש טעם חמוץ. מה לו ולתחפושת? להיכנס ללשכה של חבר כנסת בלי רשות?

"מאיפה אתה יודע שיש קלסר עם החוק בלשכה של דגני?"

"כתוב במחשב שיש העתקים לפי תאריך ההדפסה. מדובר ממש בסמיכות להקלדת החוק".

"אני מבין". מתן התחיל לומר פרקי תהילים, מקווה שהסיפור הזה לא יסבך אותו יתר על המידה.

הלשכה של דגני שונה מאוד מלשכתו של חבר הכנסת צביאלי. זו המחשבה הראשונה שעלתה למתן בשעה שנכנס לחדר, בעודו חש את הזיעה הקרה מציפה את קצות אצבעותיו.

ידיו רעדו מעט בחוסר שליטה.

הוא לא איש של הרפתקאות מהסוג הזה, לא מבין מה לו ולמסתורין ומתח.

לרגע עולה בו טרוניה על מוטי שהוביל אותו למצב הזה, במשנהו הוא הודף את הרגש הזה. הוא צריך עכשיו ריכוז מוחלט.

"חוקים שקיבלו ייעוץ משפטי לפני חקיקה". הנה הקלסר השחור הרחב עם המדבקה הלבנה הגדולה, עליה נכתב משפט זה באותיות ברורות.

הוא לא ידע שדגני חבר כנסת פעיל כל כך.

הוא עבר על הדפים, בוחן אותם בעיון. כאן נמצא הנוסח המקורי של החוק. אם הוא מוצא אותו - נותר לו רק להשוות בינו לבין הסעיפים של החוק שעובר כעת בכנסת בקריאה שלישית.

הצל הארוך שנפל בפתח הלשכה, גרם לליבו להלום בפראות.

מתן לא חשב פעמיים, הוא התכופף ומיהר להתיישב מתחת לשולחן, מושך יחד איתו באינסטינקט מהיר את הקלסר השחור. הוא הרגיש כיצד זיעה קרה מבצבצת על מצחו, מה שגרם לו לקוות שהאיפור שהפך אותו דומה כשתי טיפות מים לחבר הכנסת סגל לא ייפגם.

הצל התברר עד מהרה כשייך לרם תבור, עוזרו של דגני.

הוא נכנס לחדר וכנראה נטל דבר מה מהשולחן.

מתן התנשם עמוקות וזז קלות, מקווה שהתזוזה הקלה לא נקלטה באוזניו של האיש.

רם העומד לצאת מהחדר נעצר בפתח החדר.

ממקום מושבו, מתן היה יכול לראות את רם מוציא טלפון סלולרי מכיס מכנסיו: "מיקי, הלשכה הייתה נעולה כשיצאת? לא, לא קרה שום דבר! אני תיכף מביא לך את המקטרת למליאה".

הזיעה נטפה ממצחו של מתן בנחילים זעירים. הוא עקב בדריכות שקטה אחר רם תבור שניתק את השיחה וחייג שוב, הפעם ארך זמן מה עד שהוא נענה: "יוגב, אתה במשכן הכנסת? בוא הנה ללשכתו של דגני בדחיפות! אני סבור שיש כאן פולש בלתי מזוהה! שבתי לכאן לקחת משהו והלשכה הייתה

פתוחה. דגני טוען שהיא הייתה אמורה להיות נעולה. שמעתי גם רעש חשוד. אני לא נכנס, אל תדאג! מחכה לך בחוץ ומשגיח שהפולש לא יצא". שתיקה קלה.

"אוקיי, אז תשלח מאבטח אחר, בבקשה!"

"תירגע, תירגע!" מתן לחש לעצמו, "דבר ראשון זה למצוא את החוק המקורי. תתרכז במשימה!"

הוא הוציא מכיסו עט שבקצהו מחובר פנס לד, תפס אותו בשיניו, ובאור הפנס המאיר בעוצמה קלושה את הסביבה, עבר על פני הדפים בעיון חפז. פניו חווירו כשהוא נתקל בחוק המבוקש. עיון בסעיפים הוכיח שההשערה שלו מדויקת: יד נעלמת שינתה את הסעיפים החשובים.

וכעת החוק עובר בכנסת בפעם השלישית!

הוא חייב לצאת מכאן לפני שאיש הביטחון של הכנסת יגיע.

בעוד ליבו הולם בעוז, הוא נחלץ במהירות מתחת לשולחן, לא לפני שהוציא את דפי החוק מהקלסר.

מה שנותר לו זה רק למצוא את הדרך לצאת מכאן, ומהר.

בריצה קלה נחפז לעבר היציאה. חולף על פניו המופתעות של רם תבור. העוזר הנאמן החל לפתוח בריצה אחריו, מתן החיש את צעדיו, צלעותיו כאבו. מליאת הכנסת לא רחוקה, למרות זאת הוא חש כמו אצן מרתון. "חבר הכנסת סגל, עצור!" קרא אליו רם תבור.

מתן חיך לעצמו. האיפור שאיפר אותו אלן פרייס היה מקצועי ללא כל דופי.

הוא הגיע לפתח המליאה, מבין לפתע שאלילולי התאפר היו מאבטחי הכנסת עוצרים אותו ומונעים ממנו להיכנס פנימה.

ליד הפודיום עמד חבר כנסת מוכר. מתן מיהר אליו ונעמד לידו. ערפילי מחשבותיו, הלחץ בו היה נתון, והחשש מהצבעה על חוק האנטנות, השכיחו ממנו את פחד הקהל המצמית.

"חוק האנטנות זויף על ידי פורצי מחשב", קרא בקול רם בעודו מניף את הדפים, "יש בידי הדפס של החוק המקורי והדפס של החוק עליו אתם מצביעים כעת, מדובר בשני חוקים שונים לחלוטין! צריך לבטל את ההצבעה!"

אני מסוגל לדבר מול קהל! בכנסת ישראל, מול נבחרי ציבור, ועוד מתוך ביטחון בעצמי!

מזווית עינו הוא מבחין במאבטחי הכנסת הסוגרים את הדלתות, בעוד חבר הכנסת סגל מתקרב אליו בצעד מהיר, עומד לפניו ומביט לתוך עיניו.

"מי אתה?" שאל. דממה השתררה, כולם הבחינו שיש כאן זיוף. השאלה מי הוא חבר הכנסת סגל האמיתי ומי המחופש, ריחפה למספר שניות באוויר.

חברי הכנסת החלו להתאסף לכיוונם, לראות האם הם רואים נכונה. באותו רגע התקדם חבר הכנסת דגני לכיוון מושב ראש הממשלה, המקטרת בידיו פיזרה עשן סמיך שהתרומם למעלה כמו ענן.

מהומה פרצה במליאה. חברי הכנסת ניסו לרוץ לעבר היציאה, אך מאבטחי הכנסת ביקשו מהם בתקיפות לשוב למקומם.

"הכל תחת שליטה", אמרו להם.

אחד המאבטחים מיהר לכיוון מושבו של ראש הממשלה, אחז אותו בידו וסייע לו לקום ממקומו. "אתה מתבקש לבוא איתי דרך יציאת החירום לחדר החירום", אמר לו בקול רם וברור, "שמי יוגב, כבוד ראש הממשלה, ואני אחראי לשלומך מעתה ועד שהעניינים יתבהרו".

בחסות העשן הסמיך, עשו את דרכם בריצה שפופה ראש הממשלה ויוגב שאחז בזרועו וכיוון אותו אל היציאה.

פרק 42

בימים שאחרי פגישתו המוצלחת עם נשיא בית המשפט העליון, השתדל מילאן בלאץ, תחת שמו הבדוי הנרי אלברטו, להגיע לבית המשפט העליון בכל הזדמנות.

הוא התקבל בחביבות רבה על ידי השופטים, דרישת השלום שהביא מנורבגיה בתוספת היחס המועדף שקיבל מנשיא העליון הלל פירסטיין, גרמו לדלתות רבות להיפתח לפניו.

באותו בוקר של יום רביעי, לבש מילאן בלאץ את אחת מחליפות היוקרה שרכש עבורו אלן פרייס. "עניבה בצבע ירוק תגרום לכולם לתת בך אמון", יעץ לו אלן, "בעוד שחפתים יגרמו להופעתך להיות חגיגית מידי, ולא יתאימו".

אלן אמר לו לנעול נעלי בד ג'ינס כדי לשבור את המראה היוקרתי מידי, ולתת לדמותו עממיות מסויימת. "חוסר ההתאמה בין חליפת היוקרה לנעליים הדהויות, יגרמו להם להתרכז בדמותך בלי להבין מדוע", אמר לו, "הם ירצו להבין מה אתה משדר, וזה כבר עשוי לבלבל אותם לא מעט".

"בקטע של ההסוואה ושל התדמית אני סומך עליך בעיניים עצומות, למרות שאני לא סומך על איש בעולם", אמר לו מילאן בלאץ בחביבות, חש כיצד התרגשות רבה מציפה אותו בגלים קטנים של ציפייה.

היום הזה, בו האנשים בכנסת ירקדו לצלילים שהלחין, גרם לו להבין את גודל השעה.

מדינת ישראל על סף אנרכיה! הוא סומך על הישראלים שיוכלו לבנות שיטת ממשל חילופי טובה יותר, והמודל שייצרו יביא למהפך באירופה כולה, אם לא בעולם כולו.

בבית המשפט הוא מיהר להיכנס ללשכה של נשיא העליון, והוציא מתיקו בקבוק יין יוקרתי. "יבוא מיוחד מנורבגיה, לפי דעתי היין מיוצר בכלל בבורדו, והנורבגים סתם ניכסו אותו לעצמם. רוצה לטעום?" הציע לו בחיוך קטן, בעודו פותח את פקק השעם בפותחן קטן שהביא עמו.

"הפותחן הזה מעניין אותי יותר מהיין", אמר הלל פירסטיין, "ממה הוא עשוי?"

"אה, זה פותחן רציני מאוד. אני יכול להביא לך כזה. רכשתי באוסטרליה", אמר מילאן בלאץ, מוזג לכוסות קטנים שהביא עמו, "הריח של היין משכר ממש. לחיים, מיסטר הלל פירסטיין!"

"אני לא נוהג לשתות בבית המשפט", קולו של השופט הביע נזיפה, "ובכל זאת אלגום מהיין לכבודך".

"לכבוד בית המשפט העליון של ישראל", אמר לו מילאן, עוקב במתח אחר השופט המקרב את כוסית היין לפיו.

"אתה לא שותה?"

"אני רוצה שתגיד לי איך הטעם".

"משובח מאוד", השופט השתעל מעט, "מאוד טוב".

"שמח לשמוע", מילאץ עשה את עצמו כלוגם מהיין, "אכן, אני חושב להביא לך כמה בקבוקים שכאלה, אם תרצה".

"אני מרגיש מסוחרר מעט. היין באמת חזק", הנשיא אחז את ראשו בין זרועותיו.

"אני דווקא מרגיש מצוין. אולי כבוד השופט עובד קשה מידי. רוצה שאלווה אותך לבית? הנהג שלי ממתין באיזור".

פירסטיין הביט אליו במבט מוזר, "קצת מים, בבקשה. ללכת לבית? מה פתאום ללכת לבית עכשיו?"

"אם השופט לא מרגיש טוב, כדאי שילך לבית לנוח, אתה באמת חיוור מעט. הנושאים המשפטיים הסבוכים כאן בלתי נסבלים. אצלנו בנורבגיה אין כל כך הרבה בעיות".

"גם בשווייץ אין", נאנח השופט וקם ממקומו, "ולמרות זאת הייתי מעדיף את הארץ שלנו על פני כל מדינה אחרת בעולם, תהיה משופעת בבעיות ככל שתהיה. אולי בכל זאת הנהג שלך ייקח אותי לביתי עכשיו? אני מרגיש כבדות מוזרה. הייתי מעדיף אפילו..." עיניו של השופט נעצמו.

"החומר מרוכז מידי", אמר מילאן לעצמו, "זה לא טוב. הוא לא אמור לישון עכשיו".

"קום, כבוד השופט! הישען עלי, אני אלווה אותך לרכב!"

חיוור הפנים שהיה בחדר, חייך לעבר ראש הממשלה, וביקש ממנו לשבת על כיסא מרופד.

"אנחנו כאן אחראים לביטחונך, כבוד ראש הממשלה!" המאבטח נעל את הדלת והכניס את המפתח לכיסו. חיוור הפנים ניגש לראש הממשלה וחיפש בכיסיו, בודק לראות אם יש שם טלפון או מכשיר כלשהו.

שגב רובין, ראש הממשלה, נשא אליו מבט תוהה.

"מה זה אמור להיות?"

"יש בכנסת בלאגן. אנחנו רוצים לדעת מה קורה לפני שתצא החוצה", הסביר לו יוגב והתיישב לפניו, מביט לתוך עיניו, "אנחנו שואפים להיות כבר אחרי כל הסיפור הזה".

"נראה שהבחור הזה חיכה לי פה", לראש הממשלה יש יכולת הסקת מסקנות מהירה.

"סטיבן, חיכית לראש הממשלה פה?" שאל יוגב, חיוך קל בזווית פיו.

"ממש לא. אני כאן מסדר כמה דברים בחדר", לבחור שנקרא סטיבן יש מבטא זר, ראש הממשלה חש חוסר נוחות גובר.

"אני רוצה לקרוא לכאן את המאבטחים שלי". ביקש.

"אני המאבטח של כבודו כעת", קולו של יוגב נעשה חסר סבלנות, "הנח לי להתקשר לידידי במליאה, נראה מה הולך שם".

"צפריר? כאן יוגב מדבר. מה קורה עכשיו במליאה? האיום הוסר?"

"איפה אתה?" קולו של צפריר נשמע נסער, "הכל כאן נרגע, חוץ מבלאגן קטן שיצר פה איזה בחור שהתחפש לחבר הכנסת סגל, לקח לנו מספר דקות לזהות מי המתחזה ולעצור אותו לחקירה".

"וחוק האנטנות? עבר?"

"יש בלאגן עם החוק. דגני עצבני. איפה אתה? גם ראש הממשלה נעלם".

"ראש הממשלה כאן איתי. תקשיב לי צפריר, אני צריך שתלחץ על הכפתור האדום במקרן מול המסך הגדול. יש לי כאן בחור שרוצה להעביר מסר לחברי הכנסת".

"מה?"

"תעשה מה שאני אומר לך, זה חשוב מאוד".

צפריר, תוהה מעט, ניגש למקרן ולחץ על הכפתור האדום.

על מסך הכנסת, מול פרצופיהם הנדהמים של עשרות הנבחרים, הופיע פרצופו של סטיבן.

"שלום לכם, חברי הכנסת! בזמן הזה ממש מתכננים שופטי העליון הפיכה שלטונית במדינת ישראל! בדיון מיוחד שנערך כעת בדלתיים סגורות, הם מעבירים החלטת בית משפט שהופכת את הכנסת מבית מחוקקים לגוף ייצוגי בלבד ללא כוח שלטוני. בנוסף, הדיון בבג"ץ מפרק את בתי המשפט ומותיר סמכויות בידיו של נשיא בית המשפט בלבד. הדמוקרטיה הישראלית בסכנה!"

על המסך העלה סטיבן את הסרטת הדיון בשידור חי, שמילאן בלאץ הסריט עבורו.

הס השתרר במליאה.

הנבחרים עקבו מופתעים אחרי הדיון המוקרן, שכלל הנראה נוצר ביוזמתו של נשיא העליון. לאמיתו של דבר, היה זה מילאן בלאץ שהודיע לשופטי העליון שהכנסת מעבירה חוק נגד משילות בג"ץ, והציג להם מסמך חתום בידי השופט פירסטיין המבקש מהם להעביר החלטת בית משפט זריזה, כדי למנוע מהחוק לעבור.

"אני מבקש מכם בשמו של ראש הממשלה, להעביר ברגע זה חוק נגד משילות הבג"ץ! החוק צריך לפרק את בתי המשפט ולמנוע את כהונתו של נשיא העליון. זו הדרך היחידה למנוע הפיכה שלטונית, עד שהעניינים יתבהרו והכנסת תוכל להקים תחליף הגיוני למערכת המשפט הכל-יכולה".

במליאת הכנסת התחוללה סערה. חברי הכנסת דיברו ביניהם, מנסים להבין מה עליהם לעשות כעת.

"יש לי טיוטת חוק שכתבתי לפני זמן מה, על משילות בג"ץ, נראה לי שאפשר להעביר אותה כעת בזריזות", אמר חבר הכנסת דגני, "וזה יהיה פיצוי הולם על חוק האנטנות שזויף".

פרק 43

"כבוד ראש הממשלה, הכנסת מבטלת ברגעים אלו את מעמד בתי המשפט", אמר סטיבן, והביט לתוך עיניו של ראש הממשלה שגב רובין, מזהה בהן סקרנות לצד רצון לפענח מה מתחולל כאן, "בנוסף, בתי המשפט ביטלו את מעמד הכנסת, והעבירו לנשיא העליון את היכולת הבלעדית לחוקק חוקים ולהיות אחראי על המשילות במדינה".

"מאיפה אתה יודע את כל זה?" שאל ראש הממשלה בחריפות, רוצה לקום ממקומו. סטיבן החזיר אותו לכיסא, בעוד יוגב מביט לכיוון אחר.

"מדובר כאן במהפך שלטוני, מיסטר שגב רובין. מישהו אחראי צריך להציל את האנושות מידי הדמוקרטיה".

"יש לך חלופה טובה יותר?" שאל ראש הממשלה, חש שהוא נמצא בתוך חלום.

"אנרכיה. זו שיטת הממשל הטובה ביותר! יש לי כאן בארון מערכת משוכללת שיכולה להעיק את כל מבנה הכנסת. אני רוצה שכבודו יחתום לי על מסמך המאשר את שיטת הממשל החדשה. אחרת..." סטיבן הותיר את דבריו באוויר.

"איזה מסמך?" שגב רובין ניסה למשוך זמן, "ואיפה מאבטחי הכנסת? אתה יוגב, נכון? תקרא לכאן את החברים שלך! מה אני עושה פה בעצם?" יוגב נראה נבוך מעט, "מדובר בארגון 'שחרור עולמי', כבוד ראש הממשלה. אני מסייע להם כדי לסייע לאח שלי שנמצא במנוזר בהודו בלי אפשרות לצאת".

ראש הממשלה החוויר.

"אני לא מאמין. אזרח ישראלי, מאבטח בכנסת, מוכן ככה לבגוד במדינה?"
"אתה צריך לחתום על המסמך, וזה הכל!"
"ומה כתוב בו?"

"שנתנאל הלל גרץ מקבל אחריות על שלטון חלופי במדינת ישראל. השלטון החדש יתן חופש מוחלט לכל אזרח, בכפוף לחוקי התנ"ך, מתוך מוסריות, יושר ושאיפה להחזיר את מלכות ישראל לתפארתה", אמר סטיבן, מקריא מתוך המסמך. הוא נשא את עיניו, הביט לכיוונו של ראש הממשלה והוסיף, "נראה לי סיכום הוגן ולא שערורייתי בכלל. ארגון 'שחרור עולמי' מושך את ידיו מההנהגה, כך שאפשר להבין שרק צדק ורצון לשיפור עומד מאחורי המאבק שלנו, בניגוד לכנסת ולבתי המשפט המסורבלים שרוצים רק כסאות, יכולת השפעה בלתי מוגבלת, משכורות וכבוד".

"אנשים שפועלים רק למטרת כסאות וכבוד, הם אנשים בזויים, ידידי הצעיר! אני פועל אך ורק מתוך דאגה כנה לתושבי מדינת ישראל", אמר ראש הממשלה, "אנרכיסטים הם אנשים אובדי עצות שלא מבינים מה הם רוצים. הם מסתובבים סביב המטרות המזוייפות שלהם ולא מבינים שאין מקום לאנרכיה. נקודה!" הוא שתק לרגע, בעודו נזכר שקיבל מספר פניות משירות הבטחון אודות נתנאל הלל גרץ. חבל שזלזל בהתראות והתייחס אליהן בביטול.

מדובר בבלאגן רציני. איפה היו השב"כ עד עכשיו? מדוע נתנו להפיכה הזו להתרחש?

"אין לנו הרבה זמן, השעון מתקדם! אנא, חתום על המסמך כעת!" סטיבן הוציא מהארון חוטים סבוכים והניח אותם לפני ראש הממשלה.

"זה או הכנסת או מהפיכה, אין לך זמן לחשוב".

"אני צריך להתייעץ".

"אחחחח.... יש לך שתי דקות לחשוב מה אתה מעדיף".

ראש הממשלה עצם את עיניו לרגע, אחר כך פקח אותן והביט על המסמך. 'אני יכול לחתום בחתימה מזוייפת', חשב לעצמו.

סטיבן אמר לו בקול רם, "אני מכיר את החתימה של כבודו. נותרה לך דקה אחת לחתימה".

ראש הממשלה תפס את העט בידו, ושרבט במהירות את החתימה על הדף.

"בראבו! עשית החלטה טובה!" אמר סטיבן והניח בחבטה על השולחן, מול פניו של ראש הממשלה, תיקיה ובה מסמכים כתובים בצפיפות. "חתום על המסמכים הבאים! הם יבטיחו לנו ערבות של משרד האוצר", פקד.

שגב רובין הסתיר במיומנות רבה את רגשותיו, ונכנע להוראות ללא אומר ודברים.

סטיבן חיך בשביעות רצון. "כעת נדאג לערבויות שיבטיחו את החתימה", אמר ופנה ליוגב, "אתה תישאר עם ראש הממשלה כאן. אני רוצה לשמוע אותו מצווה לחברי הממשלה לחתום על המסמכים כעת, לפני שאלך להחתים את השרים וחברי הכנסת".

בכלי התקשורת התחוללה דרמה של ממש. רבים מקרב העיתונאים הם בעלי דעות אנטי הגמוניות, בעוד חלק אחר נוהג להתלונן לא פעם על שיטת הממשל. כעת, התדהמה הייתה גדולה ביותר.

"אין ממשלה בישראל! ישראל הולכת לכיוון של אנרכיה!" הקולות שעלו מכל עבר היו של הלם מוחלט.

"האחראי על האנרכיה הוא בחור חרדי בשם נתנאל הלל גרץ. ארגון 'שחרור עולמי' נתן לו את הקרדיט לדאוג שהאנרכיה תהיה מסודרת ובעלת שליטה מסויימת, עד שהעניינים יתבהרו. כפי שעולה מהדברים שהוא סיכם עם ארגון 'שחרור עולמי' על הקמת מלכות ישראל".

האזרחים היו בהלם כה גדול, סימני שאלה רבים ריחפו בחלל, וחוסר הבנה במהות המושג החדש 'חופש מוחלט'.

מה זה אומר 'חופש מוחלט'? מותר לעשות הכל? אין משפט? אין משטרה?

האם הם באמת רוצים לחיות בלי גבולות?

פרק 44

נתנאל הלל גרץ יצא אל הסלון, רואה את הוריו מאזינים לקולו של קריין החדשות.

"מעניין מי זה נתנאל הלל גרץ, בחור חרדי בעל שם זהה לשלך", אמר לו אביו.

נתנאל הלל חיך במבוכה. "הבושות שמלוות אותי לא נגמרות! אני הוא הבחור החרדי הזה שאחראי על מלכות ישראל!" נאנח בעודו מתיישב על הכיסא, עיניו עצומות למחצה, מעדיפות לא לראות את התגובה המופתעת של הוריו, "ארגון 'שחרור עולמי' הטיל עלי את המשימה, ואני לא יודע איך לצאת מזה בשלום. אני רוצה להחזיר את כל המצב לקדמותו. מה לי ולבלאגן הזה?"

שתיקה ארוכה ענתה לו בתגובה. אימו שברה את השתיקה בקול צרוד מעט: "זה מה שקורה למי שלא מתחתן, נתנאל הלל!" אמרה לו בניזפה, "אם היית נשוי, אשתך הייתה מונעת ממך להיכנס לזה. מה תעשה עכשיו?"

"אני חושב להעביר את המושכות לידי של הרב זאב ראובני, הוא מבין מצוין במלכות ישראל, ויש לו ידע מקיף בעוד עניינים, לא אכפת לי להיות העוזר שלו", אמר נתנאל הלל.

"ללא ספק, במוקדם או במאוחר כלי התקשורת ייגשו אליך לשמוע תגובה. תעדכן אותם שזה לא קשור אליך!" אמר אביו, משחרר אנחת רווחה, "איזו הפתעה כל הסיפור הזה! החיים מפתיעים לפעמים".

נתנאל הלל צחק קלות לעצמו. הסיפור הזה באמת גדול עליו ואפילו הזוי לא מעט.

באותם רגעים התחוללה ברחוב מהומה קלה. מספר אנשי שב"כ נכנסו פנימה, סגרו את האיזור, ונכנסו לתוך הבית של משפחת גרץ.

"אתה בא איתנו כעת!" הודיע לו איש ביטחון מבוגר, והורה לאנשי האבטחה לכתר את נתנאל הלל ולהוביל אותו לכיוון הרכב שהמתין לו למטה.

אמא שלו דחפה לידיו שקית עם מעט אוכל ושתייה, וניגשה לחלון, עוקבת בעיניים מצועפות אחר הרכב הגדול שהסתלק מהמקום בחריקת צמיגים.

במטה השב"כ סערו הרוחות.

שום תרחיש לא הכין אותם מעולם לאירוע קיצוני שכזה, בו הם ימצאו עצמם ללא הנהגה, עם רחוב מאתגר, משטרה שיכולה לפעול אך בלי בית משפט וכנסת שיוורו לה כיצד לנהוג.

"לפי החתימות, נתנאל הלל גרץ הוא האחראי על שיטת הממשל החדשה המכונה 'מלכות ישראל'. מה זה אומר 'מלכות ישראל'? חבל שלא לקחנו אותם ברצינות לפני שבוע", הצטער בקול ראש השב"כ.

"מצב הזוי, בו המדינה כולה ממתינה למוצא פיו של בחור חרדי", אמר מיכה מזרחי.

"מה זה אומר 'ממתינה למוצא פיו'? מדובר בהתפרקות השלטון! באנרכיה!" כעס אבנר חסון, "איך מלכות ישראל יכולה לפעול במצב הזה?"

"נמתין ונראה מה יש למנהיג החדש לומר", קולו של פיקארד הביע סרקזם שהסווה את כעסו הרב. אם רק ראש הממשלה היה מוכן להקשיב לו כשביקש ממנו לשמוע ולסכם דברים עם נתנאל הלל והרב זאב ראובני, הכל היה נראה אחרת לגמרי.

סוכני הביטחון נכנסו לחדר הגדול, מלווים את נתנאל הלל, שהיה נראה חיור וצעד בחוסר רצון מסוים פנימה.

"שב, בבקשה!" אמר לו ראש השב"כ והושיט לו יד ללחיצה.

נתנאל הלל לחץ את היד המושטת לחיצה רפה והתיישב על הכיסא הפנוי.

אילו היו אומרים לו לפני חודש, נניח, שיבוא יום והוא יהיה מנהיג, ללא ספק הוא היה חש התרגשות מלווה בהתלהבות מודגשת.

אך כעת הוא חש שמדובר בהרפתקה מיותרת שמוטב שהייתה נכתבת בספר בדיוני ולא מתרחשת במציאות. הוא בכלל לא הדמות המתאימה לתפקיד הזה. מה לו ולשב"כ? לכללים ולהנהגה?

למה הנרי אלברטו הפיל עליו את התפקיד הזה?

"אנחנו מצפים לשמוע ממך על תוכניותיך, על ממלכת ישראל, איך היא אמורה להתנהל. בלי בית מחוקקים, בלי בתי משפט. מה זאת התוכנית המטורללת הזאת? מזל שלא פירקתם את הצבא ואת השב"כ והמשטרה".

נתנאל הלל השפיל את עיניו.

"ממלכת ישראל אמורה לפעול מתוך אמונה מוחלטת בבורא, ומתוך ציות למצוותיו בלי לעגל פינות. רק שם נמצאת התוכנית המדוייקת לעולם תקין ובריא", פתח את פיו ואמר, חש לפתע כיצד רוח אחרת נכנסת בו, "רק מי שיצר את הבריאה יכול לדעת מה טוב עבורה, רק מי שיצר את תכונות האדם יכול לכוון אותו לעשות את הטוב והישר".

"אני יודע מה טוב עבורי גם בלי להקשיב לתורה, גרץ", אמר ראש השב"כ, "מה יש לתורה לחדש לי?"

"אם אתה יודע מה טוב עבורך, זה רק בזכות הדורות שקדמו לך שהעבירו לך גנים משובחים של שנים רבות בהם נאבקו על שמירת מצוות! שום דבר לא בא בחינם לאף אחד", אמר נתנאל הלל, "יחד עם זאת, שמירת התורה והמצוות בצורה המדויקת היא מזון רוחני לנשמה בתוספת מזון גשמי לגוף. כשם שאדם בנוי מחומר ורוח, כך כדי להתקיים העולם צריך מזון רוחני, שמתקבל על ידי לימוד התורה. ככל שיש יותר קדושה בעולם כך יש יותר הגנה מופלאה על הברואים. שום דבר לא בא בקלות!"

"ואם אני לא מאמין ברוחניות?"

"תאמר לי: כח השכל הוא גשמי או רוחני? המחשבות שיש לך במוח, הן רוחניות או ממשיות?" נתנאל הלל חש שהוא מתפלל על עצמו. מעולם לא ידע שהוא יודע לדבר ככה, לחשוב ככה. נראה שהבורא שלח לו את המילים הנכונות. הוא הרגיש כיצד הביטחון שלו בעצמו מתחזק מרגע לרגע, מבטו נעשה צלול ויציב והוא הצליח להישיר מבט לעבר הבכירים.

"אוקיי, לא נתווכח כעת. הרחוב מצפה להנהגה. מה לומר לו?"

"לומר לו שאין צורך בהנהגה, ושהציבור מתבקש להוכיח עצמאות אמיתית! מעתה הציבור הוא ההנהגה בעצמו", אמר נתנאל הלל בזהירות, "נעביר לציבור מסר לפיו כל אדם יכול להגיש לנציגי השב"כ את רשימת יכולותיו אותן הוא יכול לתרום לציבור, וביחד נתחיל להניע את החברה לעתיד מזהיר".

"אתה מדבר כמו מנהיג, נתנאל הלל", אמר מיכה מזרחי בהערכה.

"אני לא רואה את עצמי כמנהיג, אלא מתחבר לדבריו של הנרי שאמר שאני אנרכיסט", אמר נתנאל הלל, "והכל בכפוף להלכה שיודעת לכוון אותך לקחת את הכוחות שלך למחוזות חיוביים בלבד".

"אוקיי, קיבלת רשימה מהציבור: מה תעשה הלאה?"

"לתת תשומת לב מיוחדת עבור אנשים שמגדירים את עצמם כקאוצ'רים, גרפולוגים ומנהיגים, ולתת להם את היכולת לכוון תעסוקה מתאימה לכל אדם לפי ידיעותיו, תכונותיו ושאيفותיו, הכל למטרת הכלל", אמר נתנאל

הלל, "את תקציב המדינה נשקיע בהם, באנשים שיצטיינו ויתנו את כל כולם למען פיתוח החברה".

"בנוסף לכך, תינתן קיצבה מיוחדת לכל אזרח על התנדבות למען הכלל. זה יכול לעזור לאנשים ולהוריד מהם את טירדות הפרנסה, ובתמורה לקדם את נושא ההתנדבות והעזרה למען הפרט".

"מאיפה המדינה תביא תקציב לתת משכורת לכל המתנדבים? איך אפשר לפקח על הנושא ההתנדבותי?"

"לאמיתו של דבר, חשבתי על כך רבות", השיב נתנאל הלל, "יש במדינה מילארדי שקלים בחשבונות בנק של חברות גדולות ושל בנקים, אם כל אחד מהם יתרום רק עשר אחוז לטובת המיזם הזה, יהיה די כסף לקיצבה לא גבוהה, נניח של 3000 ₪ לנפש. חשוב על הפערים הגדולים שיש כעת בעם: בעוד שיש אנשים שנהנים ממשכורות עתק, יש אנשים שאינם מצליחים להשיג כסף לשלם תשלומי גז וחשמל ולהשיג קורת גג. זה נראה לך הגיוני?"

ובאשר למערך ההתנדבות, הוא חשוב מאוד, כי ככה אנשים לא יקבלו קיצבה בחינם אלא יתרמו למען הסביבה. חשוב על כך שכל אדם או ארגון שצריך מתנדבים, יפנה למשרד מיוחד שיתווך בינו לבין המתנדבים. באופן זה, אנשים חלשים בחברה יזכו לתמיכה מצד אנשים אחרים, ונוכל לראות עזרה וסיוע לכל אדם שנמצא בפרשת דרכים בה הוא זקוק לאנשים אחרים".

"אוקיי, נשמע חשוב ומהפכני. ומה תעשה עם האנשים שיעברו עבירות?"

"לפי התורה לא צריכים להיות עבריינים בכלל, לכן צריך למנוע מתכנים לא מתאימים להיות משודרים, ולהעלים כל תוכן שכזה מהמרחב הציבורי והפרטי. לתת לציבור תוכן איכותי בלבד. מי שלא מעוניין ורוצה להיות ככל הגויים, מוזמן לעזוב את ממלכת ישראל!"

"רציתי להוסיף משהו", העיר אבנר חסון, "הייתי מציע לקדם תוכניות חינוכיות שיתנו דגש על פיתוח אישי. ככל שיש לאדם מודעות גבוהה יותר, כך הוא יכול לצאת ממעגל הפשע לחיים נורמטיביים; או מראש, עם חינוך מתאים, לא להכנס אליו כלל", אמר, "בוא'נה, הדברים שלך שבו את ליבי!"

נשמע עולם אוטופי! הלוואי שהדברים היו כל כך פשוטים כמו שאתה מציג אותם", הוסיף בחיוך.

"הכל ממש פשוט. אבל אנחנו אוהבים לסבך את הדברים, משום מה", אמר נתנאל הלל.

"אם הציבור יתגייס לעזור לכלל, כמו שהמגזר החרדי מלמד שצריך לעשות, וכל אחד יממש את התכונות שלו לטובה, העולם יראה טוב יותר".

"ומה באשר לאויבים שלנו?"

"התורה משבחת את אוהבינו, ולא חסה על האויבים, אפילו שבטבעה היא רחמנית מאוד", אמר נתנאל הלל, "יש הוראה ברורה לא לרחם על אכזרים, בעוד שהרחמנים מקבלים מקום של כבוד".

פרק 45

במהלך יום רביעי, היום בו אירע המהפך הגדול, אזרחי ישראל ידעו שיש מאבק בין בתי המשפט לבית המחוקקים על המשילות, למרות זאת הם לא תיארו לעצמם שיקומו לבוקר יום חמישי כה מסעיר, בו הושמעה הודעה זו שנוסחה בידי הרב זאב ראובני:

"נתיני ישראל היקרים!

עקב החלטה משותפת של מערכת המשפט ובית המחוקקים, בראשות נשיא בית המשפט העליון לשעבר מר הלל פירסטיין וראש הממשלה לשעבר מר שגב רובין, הוחלט לשנות את שיטת הממשל ולהתאים אותה לדור שלנו, מתוך רצון מוצהר להניע את העתיד למקום טוב יותר, ומתוך הכנעה לבורא יתברך ולתורתו.

על כן, נציג בפניכם כעת את ההוראות החדשות. וגם אם נראה לכם בלתי הגיוני ליישם אותן, אתם מוזמנים לחשוב על הרציונל שעומד מאחוריהן:

מהיום והלאה, אזרחי ישראל משוחררים מכל עול של שלטון!

המונח 'עול של שלטון' מתייחס לכל עול מכל סוג שהוא, מכאן ואילך כל אדם כפוף אך ורק לציוויו של הבורא, וכיוון שבתורה כתוב שצריך

לכבד הורים, תלמידי חכמים, וכל אדם שנברא בצלם אלוקים, הרי שבכפוף לחוקים אלו יש צורך לכבד כל אדם, כזכות מוסרית.

באשר לחוקים שבין אדם לחברו, מגשרים יסתובבו בערים ויתנו הזדמנות שווה לכל צד להעלות את טענותיו, ולמצוא את הצדק והיושר בכל דבר ועניין.

במקרים חמורים של עבירות בין אדם לחברו, תינתן לעבריינים אפשרות לשפר את מעשיהם ולעלות לדרך של תשובה, תוך כדי עבודות שירות למען הציבור.

במקרה בו העברייין שב על מעשיו חלילה, הוא יגורש למשך מספר שנים אל מדינה טוטליטרית, שם יקבל חינוך קפדני שיחזיר אותו לתלם, בליווי אנשי חינוך ישראלים.

בענייני ביטחון לא תהיינה פשרות! כל נתין במלכות ישראל צריך לשנן היטב את חוקי הבטיחות. מתנדבים באגודה למען הבטיחות יסתובבו בין הבתים ויעזרו לתושבים לבחון וללמוד את כללי הבטיחות. בנוסף לכך, תתנהל הסברה מקיפה בענייני הזהירות בכבישים, וכל הדרכים יתוקנו ברמת הבטיחות הגבוהה ביותר.

באשר לבעיות מול שכנינו, מתנהלות שיחות עם מדינות המפרץ לקבל את הנתינים הטוענים שישאל האם 'פלסטיין'. הבורא יתברך נתן לעם ישראל את הארץ הזו, ולא ניתן לערער על אמת מוחלטת זו.

תושבי ישראל שאינם יהודים, יחויבו להצהיר אמונים לממלכת ישראל. כל עבירה ביטחונית תוביל לגירוש משפחת המפגע אל מחוץ לגבולות ממלכת ישראל.

כל אזרח בישראל יזכה לסיוע לפתח את יכולותיו ולמצוא תעסוקה מתאימה ומדויקת עבורו. אנשים בעלי ניסיון במגוון תחומים, יכוונו את חסרי הניסיון ויסייעו להם למצוא את דרכם הייחודית המותאמת להם.

משרד מיוחד יתווך בין מתנדבים לבין אלו שצריכים סיוע התנדבותי, תמורת משכורת מתאימה.

לומדי התורה יזכו לדיור חנם ולמשכורת נאותה כיהא להם.

בכל שכונה תוכשר קרקע לחקלאות, שתעמוד לרשות התושבים שמוזמנים ליטול חלק בנטיעת עצים ופרחים, עשבי תבלין וירקות. כל תושב יקבל חלקת אדמה לשירותו. זאת משום שהטבע הוא חלק בלתי נפרד מהאדם, ויש בריאות רבה, פיזית ונפשית, בחיבור שבין האדם והטבע.

בכל שכונה תיפתח ספרייה ציבורית בה יהיה ניתן להשאל ספרים. הסופרים יתוגמלו לפי כמות ההשאלה של הספרים מהספרייה.

הוגי דעות ורעיונות מוזמנים להעלות רעיונות לפיתוח החברה והמדינה, ולהפוך את חיי הכלל לנוחים יותר.

קאוצ'רים מוזמנים להגיש מועמדות כדי להניע את האיכות האנושית והעשייה האזרחית.

באשר לצבא, הוא יזכה למספר שינויים, שהמרכזי שבהם הוא שהחיילים יזכו למשכורת מכובדת על פועלם, מלבד הכבוד וההוקרה שניתנים להם. הדור של האידיאלים עבר מהעולם, וכשם שראש הממשלה אינו מתנדב למען המדינה, כך אין צורך שהאזרחים יתנדבו למענה.

אנחנו סומכים עליכם, נתיני ישראל! ומאמינים שכולנו ביחד, מתוך כבוד הדדי זה לזה, נצמיד את הסביבה למקום טוב יותר!

המדינה תפעל במרחב הציבורי לפי דעות הלכתיות מקילות ביותר, בעוד שכל אדם יכול להחמיר במקומו הפרטי כנדבת ליבו.

המרחב התקשורתי, כולל ברשת האינטרנט, יונהג לפי דעת ההלכה והמוסר בצורה המינימלית ככל האפשר, סיוון מינימלי יופעל ברשת האינטרנט בכל הארץ.

כלי התקשורת יקבלו הסבר באשר לגדרי ההלכה והמוסר בשיטה המקילה ביותר, ותינתן להם האפשרות להחמיר על עצמם, אם ירצו בכך.

השב"כ יעזור לכלל הציבור לשמור על הכללים החדשים. בכל פניה לנושאים הנ"ל, שלחו מייל או פקס ל...

עד כאן בינתיים".

אזרחי ישראל קיבלו את ההודעה בפליאה מעורבת, בתחושה שמדובר במתיחה הגונה.

לקח להם זמן להבין שההודעה רצינית, ויותר מכך, שהם אכן נמצאים ללא שום הנהגה.

איך המדינה תתנהל? מי יגיד לחיילים מה לעשות? איך יעבירו חקיקה? מה התפקיד של התקשורת?

הפניות שנשלחו למחשבי השב"כ מויינו בידי אנשי חברות מחשבים מיוחדות שנשכרו לצורך כך.

העבודה הייתה רבה. עשרות אלפי הודעות של אזרחים השואפים ליטול חלק פעיל ולממש את היכולות שלהם לטובת הכלל.

בין ההודעות שהתקבלו:

"למדתי כימייה, אך אין לי עבודה בתחום הזה. הייתי שמח לקדם מעבדות מחקר שסייעו לאנשים כמוני לפתח ולחקור ואולי אף להגיע לפריצות דרך בתחום".

"החלום שלי הוא לפתוח משחקייה גדולה באיזור מגוריי, התחביב שלי זה משחקים, אלא שאני לא מבינה בניהול, ואין לי שום בסיס כלכלי".

"אני עובד כיום כטלפן, וחש שהכשרונות האמיתיים שלי, שהינם בתחום הקונדיטוריה, לא באים כלל לידי ביטוי".

"אני שואפת לכתוב סיפורים בעיתון, אבל אני לא מקצועית מספיק, ומסובך להיכנס בתור כתבת לעיתונות".

"הייתי רוצה להיות חוקר ומדען".

"החלום שלי הוא להיות גנן במשתלות או בגינות פרטיות באיזור, אבל לא למדתי את המקצוע הזה ואני לא יודע איפה לומדים כזה דבר".

"אין לי חלום או כשרון, והייתי שמחה לדעת איך אוכל לזהות מה הוא הייעוד שלי".

"למדתי הוראה, ואיני מוצאת עבודה בתחום".

"הייתי רוצה להפעיל תיאטרון בובות, לא למדתי ואני זקוקה לידע והכוונה מקצועיים".

"אין לי ביטחון עצמי, למרות שיש לי המון רעיונות וכשרונות".

"אני יודע לגשר בין אנשים, אך אין לי כסף לממן לעצמי לימודים מקצועיים בתחום זה".

"אני עובדת בגן, אוהבת את העבודה, אבל המשכורת נמוכה ולא מתאימה בכלל, אם כבר אתם משנים את הממשל, חשבו עלינו".

"בתור נהג אוטובוס, הייתי שמח ללמוד הדרכת טיולים, שאוכל להסביר לנוסעים את ההיסטוריה של כל מקום, זה יכול לשדרג לי את החוויה במקצוע".

"עסקתי עד כה כשר האוצר, ויש לי ידע בכלכלה, אשמח לשוב להיות שר אוצר".

"אני עובדת ניקיון, והייתי רוצה לשדרג את העבודה שלי למתן ייעוץ לנשים שמתקשות בארגון. במקום למכור דגים, לתת חכות".

הודעת המייל הבאה הפתיעה את כולם:

"שמי שגב רובין, שימשתי עד לאחרונה כראש הממשלה, יש לי ידע עשיר ואשמח להמשיך לשרת את הציבור".

עובדי חברת המחשבים המיומנים מיינו את הידיעות שהתקבלו בסיוע תוכנות מחשב משוכללות. עד מהרה הם הכינו רשימה של קאוצ'רים, מיפו איזורים לריבועי אוכלוסין, והשתדלו לתת לכל איזור מספר מאמני-תעסוקה שיסייעו לכל אזרח למצות את מיטב הפוטנציאל שלו.

השב"כ השתדל לסייע לנתנאל הלל ולרב זאב ככל יכולתו, התקיימו שיבות אחת ליומיים בהשתתפות נתנאל הלל, הרב זאב ראובני וצמרת

השב"כ, שהשתדלו לבחון את תמונת המצב ולראות כיצד לשכלל את שיטת הממשל החדשה.

"ראש הממשלה לשעבר רוצה לתרום לציבור מניסיונו. יש לו פוטנציאל עצום לסייע", אמר ראש השב"כ בקול חביב, לוגם לגימה הגונה מכוס בירה לבנה מעורבת במשקה לימון-ליים מוגז, "אני חושב שכדאי לצרף אותו לשיבות הצוות הללו, אולי בהמשך נוכל לשפר יותר את שיטת הממשל החדשה".

נתנאל הלל נטה להסכים לדבריו, אך הרב זאב התנגד, "אנחנו צריכים לשמר את המצב כמו שהוא, כל התקדמות לכיוון הממסד יכולה לפרק את שלטון העם. אסור לנו לערב איש מצמרת ההנהגה לשעבר".

"אנשיי הפנו את תשומת ליבי לכך שהרבה מהפניות הם סביב האומנות והיצירה. אנשים בעלי כשרונות וחלומות להיות שחקנים, זמרים, אנשי במה, מקימי תפאורה ואנשי תקשורת", אמר ראש השב"כ לאחר שעיין בתדפיסים שלפניו, "האם אכן יש מקום לכל כך הרבה יוצרים ושחקנים, דווקא בזמן הזה בו רבים מערוצי התקשורת נסגרו לרגל התאמתם לדרישות המוסר וההלכה?"

"יש מקום לכולם! אני חושב שאם ניקח את עולם הבמה והמסכים לכיוון של למידה וחינוך, נוכל לראות פירות מפוארים בתחום", אמר הרב זאב, "בבתי הספר הלמידה היא כמו לפני מאה שנה, בעוד שהעולם התפתח מאז לבלי היכר. האם בדור בו אפילו מבוגרים טוענים שאין להם סבלנות, מסוגלים לתלמידים צעירים לשבת במהלך שיעורים שלמים ולהקשיב למורים? האם לא מוטב להפוך את תחום הלמידה לחווייתי, ודרך כך הילדים יספגו ערכים בצורה מיטבית? אפילו למידת מקצועות ריאליים, כדוגמת חשבון והנדסה, יכולה להיות בדרך חווייתית! המצב בו בני נוער מסתובבים סביב עצמם, יוצר אף הוא קונפליקט בלתי נסבל. מול בעיות של חינוך צריך לפעול ביצירתיות".

"אז מה אתה מציע?"

"אני חושב שאפשר להכניס את עולם היצירה אל תוך בתי הספר, לשלב למידה דרך מסכים, ליצור שיעורים קצרים, לתת דגש על פיתוח אינדיבידואלי לכל אחד. אנחנו בעידן אחר. כמה חבל שבעוד שהעולם מתפתח, אנחנו נשארים תקועים במאה הקודמת בכל הקשור לפיתוח אישיות, ולהנעת התלמידים קדימה אל מקום של מודעות עצמית וסביבתית. לשם צריך להגיע, ואני אשמח להיות אחראי על נושא החינוך, כמובן תוך כדי התייעצות עם גדולי ישראל", סיכם הרב זאב את דבריו, בעוד עיניו נוצצות ברוך.

הוא חש שהחלומות שחלם במשך כל השנים, הולכים ומתממשים לנגד עיניו, בהזדמנות החדשה שנמצאת במלכות ישראל.

פרק 46

באותו יום קמו אזרחי ישראל, או אם תרצו: נתיני 'ממלכת ישראל', למציאות הזויה ואפילו בלתי אפשרית מבחינתם: ערוצי התקשורת במדיה הכתובה והאלקטרונית הפסיקו את פעולתם, למעט הרדיו; רשת האינטרנט בגבולות ישראל החלה לתת סינון ובקרת תוכן של חברות הסינון המובילות. בינתיים נותרו מעט ערוצים המשדרים תוכן מתאים, עד ששאר הערוצים יתאימו את עצמם לרוח ההלכה.

תכני החדשות הותאמו לרוח חכמים; במקום לשדר בחדשות פלילים, שודרו העונשים שנגזרו על עבריינים: חינוך מחדש, ובמקרה שהם שבים על מעשיהם, יציאה לגלות למספר שנים בארצות בהם מתקיים שלטון קפדני, כדי לחנכם מחדש, תוך כדי ליווי צמוד של אנשי חינוך ישראלים.

במקרים של עבירות רכוש, אם העברין היה אמיד, הוא נדרש לתרום לרווחת הכלל את סכום המעילה, במקרה שמדובר בעני, הוא נדרש לעבוד למען הקהילה, לשמוע שיעורי מוסר ולקבל משכורת שתעזור לו להתפרנס בכבוד על מנת שלא יאלץ להגיע לגניבה.

בבתי הספר, גם באיזורים הפלסטינאים, החלו לקבל שיעורים באהבת הזולת וכבוד הבריות, וסיסמאות חיוביות נהגו והתפרסמו בכל מדיה ומודעות רחוב, בכל איזור בשפה המיוחדת לתושביו.

השינויים הפתאומיים, ובמיוחד חסימת התוכן על הרשתות, היו לצנינים בעיני חלק מהציבור.

"אנחנו חיים בעולם חופשי", זעמו האזרחים, "עם כל הכבוד לרצון לשפר לנו את איכות החיים, מדובר בחסימת חופש הביטוי! אפילו באיראן יש חופש גדול יותר!"

"ארץ ישראל ניתנה לנו על ידי הבורא כדי שננהג בה לפי תורת ישראל! תורת ישראל נותנת שחרור מלא בגבולות הטעם הטוב של המוסר והצדק. נתינים שמרגישים שלא נוח להם מצב זה - מוזמנים לעבור לגור במקום בו אין השגחה אלוקית במשך כל ימות השנה. הם יקבלו כרטיס טיסה חינם והטבות, כדי לאפשר להם מעבר נוח לארצות ניכר".

"מדובר בבית שלי, נולדתי כאן!" רגזו רבים, "מה פתאום כל הקיצוניות הזו?"

"להזכירם, ההלכה מאפשרת להחמיר יותר, מדובר כאן במינימום של דרישות ההלכה, והמחמיר תבוא עליו ברכה", סיים הרב זאב את השידור בתוכנית רדיו בה הוסברו הכללים והתנאים של מלכות ישראל.

"הקולות מבחוץ מזכירים לי קריאות של הפגנות", אמרה אימו של נתנאל הלל, "גש לחלון, נתנאל הלל!"

"זה היה צפוי. אבנר חסון הזהיר אותי שזה אמור לקרות", מלמל נתנאל הלל בעודו ניגש להשקיף אל הרחוב. המוני מפגינים זועמים עמדו שם, נושאים שלטי מחאה וקוראים קריאות קצובות בגנות הכפיה הדתית מצד השלטון החדש.

לא רק הם עמדו שם, מהעבר השני עמדו אנשים שקראו קריאות נגד השלטון החדש המיקל מידי בענייני הלכה.

נתנאל הלל הביט לכל הכיוונים.

הוא היה אובד עצות. ממנהיג נדרש להיות גמיש, להבין שיש טיפוסים שונים ורצונות שונים, ולא ניתן להשביע את רצון העם כולו.

אבל הוא לא מנהיג. הוא בחור רגיל, אפילו לא לומד במוסד מסודר. בלי הצעות שידוך, בלי עבודה.

סתם אדם בלי עבר נורמלי, בלי יכולות מזהירות, ללא חכמה מיוחדת. הרב זאב התעקש שהוא יישאר האחראי על הכל, בעוד שהוא, הרב, יעזור לו בעצות טובות.

וכעת הוא עומד לבד, מול ההמון המתוסכל.

נתנאל הלל מיהר להתקשר למספר הטלפון שנתן לו אבנר חסון.

"יש כאן הפגנה של המון זועם, מר חסון. מה אני עושה?"

"יש לך תכנית למקרה של הפגנות, לא?"

"נראה לי שתוכניות לחדוד ומעשים לחדוד, אני לא מצליח להבין איך אני מגשר אל הרצונות שלהם, הם רוצים דברים לא הגיוניים!"

"תחשוב על זה בכוחות עצמך, אתה צריך להתמודד מול התוצאה של סיוע לארגון 'שחרור עולמי'. בהצלחה!" אבנר חסון סגר במפתיע את השיחה, ונתנאל הלל נותר לבד, מול החלון. משקיף אל המפגינים, נבוכ.

יש לו בהישג יד מיקרופון ורמקול רב עצמה, אולי באמצעותו הוא יצליח להידבר עם האנשים הכועסים שמולו.

הוא פתח את החלון, שומע את הקריאות הקצובות מזמזמות לו באוזניים: "לא ניתן להפוך את המדינה למדינה הלכה!"

"מדינת הלכה - הלכה המדינה!"

'המדינה הלכה כבר מזמן', הוא רוצה לענות להם בציניות, 'לפני האנרכיה של הנרי - הייתה פה מדינה בכלל?! עם פשע שחגג, כנסת שמפילה את עצמה מידי מספר חודשים, הפקרות בכל מקום, כשמוסר וערכים הם לא

אותות כבוד, איזו מדינה מפוארת הייתה לכם שאתם כל כך מצטערים על כך שהיא הלכה?!"

אבל הוא לא אומר את הדברים, במקום זה, הוא שוקל בזהירות את מילותיו: "אני כאן, שומע אתכם", אמר למיקרופון, "מבין אתכם ואת התסכול שלכם, ורוצה להקשיב לכל אחד מכם ולראות מה אפשר לעשות כדי להשביע את רצונו". שקט השתרר בקהל. ונתנאל הלל, מעודד, המשיך, "כמו שאתם מבינים, אני לא המנהיג כאן בממלכת ישראל, גם אני מחכה למשיח כמו כולם, ולא איש בשורה אני. כמוני כמוכם, אזרח פשוט, או אם תרצו: כולנו מנהיגים", הוא שתק לרגע, "אני רוצה לשמוע אתכם. אין לי משרד ויועצים, אני רק אחראי לכך שהאנרכיה שלנו תתקיים באופן מסודר. אני מציע לכם לשלוח בקשות למייל של השב"כ, מבטיח להתייחס אליהם בכבוד".

"ככה מתנהג דיקטטור", צעק אליו אי-מי בקהל.

"אני לא דיקטטור, ואיני אוסר אנשים. אפילו שוטר אחד אין כאן! אנחנו שואפים שהחברה תתקדם למקום טוב של סיפוק, התקדמות ועשייה. לשם כך, כל אחד מכם חשוב לנו, ותפקידו מכריע. אנא חשבו על הדברים. לגבי רשת האינטרנט, הרי היא זוללת הזמן הגדולה של כל הזמנים, בנוסף לתסכול שיש לשוחריה. צריך להיגמל ממנה, להיות נאמנים לעצמנו, ולעצמנו בלבד".

בתגובה, הקהל צעק "בוזוז" ארוך ומתמשך, ונתנאל הלל סגר את החלון בעדינות, ניגש לחדרו, מניח אוזניות עם מוזיקה שהוא אוהב, ומשתדל לא לחשוב על שום דבר אחר.

הוא מבין את התסכול של הקהל שם למטה, אבל הוא לא אחראי לכלום. וגם הוא, כממונה על האנרכיה המוזרה הזו, ורוצה לתת מענה לכל אזרח ומבין שהתפקיד גדול מידי עבורו, חייב את החופש הפנימי הזה לעצמו.

אם המפגינים חפצים בעבדות-מודרנית לעולם תקשורת, ולמיציגים חזותיים המכניסים לתת מודע רעיונות בלתי מוסריים, כפי שהיטיב להגדיר זאת הרב זאב ראובני, הוא לא ייתן לזה יד.

כדי להיות חופשי, צריך לשלם בהתגברות על הרגלים ישנים! להיות נחוש ומשוחרר אפילו מכבלי האגו של עצמך, ולסלק את כל הקולות האחרים!

לקראת הערב שככה ההפגנה. בלי שוטרים, בלי אלות ובלי בלאגן.

המפגינים משני הצדדים אמרו את דברם והלכו לדרכם.

נתנאל הלל יצא לתפילה. כששב, המתין לו אדם לא מוכר, נשען על תיבות הדואר.

"נעים מאוד, אני אלן! באתי לקחת אותך לפגישה עם הנרי אלברטו".

"הנרי? חשבתי שהוא נסע לאירופה וממשיך שם את המהפכות שלו".

"הוא רוצה לדבר איתך לפני שהוא טס".

נתנאל הלל נכנס לרכב של אלן פרייס, עיניים סקרניות עוקבות אחריו מכל כיוון. הוא עצמו היה נבוך מהעובדה שאנשי השכונה יודעים שיש לו חלק במהפך השלטוני. הוא אמנם לא הצהיר על כך בשום מקום, ואפילו לא חשב שיש לו איזה תפקיד יוצא דופן, אך למרות זאת הנרי בחר בו להיות אחראי על התמונה הכוללת הזאת שנקראת 'אנרכיה', כך שאם הוא מסתכל על עצמו בעיניים של אנשים מבחוץ, מדובר בתפקיד נכבד ביותר. הוא חש דריכות קלה ומישש את שעון המעקב שניתן לו על ידי שירות הביטחון.

כדי להיות רגוע יותר, הוא לחץ על הלחצן השמאלי בשעון, יודע שברגע זה אנשי השב"כ קיבלו מידע שעליהם לעקוב אחר מיקומו, הם יכולים להפעיל הקלטה ולהאזין למה שמרחש סביבו. אם הוא ירגיש שאין צורך במעקב, הוא ילחץ שוב על הלחצן השמאלי.

הם עצרו ליד בית דו קומתי. הנרי המתין להם בחצר.

"תיכנס, נתנאל הלל! אני מחכה לך בחוץ", אמר לו אלן.

נתנאל הלל נכנס בחשש, מביט לכל הכיוונים, רואה את חיכוכו של הנרי כסימן מעודד.

"שלום לך, נתנאל הלל, היכנס לבית! נוכל לדבר בלי חשש לאוזניים בלתי רצויות".

הם נכנסו פנימה. נתנאל הלל התרשם עמוקות מציורי הפורטרט שעל הקירות.

"עשית עבודה מצויינת! כמו תמיד, אני יודע לבחור את האנשים המדוייקים למשימות שלי", אמר מילאן-הנרי, "האנרכיה שהחלה את דרכה מתוך חשש של חלק מאנשי, התבררה כמוצלחת מאוד, אולי בגלל שם הכיסוי המוצלח שניתן לה, שנקרא 'מלכות ישראל'".

נתנאל הלל גישש בשקט אחר הכפתור בשעון, הפסיק את המעקב ואמר להנרי: "אני חושב שבאמת זו הדרך להגיע להנהגה ראויה, בה כל אחד מבין שיש לו תפקיד משמעותי. אנרכיה בלי גבולות בסיסיים אמורה להיכשל. אין בסיס לחיי חברה תקינים בלי ממשל ובלי חוקים. חוקי התורה גורמים לנו להבין מה מותר ומה אסור, וגם נותנים לנו אפשרות לאכוף את המוסר בלי צורך במשטרה, היות שמדובר בחוקים שניתנו בהוראה מגבוה, מבורא העולם בהר סיני".

"מדויק ומעורר השראה, נתנאל הלל! מה שמוביל אותי להתלבט מה לעשות עם האנרכיה שאני מתכנן באירופה. להם אין את חוקי התורה. כיצד אני מצליח לפרק שם את השלטון בלי ליצור כאוס?"

נתנאל הלל חשב לרגע, "אתה יכול להתבסס על שבע מצוות בני נח, שהבורא נתן לאומות העולם, המעודדים רחמנות, מוסר והוגנות", אמר לבסוף, "אם תלך לכל מקום עם התנ"ך - תצליח ללא ספק להועיל לציבורים בהם אתה רוצה לחולל שינוי".

הנרי הנהן בראשו, בוחן את הדברים, "אתה צודק, נתנאל הלל! שבע מצוות בני נח יכולים להיות בסיס לאנרכיה שלא תפרק את אירופה",

אמר, "למרות זאת אשמח להיות איתך בקשר, כדי שתפתור לי בעיות שיצוצו בהמשך".

"בשמחה, הנרי! דרך אגב, קיבלתי המלצה לתת לראש הממשלה ולשרים את תפקידם בחזרה, בעוד שאני אשאר אחראי שהאנרכיה תמשיך להתנהל כראוי. ראש הממשלה והשרים מחפשים עבודה שתהלוך את כישוריהם, וראש השב"כ המליץ לי לתת להם תפקידי מפתח. לאמיתו של דבר אני לא טוב בהנהגה. אנשים כמוני, טוב להם להישאר בבית ולהמשיך לחלוף חלומות".

הנרי צחק, "הנזק שנוצר כשאנשים רק חולמים חלומות הוא עצום! אנשים כמוך צריכים לדעת שיש להם כוחות, דווקא בזכות העובדה שהם לא מחפשים לתפוס מקום, אלא נוהגים לשים את עצמם בצד. אם כל אחד יפסיק להנמיך את עצמו, ויבין שיש באפשרותו לנסות לשנות את העולם לעתיד טוב יותר, ויתרום מכשרונותיו בלי לחשוש מאיש, האנשים שחושבים ברציונליזם יאלצו להיכנע לחלומות".

נתנאל הלל הנהן ושאל: "האם ארגון 'שחרור עולמי' יסכימו להחזיר את השלטון לקדמותו?"

הנרי חשב לרגע. נתנאל הלל הופתע להיווכח שהאנשים שמגיעים רחוק הם אלו שיודעים גם להקשיב, ולאו דווקא לדבר: "בכל מקרה המדינה נמצאת בידינו, יש לנו ערבויות שנמצאות בבנקים עצמאיים, אנחנו למעשה שולטים על הכל!" אמר הנרי, ומיהר לתקן את הרושם של דבריו: "כמובן שאנחנו נגד שליטה כלשהי, הערבות אומרת שהשלטון לא יוכל לשלוט יותר, אם אתה רואה לנכון להחזיר את ראש הממשלה ובית המחוקקים לתפקידם - אין לי בעיה עם זה, הם בכל מקרה יהיו כפופים תמיד להבנה שהם לא שליטים, אלא פקידים שנועדו לשרת את העם, ותפקידם הוא להיות קשובים למציאות ולצרכים האמיתיים של הציבור".

כעבור חודש:

נתנאל הלל לא יכול היה להימנע, כל הדרך לפגישה, מהמחשבות על הפגישה הראשונה והמביכה עם חנה טל.

הוא זכר היטב את תחושת הציפייה-הנאיבית, ואת המציאות שטפחה על פניו.

חנה טל היא בת של משגיח צדיק ומוערך, אורית ראובני היא אחות של מוכר ספרים שובב.

וזה לא ההבדל היחיד.

כשהוא מגיע לרחוב של הרב זאב ראובני, עוצרת לידו מכונית שרד, "כנס לרכב, נתנאל הלל!" צמד האנשים שיצא אליו לא נתן לו אפשרות להתנגד.

הוא נכנס פנימה והרכב החליק הלאה, נתנאל הלל לא הצליח לדבר במשך מספר שניות, הפתעתו הייתה רבה.

"מי אתם? לאן אנחנו נוסעים?"

הם לא ענו לו תשובה.

המקום אליו הגיעו היה מוכר לו, הייתה לו תחושה שהוא היה כאן בעבר.

האיש המבוגר שעמד באמצע החדר, היה אף הוא מוכר לו. הוא ניסה להיזכר מהיכן, אך ללא הצלחה.

"אני רגב ליטמן", אמר האיש והושיט לו את ידו ללחיצה, "ואני כאן כדי להזכיר לך שחתמת על המסמך הזה, ידידי הצעיר".

מסמך?

הוא אימץ את זכרונו, רגב ליטמן עזר לו: "כששוחחתי איתך על מנהיגותך העתידית על מלכות ישראל. זוכר?"

"יתכן, לא ממש זוכר".

"החתימה הייתה כחוק, בנוכחות עורך דין, להזכירך", האיש הגיש לו דף מקופל, "זה העותק, תקרא בקול, בבקשה!"

עיניו של נתנאל הלל חלפו במהירות על פני השורות. "אני נתנאל הלל, יודע שאני אחראי על 'מלכות ישראל' בתנאי שאבוא בברית נישואין עם יעל גפנר בת הרב גד וזילפה, בתאריך חמישי בינואר בשנה הקרובה. מיקום החתונה יהיה במגידו. במידה ואסרב לתנאי הזה, המנהיגות תועבר לאדם שיתחתן עם יעל גפנר."

הוא נשא את עיניו ובחן את רגב ליטמן במבט ארוך.

"אני... לא זוכר שהסכמתי לתנאי הזה, לא ידעתי על מה אני חותם", מלמל נרגשות, "אני לא יכול! אני לא מכיר את ההצעה הזו, ואני כעת בדרך לפגישה עם הצעת שידוך ממש מתאימה!"

רגב ליטמן לא נראה מבוהל מההצהרה הזאת, "יש לי אדם נוסף שמוכן להיות אחראי על 'מלכות ישראל', נתנאל הלל! אתה מוזמן לחתום לי על ויתור".

"לא, אני לא יכול לחתום על כלום, אני צריך להתייעץ עם הרב ראובני".

"אוקיי, אז אתה הולך כעת להיפגש עם יעל גפנר, הכלה הנבחרת".

האם רגב ליטמן צוחק עליו? לא, הוא נראה רציני לגמרי.

הטלפון של נתנאל הלל צלצל, "אורית מחכה כאן לפגישה! אתה מאחר?" קולו של הרב ראובני נשמע נוזף.

דמעות תסכול מילאו את עיניו של נתנאל הלל והוא ענה בקול נמוך, "מצטער, כבוד הרב, אבל הפגישה מבוטלת! אסביר אחר כך".

הוא ניתק את השיחה והביט לעבר רגב ליטמן, "לא הבנתי מה פשר התנאי הזה, מי זו יעל גפנר? ולמה אני חייב להתחתן דווקא איתה כדי להמשיך בתפקיד שלי?" אמר.

"זה לא מסובך להסביר, ידידי הצעיר החתן המאושר", רגב ליטמן נראה עליז, שמח מידי. נתנאל הלל הנסער לא הבחין בכך, "הכלה המיועדת לך היא ילידת ירושלים, ארבעה דורות בירושלים! אתה מבין שהיא הכלה המתאימה ביותר למנהיג המקודש?"

ומול מבטו הלא מבין של נתנאל הלל, הוסיף רגב ליטמן משפט רב משמעות, בעודו פורש את זרועותיו לכל הכיוונים: "במלחמה בין הטובים לרעים - הטובים תמיד ינצחו".

אפילוג

הכיפה הגדולה שהניח על ראשו סיפרה את הסיפור שלו. מבחור פורק עול, הוא קיבל על עצמו עם הכיפה את עול מלכות ה'.

בדרך לבן גוריון הוא האזין ברדיו לקולו של השדרן והמרואיין המסבירים על מהות ישראל, ועד כמה ניתן לצפות לביאת המשיח כשהכל כבר יהיו מוכנים לבואו גם באופן רוחני.

כמה הוא חיכה לרגע הזה! לעמוד מול אחיו, ליפול על זרועותיו ולומר לו: אחיך אני! ולא משנה מי אתה ולכן הלכת!

אתה חשוב תמיד בכל מצב!

ללא ספק, יש באחוות אחים תחושה משכרת ומעט מכאיבה.

הוא שם תמיד בשבילו! יודע שלכל אחד יש דרך אחרת, ושהדרכים שלהם יתמזגו מתי שהוא, כשיראו שהמטרות שלהם זהות.

הנה הוא, ניר! פוסע באיטיות. גלימה כתומה מונחת עליו ברישול, עיניו מחפשות.

יום יבוא, ואהבת האחים הזאת תבוא כשי לאלהו הנביא.

יוגב חש שהרגשות שלו מובילים אותו לתחושת אהבה כנה. הוא הביט על הנוסעים הנוספים, חושב עד כמה הם כולם האחים שלו. אולי לא אחים ביולוגים, אך הרב כבר אמר שכל ישראל אחים.

הוא אוהב אותם! אכפת לו מהם. לא פחות משאחיו חשוב לו!

המעברה | הכותל המערבי, ה'תשכ"ט

17 שנים מאוחר יותר, נפגשנו אני וויקטור שנקרא כבר בשם ויקטור-אביגדור, ברחבת הכותל המערבי המשוחרר.

הייתה זו סערה זוטא. בתוך הלב הרגשנו עד כמה היינו כחולמים.

זה לא בית המקדש, עדיין. זה מה שנשאר אחרי מסע ארוך של גלויות שעברנו. ולמרות זאת לא האמנו שזה קורה.

עדיין לא משיח בן דוד, ולמרות זאת - גאולה! עדיין רגלי הנביא אליהו לא נאוו על ההרים, ובכל זאת אנחנו כאן, בירושלים המשוחררת, המביטה אלינו מתוך קמטי זקנתה, והנה צעירה היא!

הרגשנו עד כמה אנחנו חוליה מתוך שרשרת של דורות, בתוך עם שלם שכולו רצוף אהבה, שמערפלת את החושים ויוצרת בנו מציאות אחת: לזכות להיות בבניית ירושלים.

עמדנו שם. רוטטים מהתרגשות וציפייה.

אם זו עדיין לא גאולה, אז הגאולה ודאי תהיה אור עצום שישטוף את החושך.

זה היה כביר מידי, גדול מידי, עד שכתפי שחו. ויקטור הניח יד על כתפי, מעביר אלי בלי מילים את תחושותיו.

"זה הכותל, צבי. עוד נזכה לבניין המקדש בקרוב", אמר לי בקול מבטיח. נזכרתי במעברה, בשיחה הראשונה שהייתה לנו על מקום המקדש. בהבדלים הגדולים שהיו בינינו.

הבדלים שהלכו והתעמעמו עם השנים.

וכעת, הילד המופנם והמתריס השתנה לבלי הכר. קולו יציב, עמידות בטוחה. כבר אין הוא הנער הנבוך והחרד. רוח חדשה נושבת בו.

ואולי שני הדברים כרוכים זה בזה, גאולה פרטית של כל אדם, עם הגאולה הכללית, חשבתי באותו רגע.

יתכן שאם כל אדם יזכה לצאת מהמצוקות שלו, מהחרדות שלו, מהביטחון העצמי הירוד, למקום טוב בו הוא מכיר את ערך עצמו ויודע שהוא טוב כמו שהוא, ובכל מצב, אולי אז נזכה לגאולה האמיתית והשלמה.

ועוד משהו שהבנתי: שחרור משעבוד, עם כל החשיבות ליציאה פיזית ממש, מתחיל בשחרור בנפש.

רק כשהנפש משוחררת אפשר לצאת לחירות אמיתית.

"אני מחכה", אמרתי לו, "הרי אנחנו כאן, בארץ הקודש, ובוודאי מלכות ישראל היא רק עניין של זמן".

נתנאל הלל התבקש לשבת על הספה, עיניו תועות בחלל הסלון הגדול, קולטות את האווירה הנעימה.

הוא מרגיש כמו נסיך בארמון בלב ירושלים.

יעל גפנר נכנסה לסלון כעבור רגע, והיא הייתה כל מה שנתנאל הלל היה יכול לבקש: אבא שלה תלמיד חכם, ראש ישיבה נערץ, אמא שלה מעצבת אופנה צנועה. משפחה ללא דופי.

ביעל היה את כל מה שהוא היה יכול לרצות, ואף יותר מכך: היא גם צדיקה מאוד ולומדת בסמינר טוב בירושלים, וגם אוהבת את התורה, לפי דברי השדכנית. היא יודעת להכין אוכל משובח, והוכחה לכך הוא קיבל בדמות המאפים שמילאו את השולחן המסוגנן שלפניו. היא גם לומדת הוראה וגם משתלמת בלימודי AI ותכנות.

וכשנתנאל הלל התחיל לשוחח איתה, הוא קלט עד כמה היא מושלמת. פשוט מושלמת.

באמצע הפגישה נכנסה סבתא מאטל לסלון, התיישבה על הכורסא, והתערכה בשיחה בנינוחות השמורה לאנשים שכבר כבשו את כל שאיפותיהם בחיים, ומה שנותר להם זה רק ליהנות מהפירות.

הסבתא עשתה רושם של טיפוס מהיר קליטה. היא הציגה בקיאות בהבנת שיטות הממשל, ורצתה לשמוע פרטים על המסע שעבר עד שהגיע למעמדו הנוכחי בו הוא אחראי בלתי רשמי על השלטון במדינה.

"האם החזרת את הסמכויות לראש הממשלה מרצונך, או שמישהו חייב אותך לעשות זאת?"

נתנאל הלל שתק לרגע ארוך. "האם נותרו בידיך סמכויות, או שהחזרת להם הכל?" שאלה שוב, והוא היה בטוח שהוא שומע נזיפה בקולה. האם הוא חייב לה משהו? הוא שם לב שיעל נבוכה מאופי השאלה, דבר שעודד אותו להשיב תשובה.

סבתא מאטל נראתה מרוצה כשהוא ענה לה שהוא נותר עם יכולת שלטון נרחבת. "אני יכול לפטר את ראש הממשלה בכל רגע נתון, מה שכמובן לא אעשה", השיב לה, "אני אדם מוסרי ושואף לעשות רק טוב, והטוב ביותר למדינה זה צורת הממשל הנהוגה עד כה".

"האם יש מישהו שיכול להוריד אותך מתפקידך? כוונתי: האם יש סמכות שעומדת מעליך". השאלה הזאת גרמה לו לתחושת הלם קלה. הוא נעץ בסבתא מאטל עיניים קמות, מנסה לנחש אם היא יודעת משהו. סבר פניה נותר יציב, היא כמובן לא יכולה לדעת כלום.

"לא, אני האחראי היחיד על התפקיד שלי", הוא נמנע מלפרט באוזניה את מורכבות העניין.

"אני שמחה לשמוע. האם יש לך אפשרות לקבל מהמדינה משהו? משכורת, מעמד, יכולת השפעה על משהו?" השאלה הביאה אותו למבוכה. במה מסתכם תפקידו? בעודו חושב מה להשיב לה, המשיכה סבתא מאטל לשאול: "האם אתה נחשב כמו מלך?"

דבריה גרמו לו לנוע בחוסר נוחות בלי שיבין מדוע, "כמו שאת בטח יודעת, אין לי מעמד כלשהו. אזרחי המדינה כמעט אינם מכירים אותי, אני אדם פשוט ורגיל", השיב, "אני לא מקבל משכורת ואין לי השפעה, אני רק אחראי על האנרכיה שנוצרה במדינה. באופן כללי אני משגיח שהמדינה תתנהל כמו שצריך, בעיקר מאחורי הקלעים".

"כמו מבקר המדינה?"

"משהו כזה", השיב נתנאל הלל, נמנע מלהוסיף את המשפט המשמעותי שראש הממשלה, השרים וחברי הכנסת, יודעים שהוא יכול לפטר אותם בכל רגע, דבר המעניק לו בעצם כוח כמעט בלתי מוגבל. הוא לא נהנה לחוש את הכוח הזה, הוא הבין את האחריות שיש בו וחיכה ליום בו יבוא מלך המשיח והוא יוכל להעביר לו את הסמכויות כולן.

הוא יודע שדווקא הכוח הזה גורם לשב"כ לעקוב אחריו באמצעות שעון מעקב לווייני במשך כל שעות היממה, הוא צריך לדווח מידי יום לנציג ביטחון על כל מעשיו. הוא לא אוהב את זה, אבל בסמכות הרחבה יש גם חסרונות, וזה אחד מהם.

סבתא מאטל הנהנה, והחלה לברר ולשאול אותו על שאיפותיו.

כל ההתנהלות הזאת מצידה של הסבתא מצאה חן בעיניו, יהיו שיגידו שמדובר בהתערבות בשיחה פרטית באמצע פגישה, אבל נתנאל הלל ראה את זה דווקא בחיוב.

כלה שיש לה סבתא עם בית מפואר בירושלים, זה פלוס גדול. וכל השידוך הזה הצטייר בעיניו מרגע לרגע כפסגה הגבוהה ביותר אליה יכול

בחור כמותו להגיע. הוא הרגיש באותם רגעים עד כמה הוא מאושר, ועד כמה הוא בר מזל.

אולי בעוד מספר פגישות הוא יחגוג את אירוסיו, וכל האנשים שתמיד חשבו שהוא לא שווה, שהוא אינו כמו כולם, יראו שגם בחור כמותו יכול לזכות להארה משמים.

הוא עצם את עיניו במטרה לפתוח אותן ולראות אם הכל עומד במקום. כן, הכל מציאות. הוא לא מדמיין. למרות זאת, הוא עדיין חש בכל מהלך הפגישה שהוא מתהלך בעולם אחר. נמצא ולא נמצא ברגעים החשובים של חייו.

באותם רגעים רצופי אושר הוא הרגיש בחלום קסום, ונהנה לדעת שמדובר במציאות שאמורה להגשים את כל שאיפותיו.

בסיום הפגישה, ירד נתנאל הלל אל הרחוב.

הוא הבחין באדם חבוש קסקט המשקיף לכיוונו מבעד לחלונות של רכב כסוף מהודר. האיש אחז בידיו חפץ מלבני וכיוון אותו אליו. האם הוא מצלם אותו באופן סמוי?

נתנאל הלל ידע שהוא לא צריך להיכנע למחשבותיו הפחדניות באחד מהימים המאושרים שידע לאחרונה, אבל הוא אכן נכנע.

האיש לא הסיר ממנו את העיניים, ונתנאל הלל חש שליבו הולם בפראות. הוא החליט שהטוב ביותר יהיה לגשת אליו ולשאול אותו מה הוא רוצה ממנו.

"באתי לומר לך מזל טוב! אני מבין שאתה הוא החתן החדש של גפנר?" שאל האיש בחיוך קסום וידידותי.

נתנאל הלל השפיל את מבטו אל החליפה המהודרת שלבש. לא רוצה להכחיש, למרות שהסיטואציה נראתה לו מוזרה.

הוא החליט לא להשיב לזר על שאלתו, והחל לפסוע הלאה, כאילו שכל העניין אינו נוגע לו. לאחר מספר פסיעות הסתובב והביט לרגע ארוך לאחור, סוקר את הרכב ורושם לעצמו בטלפון את מספר לוחית הרישוי.

במוחו חלפה מחשבה מחוייכת, שכל אדם שמתמודד עם פראנויה צריך קשרים אישיים עם צמרת השב"כ.

בפסיעות איטיות פסע הלאה, שלף את הסלולרי מכיסו וחייג לאבנר חסון, הטלפון השמיע צליל 'תפוס', ונתנאל הלל החליט להתקשר מאוחר יותר. הוא זירז את צעדיו כשזכר בלוס הסוס המחכה שיגיש לו את ארוחתו.

ואם יחשוב שוב על הפגישה עם יעל גפנר, מחכה לו גם עתיד מלא אושר.

בס"ד בספר הבא - הצעה לסדר 3

תוגש עלילה מותחת ואקטואלית.

לספר יקראו (כנראה):

מסדר מלחמה

תככים, צאצאים של יורשי מלוכה, מאבקי כח ואמונות בכוחות נסתרים, כל אלו מתחברים בספר מתח ייחודי עם עלילה חדשנית מלאה בהתרחשויות מרתקות.

סביב הצעות השידוך ליעל גפנר מתנהלים מאבקים, הלימודים של רבקה לוקחים אותה למקומות לא צפויים, אנשי טרור עם אמונות קיצוניות שואפים לקדם את אמונת אחרית הימים, ומולם ניצבים אלו שמצפים להתכונן למלחמה שאמורה להכריע את הכל.

כמה מילים

בספר זה יש פתרונות רבים ורעיונות מעניינים. לא כולם שלי. מרבית הרעיונות הם של אנשים אחרים מהם לקחתי השראה. אותם אנשים שיתפו את העולם בחלומותיהם ובמסקנותיהם איך להגיע לעולם טוב יותר. ואני - האזנתי להם, אגרתי ואספתי מפה ומשם, עוד אמירה ועוד שאיפה ורצון.

ועל זה נאמר: מכל מלמדי השכלתי.

כשנשכיל להאזין לכל אדם, להבין שיש לכל אדם מה לומר ויכולת לתרום לקידום החברה והעולם, ניווכח לראות שגם אנחנו מצליחים להתפתח ולהיות חכמים יותר.

וזה קצת קשה להקשיב לזולת, כי אז האגו מתעורר ונאבק: "הי, מה איתי? אני רוצה להיות זה שאומר את המילים! אני כאן, למה להקשיב למישהו אחר?!"

אבל האגו הזה ילדותי. צריך להביט עליו בסבלנות ולומר לו: "אתה צודק, אתה קיים, אבל כולנו, כל האנשים, שווים, ולכל אחד יש אמירה וחידוש לעולם. תקשיב, חביבי, תקשיב! כי רק אם נקשיב וניתן מקום זה לזה נוכל

להגיע לעולם טוב יותר. הרי אתה, אגו יקירי, לא המטרה, נכון? המטרה היא עולם טוב. וזה לא ממש משנה מי אמר מה ומי קידם מה, כי התוצאה חשובה! ומי הביא את התוצאה הזו - זה לא העניין כאן".

כמו שבבית מבולגן צריך לערוך סדר, וגם צריך לתת כבוד והערכה למי שטורח ומסדר אותו, מכל מקום המטרה היא לא המנקה או המארגן, אלא עצם הסדר של הבית, שמכשיר את הקרקע לחיים תקינים ויציבים ונפלאים.

כך הוא הדבר כשאנחנו מקשיבים זה לזה, זה בכלל לא משנה מי חידש או מי אמר, אלא העיקר הוא להקשיב ולפעול ברצינות מתוך מטרה 'לנקות' ו'לקדם' את העולם, שיהיה נקי, מסודר ומאורגן, ונוכל כולנו לחיות בעולם נעים ומתוקן ולקבל פני משיח.

וכמובן, תודה לבורא העולם על הכל, כי הכל שלו וממנו בלבד.

דווקא כשהגעתי למקום בו הבנתי שאני חסרת יכולת כלשהי, כביכול, מתוך תחושת מצוקה, התחלתי להצליח להגשים את כשרון הכתיבה שקיבלתי. אמנם הקושי הזה, להבין שאני לא באמת דבר-מה, היה לי אתגר גדול, אבל דווקא שם הייתה טמונה ההצלחה. כי צריך לשלב את ההבנה הזו עם הידיעה שבורא עולם הוא הכל, והוא יכול להרעיף על ה'כלומניקים' ברכה עד בלי די.

והאמת היא שבני האדם מצד עצמם הם בלי כלום, ובורא עולם הוא הכל, הוא שולח לנו רחמים וחסדים ועוזר לנו להתקדם. וכדי להגיע להבנה מה זו הצלחה אמיתית [שהיא, לפי הבנתי, היכולת להתמיד ולממש את הכשרונות והרצונות שקיבלנו, גם אם אנחנו לא רואים תוצאות או הצלחות מיידיות], צריך להמשיך לרצות ליצור, לתקן את עצמנו, ולהגשים חלומות.

תודה למעצב הכריכה מר חן אופיר, על המקצועיות והתוצאה המרהיבה בסייעתא דשמיא.

תודה לחוי באום על העימוד היפהפה, ועל כל ההשקעה הנלווית.

תודה למגיהים שסייעו רבות לשיפור הטקסט, שיהיה קריא ונעים לעין.

תודה למשתתפי קהילת הכתיבה ב'פרוג', שהקשיבו ונתנו עצות.

ישלם ה' שכר לכולם על ההשתדלות והסבלנות ועל כל מה שמעבר...

א. פרי

אדר-ניסן תשפ"ד

קוראים יקרים!

יש לי חזון, להפיץ את הכתיבה והספרים שלי הלאה, לתרגם אותם לשפות נוספות ולשווק אותם לקהלים נוספים. הבעיה שלי כרגע היא שאין לי יכולת כלכלית להגשים זאת.

אם יש לכם אפשרות לתמוך בנושא החשוב הזה, יהיה זה לתועלת רבה.

התרומה תסייע לתכנים להתפרסם, ויתכן גם שאשתמש בה, בלי נדר, בכל דרך שאראה לנכון לתועלת הכלל.

כמו כן רציתי להפיק ספר חינוכי (כמו ספר טלפונים) עם פרטים של בעלי מקצוע בתחום ההוצאה לאור, וכן עם טיפים, קריקטורות, מאמרים ושירים בנושא היציאה לאור. הספר כמעט מוכן, וגם כותבים נוספים שלחו לי חומרים, אבל גם לזה צריך כסף. כל מי שיכול לעזור בעניין זה, תבוא עליו ברכה.

עדיף לציין בהפקדה/ההעברה שמדובר בתרומה, תודה.

אפשר להעביר את התרומה לחשבון הבנק:

בנק הפועלים

סניף 723

מס חשבון 29907

חשבון ע"ש "הצעה לסדר"

ספריה הקודמים של הסופרת א. פרי

"במה ללא קהל" -

בספר "במה ללא קהל" מוגש סיפורו של חתן צעיר קשה למידה הנכנס לתוך משפחה בעלת עמדת השפעה. גיבור הסיפור נאלץ להתמודד מול חוסר הצלחה בכל תחום, ומול כשלונות חוזרים. דווקא כשהוא מגיע למקום נמוך במיוחד הוא מגיע להצלחה מסחררת שמעמידה אותו מול השאלה: מה זו בעצם הצלחה אמיתית?

"קוד נפוליאון" -

תומר אהרונוביץ הוא מיליארדר ישראלי, שחי בתוך האגו שלו עד שנדרש להתעמת מול דמותו של נפוליאון בונפרטה, הוא מקבל כתשורה לעסקת סטאראפ טבעת חותם עם דמותו של נפוליאון, ועובר מסע מול עצמו ומול האגו שלו. האם כל אנשיו נאמנים אליו? ולכן המפגש מול דמותו של נפוליאון ייקח אותו?

"הצעה לסדר" -

נתנאל הלל, צעיר חרדי מתמודד, נתקל במקרה של חוסר צדק שגורם לו לרצות לשנות את העולם. שוקי מלכה המנסה לקדם חוק להכתרת מלך על מדינת ישראל, רואה בו דמות מתאימה. אך השב"כ מנסה למנוע את ההכתרה החוקית. לאן המסע של נתנאל הלל ייקח אותו? ספר מרתק עם מסרים רבים, ספר זה "סדר הפוך" מביא את אותם גיבורים בעלילה בפני עצמה.

קוראים יקרים!

פעם,
לפני הרבה שנים,
הייתי אשה מסכנה מאוד.
מוצפת בחרדות.
בביקורת עצמית גדולה.
במחשבות לא נכונות.

הייתי מסכנה, כי היו לי כשרונות,
חלומות ופוטנציאל.
אבל ידעתי שאין לי סיכוי להגשים את עצמי.
היו לי כוחות פנימיים חזקים שהתנגדו לכך,
שלא נתנו לי להיות מי שאני באמת:
אשה רגילה שמצליחה לעשות משהו עם היכולות שקיבלה.

ואולי, בסך הכל חיכיתי לאיזו הכרה חיצונית.
חשבתי שאנשים מבחוץ צריכים להכיר בי.
לאשר אותי.

אך האמת היא,

שאף אחד לא יכול לאשר אותנו יותר טוב ממה שאנו יכולים!
יש לנו תחושה פנימית בריאה שמאותתת לנו: זה טוב, זה פחות.
יש אנשים טובים ומקצועיים שיכולים לתת לנו עצות והכוונה.

כשלא עשיתי כלום עם היכולות שלי,

הייתי אומללה!

ממש כמו בבית כלא.

סוג של 'ארץ מצרים' פרטית.

ואז, עברתי מהפך של חשיבה חיובית.

זה התחיל באמירות חיוביות של עידוד.

את התהליך שעברתי, העברתי בספרי הראשון:

"במה ללא קהל".

עברתי תהליך של העצמה אישית.

כי באמת,

כמה שאנחנו קטנים ועלובים וחסרים,

הרי שנשמה אדירה שוכנת בקרבנו!

והיא אדירה! ענקית!

היא יכולה לעוף למרחקים, למרות שבאמת האדם נשאר באותו מקום.

והיא לא צריכה כלום, מלבד לממש את עצמה!

לתת. ליצור. להתקדם!

בתור אחת שעברה את המסע,
אני מציעה את הסיוע שלי לכל מי שחש שיש לו פוטנציאל שמצפה
להתגלות,

לא רק בתחום של הכתיבה.
אשמח לתת עידוד, טיפים והכוונה, ואפילו לייעץ על אנשי מקצוע.
חוץ ממני, יש אנשים טובים נוספים שישמחו לעזור (ואני עצמי נתקלתי
בלא מעט כאלה).

כי לכל אחד מאיתנו מגיע להשתמש במגוון היכולות שלו.
ולהיות שמח ומאושר!

